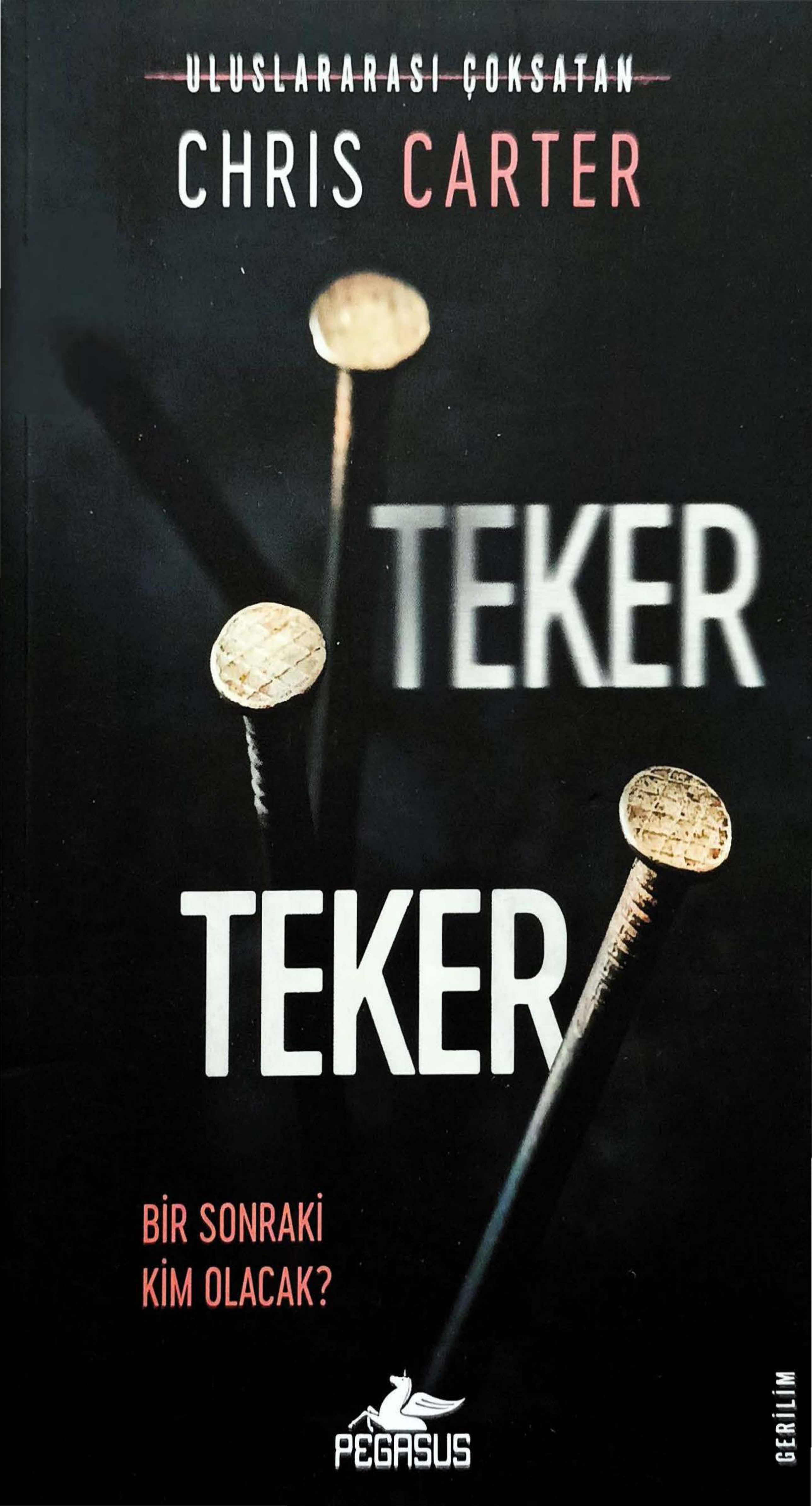
ULUSLARARASI ÇOKSATAN

CHRIS CARTER

TEKER

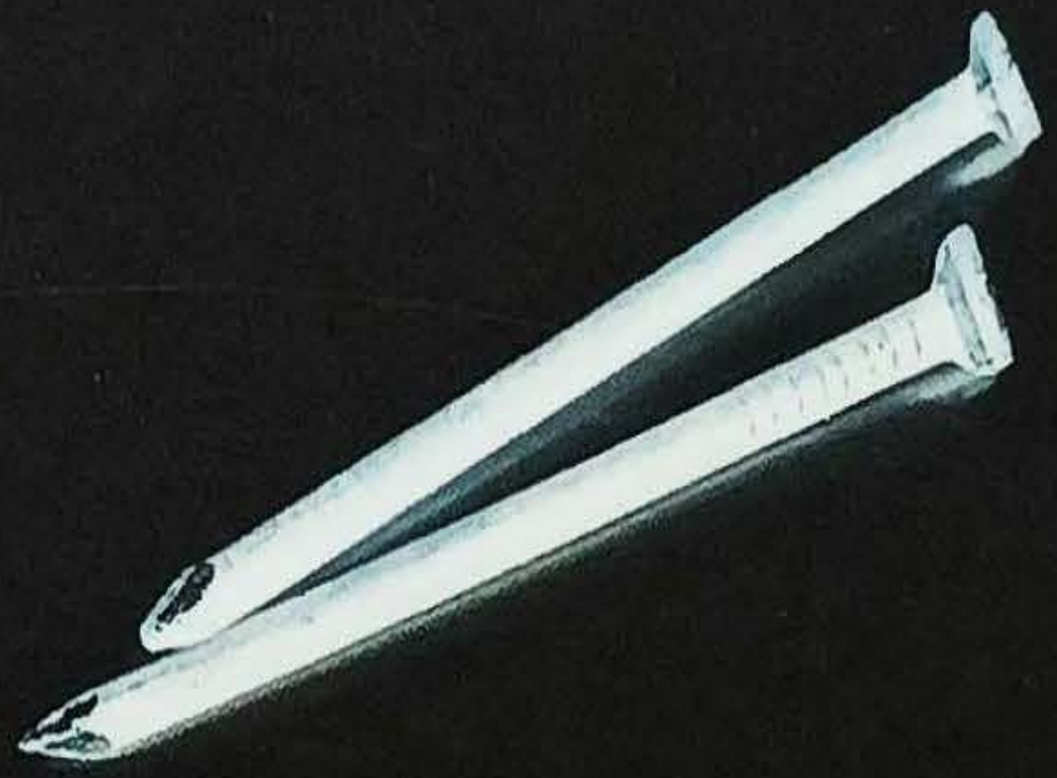
TEKER

BİR SONRAKİ
KİM OLACAK?

PEGASUS

GERİLİM

"YARDIMINA İHTİYACIM VAR, DEDEKTİF. ATEŞ Mİ SU MU?"

Los Angeles Polis Teşkilatı Cinayet Özel Büro dedektiflerinden Robert Hunter'a isimsiz bir telefon gelir: Arayan kişi ondan belirli bir internet sitesine girmesini ister, burada karşılaşacağı özel bir canlı yayındır. Hunter siteye giriş yapar ve tam da o an, yalnızca onun için hazırlanmış bir gösteri başlar. Fakat arayan kişi Dedektif Hunter'ın sadece izlemesini değil, onun da bu gösteriye katılmasını ister; dedektifin, bu teklifi reddetme şansı yoktur. Korkunç bir seçim yapmaya zorlanan Hunter, kim olduğu bilinmeyen bir kurbanın, internet canlı yayınında işkence görüp öldürülmesini izlemek zorundadır.

Teşkilat, FBI'la iş birliği yaparak yayının izini elektronik olarak sürmek için ellerindeki her şeyi kullanır fakat katil bir amatör değildir ve en başından itibaren arkasında hiç iz bırakmamıştır. Hunter ve ortağı Garcia daha soruşturmalarına tam anlamıyla başlayamadan Hunter'a yeni bir telefon gelir: Yeni bir internet sitesi ve yeni bir kurban daha ortaya çıkmıştır. Ancak bu kez katil oyunu geliştirmiş, herkesin oy kullanabildiği, canlı yayınlanan bir cinayet reality şovuna dönüştürmüştür.

THG 0093824 YGV
0093824 YSY
www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-625-410-562-3
9 786254 105623

TEKER TEKER

Pegasus Yayınları: 2683

Teker Teker
Chris Carter
Özgün Adı: One by One

Editör: Gökçe Güngör
Düzelti: Yeşim Aydoğan
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 45121
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Şubat 2025
ISBN: 978-625-410-562-3

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2025
Copyright © Chris Carter, 2013

Bu kitap ilk kez 2013 yılında Büyük Britanya'da Simon and Schuster UK Ltd. tarafından yayımlanmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Güniüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinevi pegasusyayinlari pegasusyayinlari pegasusyayinlari_resmi

CHRIS CARTER

TEKER
TEKER

Robert Hunter Serisi - 5

İngilizceden çeviren:
Ömer Mülazım

PEGASUS YAYINLARI

Bir

Kafanın arkasına tek bir kurşun, infaz tarzı. Birçok insan bunun çok vahşi bir ölüm şekli olduğunu düşünür. Ama gerçek şu ki aslında öyle değildir. En azından kurban için değildir.

Dokuz milimetrelik bir mermi saniyenin on binde üçü kadar bir sürede birinin kafasından girip diğer tarafından çıkar. Kafatasını ve beyni o kadar hızlı parçalar ki sinir sisteminin herhangi bir acı hissetmesi için zaman kalmaz. Mermi eğer kafaya doğru açıyla girerse beyin korteksini, beyinciği, hatta talamusu öyle bir parçalar ki beynin çalışması durur ve anında ölümle sonuçlanır. Eğer açı yanlışsa kurban hayatta kalabilir ancak beyni büyük hasar görür. Giriş yarası küçük bir üzüm tanesinden daha büyük değildir ancak çıkış yarası kullanılan merminin türüne bağlı olarak tenis topu büyüklüğünde olabilir.

-LAPD Soygun ve Cinayet Birimi'nden Dedektif Robert Hunter'ın bakmakta olduğu fotoğraftaki erkek kurban anında ölmüştü. Mermi kafatasını boydan boya geçerek beyincikle birlikte şakak ve ön lopları parçalamış, saniyenin on binde üçü kadar bir sürede ölümcül beyin hasarına yol açmıştı. Bir saniyeden daha kısa bir zamanda adam ölmüştü.

Vaka Hunter'ın değildi, dedektiflik katından Dedektif Terry Radley'ye aitti fakat soruşturma fotoğrafları yanlışlıkla Hunter'ın masasına bırakılmıştı. Fotoğrafı vaka dosyasına geri koyduğu sırada masasındaki telefon çaldı.

"Dedektif Hunter, Cinayet Özel Büro," diye açtı telefonu, arayanın fotoğraf dosyasını isteyen Dedektif Radley olduğunu tahmin ederek.

Sessizlik.

"Alo?"

"Dedektif *Robert* Hunter'la mı görüşüyorum?" Hattın öbür ucundaki boğuk ses bir erkeğe aitti, konuşması sakindi.

"Evet, ben Dedektif Robert Hunter. Yardımcı olabilir miyim?"

Hunter arayanın nefesini verdiğini duydu.

"Bunu birlikte öğreneceğiz, dedektif."

Hunter kaşlarını çattı.

"Önümüzdeki birkaç dakika boyunca tüm dikkatini bana vermeni istiyorum."

Hunter boğazını temizledi. "Özür dilerim, adınızı duyama..."

"Kapa çeneni ve dinle, dedektif," diye sözünü kesti arayan kişi. Sesi hâlâ sakindi. "Bu karşılıklı bir sohbet değil."

Hunter sustu. LAPD her gün onlarca, bazen yüzlerce çılgın telefon alırdı: sarhoşlar, kafası güzel uyuşturucu bağımlıları, "belalı" görünme derdindeki çete üyeleri, medyumlar, bir hükümet komplosunu ya da uzaylı istilasını ihbar etmek isteyenler, hatta Elvis'i yerel lokantada gördüğünü iddia edenler. Ancak arayanın ses tonunda ve konuşma tarzında Hunter'a bu aramayı bir şaka olarak değerlendirmenin hata olacağını söyleyen bir nitelik vardı. Hunter şimdilik oyuna devam etmeye karar verdi.

Hunter'ın ortağı Dedektif Carlos Garcia, Los Angeles şehir merkezindeki Emniyet Genel Müdürlüğü binasının beşinci katındaki küçük ofislerinde, Hunter'ın karşısındaki masasında oturuyordu. Uzun, koyu kahverengi saçlarını arkada atkuyruğu şeklinde bağlamıştı. Garcia ortağının konuşmasından habersiz, bilgisayar ekranında bir şey okuyordu. Kendini masasından uzaklaştırıp parmaklarını başının arkasında birleştirmişti.

Garcia'nın dikkatini çekmek için parmaklarını şıklatan Hunter, kulağındaki ahizeyi gösterdi ve işaret parmağıyla dairesel bir hareket yaparak aramanın kaydedilmesini ve izinin sürülmesini istedi.

Garcia hemen masasındaki telefona uzandı, kendini santrale bağlayan dâhilî kodu tuşladı ve beş saniyeden kısa bir sürede işlemi başlattı. Hunter'a işaret yaptı, Hunter da ona dinlemesini işaret etti. Garcia hatta bağlandı.

"Masanda bilgisayar vardır herhalde, dedektif," dedi arayan kişi. "Ve bu bilgisayar internete bağlıdır?"

"Doğru."

Huzursuz bir duraklama.

"Pekâlâ. Sana vereceğim adresi adres çubuğuna yazmanı istiyorum... Hazır mısın?"

Hunter tereddüt etti.

"İnan bana, dedektif, bunu görmek isteyeceksin."

Hunter klavyesinin üzerine eğilip internet tarayıcısını açtı. Garcia da aynısını yaptı.

"Tamam, hazırım," dedi Hunter sakin bir ses tonuyla.

Arayan kişi, Hunter'a sadece rakam ve noktalardan oluşan, harf içermeyen bir internet adresi verdi.

Hunter ile Garcia rakam ve noktaları adres çubuklarına yazıp "enter" tuşuna bastılar. Bilgisayar ekranları birkaç kez titredikten sonra internet sayfaları yüklendi.

Odayı ürkütücü bir sessizlik kaplarken iki dedektif de donup kaldı.

Arayan kişi kıkırdadı. "Dikkatini çekmeyi başardım sanırım."

7

İki

FBI genel merkezi, Washington D.C.de 936 Pennsylvania Caddesi'nde, Beyaz Saray'dan sadece birkaç blok ötede ve ABD Başsavcılığı'nın tam karşısında yer alır. Genel merkezin yanı sıra FBI'ın elli Amerikan eyaletine dağılmış elli altı saha ofisi bulunur. Bu ofislerin çoğu "yerleşik bürolar" olarak bilinen bir dizi uydu hücresini de kontrol eder.

Wilshire Bulvarı'ndaki Los Angeles ofisi, Amerikan topraklarındaki en büyük FBI saha ofislerinden biridir. On yerleşik büroyu kontrol eder. Aynı zamanda özel bir Siber Suçlar Birimi'ne sahip birkaç ofisten de biridir.

FBI Siber Suçlar Birimi'nin önceliği, siber tabanlı terör, bilgisayarlara izinsiz girişler, çevrim içi cinsel istismar ve büyük siber dolandırıcılıklar da dâhil olmak üzere yüksek teknoloji suçlarını araştırmaktır. ABD'de sadece son beş yılda siber suçlar on kat artmıştır. ABD hükümeti ve ağları, her gün dünyanın dört bir yanındaki çeşitli kaynaklardan gelen bir milyardan fazla saldırı almaktadır.

2011 yılında ABD Senatosu'na bağlı Ticaret, Bilim ve Ulaştırma Komitesi'ne sunulan bir rapora göre ülke içinde işlenen siber suçlar yılda yaklaşık 800 milyon dolar yasa dışı gelir getirmekte ve bu da siber suçları uyuşturucu kaçakçılığından sonra ABD'deki en kazançlı yasa dışı iş haline getirmektedir.

FBI'ın "bot" ya da "örümcek" olarak da bilinen binlerce "arama botu", ABD içinde ve dışında her türlü yüksek teknoloji suçuyla ilgili şüpheli bir şey bulmak için durmaksızın internette arama yapar. Bu devasa bir iştir ve FBI, arama botlarının bulduklarının siber suç okyanusunda sadece küçük bir damla olduğunun farkındadır. Buldukları her tehdidin yanı sıra fark edilmeyen binlercesi vardır. Eylül ayının sonundaki o sonbahar sabahında, Dedektif Hunter ve ortağının Emniyet Genel Müdürlüğü binasında baktıkları internet sayfasına hiçbir FBI arama botunun rastlamamasının nedeni de buydu.

Üç

Gözleri bilgisayar ekranlarına yapışan Hunter ve Garcia gerçeküstü görüntüleri algılamaya çalışıyorlardı. Ekranda büyük, şeffaf, kare biçiminde bir kutu vardı. Camdan yapılmış gibi görünüyordu fakat perspeks ya da benzeri bir malzeme de olabilirdi. Hunter her bir kenarın yaklaşık bir buçuk metre uzunluğunda ve yüksekliğinin de en az bir metre seksen santim olduğunu tahmin etti. Üstü açık kutunun kapağı yoktu ve el yapımına benziyordu. Metal çerçeveler ve kalın beyaz dolgu macunu dört duvarı birbirine bağlıyordu. Bu haliyle güçlendirilmiş bir duşa kabini andırıyordu. Kabinin içinde, biri solda diğeri sağda olmak üzere yaklaşık yedi buçuk santim çapında iki metal boru zeminden yukarıya doğru uzanıp dışarı çıkıyordu. Borularda bir kurşun kalemin çapından geniş olmayan delikler vardı. Fakat iki şey Hunter'ı endişelendiriyordu: Birincisi, görüntüler canlı olarak akıyor gibi görünüyordu. İkincisi ise kutunun ortasında, iki metal borunun tam arasında duran şeydi.

Orada, ağır metal bir sandalyeye bağlanmış olarak, yirmili yaşlarının ortalarında ya da sonlarında görünen beyaz bir adam oturuyordu. Açık kahverengi saçları kısa kesilmişti. Üzerinde sadece çizgili bir baksır vardı. Yuvarlak yüzlü, dolgun yanaklı ve tıknaz kollu, tombul bir adamdı. Boncuk boncuk terliyordu, yaralı görünmese de yüzündeki ifadenin saf korku olduğuna şüphe yoktu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve bez tıkaçla kapatılan

ağzından hızlı hızlı havayı içine çekiyordu. Karnının hızla inip kalkmasından neredeyse aşırı nefes aldığı anlaşılabiliyordu. Titreyen adam, şaşkın ve korkmuş bir fare gibi etrafına bakınıyordu.

Görüntülere yeşil bir ton hâkimdi, bu da kameranın gece görüş modu ve lensleri kullandığını gösteriyordu. Bu adam her kimse, karanlık bir odada oturuyordu.

"Gerçek mi bu?" diye fısıldadı Garcia, Hunter'a ağızlığını kapatarak.

Hunter gözlerini ekrandan ayırmadan omuz silkti.

Sanki bir işaret almış gibi, arayan kişi sessizliğini bozdu. "Bunun canlı olup olmadığını merak ediyorsan, dedektif, izninle göstereyim."

Kamera sıradan, yuvarlak bir duvar saatinin asılı durduğu alelade bir tuğla duvara doğru çevrildi. Saat 14.57'yi gösteriyordu. Hunter ve Garcia saatlerine baktılar: 14.57. Kamera daha sonra aşağı doğru inerek duvarın dibine bırakılmış gazeteye odaklanıp gazetenin ön sayfasına ve tarihe yaklaştı. Gazete, bu sabahki *LA Times*'ın bir nüshasıydı.

"İnandın mı?" Arayan kişi kıkırdadı.

Kamera tekrar kutunun içindeki adama odaklandı. Burnu akmaya başlamıştı ve yüzünden aşağı yaşlar süzülüyordu.

"Gördüğün kutu, güçlendirilmiş camdan yapıldı ve bir mermiye dayanacak kadar güçlü," diye açıkladı gizemli arayan, ürpertici bir sesle. "Kapının hava geçirmeyen, son derece güvenli bir kilitleme mekanizması var. Sadece dışarıdan açılıyor. Kısacası, ekranda gördüğün adam içeride mahsur kalmış durumda. Oradan çıkması imkânsız."

Ekrandaki korkmuş adam doğrudan kameraya baktı. Hunter hemen klavyesindeki "print screen" tuşuna basarak tüm masaüstünün anlık görüntüsünü bilgisayarın panosuna kaydetti. Artık elinde adamın yüzünün teşhise elverişli bir görüntüsü olduğunu umduğu bir fotoğraf vardı.

"Şimdi, seni aramamın nedeni, dedektif, yardımına ihtiyacım var."

Ekranda adam kesik kesik nefes almaya başladı. Tüm vücudu korkudan terle kaplanmıştı. Panikatağın eşiğindeydi.

"Tamam, sakin olalım," dedi Hunter sesini sakin ama otoriter tutmaya çalışarak. "Sana nasıl yardım edebilirim söyle."

Sessizlik.

Hunter arayanın hâlâ hatta olduğunu biliyordu. "Sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Nasıl yapacağımı söyle, yeter."

"Yani..." dedi arayan kişi. "Adamın nasıl öleceğine karar verebilirsin."

Dört

Hunter ve Garcia tedirgin bir şekilde birbirlerine baktılar. Garcia hemen aramadan çıkıp tekrar İletişim Ofisi'ne bağlanmak için dâhilî kodu hızlıca tuşladı.

"Lütfen bana bu canavarın yerini bildiğinizi söyleyin," dedi Garcia telefon diğer taraftan açıldığında.

"Henüz bilmiyoruz, dedektif," dedi kadın. "Bir dakikaya daha ihtiyacımız var. Onu konuşturmaya devam edin."

"Artık konuşmak istemiyor."

"Az kaldı ama biraz daha zamana ihtiyacımız var."

"Kahretsin!" Hunter'a doğru başını iki yana salladı ve arayan kişiyi konuşturmaya devam etmesini işaret etti. "Bir şey bulur bulmaz bana haber verin." Aramayı sonlandırıp Hunter'ın görüşmesine bağlandı.

"Ateş mi su mu, dedektif?" dedi arayan kişi.

Hunter kaşlarını çattı. "Ne?"

"Ateş mi su mu?" diye tekrarladı arayan kişi eğlenen bir ses tonuyla. "Ekranda gördüğün cam kabinin içindeki borular ateş de püskürtebilir, kabini suyla da doldurabilir."

Hunter'ın kalbi sıkıştı.

"Seç bakalım, Dedektif Hunter. Onun ateşle mi yoksa suyla mı öldüğünü görmek istersin? Onu boğalım mı yoksa diri diri yakalım mı?" Şakaya benzemiyordu.

Garcia sandalyesinde kıpırdandı.

"Dur biraz," dedi Hunter sesindeki sakinliği korumaya çalışarak. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum ama istiyorum. Bence eğlenceli olacak, sence?" Arayanın sesindeki kayıtsızlık hayret vericiydi.

"Hadi, hadi," deyip durdu Garcia sıkılı dişlerinin arasından, telefonundaki ışıklara bakarak. İletişim Ofisi'nden hâlâ ses yoktu.

"Seç, dedektif," diye buyurdu arayan kişi. "Onun nasıl öleceğine senin karar vermeni istiyorum."

Hunter sessiz kaldı.

"Birini seçmeni öneririm, dedektif çünkü yemin ederim ki alternatif çok daha kötü."

"Bu kararı veremeyeceğimi biliyorsun..."

"SEÇ!" diye bağırdı arayan kişi hatta.

"Tamam," dedi Hunter sakin bir sesle. "İkisini de seçmiyorum."

"Bu bir seçenek değil."

"Evet, öyle. Bu konuyu bir dakika konuşalım."

Arayan kişi öfkeyle güldü. "Olmaz. Konuşma bitti. Şimdi karar zamanı, dedektif. Eğer seçmezsen... ben seçerim. Her halükârda adam ölecek."

Garcia'nın telefonunda kırmızı bir ışık yanıp sönmeye başladı. Hemen diğer aramaya geçti. "Bana onu bulduğunuzu söyleyin."

"Onu bulduk, dedektif." Kadının sesine heyecan karışmıştı. "Tam olarak..." Bir an durdu. "Bu da ne?"

"Ne oldu?" diye üsteledi Garcia. "Nerede?"

Garcia kadının "Neler oluyor?" dediğini duydu fakat onunla konuşmadığını biliyordu. Hattın diğer ucundan, anlaşılmaz birkaç fısıltı daha duydu. Bir terslik vardı.

"Bana bir şey söyleyin." Garcia'nın sesi yarım oktav kadar yükseldi.

"Maalesef, dedektif," dedi kadın sonunda. "Norwalk'ta olduğunu sanmıştık ama birdenbire sinyal Temple City'ye, sonra da El Monte'ye atladı; şimdi de aramanın Long Beach'ten geldiği

görülüyor. Her beş saniyede bir sinyali başka yere yönlendiriyor. Onu bir saat telefonda tutsak bile yerini tespit edemeyiz." Bir an durakladı. "Sinyal şimdi de Hollywood'a kaydı. Üzgünüm, dedektif. Bu adam ne yaptığını biliyor."

"Kahretsin!" Garcia, Hunter'ın görüşmesine tekrar bağlandı ve başını iki yana salladı. "Sinyalin yerini sürekli değiştiriyormuş," diye fısıldadı. "Yerini tespit edemiyoruz."

Hunter gözlerini sıkıca yumdu. "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu arayan kişiye.

"Çünkü istiyorum," dedi arayan kişi. "Seçimini yapmak için üç saniyen var, Dedektif Hunter. Ateş mi su mu? İstersen yazı tura at. Ortağına sor. Dinlediğini biliyorum."

Garcia bir şey söylemedi.

"Dur," dedi Hunter. "Adamın kim olduğunu ya da onu neden o tanka koyduğunu bilmeden nasıl seçim yapabilirim? Hadi, konuş benimle. Bana tüm bunların ne anlama geldiğini anlat."

Arayan kişi tekrar güldü. "Bunu kendin öğrenmen gerekecek, dedektif. İki saniye."

"Yapma bunu. Birbirimize yardım edebiliriz."

Garcia'nın ekrandan ayrılan gözleri şimdi Hunter'a kilitlenmişti.

"Bir saniye, dedektif."

"Hadi ama, konuş benimle," dedi Hunter tekrar. "Bunu çözebiliriz. Sorun her neyse daha iyi bir çözüm bulabiliriz."

Garcia nefesini tuttu.

"Çözüm ateş ya da su, dedektif. Her neyse, zaman doldu. Hangisi?"

"Bak, bunun başka bir yolu olmalı..."

TAK, TAK, TAK.

Hunter ve Garcia'nın telefonlarından gelen ses o kadar yüksekti ki yüzlerine tokat yemiş gibi başlarını geriye attılar. Sanki

arayan kişi dikkatlerini çekmek için ahizesini üç kez ahşap bir yüzeye vurmuş gibiydi.

"Beni dinlemiyorsun galiba, Dedektif Hunter. Konuşmamız bitti. Şu anda senden duymak istediğim tek kelime *ateş* ya da *su*. Başka bir şey değil."

Hunter hiçbir şey söylemedi.

"Keyfin bilir. Sen seçmezsen ben seçerim. Ve ben at..."

"Su," dedi Hunter kararlı bir sesle. "Suyu seçiyorum."

Arayan kişi duraklayıp neşeyle kıkırdadı. "Biliyor musun, dedektif, suyu seçeceğini biliyordum."

Hunter sessiz kaldı.

"Çok barizdi aslında. Elindeki seçenekleri değerlendirdiğinde boğularak ölmek diri diri ölmeye nazaran daha az korkunç, daha insancıl, daha az acı verici ve daha hızlı görünüyordu, değil mi? Ama hiç boğulan birini gördün mü, dedektif?"

Sessizlik.

"Ölümün etrafını sardığını ve hızla yaklaştığını bilen bir insanın nefesini tutarken gözlerindeki o çaresiz bakışı hiç gördün mü?"

Hunter elini kısa saçlarının arasından geçirdi.

"Boğulmakta olan bir adamın etrafına nasıl çılgınca baktığını, kafasının nasıl karıştığını, orada olmayan bir mucizeyi nasıl aradığını hiç gördün mü? Asla gelmeyecek bir mucizeyi?"

Sessizlik devam etti.

"İnsan sonunda umudunu yitirip ilk suyu yuttuğunda vücudunun elektrik çarpmış gibi nasıl kasıldığını gördün mü? Su ciğerlerine girerken ve yavaş yavaş boğulmaya başlarken gözlerinin neredeyse yuvalarından çıktığını?" Arayan kişi kasıtlı olarak ağır bir şekilde nefesini verdi. "Boğulurken gözlerini kapalı tutmanın imkânsız olduğunu biliyor muydun? İnsanın beyni oksijensiz kaldığında otomatik olarak verilen bir motor tepkidir bu."

Garcia'nın bakışları ekrana döndü.

Arayan kişi bir kez daha güldü. Bu sefer rahat bir kahkahaydı. "İzlemeye devam et, dedektif. Gösteri ilginçleşmek üzere."

Hat kesildi.

Beş

Birdenbire, inanılmaz bir hızla cam kabinin içindeki iki borunun deliklerinden su fışkırmaya başladı. Sandalyeye bağlı adam gafil avlanmıştı ve korkudan tüm vücudu şiddetle sarsıldı. Neler olduğunu anladığında çaresizlik içinde gözleri büyüdü. Ağzındaki tıkaca rağmen çılgınca çığlık atmaya başladı fakat ekranın diğer tarafında Hunter ve Garcia hiçbir şey duyamıyordu.

"Aman Tanrım," dedi Garcia kapalı sağ yumruğunu ağzına götürerek. "Dalga geçmiyormuş. Gerçekten yapacak. Adamı boğacak, lanet olsun."

Adam kabinin içinde vahşice tepinip debeleniyor fakat kıpırdayamıyordu. Ne yaparsa yapsın bağlarından kurtulamıyordu. Sandalye yere sağlam bir şekilde sabitlenmişti.

"Çılgınlık bu," dedi Garcia.

Hunter kıpırdamadan, gözlerini kırpmadan bilgisayar ekranına bakıyordu. Ofislerinden yapabilecekleri hiçbir şey olmadığını biliyordu, kanıt toplamak dışında. "Bunu kaydetmemizin bir yolu var mı?" diye sordu.

Garcia omuz silkti. "Bilmiyorum. Sanmam."

Hunter tekrar telefona uzanıp İletişim Ofisi'ni aradı.

"Beni Bilişim Suçları Birimi'nin başına bağlayın hemen. Acil bir durum."

İki saniye sonra bir zil sesi duydu. Bundan dört saniye sonra telefonu bariton bir ses açtı.

"Dennis Baxter, LAPD Bilişim Suçları Birimi."

"Dennis, ben Cinayet Özel Büro'dan Dedektif Hunter."

"Merhaba, dedektif, nasıl yardım edebilirim?"

"Söylesene, şu anda bilgisayarımda izlediğim canlı web kamerası yayınını kaydetmemin bir yolu var mı?"

Baxter güldü. "Vay canına, kadın o kadar mı ateşli?"

"Bir yolu var mı yok mu, Dennis?"

Hunter'ın ses tonu Baxter'ın neşesini söndürdü.

"Bilgisayarında bir tür ekran kaydı yazılımı yüklü değilse yok," dedi Baxter.

"Bendekinde var mıdır?"

"LAPD ofis bilgisayarında mı? Standart olarak yoktur. Talepte bulunursan Bilgi Işlem bir iki güne gelip yazılımı yükler."

"Olmaz. Şu anda ekranımdakileri kaydetmem gerekiyor."

Bir anlık duraksama.

"Bunu buradan da yapabilirim," dedi Baxter. "Eğer internetten canlı bir şey izliyorsan bana internet adresini vermen yeterli. Aynı siteye girip senin için kaydı yapabilirim. Ne dersin?"

"Olur. Deneyelim." Hunter, Baxter'a arayan kişinin dakikalar önce verdiği numaraları sıraladı.

"Bir IP adresi mi?" dedi Baxter.

"Evet. İzi sürülebilir mi peki?" dedi Hunter.

"Sürülebilir. Aslında temel amacı da bu zaten. Ağa bağlı her bilgisayar için bir nevi plaka numarası gibidir. Bununla sana kaynak bilgisayarın tam yerini söyleyebilirim."

Hunter kaşlarını çattı. Arayan kişi böyle aptalca bir hata yapmış olabilir miydi?

"Bir izleme işlemi başlatmamı ister misin?" dedi Baxter.

"Evet."

"Tamam. Bir şey bulur bulmaz sana dönerim." Bağlantı kesildi.

Su çoktan adamın bel hizasına ulaşmıştı. Bu hızla adam bir buçuk iki dakika içinde tamamen suya gömülecekti.

"İletişim Ofisi, aramanın izini sürmelerinin mümkün olmadığını mı söylemişti?" diye sordu Hunter, Garcia'ya.

"Evet. Sinyali farklı yerlere dağıtıyormuş."

Su adamın midesine ulaştı. Hâlâ serbest kalmaya çalışıyor fakat giderek enerji kaybediyordu. Şimdi daha da fazla titriyordu. Dizginlenemeyen korku ile suyun sıcaklığının birleşimi diye tahmin etti Hunter.

Hunter'ın ya da Garcia'nın söyleyebileceği bir şey yoktu, bu yüzden ikisi de ürkütücü bir sessizliğe gömüldü ve bilgisayar ekranlarında ölümün adamın etrafında santim santim yükselişini izlediler.

Hunter'ın masasındaki telefon tekrar çaldı.

"Dedektif, bu gördüklerim gerçek mi?" dedi Dennis Baxter.

"Şu anda gerçek olmadığına inanmak için hiçbir nedenim yok. Kaydediyor musun?"

"Evet, kaydediyorum."

"İzini sürebildin mi?"

"Henüz değil. Birkaç dakika sürebilir."

"Bir şey bulursan haber ver."

"Olur."

Su adamın göğsüne ulaştı ve kamera yavaşça yüzüne yakınlaştı. Adam hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Umut gözlerini terk etmişti. Pes ediyordu.

"Bunu izleyebileceğimi sanmıyorum," dedi Garcia masasından kalkıp odada dolaşarak.

Su adamın omuzlarına ulaştı. Bir dakika içinde burnunu geçecek ve bir sonraki nefeste ölüm gerçekleşecekti. Gözlerini kapatıp bekledi. Artık serbest kalmaya çalışmıyordu.

Su çenesinin alt tarafına ulaştı ve sonra ansızın durdu. Borulardan bir damla daha su akmadı.

"Neler oluyor?" Hunter ve Garcia bir an için birbirlerine, sonra da ekrana baktılar. Şaşkınlık ikisinin de yüzüne kazınmıştı.

"Lanet olası bir şakaymış," dedi Garcia, Hunter'a yaklaşarak. Yüzünde gergin bir tebessüm vardı. "Delinin biri bizimle kafa buluyor."

Hunter o kadar emin değildi.

Tam o anda Hunter'ın masasındaki telefon tekrar çaldı.

Altı

Çalan telefonun sesi, gece gökyüzünü yırtan gök gürültüsü gibi sessizliği böldü.

"Çok zekisin, Dedektif Hunter," dedi arayan kişi.

Hunter hızla Garcia'ya bir kez daha işaret etti ve saniyeler içinde arama tekrar kaydedilmeye başlandı.

"Beni az kalsın kandırıyordun," diye devam etti arayan kişi. "Kurban için endişe duyman çok dokunaklıydı. Onu kurtarmanın mümkün olmadığını anladığında, sana sunduğum iki seçenekten daha az sadistçe, daha az acı verici ve daha hızlı ölüm gibi görüneni seçtin. Ama bu, hikâyenin sadece yarısıydı, değil mi?"

Garcia şaşkın görünüyordu.

Hunter hiçbir şey söylemedi.

"Seçiminin ardındaki gizli nedeni buldum, dedektif."

Cevap vermedi.

"Ateşi seçmek üzere olduğumu fark ettin ve hemen sözümü kesip suyu seçtin." Kendinden emin bir kahkaha attı. "Su sana umut verecekti, değil mi?"

"Umut mu?" dedi Garcia kaşlarını çatıp Hunter'a bakarak.

"Cesedi bulursanız ya da bulduğunuzda belki de," arayan kişi aptalca bir ses tonuyla konuştu, "*süper gelişmiş, yüksek teknolojili adli tıp laboratuvarımızın* bir şeyler ortaya çıkarabileceğini umuyordun. Belki de derisinde, saçında, tırnaklarının altında ya da ağzının içinde bir şeylerin izine rastlayacağınızı umuyordun.

Ardında mikroskobik ipuçları bırakmış olabilirdim, öyle değil mi Dedektif Hunter? Ama ateş bunların hepsini yok ederdi. Adamın tüm vücudunu ve onunla birlikte her şeyi kömürleştirirdi. Mikroskobik olsun olmasın, geriye hiçbir ipucu kalmazdı."

Garcia bunu düşünmemişti.

"Ama eğer boğulursa ceset sağlam kalır." Arayan kişi devam etti. "Ölüm boğulma sonucu gerçekleşir... Deri, saç teli, tırnak... hiçbir şey yok olmaz. Hepsi analiz edilmeye hazırdır." Arayan kişi soluklanmak için durdu. "Bulunacak milyonlarca şey olabilir. Adamın ciğerlerindeki su bile size bir tür ipucu verebilir. Bu yüzden suyu seçtin, değil mi dedektif? Madem onu kurtaramıyorum, bari ipuçlarını kurtarayım." Arayan kişi neşeli bir kahkaha attı. "Tam bir dedektif gibi düşünmüşsün. Hiç eğlenceli değilsin."

Hunter kendi kendine hafifçe başını iki yana salladı. "İlk dediğin doğru. Ben kurbanın çekeceği ızdırabı düşünüyordum."

"Eminim öyledir. Ama... her ihtimale karşı bil bakalım ben ne yaptım? Tedbirimi aldım."

Ekrandaki adam gözlerini tekrar açmıştı. Hâlâ titriyordu. Karanlığa rağmen etrafına bakındı, bekledi... kulak kabarttı.

Hiçbir şey yoktu. Çıt bile duyulmuyordu. Su kesilmişti.

Tıkacın arkasında ağzında utangaç bir gülümseme ortaya çıktı. Gözlerinde umut ışığı belirdi, sanki tüm bunlar kötü bir rüyadan... marazi bir şakadan ibaretmiş gibi. Sertçe yutkundu, gözlerini kapadı ve Tanrı'ya şükredercesine başını arkaya yatırdı. Gözyaşları kapalı göz kapaklarının arasından süzülerek yüzünden aşağıya akmaya başladı.

"İzlemeye devam et, dedektif." Arayan kişinin sesinde gururlu bir tını vardı. "Çünkü gösterilerin en görkemlisine tanık olmak üzeresin." Arama sonlandı.

Ekranda su seviyesi azalmaya başladı.

"Tankı boşaltıyor," dedi Garcia.

Hunter başıyla onayladı.

Su hızla boşalıyordu. Birkaç saniye içinde su seviyesi adamın göğsüne kadar inmişti.

Derken durdu.

"Neler oluyor?" dedi Garcia avuçlarını yukarı kaldırarak.

Hunter başını iki yana salladı. Gözlerini ekrandan bir an ayırmıyordu.

Kamera biraz uzaklaştı ve aniden boruların su altında kalan kısmı yeniden canlandı. Tıpkı jakuzideki gibi jetler tankın içine daha fazla sıvı püskürtürken su bulandı. Fakat bu kez farklı bir şey vardı. Renksiz sıvı borulardan çıkıp suyla karışırken garip bir etki yaratıyordu, sanki yeni sıvı halihazırda tankın içinde bulunan sudan daha yoğundu.

Hunter öne doğru eğilerek yüzünü monitöre yaklaştırdı.

"Bu su değil," dedi.

"Ne?" dedi Garcia ortağının hemen arkasında durarak. "Ne demek istiyorsun?"

"Yoğunluğu farklı," dedi Hunter ekranı işaret ederek. "O tankın içine her ne pompalanıyorsa bu sefer su değil."

"Ne o zaman?"

O anda görüntünün sağ üst köşesinde bir işaret yanıp sönmeye başladı. Parantez içinde dört harf. Birincisi, üçüncüsü ve dördüncüsü büyük harflerle yazılmıştı:

(NaOH)

"Bu bir kimyasal formül mü?" dedi Garcia yazıyı işaret ederek.

"Evet." Hunter nefesini verdi.

"Neyin formülü?" Garcia aceleyle bilgisayarına dönüp tarayıcıda yeni bir sekme açtı.

"Aratmana gerek yok, Carlos," dedi Hunter karamsar bir ifadeyle. "Bu sodyum hidroksitin kimyasal formülü... kostik soda yani."

Yedi

Garcia boğazının düğümlendiğini hissetti. Yıllar önce, henüz üniformalı bir LAPD polisiyken, kıskanç bir adamın sevgilisinin yüzüne çeyrek litre kostik soda attığı bir aile içi şiddet olayına müdahale etmişti. Adam olay yerinden kaçmış ancak beş gün sonra tutuklanmıştı. Garcia sağlık görevlilerinin kızı sedyeye bağlamalarına yardım ettiğini dün gibi hatırlıyordu. Kızın yüzü çiğ et ve yanmış deriden ibaret kalmıştı. Dudakları eriyip dişlerinin üzerine akmış gibiydi. Sağ kulağı ve burnu tamamen parçalanmış, solüsyon göz kürelerinden birinde delik açmıştı.

Garcia bilgisayarın üzerinden Hunter'a baktı. "Olamaz. Emin misin?"

Hunter başını salladı. "Eminim."

"Adi herif."

Hunter'ın masasındaki telefon tekrar çaldı. Arayan Bilişim Suçları Birimi'nden Dennis Baxter'dı.

"Dedektif," dedi endişeli bir sesle. "NaOH kostik sodadır. Sodyum hidroksit."

"Evet, biliyorum."

"Kahretsin, dostum. Bu madde çok aşındırıcıdır. Asitten katbekat daha kötüdür. Birisi o kadar suya sodyum hidroksit boşaltırsa şimdilik çözelti aşırı seyreltilmiş olacağından fazla kuvvetli olmaz ama çok geçmeden..." Sustu.

"Tankın içi bir alkali banyosuna dönüşecek," diyerek Baxter'ın tamamlayamadığı cümlenin devamını getirdi Hunter.

"Doğru. Peki bunun ne *yapacağını* biliyor musun?"

"Evet, biliyorum."

"Lanet olsun, dedektif. Neler oluyor?"

"Emin değilim. Yayının izini sürebildiniz mi?"

"Evet. Sinyal Tayvan'dan geliyor."

"Ne?"

"Aynen öyle. Bunu her kim yapıyorsa... işinde çok iyi. Ya kaçak IP adresi ya da Tayvanlı bir sunucu havuzundan bir adres çalmış. Özetle... izini süremiyoruz."

Hunter telefonu kapattı. "İnternet yayınından da ona ulaşamıyoruz," dedi Garcia'ya.

"Kahretsin. Bu berbat bir durum, dostum."

Ekrandaki adam tekrar titremeye başladı. Fakat bu kez korkudan ya da soğuktan olmadığı belliydi. Acıdandı. Çözelti gittikçe güçleniyor ve adamın derisini aşındırmaya başlıyordu. Ağzı sonuna kadar açılarak ne Hunter'ın ne de Garcia'nın duyabildiği korkunç bir çığlık attı. Gizliden gizliye, iki dedektif de sesi duyamadıkları için derin bir oh çektiler.

Karışıma giderek daha fazla kostik soda eklendikçe su sönük, donuk, sütümsü bir renk almaya başladı.

Gözlerini kapatan adam nöbet geçiriyormuş gibi başını şiddetle iki yana sallamaya başladı. Alkali banyosu, derisini elektrikli zımpara gibi kazımaya başlamıştı. Vücudundan ilk deri parçalarının kopması sadece birkaç saniye sürdü.

Hunter iki eliyle yüzünü sıvazladı. Kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti.

Tankın içinde daha fazla deri parçası yüzmeye başladıkça suyun rengi de yeniden değişmeye başladı. Artık pembeye dönüyordu. Adamın bütün vücudu kanıyordu.

Kamera, tankın içinde yüzen başka bir şeye yakınlaştı.

"O da ne?" diye sordu Garcia yüzünü buruşturarak.

Hunter alt dudağını çimdikledi. "Bir tırnak. Vücudu eriyor."

Kamera sırayla diğerlerine yakınlaştı. Çözelti tırnak etlerini, el ve ayak parmaklarındaki tırnak yataklarının çoğunu çoktan eritmişti.

Su giderek daha da kanlanıyordu. Artık içini göremiyorlardı. Yine de adamın yüzü hâlâ su seviyesinin üzerindeydi.

Vücudunun kontrolünü kaybeden kurban artık sadece acının yönlendirmesiyle durmaksızın titriyordu. Gözleri kafasının içine doğru yuvarlanmıştı. Ağzı çarpık bir şekil almıştı. Dişleri aralıksız olarak birbirine çarpıyordu ve artık diş etlerinden, burnundan ve kulaklarından da kan geliyordu.

Su kaynamaya başlamıştı.

Adam son kez kasıldı. Göğsü öylesine şiddetli bir şekilde öne doğru fırladı ki sanki içinde vücudundan dışarı çıkmaya çalışan bir şey varmış gibiydi. Çenesi göğsüne düştü, yüzü kanlı su ve sodyum hidroksit karışımının içinde kaldı.

Başka hareket olmadı.

Kamera uzaklaşarak cam kabinin tamamını gösterdi.

Hunter ve Garcia söyleyecek söz bulamıyorlardı. Başka tarafa da bakamıyorlardı.

Birkaç saniye sonra ekranlarında bir mesaj belirdi.

UMARIM GÖSTERİYİ BEĞENMİŞSİNİZDİR.

Sekiz

LAPD'nin Soygun ve Cinayet Birimi'nin başkomiseri Barbara Blake'in kolay kolay gözü korkmazdı ve teşkilatta geçirdiği onca yıldan sonra onu çok az şey şaşırtırdı fakat bu sabah Emniyet Genel Müdürlüğü binasının beşinci katındaki ofisinde, yüzünde inanmaz bir ifadeyle, mutlak sessizlik içinde oturuyordu. Ofis fazlasıyla genişti. Güney duvarını ciltli kitaplarla dolu raflar kaplıyordu. Kuzey duvarı çerçeveli fotoğraflar, takdirnameler ve başarı ödülleriyle doluydu. Doğu duvarında yerden tavana kadar uzanan panoramik pencere Güney Ana Cadde'ye bakıyordu. Başkomiserin masasının hemen önünde rahat görünümlü iki deri koltuk vardı fakat ofisteki diğer üç kişiden hiçbiri bu koltuklara oturmamıştı.

Hunter, Garcia ve Dennis Baxter, Başkomiser Blake'in masasının arkasında durmuş bilgisayar monitörüne bakıyor, Baxter'ın dakikalar önce internetten kaydettiği görüntüleri izliyorlardı. İletişim Ofisi, Hunter'a gizemli arayanla yaptığı telefon görüşmesinin kaydının bir kopyasını da göndermişti.

Başkomiser Blake tek kelime etmeden kaydı dinleyip bütün görüntüleri izledi. Bittiğinde Hunter ve Garcia'ya baktı, yüzü birkaç dakika öncesine göre daha solgundu.

"Bu gerçek miydi?"

Bakışları Baxter'a kaydı, iri yarı bir adamdı ama kaslı değildi. Kırk yaşlarındaydı; kıvırcık sarı saçları, gıdısıyla daha da

ağırlaşmış tombul bir yüzü ve daha çok şeftali tüyüne benzeyen ince bir bıyığı vardı.

"Yani," dedi başkomiser. "Günümüzde CGI teknolojisinin her şeyi gerçekmiş gibi gösterebildiğini biliyorum. Tüm bunların dijital bir kamera hilesi olmadığına emin olabilir miyiz?"

Baxter omuz silkti.

"Bilişim Suçları Birimi'nin başında olan sizsiniz." Başkomiserin sesi sertleşti. "Bir şey söyleyin."

Baxter başını yana eğdi. "Görüntüleri Dedektif Hunter'dan gelen bir telefon üzerine daha birkaç dakika önce kaydettim. Analiz edecek vaktim olmadı fakat ilk bakışta ve içgüdülerime dayanarak söylüyorum ki gerçekti."

Başkomiser elini simsiyah uzun saçlarında gezdirdikten sonra Hunter ve Garcia'ya baktı.

"Düzmece olamayacak kadar karmaşık ve cesurca," dedi Hunter. "İletişim Ofisi aramanın izini süremedi. Arayan her beş saniyede bir sinyali yönlendiriyormuş." Baxter'ı işaret etti. "Dennis internet yayınının Tayvan'dan yapıldığını söyledi."

"Ne?" Başkomiser Blake, Baxter'a döndü.

"Doğru. Elimizde, internetteki her bilgisayara verilen benzersiz bir tanımlama numarası olan bir IP adresi vardı. Bununla ana bilgisayarın yerini kolayca saptayabiliriz. Kullanılan IP adresi, Tayvan'da bir sunucuya atanmıştı."

"Bu nasıl olabilir?"

"Çok kolay. İnternet dünyayı küresel bir pazar haline getiriyor. Örneğin bir internet sitesi kurmak istiyorsunuz, sunucunun Amerika'da olmasını gerektiren bir yasa yok. En iyi teklifi bulmak için internette arama yapabilir ve internet sitenizin sunucusunu herhangi bir yere taşıyabilirsiniz; Rusya, Vietnam, Tayvan, Afganistan... hiç fark etmez. Herkes aynı şekilde erişebilir."

Başkomiser Blake bunu bir an için düşündü. "Tayvan'la diplomatik ilişkimiz yok," dedi. "ABD'nin orada yetkisi olmadığı

gibi sunucu şirketini arayıp yardım istemek gibi diplomatik bir yaklaşım bile başarısız olur."

"Doğru. Arayan kişi, IP adresini ele geçirmiş de olabilir," diye ekledi Baxter. "Bu, yakalanmamak için bir arabanın plakasını çalıp kendi arabana takmaya benziyor."

"Yapılabilir mi böyle bir şey?" diye sordu Başkomiser Blake.

"Eğer yeterince iyiyse, elbette."

"Yani elimizde hiçbir şey yok mu?"

Baxter başını iki yana salladı. "Yine de Bilişim Suçları Birimi'nde yapabileceklerimizin sınırlı olduğunu kabul etmeliyim." Tel çerçeveli gözlüğünü yuvarlak burnunda yukarı doğru itti. "Soruşturmalarımız genellikle bilgisayarda depolanan bilgiler kullanılarak işlenen suçlarla ya da bilgisayarda depolanan bilgilere yönelik sabotajlarla sınırlı. Diğer bir deyişle, özel bireysel bilgisayarlardan, okullardan, bankalardan ve şirketlerden veri tabanı ve bilgi hırsızlığı. Bu tarz şeylerle pek uğraşmayız normalde."

"Aman ne harika," dedi başkomiser, hiç etkilenmemişti.

"Öte yandan FBI Siber Suçlar Bölümü çok daha güçlü bir birim," dedi Baxter. "Her türlü siber suçla mücadele ediyorlar. Hatta ofislerinden ABD toprakları içinden yapılan herhangi bir internet yayınını sonlandırabilecek güce ve donanıma da sahipler."

Başkomiser Blake yüzünü buruşturdu. "Yani FBI'ı da işin içine katmamız gerektiğini mi söylüyorsun?"

Politikacılar ve daire başkanları ne derse desin, FBI ile herhangi bir Amerikan eyaletindeki herhangi bir polis teşkilatı arasındaki ilişkinin iyi olmadığı bir sır değildi.

"Pek sayılmaz," dedi Baxter. "Ben sadece bir gerçeği ifade ediyordum. FBI'ın artık yapabileceği bir şey yok. Yayın sona erdi. Site kapandı. Size göstereyim." Başkomiserin masasındaki bilgisayarı gösterdi. "İzin verir misiniz?"

"Elbette." Başkomiser Blake koltuğunu birkaç adım geriye itti.

Baxter başkomiserin klavyesinin üzerine eğildi, IP adresini internet tarayıcısının adres çubuğuna yazdı ve "enter" tuşuna bastı. Birkaç saniye içinde sayfa yüklendi: HATA 404 - SAYFA BULUNAMIYOR.

"Site kapanmış," dedi Baxter. "Her on saniyede bir o adresi kontrol eden küçük bir program kurdum bile. Site tekrar aktif hale gelirse haberimiz olacak." Kaşlarını kaldırdı. "Ama eğer site gerçekten geri gelirse belki de en azından FBI'ın Los Angeles'taki Siber Suçlar Bölümü'yle irtibata geçmeyi düşünebilirsiniz."

Başkomiser Blake, Baxter'a kaşlarını çattıktan sonra sessizliğini koruyan Hunter'a baktı.

"Oradaki birimin başı benim iyi arkadaşımdır, adı Michelle Kelly. Tipik bir FBI ajanı değildir. İnanın bana, konu siber âlem olduğunda tüm ipler onun elindedir. FBI, bu tür siber suçluların izini sürme konusunda LAPD'den çok daha donanımlı. Bilişim Suçları Birimi'nde onlarla sürekli irtibat halindeyiz. Siyah takım elbiseli, koyu renk gözlüklü ve kulaklıklı, kendini beğenmiş saha ajanları değiller. Bildiğiniz bilgisayar kurtları." Baxter gülümsedi. "Tıpkı benim gibi."

"Bence o kadar acele etmeyelim," dedi Hunter, Baxter'a bakarak. "Dediğin gibi, şu anda yapabilecekleri bir şey yok ve bunun federal bir vaka olduğunu gösteren hiçbir delil yok, bu yüzden şu anda FBI'ı bu işe karıştırmanın bir faydası olacağını düşünmüyorum. Mevcut aşamada bu sadece işleri karmaşıklaştıracaktır."

"Katılıyorum," dedi Başkomiser Blake. "Eğer daha sonraki bir aşamada onlarla irtibat kurmamız gerekirse kurarız ama şimdilik FBI yok." Tekrar Baxter'a hitap etti. "Bu yayını başkaları da örneğin halktan birileri de izlemiş olabilir mi?"

"Teorik olarak evet," dedi Baxter. "Güvenli bir yayın değildi, yani sayfaya erişmek için şifre istemiyordu. Eğer bizim dışımızda biri şans eseri bu web yayınına denk geldiyse evet, tıpkı bizim

yaptığımız gibi, izlemiş olabilir. Ama bunun çok düşük bir ihtimal olduğunu eklemeliyim."

Başkomiser Blake başını sallayıp Hunter'a döndü. "Pekâlâ, tüm bu olanların gerçek olduğunu varsaymak zorundayız. İlk sorum şu: Neden sen? Arama doğrudan senin masana yönlendirilmiş. Telefonda adam özellikle senin adını vermiş."

"Ben de kendime aynı soruyu soruyorum ve şu anda cevabım: Bilmiyorum," dedi Hunter. "Dışarıdan gelen bir aramanın bir dedektifin masasına ulaşmasının temelde iki yolu vardır: Ya arayan kişi SCB numarasını arayıp kendisinden istendiğinde dâhilî numarayı tuşlar ya da SCB santralini arayıp belirli bir dedektife bağlanmayı talep eder."

"Yani?"

"Bana gelen telefon santralden yönlendirilmemişti. Kontrol ettim. Arayan kişi doğrudan benim dâhilî numaramı çevirmiş."

"Bu durumda sorum hâlâ geçerli," dedi başkomiser. "Neden sen? Ve dâhilî numaranı nereden buldu?"

"Bir yerlerde kartımı bulmuş olabilir," dedi Hunter.

"Ya da söz konusu aramadan önce herhangi bir zamanda SCB santralini arayıp sadece dâhilî numarayı sormuş olabilir," dedi Garcia. "Hatta sistemimize girip oradan dedektiflerin isim listesini almışsa da hiç şaşırmam. Telefon sinyalini tıpkı bir profesyonel gibi sağa sola yönlendiriyordu ve LAPD'nin Bilişim Suçları Birimi'nin ona ulaşmasını engelleyecek kadar iyi bir güvenlik duvarına sahipti. Tahminimce siber âlem konusunda epey bilgili."

"Aynı fikirdeyim," dedi Baxter.

"Yani Robert'ın adını tüm SCB dedektiflerinin yer aldığı bir listeden tesadüfen seçmiş olabileceğini mi söylüyorsun?" dedi Başkomiser Blake.

"Bu mümkün."

"Tuhaf bir tesadüf değil mi sizce de?" diye ekledi başkomiser. "Bunun gibi bir AŞİ vakası zaten doğrudan Robert'ın önüne düşerdi."

Soygun ve Cinayet Birimi'nde Hunter özel bir bölümün parçasıydı. Cinayet Özel Büro sadece seri, yüksek profilli ve yoğun soruşturma zamanı ve uzmanlık gerektiren cinayet vakalarıyla ilgilenmek üzere kurulmuştu. Ancak Hunter'ın daha da özel bir görevi vardı: Suçlu davranışları psikolojisi geçmişi nedeniyle, her zaman failin çoğunlukla sadizm ve vahşete başvurduğu vakalara atanırdı. Teşkilat bu tür vakaları AŞİ –Aşırı Şiddet İçeren– olarak adlandırıyordu.

"Belki de tesadüf değildi," dedi Baxter. "Belki de Robert'ı bu vakada istiyordu ve emeline ulaşmak için de bu yola başvurdu."

Gözleri biraz irileşen Başkomiser Blake, Baxter'ın devam etmesini bekledi. O da devam etti.

"Robert'ın adı gazetelere ve televizyona pek çok kez çıktı. Kaç yıldır bilmiyorum ama geçmişte teşkilatın yüksek profilli vakalarının çoğunda çalıştı ve her seferinde de adamını yakaladı."

Başkomiser Blake buna itiraz edemezdi. Hunter'ın adı daha birkaç ay önce, Garcia'yla birlikte basının Heykeltıraş adını verdiği seri katil soruşturmasını sonlandırdıklarında yine gazetelerde yer almıştı.

"Belki de arayan kişi Robert'ı şöhreti nedeniyle seçmiştir," dedi Baxter. "Belki *LA Times*'ta adını ya da akşam haberlerinde yüzünü görmüştür." Başkomiserin bilgisayar ekranını gösterdi. "Görüntüleri izlediniz; arama kaydını dinlediniz, değil mi? Bu adam ukala ve meydan okumayı seviyor. Cüretkâr. Telefonda o kadar uzun süre kalmasının nedeni, aramanın izini süremeyeceğimizi bilmesiydi. İnternet yayınının izini süremeyeceğimizi de biliyordu." Baxter duraklayıp burnunu kaşıdı. "Tanrı aşkına, Robert'ı kurbanın nasıl öleceğini seçmeye zorladı, sonra da ortaya bir sürpriz attı. Sanki bir oyun oynuyor. Ve bu oyunu herhangi

bir dedektife karşı da oynamak istemiyor. Zorlu birini istiyor. Gazetelerin adından bahsettiği kişiyi istiyor."

Başkomiser bir süre buna kafa yordu. "Aman ne harika," dedi. "İhtiyacımız olan da buydu, *sıkıysa yakala* oynamak isteyen yeni bir psikopat."

"Hayır," dedi Hunter. "*Tekrar öldürmeden beni yakala* oyununu oynuyor."

Dokuz

Hunter ve Garcia'nın ofisi, Soygun ve Cinayet Birimi'nin bulunduğu katın en ucunda yirmi iki metrekarelik beton bir kutuydu. İki masa, üç eski moda dosya dolabı ve soruşturmalarda fotoğraf panosu olarak kullanılan büyük, beyaz bir manyetik panodan başka bir şey yoktu ama yine de klostrofobik hissettiriyordu.

İki dedektif de masalarına döndüklerinde internet görüntülerini izlediler ve telefon kaydını tekrar tekrar dinlediler. Baxter, Hunter ve Garcia'ya kaydedilen görüntüyü kare kare ilerletmelerini sağlayan bir yazılım uygulaması vermişti. Son dört buçuk saattir yaptıkları da tam olarak buydu; her karenin her santimini analiz ediyor, ne kadar küçük olursa olsun kendilerine ipucu verebilecek herhangi bir şey arıyorlardı.

Kamera çoğunlukla cam kabine ve içindeki adama odaklanmıştı. Arada bir kurbanın yüzüne ya da kanlı su üzerinde yüzen bir şeye yakınlaşıyordu. Bu düzenden sadece bir kez, duvar saatini ve *LA Times* gazetesini göstermek için sağa kaydığında çıkmıştı.

Duvar kırmızı tuğla ve harçtan yapılmıştı. Burası herhangi bir yer olabilirdi: bir bodrum, arka bahçede bir baraka, evin içinde bir oda, hatta Tanrı'nın unuttuğu bir yerdeki küçük bir garaj.

Duvara sabitlenmiş saat, siyah çerçeveli, yaklaşık otuz üç santim çapında yuvarlak bir pilli saatti. Kolay okunan beyaz kadranının üzerinde Arap rakamları, siyah akrep ile yelkovan ve kırmızı saniye ibresi vardı. Ön yüzünde üreticinin adı yazmıyordu. Hun-

ter araştırma ekibine saatin bir fotoğrafını gönderdi fakat saatin belirli bir dükkânla ilişkilendirilmesinin ve alıcının kimliğinin tespit edilmesinin neredeyse imkânsız olduğunu biliyordu.

Beton zeminin ayırt edici özelliği yoktu. Herhangi bir yere ait olabilirdi.

Hunter'ın masaüstünden aldığı ekran çıktısı mükemmeldi. Cam su tankının içinde oturan adam doğrudan kameraya bakıyordu. Hunter fotoğrafı Kayıp Kişiler Birimi'ne e-postayla göndermişti bile. Telefonda konuştuğu görevli, kurbanın ağzını sıkıca saran tıkaç nedeniyle yüz tanıma programının yalnızca sınırlı sayıda yüz karşılaştırma noktasını analiz edebileceğini söyledi. Eğer adam gerçekten de kayıp olarak bildirilmişse bu, eşleşme için yeterli olabilirdi ama bekleyip görmeleri gerekiyordu. Hunter görevliye sadece bir hafta öncesine ait kayıtları aramasını söyledi. Arayan kişinin kurbanı kaçırıp cam tanka atmadan önce bir ya da iki günden fazla tutmadığına dair bir his vardı içinde. Kırk sekiz saatten fazla esir alınan kurbanlar her zaman bunun belirtilerini gösterirdi: uykusuzluktan bitkin düşmüş ve yorgun yüz ya da uyuşturulmaktan dolayı baygın bakan gözler. Kişisel hijyen de önemli ölçüde olumsuz etkilenir ve her zaman yetersiz beslenmenin kaçınılmaz belirtileri görülürdü. O tankın içindeki kurbanda bunların hiçbiri görülmüyordu.

"Burada hiçbir şey yok," dedi Garcia sandalyesinde arkasına yaslanıp yorgun gözlerini ovuşturarak. "O odada su tankı, kurban, saat, gazete ve her şeyi yayınlayan kamera dışında hiçbir şey yoktu. Bu adam aptal değil, Robert. Yayını kaydedeceğimizi ve sonra en ince ayrıntısına kadar didik didik edeceğimizi biliyordu."

Hunter soluğunu boşalttıktan sonra yorgun gözlerini ovuşturdu. "Biliyorum."

"Ben şahsen bunu daha fazla izleyemeyeceğim." Garcia ayağa kalkıp batı duvarındaki küçük pencereye doğru yürüdü. "Kurbanın gözlerindeki o çaresiz, yalvaran bakış..." Başını iki

yana salladı. "O gözlere her baktığımda adamın korkusunun bir kırkayak gibi derimin üstünde gezindiğini hissedebiliyorum. Ve onun tekrar tekrar ölmesini izlemekten başka elimden bir şey gelmiyor. Psikolojim bozuluyor."

Hunter da görüntülerden bıkmıştı. Asıl midesini bulandıran şey ise suyun durduğunu fark ettiğinde adamın yüzünün umutla aydınlandığını izlemek ve sadece bir dakika sonra, tüm vücudunu saran sıvı yanmaya, derisini ve etini parçalamaya başladığında gözlerinin nasıl korkudan parladığını görmekti. Hunter, adamın sonunda oradan asla canlı çıkamayacağını anladığında mücadeleyi bıraktığı anı tam olarak belirleyebiliyordu. Katil onunla sadece oynuyordu.

"Ses tonundan falan bir şeyler yakalayabildin mi?" diye sordu Garcia.

"Hayır. Tüm konuşma boyunca sakindi, bana seçim yapmam için bağırması dışında. Bunun haricinde ne bir öfke patlaması ne aşırı heyecanlanma vardı. Hiçbir şey yoktu. Duygularının ve konuşmanın kontrolünü hiç kaybetmedi." Hunter sandalyesinde arkasına yaslandı. "Ama beni rahatsız eden bir şey var."

"Neymiş o?"

"Ona bunu yapmak zorunda olmadığını söylediğimdeki cevabı."

Garcia başını salladı. "Yapmak zorunda olmadığını bildiğini ama yapmak istediğini söylemişti. Eğlenceli olacak demişti."

"Doğru. Bu da kurbanın özel biri olmadığını gösteriyor olabilir. Muhtemelen tamamen rastgele seçilmiş biriydi."

"Yani bu adam da insanları zevk için öldüren başka bir lanet olası psikopat."

"Henüz bilmiyoruz," dedi Hunter. "Sorun şu ki ona kurbanın neden esir alındığını bilmediğim için bir karar veremeyeceğimi söylediğimde arayan kişi bana bunu kendim bulmam gerektiğini söyledi."

"Yani?"

"Yanisi, kurban tamamen rastgele seçilmiş biri *değildi*. Seçilmesinin belirli bir nedeni vardı ama bunu bize söylemeyecekti."

"Adam bizimle kafa buluyor desene."

"Henüz bilmiyoruz," dedi Hunter tekrar, masasından kalkıp saatine baktı ve sönük bir nefes verdi. "Ama ben de buna daha fazla devam edemeyeceğim." Bilgisayarını kapattı. Canlı yayını izlerken benliğini ele geçiren aynı çaresizlik hissi geri geldi ve göğsünün ortasında boş bir delik açtı. İnternet görüntülerinden ya da ses kaydından öğrenebilecekleri başka bir şey yoktu. Şu anda tek umutları Kayıp Kişiler Birimi'nden gelecek bir haberdi.

On

Hunter karanlıkta oturmuş, Huntington Park'taki tek odalı küçük dairesinin oturma odasının penceresinden dışarı bakıyordu. Yalnız yaşıyordu, ne karısı ne çocuğu ne kız arkadaşı vardı. Hiç evlenmemişti ve yaşadığı ilişkiler de hiçbir zaman uzun soluklu olmamıştı. Geçmişte denemişti fakat Amerika'nın en şiddet dolu şehirlerinden birinde Cinayet Özel Büro'da dedektif olmak, ne kadar günübirlik olursa olsun, bir şekilde her ilişkiye zarar veriyordu.

Hunter sade sert kahvesinden bir yudum daha alıp saatine baktı: 04.51. Sadece dört saat uyuyabilmişti fakat bu kadarı bile onun için büyük nimetti.

Hunter'ın daha yedi yaşındayken annesinin ölümüyle tetiklenen uykusuzlukla mücadelesi hayatının çok erken dönemlerinde başlamıştı. Kâbuslar o kadar yıkıcıydı ki beyni bir savunma mekanizması olarak onu geceleri uyanık tutmak için elinden geleni yapmıştı. Hunter uykuya dalmak yerine durmaksızın okumuştu. Kitaplar onun sığınağı, kalesi olmuştu. Korkunç kâbusların kapısından içeri giremediği güvenli bir yer.

Hunter hep farklıydı. Çocukken bile bulmacaları ve problemleri çoğu yetişkinden daha hızlı çözerdi. Beyni hemen hemen her şeyi hızlıca halledebiliyordu. Okulda öğretmenleri onun çoğu öğrenciden farklı olduğuna emindi. On iki yaşındayken, okul psikoloğu Doktor Tilby'nin önerisiyle bir dizi sınav ve teste

girdikten sonra, normalden iki yıl önce, sekizinci sınıf öğrencisi olarak Mirman Üstün Yetenekliler Okulu'na kabul edilmişti.

Mirman'ın özel müfredatı Hunter'ı yavaşlatmamıştı. On beş yaşına girmeden, dört yıllık lise eğitimini iki yıla sığdırarak tüm programı başarıyla tamamlamıştı. Tüm öğretmenlerinin referansları ve Mirman'ın müdürünün özel notuyla Stanford Üniversitesi'ne "özel koşullu" öğrenci olarak kabul edilmişti. Hunter psikoloji okumaya karar vermişti. O sıralarda uykusuzluğu ve kâbusları nispeten kontrol altındaydı.

Üniversitedeki notları da bir o kadar etkileyiciydi ve Hunter yirmi üçüncü yaş gününden hemen önce Suçlu Davranışı Analizi ve Biyopsikoloji alanında doktorasını tamamlamıştı. Stanford Üniversitesi'ndeki Psikoloji bölümü başkanı Timothy Healy, Hunter'ın öğretim görevliliğine ilgi göstermesi halinde kapının kendisine her daim açık olduğunu belirtmişti. Hunter teklifi nazikçe reddetmiş, aklında bulunduracağını söylemişti. Doktor Healy aynı zamanda Hunter'ın *Suçlu Davranışlarının İleri Düzey Psikolojik İncelemesi* başlıklı doktora tez çalışmasını FBI Ulusal Şiddet Suçları Analiz Merkezi (NCAVC) başkanına ileten kişiydi. Hunter'ın makalesi şu anda bile NCAVC'de ve Davranış Analizi Birimi'nde zorunlu olarak okutulmaktaydı.

Doktorasını aldıktan iki hafta sonra Hunter'ın dünyası ikinci kez yıkılmıştı. O sırada Los Angeles şehir merkezindeki Bank of America'nın bir şubesinde güvenlik görevlisi olarak çalışan babası, silahlı çatışmaya dönüşen soygun sırasında vurularak öldürülmüştü. Hunter'ın kâbusları ve uykusuzluğu intikam alırcasına geri dönmüş, o günden beri de peşini hiç bırakmamıştı.

Hunter kahvesini bitirip fincanı pencere kenarında bıraktı.

Gözlerini ne kadar sıkı kapatırsa kapatsın ya da yumruklarını ne kadar sıkarsa sıksın, dün öğleden beri içini kemirip duran görüntülere bir türlü engel olamıyordu. Sanki görüntülerin her saniyesini ezberlemişti ve biri kafasının içindeki *sonsuz döngü*

düğmesine basmıştı. Zihninde binbir soru beliriyordu fakat şu ana kadar hiçbirine cevap bulamamıştı. Bunlardan bazıları onu diğerlerinden daha fazla rahatsız ediyordu.

"Neden işkence?" diye fısıldadı Hunter kendi kendine. Başka bir insanı öldürmeden önce ona işkence edebilmek için belli özelliklere sahip olmak gerektiğini çok iyi biliyordu. Kulağa basit gelebilirdi fakat iş yapmaya geldiğinde çok az kişi bunun altından kalkabilirdi. Kişinin kendini normal insani duygulardan soyutlamış olması gerekirdi ki bunu çok az kişi başarabilirdi. Bunu yapabilenler psikologlar ve psikiyatrlar tarafından *psikopat* olarak nitelendirilirdi.

Psikopatlar empati, pişmanlık, sevgi ya da başkasını önemsemekle ilgili herhangi bir duygu beslemezlerdi. Bazen duygu yoksunlukları o kadar şiddetli olabilirdi ki kendilerine karşı bile hiçbir şey hissetmezlerdi.

Hunter'ın zihnini kurcalayan ikinci husus ise *seçme oyunuydu.* Katil neden ateşle ya da suyla iki korkunç ölüm gerçekleştirebilecek bir işkence odası yaratmak gibi büyük bir zahmete girmişti? Ve neden onu –bu kişi bir başkası da olabilirdi– telefonla arayıp bu seçimi yapmasını istemişti?

Bir katilin, hatta psikopatın bile son anda birini öldürme kararından şüphe duyması alışılmadık bir olay değildi fakat bu katil için böyle bir durum söz konusu değildi. Kurbanın öleceğinden şüphesi yoktu, sadece hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyordu: Yanarak ölmek mi yoksa boğularak ölmek mi? Birbirinin tam tersi yöntemler. En korkutucu ölümlerden ikisi. Ama Hunter buna kafa yordukça kendini daha da aptal hissediyordu. Kandırıldığına emindi.

Arayan kişinin sebepsiz yere o kadar sodyum hidroksiti el altında bulundurmasının mümkün olmadığını biliyordu. Bunların hepsi oyunun birer parçasıydı. Bunu kendisi de söylemişti. Tam da telefonda bahsettiği nedenlerden dolayı Hunter'ın ateş yerine

suyu seçmesini bekliyordu çünkü böylesi kurbanın acısını sona erdirmenin daha nazik, daha az sadistçe ve daha hızlı bir yoluydu. Ama su aynı zamanda cesedin durumunu da muhafaza ederdi ve yakın zamanda cesede ulaşmaları halinde adli tıp ekibinin bir ipucu bulma şansı çok daha yüksek olurdu. Öte yandan ateş her şeyi yok ederdi.

Öfkeyle dişlerini sıkan Hunter beynini kemiren suçluluk duygusuyla beyhude yere mücadele etmeye çalıştı. Katilin onunla oyun oynadığına en ufak şüphesi yoktu. Ve Hunter bunu öngöremediği için kendine çok kızıyordu.

Cep telefonunun zil sesi Hunter'ı düşüncelerinden kopardı. Kötü bir rüyadan uyanır gibi birkaç kez gözlerini kırpıştırdı ve karanlık odada etrafına bakındı. Cep telefonu, çalışma masası görevi de gören eski ve çizik ahşap yemek masasının üzerinde duruyordu. Hunter telefonu alana kadar cihaz bir kez daha masanın üstünde takırdadı. Ekranda arayanın Garcia olduğu yazıyordu. Hunter açmadan önce gayriihtiyari saatine baktı: 05.04. Ortağı her ne için arıyorsa Hunter bunun hayra alamet olmayacağını biliyordu.

"Carlos, ne oldu?"

"Cesedi bulduk."

On Bir

Sabah saat beş kırk üçte Mission Hills, San Fernando Vadisi'ndeki arka sokak, üç ekip arabasının yanıp sönen mavi ışıkları ve adli tıp ekibinin kaideye monte edilmiş ışığı olmasa karanlığa gömülü kalırdı.

Hunter eski Buick LeSabre'ını ara sokağın girişindeki sokak lambasının yanına park etti. Arabadan indi ve bir seksenlik boyuyla sabah rüzgârına karşı gerindi. Garcia'nın metalik mavi Honda Civic'i yolun karşısında duruyordu. Hunter etrafına bakındıktan sonra ara sokağa girdi. Sokak lambasının eski ampulü sarı ve zayıftı. Gece vakti, aramayan biri ara sokağı kolaylıkla gözden kaçırabilirdi. Ana caddelerden uzakta, küçük dükkânlardan oluşan sakin bir sokağın arkasında yer alıyordu.

Hunter deri ceketinin fermuarını çekip ara sokakta yavaş adımlarla ilerledi. Sarı suç mahalli şeridinin yanında duran genç memura rozetini gösterdikten sonra eğilerek şeridin altından geçti. Bazı dükkânların arka kapılarının üzerindeki aydınlatma lambalarını gördü fakat hiçbiri yanmıyordu. Etrafa saçılmış birkaç plastik ve kâğıt torba, birkaç boş bira ve gazoz kutusu vardı ama bunların dışında ara sokak Los Angeles şehir merkezinde gördüğü çoğu yerden daha düzenliydi. Sokağın ikinci yarısında toplam dört adet büyük metal çöp konteyneri sıralanmıştı. Garcia, iki adli tıp görevlisi ve üç üniformalı polis memuru üçüncü çöp konteynerinin hemen arkasında toplanmıştı. Ara sokağın

sonunda, yaşı belli olmayan, saçları dört bir yana savrulmuş, üstü başı kir pas içinde siyahi bir adam beton bir basamakta oturuyordu. Kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor gibiydi. Birkaç adım sağında duran başka bir polis memuru, sanki kendisini rahatsız edici bir kokudan koruyormuşçasına bir eliyle burnunu kapatmıştı. Çevrede herhangi bir güvenlik kamerası yoktu.

"Robert," dedi Garcia ortağının kendisine doğru yürüdüğünü görünce.

"Buraya ne zaman geldin?" dedi Hunter ortağının kan çanağına dönen çilek pembesi gözlerini fark edince.

"On dakika olmadı ama telefon geldiğinde uyanıktım zaten."

Hunter'ın kaşları kalktı.

"Hiç uyumadım," dedi Garcia başını göstererek. "Burada bir sinema var sanki. Şimdi bütün gece ekranımda hangi film oynadı tahmin et bakalım."

Hunter tek kelime etmedi. Gözlerini Garcia'nın omzunun üzerinden üçüncü çöp konteynerinin etrafındaki kargaşaya dikmişti bile.

"Bizim kurbanımız," dedi Garcia. "Buna hiç şüphe yok."

Hunter bir adım daha yaklaştı. Üç memur başlarını "günaydın" dercesine salladı fakat kimse tek kelime etmedi.

Yetkili adli tıp görevlisi Mike Brindle çöp konteynerinin yanında diz çökmüş, elindeki küçük cımbızla yerden bir şeyler topluyordu. Hunter'ı görünce durup ayağa kalktı.

"Robert," dedi başını sallayarak. Hatırlayabildiklerinden çok daha fazla vakada birlikte çalışmışlardı.

Hunter, adli tıpçının baş hareketine karşılık verdi fakat dikkati yerdeki çıplak erkek cesedindeydi. Üçüncü ve dördüncü çöp konteynerlerinin arasında sırtüstü yatıyordu. Bacaklarını uzatmıştı. Sağ kolu dirseğinden bükülmüş halde bedeninin yanındaydı. Sol kolu ise gelişigüzel bir şekilde karnının üzerinde duruyordu.

Hunter adamın yüzüne bakarken boğazının düğümlendiğini hissetti.

Adamın yüzünde hiçbir şey yoktu, ne burun ne dudak ne göz. Dişleri bile çürümüş ve aşınmış gibiydi. Göz küreleri hâlâ yuvalarındaydı fakat delinmiş, yarı dolu silikon torbalara benziyorlardı. Hatta tüm vücudunu saran deri zımparalanmış gibiydi. Ama açıkta kalan etler çiğ kırmızı değildi. Pembe gri bir tona sahiptiler. Ne kadar şoke edici olsa da Hunter o kadar şaşırmamıştı. Alkali banyo bir bakıma adamın etini pişirmişti.

Hunter biraz daha yaklaştı.

Cesedin elinde de ayağında da tırnak kalmamıştı.

Bedenindeki deformasyona rağmen Hunter bunun dün bilgisayar ekranlarında gördükleri adam olduğundan pek şüphe duymuyordu. Adam nihayet son nefesini verdiğinde cansız başı öne doğru düşmüş, yüzü alkali karışımın içine gömülmüş fakat kafasının bir kısmı dışarıda kalmıştı. Kısa kahverengi saçlarına neredeyse hiç zarar gelmemişti.

"Birkaç saat önce ölmüş," dedi Brindle. "Ölüm sertliği iyice yerleşmiş."

"Dün öğleden sonra 15.26," dedi Hunter.

Brindle ona kaşlarını çatarak baktı.

"Dün öğleden sonra 15.26'da öldü," dedi Hunter.

"Onu tanıyor musun?"

"Pek sayılmaz." Hunter başını kaldırdı. Yakındaki üç polis memuru olay yeri şeridine doğru ilerlemişti. Hunter hızlıca Brindle'a bir gün önce olanları özetledi.

"Yüce Tanrım," dedi Brindle, Hunter sözlerini bitirdiğinde. "Bu, cesetteki korkunç deformasyonu ve etindeki garip renk değişimini açıklıyor." Hunter'ın anlattıkları karşısında şoke olmuş bir halde başını iki yana salladı. "Yani sana adamın ölümünü izletmekle kalmadı, aynı zamanda nasıl öleceğini de mi seçtirdi?"

Hunter sessizce başıyla onayladı.

"Ve her şeyi dijital olarak kaydettiniz, öyle mi?"

"Evet."

Brindle yorgunluktan kapanmak üzere olan gözleriyle işkence görmüş cesede baktı. "Artık bu şehri ve içinde yaşayan insanları anlamıyorum, Robert."

"Hiçbirimizin anladığını sanmıyorum," dedi Hunter.

"Böyle bir şeyi kim nasıl anlamlandırabilir ki?"

Hunter cesedi daha iyi inceleyebilmek amacıyla diz çöktü. Güçlü adli tıp ışığı sayesinde her ayrıntı görülebiliyordu. Koku şimdiden kokuşmuş et kıvamına gelmeye başlamıştı. Hunter sol eliyle burnunu kapattı. Adamın ayaklarında, bacaklarında ve kollarında küçük çukurlar olduğunu fark etti. "Bunlar ne?"

"Fare ısırıkları," dedi Brindle. "Buraya geldiğimizde birkaçını cesetten uzaklaştırmak zorunda kaldık. Bu çöp konteynerlerinde epey yiyecek var. Bu sokak bir fırının, bir kasabın ve küçük bir lokantanın arkasında kalıyor."

Hunter başını salladı.

"Katilin buralara bir şeyler atmış olma ihtimaline karşı dört çöp konteynerinin içindeki çöplerin çoğunu inceleyeceğiz," dedi Brindle. "Ama bana anlattığın hikâyeye bakılırsa o kadar dikkatsiz birine benzemiyor."

Hunter tekrar başını salladı. Bakışları sokağın sonundaki siyahi adama kaydı. Yırtık ve lekeli giysilerinin üzerinde aç bir kurt sürüsünün saldırısına maruz kalmış gibi görünen eski, renksiz, uzun bir palto vardı.

"Adı Keon Lewis," dedi Brindle. "Cesedi o bulmuş."

Hunter ayağa kalktı ve gidip bazı sorular sormaya hazırlandı.

"Sana iyi şanslar," dedi Brindle. "Evsizlerin polislerle konuşmayı ne kadar sevdiğini bilirsin."

On İki

Keon Lewis hâlâ ara sokağın sonundaki beton basamakta oturuyordu. Yaklaşık bir doksan üç boyunda, bir deri bir kemikti. Görünüşe bakılırsa dağınık siyah sakalı onu fazlasıyla rahatsız ediyor, birkaç saniyede bir yüzünü şiddetlice kaşıyordu. Kirli, kırık tırnaklarının altı pislik doluydu. Yara bere içindeki elleri su toplamıştı. Ellerinden birinde enfeksiyon kapmış gibi görünen bir kesik vardı, derisi yumuşaktı ve koyu kestane rengi yaranın kabuğunun etrafı şişmişti. Sık sık olay yerine bakıyor ama gözlerini hemen kaçırıp yere ya da ellerine odaklanıyordu.

Hunter, Keon'a ve yanında duran memura yaklaştı. Keon başını kaldırdıysa da bakışlarını yine hızla kaçırdı. Ellerini bir aşçının yemeği baharatlaması gibi birbirine sürttü.

Dudakları kuruyup çatlamıştı, kuru kontak lens takıyormuş gibi sürekli gözlerini kırpıştırıyordu. Fiziksel belirtilerin hepsi kristal met bağımlılığına işaret ediyordu. Otuzlarında, kırklarında, ellilerinde ya da yirmilerinin başında olabilirdi. Hunter, bunu Keon'un bile bildiğinden şüpheliydi.

"Keon?" dedi Hunter. "Ben Cinayet Masası'ndan Dedektif Robert Hunter."

Keon gözlerini yerden kaldırmadan gergin bir şekilde başını salladı.

Memur uzaklaşarak Hunter ve Keon'u yalnız bıraktı.

"Dinle," dedi Hunter sakin ve kibirden uzak bir sesle. "Gergin olmanı için bir neden yok. Buraya seni sıkboğaz etmeye gelmedim. Maalesef bir cinayet kurbanının cesedini buldun. Benim işim sana birkaç soru sormak, hepsi bu. Sonrasında gitmekte özgürsün."

Keon sakalını tekrar kaşıdı.

Adamın yüzünün bir zamanlar nazik ve çekici olduğu anlaşılıyordu fakat uyuşturucu kullanımı, alkol ve yoksulluk sınırının çok altında yaşanan hayat onu çok farklı bir şeye dönüştürmüştü.

"Oturabilir miyim?"

Keon basamağın kenarına doğru kaydı. Giysileri bayat ter ve çöp kokuyordu.

Hunter oturup derin bir nefes verdi. "Bu berbat bir şey, değil mi?"

"Kahretsin, adamım, acayip berbat bir şey bu." Sesi boğazı ağrıyormuş gibi boğuktu. "Ona ne oldu, dostum? Biri derisini mi yüzdü?"

"Gerçekten bilmek istemezsin," dedi Hunter.

Keon elinin üzerindeki gevşek deriyi koparmaya çalışırmış gibi acıyla büktükten sonra bir süre sustu. "Baksana, dostum, sigaran var mı? Tir tir titriyorum."

"Hallederiz." Hunter memura yaklaşmasını işaret ederek kulağına bir şeyler fısıldadı. Başını sallayan memur ara sokağın diğer ucuna doğru gitti.

"Burası çok sakin bir sokak," dedi Hunter. "Buraya çok sık gelir misin?"

"Bazen. Yakınlardaysam," dedi Keon, Hunter'a hızlıca başını sallayarak. "Buraya gelmemin nedeni de bu, anlıyor musun? Sakin olması. Yatacak yer bulmak için dövüşmem gerekmiyor. Bazen de çöplerden güzel yiyecekler bulabiliyorum, çaktın mı? Yiyecek dükkânları öyle şeyler atıyor ki inanamazsın, dostum." Keon çürük diş dolu ağzıyla gülümsedi. "Farelerle uğraşıyorum biraz ama sonuçta beleş."

Hunter anlayışla başını salladı. "Buraya geldiğinde neler olduğunu anlatır mısın?"

"Dostum, polislere her şeyi anlattım zaten."

"Anlıyorum, bunun çok can sıkıcı olduğunu da biliyorum. Ama bunu yapmak zorundayız, Keon."

Polis memuru elinde bir paket sigara ve bir kutu kibritle döndü, bunları Keon'a verdi. Keon çabucak paketten bir sigara çıkarıp yaktı ve o kadar uzun bir nefes çekti ki polis memuru bir nefeste bitirecek sandı.

Hunter evsiz adamın dumanı üflemesini bekledi. "Paket sende kalsın."

Keon hiç vakit kaybetmeden paketi ceketinin sağ cebine yerleştirdi.

"Ee, cesedi nasıl bulduğunu anlatır mısın?"

Keon omuz silkti. "Elbette."

"Buraya geldiğinde saat kaçtı biliyor musun?"

Yine omuz silkti. Keon ceketinin sol kolunu yukarı sıyırıp Hunter'a çıplak bileğini gösterdi. "Rolex'im tamirde."

Hunter'ın ağzının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Tahminde bulunamaz mısın? Dükkânlar kapanmış mıydı?"

"Ah, evet, hepsi kapanmıştı. Vakit epey geçti, dostum. Gece yarısından sonraydı. Ta Panorama City'den buraya kadar yürüdüm, ayağım sakat olduğundan da biraz uzun sürdü. Anlarsın ya?" Keon sol ayağını gösterdi. Kirli, eski, deri bir Nike spor ayakkabı giyiyordu. Sol tarafındaki delikten iki ayak parmağı görülüyordu. Sağ ayağındaki ayakkabı ise siyah bir Converse All Star idi.

"Polisler buraya pek uğramaz, anlarsın ya?" diye devam etti Keon. "Uyurken kimse gelip de seni dürtmez ya da tekmelemez. Burada birkaç saat güzel bir uyku çekebilirsin ve kimse seni rahatsız etmez, çaktın mı?"

Hunter başını salladı. "Peki ne oldu?"

Keon sigarasından bir nefes daha çekti, dumanı burnundan verip endişeyle yüzünün önünde dans edişini izledi. "Dibine gelene kadar onu görmedim. Sokak karanlıktı, çaktın mı? İlk çöpe gelip içine baktım. Genelde en iyi yiyecekler orada olur çünkü fırın artıklarını oraya döker. Kendime güzel bir mısır ekmeği buldum."

Bunu söylerken Keon'un midesi gök gürültüsü gibi guruldadı. Hiç oralı olmadan sigarasından bir nefes daha çekti. "Ama daha bir ısırık bile alamadan çöplerden birinin arkasından çıkan bir çift bacak gördüm. Orada uyuyan bir kardeşim olduğunu sandım, ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? Burada birden fazla kişi için yeterince yer var, çaktın mı?"

Hunter dikkatle Keon'un hareketlerini ve yüz ifadelerini gözlemliyordu. Hikâyesini anlatmaya başladığında elleri tekrar titremeye başlamıştı. Sesindeki hırıltı bir tık artmıştı. Gözleri uzun süre bir noktaya odaklanmakta zorlanıyordu, uyuşturucu bağımlılığının bir belirtisiydi bu fakat gerçekten korkmuştu.

"Belki Tobby ya da Tyrek'tir diye düşündüm," diye devam etti Keon. "Onlar da arada sırada burada takılırlar. Ama yaklaştığımda..." Keon sanki yüzünü yakıyormuşçasına sakalını kaşıdı. "Lanet olsun, dostum, ona ne oldu?" Korku dolu gözleri Hunter'ınkilerle buluştu. "Yüzü yok. Derisi yok." Sigarasını büyük bir nefes çekerek bitirdi ve ayakkabısının altında söndürdü. "Hayatım boyunca çok çılgınca şeyler gördüm. Birkaç ceset de gördüm ama bu..." kafasıyla çöpleri işaret etti, "... bu şeytanın işi, dostum."

"Üstü örtülmüş müydü?" diye sordu Hunter. "Gazete, bez parçası ya da başka bir şeyle?"

"Hayır. Yapışkan bir et parçası gibi orada öylece yatıyordu, anlıyor musun? Ödüm bokuma karıştı, dostum. Fareler bile korkmuştu."

"Etrafta başka birini gördün mü?" diye sordu Hunter.

"Kesinlikle hayır. Sokak bomboştu."

"Yakınlarda park etmiş araba var mıydı? Belki sokağın girişinde falan?"

Keon durakladı, alnı kırıştı ve dilini çatlayan alt dudağında gezdirdi.

"Etrafta araba var mıydı?"

"Köşeyi döndüğümde bir kamyonet sokaktan geri geri çıkıyordu."

"Kamyonet mi?"

"Evet, daha çok pikap gibi yani, bilirsin işte. Ama arkası açık değildi. Arka kasanın üzeri kapatılmıştı."

"Ne tür bir kamyonet olduğunu fark edebildin mi?"

"Hayır, dostum. O kadar yakın değildim. Dediğim gibi, kamyonetin geri geri çıkıp uzaklaştığını gördüğümde köşeyi yeni dönmüştüm."

"Peki ya rengi?"

Keon biraz düşündü. "Koyu renkli bir kamyonetti. Siyah ya da mavi olabilir. Uzaktan söylemek zor. Buradaki aydınlatma pek iyi değil, anlarsın ya? Ama arka çamurlukta büyük bir göçük vardı. Bunu hatırlıyorum."

"Göçük mü? Emin misin?"

"Evet. Kamyonet sokaktan geri geri çıkarken gördüm, sürücü tarafındaydı."

"Ne kadar büyük bir göçüktü?"

"O kadar uzaktan görebileceğim kadar büyük."

Hunter bazı notlar aldı. "Sürücüyü görebildin mi?"

"Hayır. Camlar renkliydi."

"Kamyonet eski miydi yeni mi, görebildin mi?"

Keon başını iki yana salladı. "Kesin olarak söyleyemem ama eski olduğunu sanmıyorum."

Hunter başını salladı. "Tamam, devam edelim. Peki cesedi yerde görünce ne yaptın? Hiç dokundun mu?"

"Dokunmak mı?" Keon'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Kafan iyi mi dostum senin? Ne içtiysen bana da biraz versene! Keon aptal değil, dostum. Cesette bir tuhaflık vardı. Hastalık falan olabilirdi. Cilt AIDS'i gibi garip bir şey ya da hükümetin ürettiği yeni bir illet, ne demek istediğimi anlıyor musun? Deney gibi bir şey. Ya öyle ya da şeytan gerçekten sokaklarda dolaşıyor, pisliklerin derilerini yüzüyor, yüzlerini siliyor ve onları ara sokaklara atıyor." Keon bir sigara daha çıkardı. "Hayır, dostum, ben cesede falan dokunmadım. Her şeyi bırakıp buradan sıvıştım, sokakta bir ankesörlü telefon bulup 911'i aradım."

"Cesedi görür görmez 911'i mi aradın?"

"Aynen öyle."

Keon'un karnı yine guruldadı. Sigarasını yaktı, uzun bir nefes çekip durakladı, tereddütlü görünüyordu. Hunter bunu fark etti.

"Başka bir şey daha mı var, Keon?"

"Şey, düşündüm de... bilirsin işte... bir çeşit ödül falan vardır belki diyordum. İyi iş çıkardım, değil mi? Sizi buraya çağırarak? Kamyoneti falan hatırlayarak?"

Bu da Keon'un nasıl bu kadar rahat iş birliği yaptığını açıklıyordu.

"Evet, Keon, iyi iş çıkardın ama ödül yok. Üzgünüm."

"Ah, hadi ama dostum! Hiçbir şey yok mu?"

Hunter başını hafifçe iki yana salladı.

"Lanet olsun, dostum. Bu hiç adil değil. Şu kardeşine hiç mi yardım edemezsin? Biraz yardıma ihtiyacım var, anlıyor musun?"

Karnı yine guruldadı, bu kez daha uzun sürdü.

"En son ne zaman doğru dürüst yemek yedin, Keon?"

"Tam bir öğün mü yani?"

Hunter başıyla onayladı.

Keon bir süre dudaklarını çiğnedi. "Bir süredir yemedim, dostum."

"Tamam, bak şimdi. Sana para vermeyeceğim ama eğer açsan..." Hunter başıyla Kcon'un karnını işaret etti, "... ki aç olduğunu duyabiliyorum, kahvaltın benden. Ne dersin?"

Keon dudaklarını çiğnerken sakalının iki yanını kaşıdı. "Hadi ama dostum. Sadece yirmi dolar yahu. Yirmi dolar senin için çerez parasıdır."

"Para vermeyeceğim, Keon, üzgünüm."

"On dolar o zaman. Şu kardeşine on dolarcık verebilirsin herhalde, değil mi?"

"Kahvaltı, Keon. Elimden gelenin en iyisi bu."

Keon ellerine bakıp düşündü. "Sıcak krep yiyebilir miyim?"

Hunter gülümsedi. "Evet, sıcak krep yiyebilirsin."

Keon başını salladı. "Evet, kahvaltı iyi fikir, dostum."

On Üç

Cesedi bulmalarına rağmen Hunter ve Garcia kurbanın kimliğini hâlâ öğrenememişlerdi. Derisi alkali çözeltide eridiği için parmak izi, eğer varsa kimliğini teşhis etmeye yarayacak dövme ya da doğum lekesi ve herhangi bir yüz özelliği yoktu. DNA analizleri birkaç gün sürecekti fakat o zaman bile ancak kurbanın DNA'sı FBI'ın Birleşik DNA İndeks Sistemi olan CODIS'te arşivlenmişse bir eşleşme bulunabilecekti ve bunun için de kurbanın daha önce cinsel saldırı ya da cinayet gibi ağır bir suçtan hüküm giymiş olması gerekiyordu ki bu çok düşük ihtimaldi. Ayrıca hâlâ Kayıp Kişiler Birimi'nden haber bekliyorlardı.

Öğleden sonra erken saatlerde Mike Brindle ve adli tıp ekibi önemli olabilecek saç teli, iplik ve çöpler toplamıştı fakat hepsi de farklı işletmelerden atılan birkaç günlük çöple dolu dört büyük çöp konteynerinin olduğu bir ara sokakta bulunduğundan, kimse büyük bir beklenti içine girmiyordu.

Hunter, Brindle'a Keon Lewis'in ara sokaktan geri geri çıkarken gördüğü kamyonetten bahsetti. Brindle halihazırda iki farklı lastik izine rastladıklarını söyledi. Bunlardan ilki ve daha belirgin olanı büyük, ağır yük lastiklerine benziyordu. En iyi izler ilk çöpün hemen yanındaydı. Brindle'a göre, bu izler çöp toplama gününde şehrin çöp kamyonları tarafından bırakılmıştı. Hunter onun haklı olduğunu düşünüyordu fakat laboratuvarın bunu doğrulaması gerekecekti.

Brindle'ın ekibinin şansı ara sokağın ortasında yaver gitmiş ve içinde lastiğin bir bölümünü ıslatacak kadar kirli su bulunan küçük bir çukur sayesinde çok silik, kısmi bir ikinci lastik izi bulmuşlardı. Kısmi iz, çöp kamyonu gibi büyük ve ağır bir araçtan gelmiş gibi görünmüyordu. Sorun şuydu ki onu bulduklarında Los Angeles sabah güneşi altında izin büyük bölümü buharlaşmıştı fakat özel bir toz ve büyük siyah bir jelatin film yardımıyla izin kalıntılarını elde etmeyi başarmışlardı. Laboratuvarın işe yarar bir şeyler çıkarabilmesini umuyorlardı.

Hunter, İletişim Ofisi'yle görüşmüştü. Keon, 911'i gece birden hemen önce aramıştı. İkişer saatlik esneme payı koyan Hunter, Valley Bürosu'nun Trafik Bölümü'yle temasa geçerek gece on bir ile üç arasında bölgedeki yol kameralarından elde edebilecekleri her türlü görüntüyü göndermelerini istemişti. Hâlâ bekliyorlardı.

"Tamam," dedi Garcia bilgisayarındaki "yazdır" düğmesine basarak. Hunter masasında oturmuş, ara sokağın fotoğraflarını inceliyordu. Fotoğrafları bırakıp karşısında oturan ortağına baktı.

"Sodyum hidroksit ya da kostik soda dört ana biçimde satın alınabiliyor," dedi Garcia. "Palet, inci, pul, sıvı. Ana kullanım alanlarından biri temizlik maddesi, çeşitli kalitelerde ve paket boyutlarında reçetesiz ve internet üzerinden kolayca bulunup temin edilebiliyor. Birçok satıcı, kimlik kontrolü yapmadan hemen herkese satıyor." Garcia kalkıp odanın köşesindeki yazıcıya doğru yürüdü. "Hatta süpermarketlerde bile kostik soda şişeleri bulmak mümkün. Ayrıca gider açıcılar, yer ve fırın temizleyiciler de dâhil olmak üzere birçok temizlik ürününde de bulunuyor." Çıktıyı Hunter'a verdi. "Bu şeyi temin etmek çok kolay. Ölüme davetiye resmen."

Hunter kâğıdı alırken masasındaki telefon çaldı.

"Dedektif Hunter, Cinayet Özel Büro," diye açtı telefonu ve birkaç saniye dinledi. "Geliyoruz." Telefonu yerine koyup başıyla Garcia'ya işaret etti. "Gidelim."

"Nereye?"

"Morga. Doktor Hove otopsiyi bitirmiş."

On Dört

North Mission Yolu'ndaki Los Angeles Adli Tıp Kurumu'na yirmi dakikadan az bir sürede vardılar. Hunter ve Garcia mimari açıdan etkileyici binanın ana girişine çıkan gösterişli basamaklardan danışmaya yaklaştılar. İri yarı, güler yüzlü, elli yaşlarında siyahi bir kadın olan görevli, hastaneden bozma morgun kapısından içeri giren herkese gösterdiği sempatik gülümsemeyi onlara da gösterdi.

"İyi günler, dedektifler," dedi kütüphanede eğitilmiş gibi çıkan bir sesle.

"Nasılsın, Sandra?" dedi Hunter gülümsemesine karşılık vererek.

"İyiyim, teşekkür ederim." Karşı tarafa aynı soruyu yöneltmedi. Sandra morga giren birine asla nasıl olduğunu sormaması gerektiğini uzun zaman önce öğrenmişti. "Doktor Hove sizi Bir Numaralı Otopsi Odası'nda bekliyor." Belli belirsiz bir baş hareketiyle danışmanın sağındaki açılır kapanır ikili kapıyı gösterdi.

Hunter ve Garcia kapıdan geçerek uzun, pırıl pırıl koridorda ilerlediler. Koridorun sonunda sola dönerek daha kısa bir koridora girdiler, beyaz çarşafla örtülü sedyede ceset taşıyan bir görevli onlara doğru geliyordu. Iki floresan lambasından biri arızalıydı ve aralıklarla yanıp sönüyordu. Bu sahne Hunter'a ikinci sınıf bir korku filmini hatırlattı.

Hunter hapşıracakmış gibi burnunu sıktı. Buranın kokusu her seferinde onu rahatsız ediyordu. Hastane kokusuna benzi-

yordu fakat farklı bir etkisi vardı. Boğazını tırmalıyor, burun deliklerinin içini asit gibi yavaşça yakıyordu. Fakat bugün dezenfektan ve temizlik ürünlerinin güçlü kokusu midesini daha da bulandırıyordu. İçlerindeki sodyum hidroksitin kokusunu alabiliyordu âdeta. Yüzündeki ifadeye bakılırsa Garcia da bu kokuyu almış gibiydi.

Bir kez daha sola dönünce Bir Numaralı Otopsi Odası'nın kapısına geldiler.

Hunter duvardaki dâhilî telefon düğmesine bastı ve küçük hoparlörden gelen cızırtıyı duydu. "Doktor Hove?" diye seslendi.

Ağır kapı vızıldadı ve tıslayarak aralandı. Hunter kapıyı iterek açtı, Garcia'yla birlikte kış soğuğunun hüküm sürdüğü geniş odaya girdiler. Duvarlar parlak beyaz fayansla kaplıydı. Zemin parıldayan vinille döşenmişti. Paslanmaz çelikten üç otopsi masası, doğu duvarı boyunca uzanan büyük boy lavabolu uzun bir tezgâhın yanında duruyordu. Tavanda, her masanın üzerinde daire oluşturan ameliyat ışıkları vardı. İki duvarı kaplayan metal muhafaza üniteleri hantal tutamaklı büyük dosya dolaplarına benziyordu. Los Angeles Adli Tıp Kurumu'nun adli baştabibi odanın en ucunda duruyordu.

Uzun boylu, ince yapılı Doktor Carolyn Hove delici yeşil gözlere sahipti, genellikle atkuyruğu yaptığı ama bugün sade bir topuz haline getirdiği uzun saçları kestane rengiydi. Ameliyat maskesi boynundan gevşekçe sarkıyor, pembe ruj sürülmüş dolgun dudakları, çıkık elmacık kemikleri ve minik, narin burnu görünüyordu. Ellerini beyaz laboratuvar tulumunun ceplerine sokmuştu.

"Robert, Carlos," diyerek iki dedektifi başıyla selamladı. Sesi kadifemsi ama sertti, kontrolü asla elden bırakmayan türdendi.

İki dedektif sessizce doktorun hareketine karşılık verdi.

"Mike bana tüm hikâyeyi anlattı," dedi Doktor Hove. "Katil ofisinizi arayıp sizi izlemeye zorlamış galiba?" Kendisine en yakın otopsi masasına doğru ilerledi. Diğer iki masa neyse ki boştu.

Hunter ve Garcia doktoru takip ettiler.

"Öncesinde kurbanın nasıl öleceğini seçtirdi," dedi Garcia.

"Neden böyle yaptığına dair fikriniz var mı?"

"Üzerinde çalışıyoruz."

"Mike bana ayrıca katilin bir tür... işkence odası yarattığını da söyledi."

"Öyle de denebilir," dedi Hunter.

"İstersen görüntüleri izleyebilirsin, doktor," dedi Garcia.

"Belki bizim gözden kaçırdığımız bir şey yakalarsın."

Doktor tereddütle başını salladı. "Olur, gönderirseniz bir göz atarım."

Kısa bir sessizlikten sonra dikkatlerini çelik masanın üzerindeki cesede çevirdiler. Derisini ve yüzünü kaybeden kurban orada çift cinsiyetli bir yaratık gibi yatıyordu. Şekli bozulmuş bir et yığınından farksızdı. Kalın, siyah dikişlerle süslenmiş meşhur Y kesisi şimdi cesede bir kat daha iğrençlik katıyordu.

Yeni bir çift lateks eldiven giyen Doktor Hove tepedeki ışıkları açıp kurbana baktı. "Bunca yıldır adli tıp doktorluğu yapıyorum ama hâlâ anlamıyorum. Bir insan başka bir insana bunu nasıl yapabilir?"

"Bazıları daha kötüsünü de yapabilir, doktor," dedi Garcia.

"Acı söz konusu olduğunda bundan daha kötüsü yoktur, Carlos." Ses tonu Garcia'nın ürpermesine yol açtı. "Sodyum hidroksit güçlü bir baz maddedir," diye açıkladı doktor. "pH skalasında sülfürik ve hidroklorik gibi güçlü asitlerin tam zıt ucunda yer alır. Güçlü asitlerin insan cildiyle doğrudan temas ettiğinde ne tür zararlar verebileceğini herkes bilir, değil mi? Ancak sodyum hidroksit gibi güçlü bazların insan vücudu için güçlü asitlerden

kırk kat daha fazla acı verici ve yıkıcı olduğunun çok az kişi farkındadır."

Garcia'nın gözleri irileşti. "Kırk mı?"

Doktor Hove başını salladı. "Sülfürik asit, sodyum hidroksitin yanında ılık su gibi kalır. Bu katil, kurbanın içinde olduğu bir alkali banyosu yaratmış." Gözlerini masadaki cesede çevirdi. "Onun için canlı canlı yanmak gibiydi bu fakat beyni daha uzun süre... çok daha uzun süre çalışmaya devam etti, dolayısıyla da vücudu bütün acıyı hissetti. Çözelti, derisinin ilk iki katmanını çok kısa sürede eritmiştir."

"Ve sonra gerçek acı başladı," dedi Hunter kısık bir sesle.

"Doğru," dedi Doktor Hove. Garcia biraz kuşkulu görünüyordu.

"Sodyum hidroksitin pek çok endüstriyel temizlik ürününde kullanılmasının ana nedeni, gres, yağ, katı yağ ve proteini inanılmaz bir şekilde çözebilmesidir," dedi doktor. "İnsan derisinin üçüncü katmanı olan deri altı tabakası çoğunlukla yağdan oluşur. Bu gittiğinde çoğunlukla proteinden oluşan kas dokusu gelir. Şimdi olayı anlamaya başladınız mı?"

Garcia ürperdi.

"Buna bir de çözeltideki alkalozun sinirleri uyararak korkunç derecede iltihaplanmalarına neden olduğu gerçeğini eklerseniz, vücudundaki her bir sinirin acı içinde kıvrandığını görürsünüz. Acı tüm büyük kasların kasılmasına, kilitlenmesine ve kramplanmasına neden olur. Eğer oturur pozisyonda bağlı olmasaydı kasılmaktan muhtemelen omuriliği parçalanırdı. Ve vücudu gerçek manada katman katman dağılırken beyni hâlâ çalışıyor olurdu."

"Sanırım şimdi iyice anladım, doktor, teşekkürler," dedi Garcia yüzü solgun bir halde.

"Ama neyse ki kalbi erken pes etmiş," dedi doktor.

"Yeterince erken değildi," dedi Hunter. "Son nefesini vermeden önce on bir dakika boyunca o alkali banyosundaydı."

Doktor Hove aynı fikirdeydi, başını yana eğdi. "Yine de kalbi olması gerekenden daha erken durmuş. Kimliğini tespit edebildiniz mi?"

"Üzerinde hâlâ çalışıyoruz," dedi Hunter.

"O zaman bunun yardımı dokunabilir." Arkasındaki tezgâhtan bir belge alıp Hunter'a uzattı. "Kalbinin sağlıklı bir kalbe göre daha erken durmasının nedeni mitral kapakçıkta daralma anlamına gelen mitral stenozdan muzdarip olması. Bu durum kalbi, kanı sol kulakçıktan sol karıncığa pompalamak için daha fazla çalışmaya zorlar. Yaşadığı büyük acı nedeniyle, vücuduna daha fazla kan pompalayabilmek için kalbinin hızlanması gerekiyordu. Rahatsızlığından dolayı da kalbi daha erken yorulmuş oldu."

"Ne kadar erken?" dedi Garcia.

"Yaklaşık yüzde kırk ila elli diyebilirim."

"İki kat daha fazla dayanabilir miydi yani?"

Doktor başını salladı. "Senin gibi daha sağlıklı bir insan muhtemelen dayanırdı."

Garcia bedenini ele geçiren ürpertiden silkinerek kurtuldu.

"Onun durumundaki bir kişi büyük olasılıkla tedbir amacıyla birkaç ayda bir kardiyoloğa görünüyordur," dedi Doktor Hove.

"Teşekkürler, doktor," dedi Hunter. "Hemen kontrol edeceğiz."

"Maalesef ceset adli tıp için bir kara delik," dedi doktor. "Eğer bulunabilecek bir şey varsa bile sodyum hidroksit hepsini yok etmiş. Bakteri bile kalmamış." Boğazını temizlemek için öksürdü. "Eğer olaya uyuşturucu açısından bakmayı düşünüyorsanız kurbanın uyuşturucu kullanmadığını ya da kullandıysa bile tamamen keyfi olduğunu ve en az bir haftadır hiçbir şeye el sürmediğini söyleyebilirim."

Hunter durumun böyle olduğunu biliyordu fakat doktorun tavrında bir tereddüt sezdi. "Başka bir şey daha mı var, doktor?"

"Bir konuda kafam karıştı," dedi doktor. "Kurbanın kalbi daha sağlıklı birininkine kıyasla daha erken durmuş olsa da sol

yum hidroksit çözeltisinin dokuları parçalamaya devam etmesi ve geriye hiçbir şey kalmayana kadar vücudunu eritmesi gerekirdi. Ama öyle olmamış. Tam kas dokusuna ulaşacakken durmuş."

"Tam öldüğü sırada," dedi Hunter.

"Öyle diyebilirim, evet. Bu da katilin işkence tankını boşalttığını ve kurban ölür ölmez onu oradan çıkardığını gösteriyor."

"Muhtemelen de öyle yapmıştır," dedi Hunter.

"İyi ama neden? Cesedi neden bir ara sokağa attı? Eğer katil kurbanı tankın içinde bırakmış olsaydı ceset parçalanırdı. Kanıt sorunu ortadan kalkardı. Neden polise üzerinde çalışabileceği bir şeyler verdi?"

"Çünkü katil onu ciddiye aldığımızdan emin olmak istiyor," dedi Hunter. "Ceset olmadan internette gördüğümüz şeyin sıradan bir grafik hilesi olmadığına dair ortada hiçbir kanıt yok."

"Ya da birinin rol yaptığına dair," diye ekledi Garcia. "Tankın içindeki su çok çabuk kana bulandı, doktor. Tek görebildiğimiz kurbanın yüzüydü. Çok büyük acı çektiğini ve vücudunun eridiğini varsaydık ama birileri rol yapıyor, LAPD'ye büyük bir eşek şakası yapıyor olabilirdi pekâlâ."

"Katil cesedin hızlıca bulunmasını istiyordu," dedi Hunter. "O nedenle de cesedi birkaç dükkânın kullandığı bir ara sokağa bıraktı. Çöpler bu sabah erken saatlerde toplanıyordu. Katilin bunu bildiğine eminim."

"Yani olayın bir düzmece olmadığını kanıtlamak için size cesedi verdi," dedi Doktor Hove.

"Aynen öyle," dedi Hunter. "Çünkü artık onun gerçek olduğunu biliyoruz."

On Beş

Christina Stevenson, Santa Monica'daki tek katlı evinin kapısını açıp ışıkları yaktı. Oturma odasını dolduran ışık gözünü alınca hemen parlaklığını azalttı. Öğleden sonra başlayan baş ağrısı, bilgisayar ekranının önünde geçirdiği uzun saatlerden sonra artık işkence boyutuna ulaşmıştı.

Çantasını kapının yanına, yere bırakıp bir an için yorgun mavi gözlerini ovuşturdu. Sanki beyni kafasının içinde eriyormuş gibi hissediyordu. Baş ağrısı hapları hiç fayda etmemişti. İhtiyacı olan şey uzun bir duş, büyük bir kadeh şarap ve bol bol dinlenmeydi.

"Bir şampanyayı hak ettim aslında," diye düşündü. Neticede son birkaç haftadır verdiği emeklerin karşılığını nihayet almıştı.

Oturma odasının loş ışığında gözleri pencerenin yanındaki parlak siyah konsolun üzerinde duran annesinin fotoğrafına takılınca yüzüne hüzünlü bir gülümseme yayıldı.

Christina babasını hiç tanımamış, tanımak da istememişti. Batı Hollywood'da bir gece kulübünün erkekler tuvaletinde ana rahmine düşmüştü. Annesi sarhoştu. Seviştiği adam uyuşturucu almıştı. O gece tanışmışlardı. Babası yakışıklı ve çekiciydi. Annesi yalnızlık çekiyordu. Tuvaletten çıktıktan sonra bir daha görüşmemişlerdi.

Christina anlayacak yaşa geldiğinde annesi ona tüm hikâyeyi anlattı. Ayrıca babasının adını bile hatırlamadığını da söyledi. Fakat annesi kötü bir insan değildi. Arkadaşlarının bütün tavsiyelerine

rağmen kürtaj yaptırmamaya karar vermişti. Kızını dünyaya getirmiş, onu kendi başına, elinden gelen en iyi şekilde büyütmüştü. Eline geçen her parayı biriktirmiş ve Christina liseden mezun olduğunda tasarruf hesabında onu üniversiteye gönderecek kadar birikimi olmuştu. Dört yıl sonra Christina diplomasını aldığında o mezuniyet töreninde annesinden daha gururlu kimse yoktu.

Aynı gece annesi uykusunda beyin anevrizmasından ölmüştü. Yedi yıl önceydi bu. Christina onu hâlâ çok özlüyordu.

Christina açık plan mutfağına girip buzdolabına baktı. Özel günler için sakladığı bir şişe Dom Ruinart 1998 vardı. Bu kesinlikle özel bir gündü. Düşüncelere dalarak dudaklarını büzdü.

"Açsam mı açmasam mı?"

Bunu paylaşacak kimsesinin olmaması çok üzücüydü.

Christina evli değildi, bir sürü ilişki ve kaçamak yaşamış olsa da şu anda kimseyle görüşmüyordu. Bir süre daha düşündükten sonra şu anda o şampanyayı paylaşmak istediği kimse olmadığına kanaat getirdi. Şişeye uzandı, teli çözdü ve şişeyi açtı.

Christina'ya birçok kez iyi şarapların nefes alması gerektiği söylenmişti. Aynı durumun şampanya için de geçerli olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu fakat umurunda da değildi. Kendine bir kadeh doldurup kocaman bir yudum içti. Cennet. Baş ağrısı hafiflemeye başlamıştı bile.

Christina ayakkabılarını çıkardı, oturma odasından geçerek yatak odasına giden koridora girdi. Odası genişti ve çoğu insanın bilmesini istediğinden çok daha kadınsı bir havası vardı. Soluk şeftali rengi duvarları açık pembe alçılar tamamlıyordu. Uzun çiçekli perdeler, arka bahçeye ve yüzme havuzuna açılan sürgülü cam kapıları örtüyordu. Odanın köşesinde aynası ve giyinme odası tarzında ışıkları olan pembe bir şifonyer duruyordu. Kuzey duvarına dayanmış büyük boy yatak, yastıklarla ve doldurulmuş oyuncaklarla dolup taşıyordu.

Christina kadehini ve şampanya şişesini komodinin üzerine koydu, MP3 çalarını şifonyerin üzerindeki portatif müzik setine bağladı ve Lady Gaga şarkısı eşliğinde dans etmeye başlarken soyundu. Önce gömleğini, arkasından kot pantolonunu çıkardı. Şampanyasına döndü, bir kadeh daha doldurdu, yarısını kafasına diktikten sonra aynalı gardırobun kapaklarının önünde durdu. Şampanya istediği etkiyi yaratmaya başlamıştı, sütyenini ve iç çamaşırını çıkarırken tekrar dans etmeye koyuldu. Çıplak halde ellerini göğüslerinin üzerinde gezdirdi, seksi bir poz verip aynada kendine öpücük attıktan sonra kahkahalarla güldü.

Eski bir sevgilisinin hediyesi olan elmas Tag Heuer saatinin kayışını çözdü, bileğinden çıkarırken yere düşen saat ayağına çarpıp yatağın altına kaçtı.

"Kahretsin, acıdı," dedi sağ ayağını ovalamak için eğilerek. Bakmadan elini hızlıca yatağın altında gezdirdi. Parmakları hiçbir şey bulamadı. "Hay lanet."

Christina ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü yere yaklaşık üç santim yaklaştırdı.

"İşte buradasın."

Saat yatak başlığının dayandığı duvara doğru kaymıştı. Ona ulaşmak için beline kadar yatağın altına girmesi gerekiyordu. Yatağın altına girerken sebepsiz yere bakışları yerde diğer tarafa, sürgülü cam kapılara ve uzun çiçekli perdelerin alt kısımlarına kaydı. İşte o zaman onları gördü.

Topukları cam kapıya dayanmış bir çift siyah erkek ayakkabısı.

Yaşadığı şok ve korkuyla gözlerini perdeden yukarı doğru kaydırırken tam o noktada katlarda bir terslik olduğunu fark etti. Christina için sonraki birkaç saniye ağır çekimde geçti. Bakışları biraz daha yukarı süzüldükten sonra durdu kaldı.

Odasının içinde, perdelerin arasından biri doğrudan ona bakıyordu.

On Altı

Hunter kendi standartlarına göre harika sayılabilecek dört buçuk saatlik bir uykunun ardından sabah 08.10'da ofise vardığında Garcia çoktan masasına oturmuş, gece boyunca gelen e-postaları okuyordu. İlginç bir şey yoktu.

Hunter ceketini çıkarıp bilgisayarını açmıştı ki masasındaki telefon çaldı.

"Dedektif Hunter, Cinayet Özel Büro."

"Robert, ben Mike Brindle. Ara sokakta bulduğumuz kısmi lastik izlerinin sonuçları geldi."

"İşe yarar bir şey var mı?"

"Bir eşleşme var."

"Dinliyorum."

"İzler bir Goodyear Wrangler ATS lastiğine ait. Tam olarak bir P265/70R17'ye."

"Yani..."

"Sıradan bir pikap lastiği," dedi Brindle. "ATS serisi birkaç kamyonet üreticisi tarafından yeni araçlarda orijinal ekipman lastiği olarak kullanılıyormuş. Söz konusu lastik, Ford tarafından son dört yıldır F-150 ve F-250 model kamyonetlerde, Chevrolet tarafından ise son üç yıldır Silverado'da kullanılıyormuş."

"Kahretsin!"

"Evet, birinden kontrol etmesini istedim. Ekonomik durgunluğa rağmen ABD genelinde Ford sadece geçtiğimiz yıl yaklaşık yüz

yirmi bin adet F-150 ve F-250 model kamyonet satmış. Chevrolet yaklaşık yüz kırk bin Silverado satmış. Bunların yüzde kaçının koyu renkli olduğunu ya da Kaliforniya'da satın alındığını sen ve ekibin bulacaksınız."

"Hallederiz," dedi Hunter. "Sanırım bu lastikleri temin etmek de çok zor değildir."

"Bu da ikinci sorun," dedi Brindle. "Bu lastikler kolaylıkla bulunabiliyor, yani eski ya da farklı marka kamyoneti olan herkes bir dükkâna girip kamyonetini bu lastiklerle donatabilir. Ancak bunlar pahalı bir model, o nedenle eski bir kamyonet için yeni lastik satın alacak çoğu insan daha ucuz bir markayı tercih edecektir."

Hunter sessizce başını salladı.

"Şimdi, hatırlayacağın üzere arka sokak asfalttı," diye devam etti Brindle. "Bu da ayak izi gibi şeyleri bulmayı zorlaştırıyor ama bazı özel ışıklandırmaların yardımıyla birkaç iz bulmayı başardık. En az sekiz farklı kişiye aitler."

"*Hiç şaşırtıcı değil*," diye düşündü Hunter ara sokağın birkaç farklı dükkâna hizmet ettiği dikkate alındığında.

"Ama birkaç tanesi çok ilginçti."

"Ne açıdan?" dedi Hunter.

"Cesedin bulunduğu üçüncü ve dördüncü çöp konteynerinin arasındaki boşlukta bulundular. İzler kırk üç numara ayakkabıdan geliyordu. Aynı bölgede dolaştığını bildiğimiz tek kişi olan Keon Lewis'in ayakkabısı kırk beş numara. Sol ayakkabı izi sağ ayakkabı izinden daha belirgin görünüyor. Bu da kişinin topallama gibi hafif bir kusurla yürüdüğünü ve ağırlığını daha çok sol ayağına verdiğini gösteriyor olabilir."

"Ya da ağır bir şey taşıdığını da gösteriyor olabilir," dedi Hunter.

"Ben de öyle düşünüyordum."

"Muhtemelen sol omzunda. Kollarında değil."

"Kesinlikle," dedi Brindle. "Cesedi arabadan alıp sol omzuna atmış ve çöplerin arasındaki boşluğa götürmüş." Brindle soluğunu boşalttı. "Sonuçta kurban oldukça iri bir adamdı."

"Doksan sekiz kilo," dedi Hunter.

"Omzunda doksan sekiz kiloluk birini taşımak herkesin harcı değildir, Robert," dedi Brindle. "Aradığın adam iri yarı ve güçlü biri."

Hunter bir şey söylemedi.

"Ara sokakta da çok dikkatli davranmış," diye devam etti Brindle. "Ayak izleri bulmamıza rağmen tabandan hiçbir şey elde edemedik. Tek bir iz bile yok."

"Ayakkabısını kaplamış," dedi Hunter.

"Evet. Muhtemelen plastik poşetle. Ayrıca toksikoloji raporu da çıktı."

"Vay canına, ne çabuk!"

"Bizde işler böyle, dostum."

"Kurban uyuşturulmuş mu?"

"Uyutulmuş," dedi Brindle. "Damar yoluyla verilen bir anestezik olan fenoperidin izlerine rastlanmış. Güçlü bir uyuşturucu ilaçtır, küçük bir araştırmayla bunu internetten satmak isteyen birkaç yasa dışı eczane bulabilirsin."

Modern çağın nimetleri, diye düşündü Hunter. "İzlerine rastlanmış mı dedin?" diye sordu.

"Evet, neredeyse yok denecek kadar az. Tahminde bulunmam gerekirse, katilin bunu sadece kurbanı kısa süreliğine etkisiz hale getirmek için kullandığını söylerdim. Muhtemelen kaçırma sırasında. Katil kurbanı güvenli bir yere götürdükten sonra anestezik madde tekrar verilmemiş."

Hunter not defterine bir şeyler karaladı.

"Katille yaptığın telefon görüşmesinin ses analizinin sonuçlarını da aldık," dedi Brindle devam ederek. "Görünüşe göre katil, sesini birkaç kez filtreleyip her seferinde perdesini hafif

değiştirmiş. Bazen yükseltmiş, bazen düşürmüş. Bu yüzden de elektronik değişkenlikle bile sesi normal ve doğal çıkmış ama yine de sokakta bilmeden onunla konuşsan sesini tanıyamazsın."

Hunter cevap olarak hiçbir şey demedi. Göz ucuyla Garcia'nın bilgisayar ekranında bir şeyler okurken yüzünün aydınlandığını gördü.

"Her neyse, şu ana kadar elimize geçen bütün sonuçları sana e-postayla gönderiyorum," dedi Brindle. "İpliklerden ve saç tellerinden başka bir şey çıkarsa haber veririm."

"Teşekkürler, Mike." Hunter telefonu kapattı.

Garcia "yazdır" düğmesine bastı.

"Ne oldu, Carlos?"

Garcia çıktıyı alıp Hunter'a gösterdi. Yirmili yaşlarının ortalarında ya da sonlarında beyaz bir erkeğin siyah beyaz bir fotoğrafıydı. Açık kahverengi saçları kısa ve dağınıktı. Yüzü yuvarlaktı; yanakları tombul, alnı geniş ve kaşları inceydi. Koyu renk gözleri badem şeklindeydi. Resimde yüzüne biraz dalgın bir ifade oturmuştu.

Hunter'ın gözleri irileşti. Bu yüzü nerede görse tanırdı. Ona saatlerce bakmıştı. Ölümünü tekrar tekrar izlemişti. Aklında en ufak şüphe yoktu. Baktığı fotoğraf kurbana aitti.

On Yedi

Hunter sonunda gözlerini kırpıştırdı.

"Bunu nereden buldun?"

Çıktıyı Hunter'a veren Garcia çoktan bilgisayarının başına geçmiş, az önce aldığı e-postayı okuyordu.

"Kayıp Kişiler'den. Az önce gönderdiler."

Hunter'ın gözleri fotoğrafa döndü.

"Çarşamba günü kayıp olduğu bildirilmiş," dedi Garcia. "Kayıp Kişiler'in yüz tanıma programının bu fotoğrafı onlara gönderdiğimiz fotoğrafla kısmen eşleştirmesi bu sabaha kadar sürmüş."

"Kimmiş peki?"

"Adı Kevin Lee Parker, yirmi sekiz yaşında ve Orange County'deki Stanton'danmış. Şu anda eşi Anita Lee Parker'la Jefferson Park'ta ikamet ediyormuş. Kayıp ihbarını yapan da oymuş. Adamımız Hyde Park'ta bir video oyunu mağazasında müdür olarak çalışıyormuş."

"Ne kadar zamandır kayıpmış?"

Garcia e-postayla birlikte gelen ekli dosyayı aşağıya doğru kaydırdı. "Pazartesiden beri. Karısı onu en son o gün görmüş. Pazartesi sabahı işe gitmek için evden çıktığında. O akşam eve dönmemiş."

"Ama karısı ancak çarşamba günü kayıp ihbarında bulunmuş," dedi Hunter. "İki gün önce."

Garcia başını salladı. "Burada öyle yazıyor."

"Pazartesi günü işe gitmiş mi?"

Garcia biraz daha aşağı kaydırdı. "Karısının dediğine göre gitmiş. Salı sabahı mağazayı arayıp sorduğunda bir önceki gün işe geldiğini söylemişler."

"Ama salı günü gitmemiş?"

"Evet."

"Cep telefonu var mı?"

"Evet. Bayan Lee Parker pazartesi akşamından beri arıyormuş. Açan yokmuş."

Hunter saatine baktı. "Pekâlâ, araştırma ekibinden Bay Lee Parker'ı bir incelemelerini isteyelim. Her zamanki şeyler: geçmişine dair bulabildikleri her türlü bilgi."

"Çoktan işe koyuldular," dedi Garcia.

"Harika," dedi Hunter ceketine uzanarak. "Hadi gidip Bayan Lee Parker'la konuşalım."

On Sekiz

Jefferson Park, tek katlı evleri ve alçak apartmanlarıyla Los Angeles'ın güneybatısında küçük bir semtti. Yirminci yüzyılın başında şehrin en zengin bölgelerinden biri olarak kurulmuştu. Şehir büyüdükçe ve daha yeni, daha modern mahalleler kuruldukça zenginlik bölgeyi terk etmeye başlamıştı. Bir asır sonra Jefferson Park, sürekli büyüyen bir kentin alt orta sınıf mahallelerinden biri haline gelmişti.

Sabahın o saatinde Harbor Otoyolu'nda trafik tampon tampona, salyangoz hızında ilerliyordu ve on on beş dakikalık yol kırk beş dakika civarında sürmüştü.

Kevin Lee Parker'ın sokağı bir banliyö kartpostalına benziyordu. Uzun ağaçların kaldırımları gölgelediği yolun iki yanında tek katlı evler sıralanmıştı. Evi beyazdı; mavi pencereleri, mavi kapısı ve iki yöne eğimli terakota çatısı vardı. Evi çevreleyen beyaz kazıklı çit yakın zamanda boyanmış gibi görünüyordu. Fakat ön bahçedeki çimler elden geçirilse iyi olurdu. İki küçük çocuk bisikletlerini sokakta aşağı yukarı sürerken gidonlarındaki zilleri durmadan çalıyorlardı. Hunter arabadan inerken yan evdeki komşunun, bakımlı çitlerinin üzerinden onları süzdüğünü fark etti.

Tahta kapıdan Kevin Lee Parker'ın evinin ön kapısına kadar uzanan kısa yol eskimişti ve çimento rengi taş bloklar döşenmişti. Birkaç tanesi çatlamıştı. Bazılarının bir iki köşesi eksikti.

Verandaya vardıklarında Garcia kapıyı üç kez tıklattı, bir süre ses çıkmadı. Tam tekrar tıklatacaktı ki kapı nihayet yirmili yaşlarının başında tombul bir kadın tarafından açıldı. Koyu renk saçları kısa ve dağınık, yüzü yuvarlak ve etliydi. Bebeğini kalçasına dayamıştı. Bitkin görünüyordu, ağlamaktan ya da uykusuzluktan gözleri kan çanağına dönmüştü. Tek kelime etmeden iki dedektife bakakaldı.

"Bayan Lee Parker?" dedi Hunter.

Kadın başını salladı.

"Adım Robert Hunter. LAPD'de görev yapıyorum. Telefonda konuşmuştuk."

Anita Lee Parker tekrar başını salladı.

"Bu da ortağım Dedektif Carlos Garcia." İkisi de kimliklerini gösterdi.

Kadının kucağındaki bebek onlara gülümsedi ve sanki iki dedektifi de selamlamak istermiş gibi sağ elini hareket ettirdi. Minik bebeğe bakan Hunter da gülümsedi fakat içten içe yüreği sızladı.

"Kevin'i buldunuz mu?" diye sordu Anita endişeli bir sesle. Belirgin bir Porto Riko aksanı vardı.

"İçeride konuşabilir miyiz, Bayan Lee Parker?" dedi Hunter.

Hunter'ı anlamamış gibi, bir an için kafası karıştı. Sonra soluna doğru bir adım atıp onları içeri buyur etti.

Ön kapı onları doğruca küçük bir oturma odasına götürdü. Bir köşede portatif bir vantilatör bebek eşyalarının kokusuyla ağırlaşan havayı dağıtıyordu. Üçlü kanepe ile iki tekli koltuğun üzeri, doğrudan Derin Güney'den fırlamış yamalı yorganlara benzeyen rengârenk örtülerle kaplıydı. Isa'nın büyük bir resmi duvarlardan birini süslüyordu, aile fotoğrafları odanın her yanına dağılmıştı. Anita o kadar gergindi ki oturun demedi.

"Kevin'i buldunuz mu?" dedi tekrar. Sesi neredeyse titriyordu. "Nerede o? Beni neden aramıyor?"

Anita çoktan sinir krizinin eşiğine gelmiş gibiydi. Hunter bu durumla daha önce pek çok kez karşılaşmış olduğundan Anita histerikleşmeden ondan alabileceği her türlü bilgiyi alması gerektiğini biliyordu.

Kucağındaki bebek annesinin kaygısını hissetmeye başlamıştı. Gülmeyi bırakıp kaşlarını çatmıştı, dokunsan ağlayacaktı.

"Anita," dedi Hunter içten bir sesle, kanepeyi göstererek. "Neden hepimiz oturmuyoruz?"

Genç kadın, Hunter'a yine kafası karışmış gibi baktı. "Oturmak istemiyorum. Kevin nerede?"

Bebek tepinmeye ve kollarını sallamaya başladı. Hunter ona tekrar gülümsedi. "Adı ne?"

Anita şefkat dolu gözlerle kızına bakıp onu sallamaya başladı. "Lilia."

Hunter tekrar gülümsedi. "Çok güzel bir isim. O da çok güzel bir bebek ama sen üzüldüğün için o da üzülüyor, anlıyor musun? Bebekler böyle şeyleri herkesten daha iyi hissederler, özellikle de annelerinden geliyorsa. Eğer otururşan Lilia da biraz olsun rahatlayacaktır. Sen de öyle."

Anita tereddüt etti.

"Lütfen." Hunter tekrar kanepeyi gösterdi. "Dene bak. Göreceksin."

Anita emziği Lilia'nın ağzına yerleştirdi. "*No llores, mi amor. Todo va a estar bien.*"[1] Bebek emziği aldı ve Anita da sonunda oturdu. Hunter ile Garcia koltuklara oturdular.

Annesinin kollarında rahat bir pozisyon alan Lilia gözlerini kapattı.

Hunter bu fırsattan yararlanarak Anita'nın tekrar soru sormasına izin vermeden kendi sorusunu yöneltti.

"Kevin'ı en son pazartesi gördüğünü söylemiştin, değil mi?"

---

1 (İsp.) Ağlama canım. Her şey yolunda. (yay. n.)

Anita başını salladı. "Sabah. Her sabah olduğu gibi kahvaltısını yapıp gitti."

"Peki o akşam eve gelmedi mi?"

"Hayır. Önceden bu o kadar tuhaf değildi fakat Lilia doğduğundan beri artık geç saatlere kadar oynamıyordu."

"Geç saatlere kadar oynamıyordu derken?" dedi Garcia.

Anita endişeyle kıkırdadı. "Kevin büyük bir çocuk. Oyunları sevdiği için oyun mağazasında çalışıyor. Her zaman çocuk gibi oyun oynar. Lilia doğmadan önce, birçok gece işten sonra mağazada kalır, iş arkadaşlarıyla sabaha kadar internette oyun oynardı. Ama her zaman oyun oynadığını söylemek için arardı. Fakat Lilia dünyaya geldiğinden beri artık geç vakte kadar oynamıyor. O iyi bir baba."

Garcia anlayışla başını salladı.

"Pazartesi gecesi aramadı mı?" diye sordu Hunter.

"Hayır."

"Sen onu aradın mı?"

"Evet ama telefonu açmadı. Mesajda müsait olmadığı yazıyordu."

"Bu ne zamandı, hatırlıyor musun? Kocanı saat kaçta aradın?"

Anita fazla düşünmedi. "Geç değildi. Sekiz buçuk civarıydı. Kevin eve hiç geç gelmez. Genellikle işten saat sekizde döner."

Hunter bunu not etti.

"Mağazadaki iş arkadaşlarından herhangi biriyle konuştunuz mu? Pazartesi günü işe gitmiş mi?"

"Evet. Pazartesi akşamı mağazayı aradım. Kevin'ı aradıktan sonra. Kimse açmadı. Kimse yoktu. Saat on birde polisi aradım ama oralı olmadılar. Gece bir gibi bir polis geldi ama beklemem gerektiğini söyledi. Belki Kevin sabah eve döner dedi. Sabah oldu ama Kevin gelmedi. Sonra tekrar mağazayı aradım. Emilio'yla konuştum. Emilio iyi bir arkadaştır. Eski dost. Kevin'ın pazartesi günü işe geldiğini ama işten sonra oyun oynamaya

kalmadığını söyledi. Mağazayı yedide kapattıklarını ve Kevin'in gittiğini söyledi. Polisi tekrar aradım ama yine umursamadılar. Kevin çocuk değil dediler. Bir şey yapabilmeleri için bir iki gün geçmesi gerekiyormuş."

Hunter ve Garcia bunun doğru olduğunu biliyorlardı. Amerika'da her yetişkinin isterse ortadan kaybolma hakkı vardı. Belki de bir iki günlüğüne karısını ya da kocasını görmek istemiyordu. Belki her şeyden uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Bu onun hakkıydı. Kaliforniya'nın Kayıp Kişiler protokolüne göre, on sekiz yaşından büyükler için kayıp başvurusunda bulunmadan önce yirmi dört ila kırk sekiz saat beklenmesi gerekiyordu.

Hunter birkaç not daha aldı. "Kevin işe arabayla mı gider?"

"Hayır, otobüse biner."

"Aile olarak mali sorunlarınız var mıydı?" dedi Garcia.

"Mali?"

"Parasal sorun," diye açıkladı Garcia.

Anita şiddetle başını iki yana salladı. "Hayır. Her şeyi zamanında ödüyoruz. Kimseye borcumuz yok."

"Kevin'ın var mıydı?" dedi Garcia. "Kumar oynar mıydı?" Kadının şaşkın bakışını fark edince o sormadan tekrar açıkladı. "Bahis... *apuesta*. Bahis oynar mıydı? At yarışı, internet üzerinden poker falan?"

Anita, Garcia tüm ailesini aşağılamış gibi bir yüz ifadesi takındı. "Hayır. Kevin iyi bir adam. İyi bir baba. İyi bir koca. Her pazar kiliseye gideriz." Duvardaki İsa resmini gösterdi. "Kevin video oyunlarını seviyor, bam, bam, bam, canavarları falan vuruyor." Başparmağını ve işaret parmağını kullanarak hayalî bir silah yaptı. "Savaşta askerleri vurmak gibi, bilirsiniz. Ama bahis oynamaz. *Él no apuesta*.[2] Sadece oyun oynamayı sever. Lilia için elimizden geldiğince para biriktirmeye çalışıyoruz." Hâlâ

---

2 (İsp.) Bahisle işi olmaz. (yay. n.)

mutlu mesut emziğini emen kızına baktı. "Kalbi pek iyi değil. İlaç kullanıyor. Doktor dikkatli olmasını söyledi. Lilia'nın büyüdüğünü görememekten korkuyor, bu yüzden onun geleceği için para biriktiriyor." Anita'nın gözlerine yaşlar dolmaya başladı. "Bir sorun var. Biliyorum. Kevin hep arar. Otobüs kazası olmamış. Baktım. Bu mahalle çok tehlikeli. Bu şehir çok tehlikeli. İnsanlar Los Angeles'ı Hollywood ve gösterişli hayatlardan ibaret sanıyorlar, biliyor musunuz? Ama hiç öyle değil." Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Korkuyorum. Kevin ve Lilia'dan başka kimsem yok. Ailem Porto Riko'da. Benim için Kevin'ı bulmalısınız. Bulmak zorundasınız."

Hunter'ın yüreği ikinci kez sızladı, göğsünün sıkıştığını hissetti çünkü yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu. Anita'ya gerçeği söylemenin zamanı gelmişti.

On Dokuz

Hunter ve Garcia, Garcia'nın arabasında uzun bir süre sessizce oturdular. Anita gibi savunmasız birine kocasının bir psikopat tarafından kaçırıldığını, cesedinin bir alkali banyosunda neredeyse eriyip parçalandığını ve minik Lilia'nın babasını bir daha asla göremeyeceğini söylemek en deneyimli dedektifi bile sarsabilirdi.

Anita ilk başta kendisine söylenen tek bir kelimeyi bile anlamamış gibi onlara bakmış, sonra gülmeye başlamıştı. Dünyanın en komik esprisini duymuş gibi sesli, histerik kahkahalarla. Yüzünden yaşlar süzülmesine karşın kahkahaları devam etmişti. Sonra onlara gitmeleri gerektiğini çünkü kocasının her an eve gelebileceğini söylemişti. O dönmeden önce yapması gereken işler vardı. Ona en sevdiği yemeği yapmak istiyordu; sonra da her akşam yaptığı gibi, o oturup kızıyla oynayacaktı. Anita kapıyı üzerlerine kapattığında ateşlenmiş gibi titriyordu.

Hunter başka tek kelime etmeden oradan ayrılmıştı. Kariyeri boyunca çok çeşitli yas tepkileri görmüştü: oğlunun yanlış renkleri giyerek bir mahallede yürüdüğü için otuz üç kez bıçaklandığı gerçeğini kabul etmek yerine uzaylılar tarafından kaçırıldığına inanan bir anne, evlerine giren dört adamın onu bağlayıp karısına yaptıklarını acımasızca izlettikleri geceyi hatırlamak yerine genç karısını hafızasından tamamen silen, tıp fakültesinden yeni mezun olmuş taze doktor. Gerçekler anlamlandırılamayacak kadar

mantıksız hale geldiğinde insan zihni bazen kendi gerçekliğini yaratırdı.

Hunter belediyeden bir psikoloğun derhal Anita'yla temasa geçmesini talep edecekti. Kadıncağızın her türlü yardıma ihtiyacı olacaktı.

Adli tıptan biri de ertesi gün Anita'yı ziyaret edecekti. Minik kızından tükürük ya da saç örneği alacaklardı. Hunter ve Garcia kurbanın Kevin Lee Parker olduğuna emindiler ama protokol gereği kimliğinin kesin olarak teşhis edilmesi gerekiyordu. Bozulan görüntüsü nedeniyle Anita'nın adli tıpta cesedi teşhis etmesi mümkün değildi. Pozitif kimlik teşhisinin DNA analizleriyle yapılması gerekecekti.

"Kahretsin!" dedi Garcia başını direksiyona yaslayarak. "Kimi öldürdüğünü umursamayan başka bir katili daha arıyoruz."

Hunter ona baktı.

"Kurbanın evini gördün. Zengin değil. Karısıyla kızını da gördün; basit, sıradan insanlar. Tamam, araştırma ekibinin Kevin Lee Parker hakkında neler bulacağını bekleyelim beklemesine ama şu ana kadar adamın hayatına dair öğrendiklerimizden ya da gördüklerimizden sana sıra dışı gibi görünen var mı?"

Hunter bir şey söylemedi.

"Ekip adam hakkında park cezası bile bulursa şaşırırım. Ekmeğini kazanmaya, sorunlu kalbi pes etmeden önce karısı ve kızı için bir tür gelecek kurmaya çalışan sıradan bir aile babasıydı." Garcia başını iki yana salladı. "Kevin Lee Parker'ın para, borç, uyuşturucu, intikam ya da başka bir şey yüzünden öldürüldüğünü sanmıyorum. Sadist bir manyak tarafından insanların arasından rastgele seçildi. Onun yerine başka herhangi biri de olabilirdi, Robert. Adam yanlış zamanda yanlış yerdeydi sadece."

"Bu noktada bundan emin olamayacağımızı biliyorsun, Carlos."

"İçgüdülerim bana böyle söylüyor, Robert. Burada mesele kurban değil. Mesele tanrıcılık oynayan katil. O işkence odasını

neden yaptı? Neden bizi arayıp infazı sanki lanet olası bir cinayet programıymış gibi izlememiz için internet üzerinden canlı yayınladı? Kendin söyledin, bu olayın arkasındaki tertip fazlasıyla cüretkâr, fazlasıyla karmaşık; telefon sinyali dünyanın, hatta Amerika'nın bile değil, Los Angeles'ın içinde bir yerden geliyor ama internet yayınının kaynağı Tayvan'da, öyle mi?"

Hunter cevap vermedi.

"Bu adam sadece öldürmek istiyor. Nokta. Kimi öldürdüğünün hiçbir önemi yok."

Hunter hâlâ bir şey söylemiyordu.

"Değerlendirmende haklıydın," dedi Garcia. "Eğer bu adamı hemen durdurmazsak bulacağımız tek kurban Kevin Lee Parker olmayacak. Sokaklardan rastgele birini seçip işkence odasına koyacak ve o kâbusu yeniden yaşatacak. Belki de Baxter haklıdır. Belki de bu psikopat bir oyun oynuyordur. Aynı anda hem ne kadar hasta hem ne kadar yaratıcı olabileceğini gösteriyordur. Psikolog olan sensin, ne düşünüyorsun? Seninle telefonda konuştuğu sırada sesi o kadar soğuk ve duygusuzdu ki daha önce böylesini duyduğumu hatırlamıyorum. Kurbanın hayatı onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu."

Arayanın sesindeki kayıtsızlığı Hunter gibi Garcia da fark etmişti. Adamın sesinde ne öfke ne intikam hırsı ne memnuniyet ne eğlence vardı, hiçbir şey yoktu. Katil, musluğu açıp bardağa su doldurur gibi bir insanın canını almıştı. Hunter da Garcia da bunun bir dedektifin karşılaşabileceği en kötü katil türü olduğunu biliyordu. Onun için hiçbir şeyin önemi yoktu. Öldürmek sadece bir oyundu.

Yirmi

Hunter ve Garcia doğruca Kevin Lee Parker'ın çalıştığı Hyde Park'taki Next-Gen Oyun Mağazası'na gittiler. Anita'ya göre Kevin'ın en yakın arkadaşı aynı mağazanın bir başka çalışanı olan Emilio Mendoza'ydı.

Video oyunu mağazası, Crenshaw Bulvarı'ndaki küçük bir alışveriş merkezinde iki köşeli bir yerdeydi. Sabahın o saatinde işler kesattı, sadece birkaç çocuk raflara göz atıyordu.

"Affedersiniz," dedi Hunter mağazanın ön tarafındaki vitrini düzenleyen tezgâhtarın dikkatini çekerek. "Emilio bugün çalışıyor mu, söyler misiniz?"

Adamın bakışları kısa bir an için iki dedektif arasında yavaşça gidip geldi.

"Emilio benim," dedi adam rafa son bir oyun yerleştirip yapmacık bir şekilde gülümseyerek. "Nasıl yardım edebilirim?" Fazla belirgin olmayan Porto Riko aksanı çekiciydi.

Otuzlu yaşlarının başında görünen Emilio'nun hantal ve tuhaf şekilli bir vücudu vardı: Omuzları ve karnı yuvarlak ve şişkindi, bir çocuğun sıkıştırılarak şekil verilmiş parti balonunu andırıyordu biraz. Kısa siyah saçları ve son derece bakımlı, ince bir bıyığı vardı.

"LAPD'den geliyoruz," dedi Hunter kimliğini göstererek. Garcia da aynısını yaptı. "Biraz daha rahat konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

Emilio rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Şaşkın bakışları tekrar iki dedektif arasında gidip gelmeye başladı.

"Kevin Lee Parker hakkında," dedi Hunter ama Emilio'nun kafası daha da karışmış gibiydi.

"Kev iyi mi?"

Hunter'ın gözleri mağazada gezindikten sonra Emilio'ya döndü. "Belki de otoparkta konuşsak daha iyi olacak?" dedi başını yana eğerek.

"Olur, elbette." Emilio başını sallayıp tezgâhın arkasındaki uzun boylu ve sıska çalışana döndü. "Frank, on dakika ara vermem gerekiyor. Sorun olmaz, değil mi?"

Frank'in gözleri bir an için Emilio'nun yanındaki iki adama kaydı. "Olmaz." Başını salladı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey yolunda. On dakikaya dönerim."

Emilio, Hunter ve Garcia'yı otoparka kadar takip etti. "Kevin'in başına bir şey geldi, değil mi?" diye sordu Garcia'nın arabasına ulaştıklarında. Hunter adamın sesinde gerçek bir korku sezdi.

"Kevin'ı en son ne zaman gördünüz?" dedi Garcia.

"Pazartesi," diye cevap verdi Emilio. "Pazartesi çalışıyordu. Bu hafta her gün çalışacaktı fakat salı sabahı ve ondan sonraki günler işe gelmedi. Salı sabahı karısı Anita beni aradı. Kev pazartesi akşamı eve gitmemiş. Anita polisi aramış ama pek ilgilenmemişler."

"Pazartesi günü işten kaçta çıktı, biliyor musunuz?" diye sordu Hunter.

"Evet, her zamanki saatte," dedi Emilio. "Her gün olduğu gibi, akşam yedi civarında mağazayı kapadı. Genellikle Hyde Park Bulvarı ve 10. Cadde'deki otobüs durağına kadar birlikte yürürüz ama pazartesi akşamı ben hemen köşedeki Chico's'ta yemek yemeye karar verdim." Emilio doğuyu gösterdi. "Kev'e gelmek ister misin diye sordum ama o, eve gidip kızıyla oynamak istediğini söyledi."

"Otobüs durağına ulaştı mı, biliyor musunuz?"

"Bilmiyorum." Emilio başını iki yana salladı.

"Pazartesi günü Kevin'da herhangi bir farklılık dikkatinizi çekti mi?" diye sordu Garcia. "Gergin, kaygılı, tedirgin, endişeli, korkmuş... bir hali var mıydı?"

Emilio sanki bu dünyanın en tuhaf sorusuymuş gibi yüzünü buruşturdu.

"Hayır. Kev..." Omuz silkti. "Kev gibiydi. Güler yüzlü. Mutlu. Hiçbir farklılık görmedim."

"Kumar oynar mıydı?"

Emilio'nun gözleri irileşirken gergin bir edayla kıkırdadı. "Kevin ve kumar mı? Mümkün değil. Video oyunları ve çevrim içi oyunlarla ilgileniyordu, özellikle de 'Call of Duty - Modern Warfare, Black Ops 2' ve 'Ghost Recon' ama hepsi bu. Kumar oynamazdı. Kev parasını bu şekilde çarçur etmezdi."

"Birbirinizi ne zamandır tanıyorsunuz?" dedi Hunter.

Emilio belirsiz bir şekilde başını salladı. "Uzun zamandır. On beş yıldan fazla. Gardena'da ortaokulda tanışmıştık. İki yıl önce mağaza müdürü olduktan sonra bana bu işi Kev verdi. Zor durumdaydım, biliyor musunuz? Birkaç yıl önce işten çıkarılmıştım ve hiçbir yerde iş bulamamıştım. Kev gerçek bir dost... en iyi dostum."

"Yani başının belada olduğunu düşünmüyor musunuz?" dedi Garcia.

"Sanmam. Bakın, Kev'in başı belada olsaydı... herhangi bir şey, gerçekten, bana söylerdi, buna eminim; söylemese bile ben yine de anlardım. Bir şeyleri saklamakta pek iyi değildir. Çok sıradan bir adamdır, bazen oldukça utangaçtır. Ailesini ve işini çok sever. Göründüğü gibi biridir. Başına bir şey gelmiş olmalı. Hem de epey kötü bir şey, anlıyor musunuz? Öylece çekip gidecek biri değildir. Bunun için bir sebebi yok. Ayyaş değildir, ayrıca başka kadınlarla da yatıp kalkmadığını biliyorum." Emilio duraklayıp

iki dedektife baktı, gözle görülür biçimde sarsılmıştı. "Kevin'ın başına bir şey geldi, değil mi? Bunun için buraya geldiniz. Kayıp Kişiler'den değilsiniz."

"Evet, maalesef değiliz," dedi Garcia.

Yirmi Bir

Hunter, Valley Bürosu Trafik Bölümü'nün kendisine gönderdiği yol kamerası görüntülerini incelemeyi bitirdiğinde saat öğleden sonra 17.28'di. Kurbanın cesedinin bulunduğu Mission Hills'teki ara sokağa en yakın, sürekli kayıt yapan trafik kamerası, iki ana otoyolun (San Diego ve Ronald Reagan) kesiştiği noktada, bir buçuk kilometre kadar uzaktaydı. Sorun şu ki katil o kavşakta bu otoyollardan herhangi birini kullanmak zorunda değildi. Hatta hiçbir otoyolu kullanmak zorunda değildi. Los Angeles'ın bir ucundan öbür ucuna, trafik kameralarının büyük çoğunluğunun yalnızca hız sınırını aştığınızda ya da kırmızı ışıkta geçtiğinizde devreye girdiği sokaklardan kolayca gidilebilirdi. Cesedi o ara sokağa bırakmış ve tek bir kameraya bile yakalanmadan şehrin diğer ucuna kadar gitmiş olabilirdi.

Yine de Hunter dört saatlik trafik görüntüsünü inceledi ve o kavşaktaki iki otoyoldan birine giren otuz yedi kamyonet tespit etti. Yirmi bir tanesi koyu renkliydi fakat hiçbirinin arka çamurluğunda göçük yoktu. Hunter, Keon'un yanılma ihtimaline karşı otuz yedi aracın da plaka numarasını ekibine iletti. İşini şansa bırakmak istemiyordu.

"Sıra dışı bir şey bulamayacağımızı söylemiştim," dedi Garcia ofise girerken. Elinde bir dosya vardı. "Kevin Lee Parker sıradan bir vatandaşmış. Basit bir hayat süren basit bir adam. Hiç tutuklanmamış. Vergilerini hep zamanında ödemiş. Ev sahibi

değil, kirada oturuyormuş. Ev sahibini aradık. Sadece bir kez, yaklaşık iki yıl önce, Kevin kirasını zamanında ödeyememiş. Düğününden hemen sonraymış bu ve maddi durumu biraz kötüymüş. Her neyse, sadece birkaç hafta geciktirmiş. Ev sahibi onun düzgün bir adam olduğunu söyledi."

Hunter başını sallayıp sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Kevin, Westlake'te büyümüş, okula da orada gitmiş. Notları ortalamaymış. Ne çok iyi ne çok kötü bir öğrenciymiş. Üniversiteye gitmemiş. Çok çeşitli işlerde çalışmış: garsonluk, süpermarkette kasiyerlik, depo görevliliği..." Garcia el hareketiyle listenin uzayıp gittiğini gösterdi. "Beş yıl önce Hyde Park'taki Next-Gen Oyun Mağazası'nda çalışmaya başlamış, üç yıl sonra müdür olmuş. Aynı dönemde Anita'yla evlenmiş. O sırada beş yıldır birliktelermiş. Kızı Lilia altı ay önce dünyaya gelmiş."

Garcia, annesinin kucağında gülümseyen bebeği hatırlayınca boğazını temizlemek zorunda kaldı.

"Çok da dikkatli bir insanmış gibi görünüyor." Devam etti. "Öğrendiğimiz gibi, kalp rahatsızlığı varmış, mitral stenoz. Hep bunun bilincinde hareket etmiş. Yorucu egzersiz yapmaz, sigara içmez, uyuşturucu kullanmazmış. Sağlık sigortası varmış ama çok kapsamlı bir paket değilmiş. Doktora her gidişinde biraz daha fazla para ödemesi gerekiyormuş. İşte bu yüzden son beş yılda sadece iki kez bir kardiyoloğa gitmiş: Doktor Mel Gooding. Muayenehanesi Güney Robertson'da. Yarın sabah uğrayabiliriz."

Hunter başını salladı.

"Emilio'nun bugün bize söylediği gibi, Kevin'ın geniş bir arkadaş çevresi yokmuş. Hayatının merkezinde ailesi ve işi varmış, hepsi bu. Emilio en iyi arkadaşıymış." Garcia sayfayı çevirdikten sonra devam etti. "Yarın sabaha kadar son banka işlemleriyle ilgili belge elimizde olur. Cep telefonu ya da internet sağlayıcısından henüz bir şey yok ama bir iki güne bir şeyler öğreniriz diye umuyorum."

"Otobüsten haber var mı?" dedi Hunter.

Garcia başını salladı. "Kevin eve dönerken 207 numaralı otobüse biniyormuş. Athens'tan Hollywood'a gidiyormuş. Pazartesi akşamı o güzergâhta çalışan altı şoför varmış. Hepsinin isimleri burada yazıyor. Dördü bu akşam çalışıyormuş. Diğer ikisi yarın sabah işbaşı yapacakmış." Hemen saatine bakıp raporu Hunter'a uzattı. "Karar senin. Ama bir saat içinde durakta olabilir ve bu akşam çalışan dört şoförden herhangi birinin pazartesi akşamı Kevin'ı otobüsünde görüp görmediğini sorabiliriz."

Hunter çoktan sandalyesinden kalkmıştı. "Hadi gidelim."

Ofisin kapısına varmadan cebindeki telefon çaldı. Arama ekranına baktı, bilinmeyen numaraydı.

"Dedektif Hunter, Cinayet Özel Büro," dedi Hunter.

"Merhaba, Dedektif Hunter," dedi arayan iki gün önceki sakin ve boğuk sesiyle.

Hunter'ın Garcia'ya bakışı her şeyi anlatıyordu.

"Hadi canım," dedi Garcia hızla masasına dönerek. Birkaç saniye içinde İletişim Ofisi'ne bağlandı. "Sizden şu anda Dedektif Robert Hunter'ın cep telefonunu arayan numaranın yerini saptamanızı istiyorum." Numarayı verdi.

"Bu numarayı nereden buldun?" diye sordu Hunter ve Garcia'nın da duyabilmesi için telefonunu hoparlöre aldı.

Arayan kişi güldü. "Bilgi, bilgi, Dedektif Hunter. Her yer bilgi dolu. Sadece nasıl elde edeceğini bilmen gerekiyor. Ama bil bakalım ne oldu?" Sesinde bir parça alay vardı.

"Beni adını ve adresini vermek için mi aradın?" dedi Hunter.

Arayan kişi bu kez daha neşeli bir kahkaha attı. "Pek sayılmaz ama sana haberlerim var."

Hunter bekledi.

"En sevdiğin internet sitesi tekrar yayında."

Yirmi İki

Hunter'ın gözleri hemen masasının üzerindeki telefonu aradı. LAPD Bilişim Suçları Birimi'nden Dennis Baxter'ın hâlâ o meşhur IP adresini araştırdığını biliyordu. Eğer internet sitesi tekrar çevrim içi olmuşsa bunu fark etmiş olmalıydı. Masa telefonunda yanıp sönen ışık yoktu. Arama da yoktu.

Hunter kararlı bir şekilde masasındaki bilgisayara doğru ilerledi ve tarayıcısını açtı. IP adresini hâlâ hatırlıyordu. Adres çubuğuna yazıp "enter" tuşuna bastı.

HATA 404 - SAYFA BULUNAMIYOR.

Hunter kaşlarını çattı.

"Bu sefer işleri biraz farklı yapmaya karar verdim, dedektif," dedi arayan kişi. "İlk seferinde hiç eğlenceli değildin, ben ateşi seçene kadar seçim yapmayı reddettin. Ve o zaman bile beni kandırmaya çalıştın. Bundan pek hoşlanmadım. Ben de biraz düşündüm. Artık sana seçtirmeyeceğim. Dışa açılmaya karar verdim." Kısa, gergin bir duraklama oldu. "Halkın en beğendiği sanatçıya oy verdiği şu reality şovlardan birini izledin mi hiç?"

Hunter adrenalinin vücudunda hızla arttığını hissetti.

"Dedektif?" dedi arayan kişi.

"Hayır, izlemedim."

"Ama bu tarz programların varlığından haberdarsın, değil mi? Hadi ama dedektif, bilgili bir adam olduğunu sanıyordum."

Hunter bir şey söylemedi.

"Bunu bir internet şovuna dönüştürürsem gerçekten eğlenceli olacağına kanaat getirdim."

Hunter, Garcia'ya baktı; az önce adres çubuğuna eski IP adresini yazmış ve ortağıyla aynı hata sayfasıyla karşılaşmıştı.

"Ofisinde misin?" dedi arayan kişi.

"Evet."

"Pekâlâ. Bu internet sitesine bir bakmanı istiyorum. Hazır mısın?"

Sessizlik.

"www.birolumsec.com." Kıkırdadı. "Harika bir isim, değil mi?"

Hunter ve Garcia adresi hızlıca adres çubuklarına yazıp "enter" tuşuna bastılar.

Ekran bir kez titredi. Site tam üç saniyede yüklendi.

Ekranda hiçbir şey yoktu. Simsiyahtı. Hunter yanlış yazıp yazmadığını anlamak için sitenin adresini tekrar kontrol etti. Yanlış yazmamıştı.

Garcia ekrandan başını kaldırdı, hayal kırıklığıyla avuçlarını yukarı kaldırdı ve başını iki yana salladı. Onun ekranı da siyahtı.

"Girdin mi?" dedi arayan kişi.

"Sadece siyah ekran var," dedi Hunter.

"Sabırlı ol, Dedektif Hunter. Doğru sayfadasın."

Birdenbire ekranın sol üst köşesinde üç tane küçük beyaz harf belirdi: ACV.

"Bu da ne böyle?" dedi Garcia iç çekerek.

Hunter gözlerini kısıp harflere bakarken beyni bir anlam arıyordu. Garcia'ya bakıp başını iki yana salladı. "Bu kez kimyasal formül olduğunu sanmıyorum," diye fısıldadı.

Derken sağ üst köşede üç küçük beyaz rakam belirdi: 678.

"Şimdi görüyor musun?" dedi arayan kişi.

"Görüyorum," dedi Hunter sakince. "Ne anlama geliyor?"

Arayan kişi kıkırdadı. "Bunu kendin çözmen gerekecek, dedektif. Ama bu ikinci planda. İşte asıl olay."

Ansızın ekrandaki siyahlık dağıldı. Gece görüş lenslerinden yayınlanan görüntülerin tanıdık yeşil tonu ekranı kapladı.

Hunter ve Garcia birkaç gün önce gördükleri güçlendirilmiş cam yapının aynısını görmeyi bekliyorlardı. Metal bir sandalyeye bağlanmış ve giysileri çıkarılmış yeni bir kurban görmeyi. Arayan kişinin ilk seferinde oynadığı sadist oyunun –kurbanı boğmak ile diri diri yakmak arasında seçim yapma oyununun– aynısını oynamasını bekliyorlardı.

Ama gördükleri bu değildi.

Gördükleri şey kanlarını dondurdu.

Yirmi Üç

Los Angeles'taki FBI Siber Suçlar Bölümü'nün başında bulunan Michelle Kelly bilgisayarın başında oturmuş, klavyesinde çılgınca bir şeyler yazıyordu. Arkasında durmuş, yazdığı her kelimeyi okuyan kişi ise Siber Suçlar Bölümü ajanı ve mühendislik dehası olan Harry Mills'ti. Cambridge'deki Massachusetts Teknoloji Enstitüsü'nde Elektrik Mühendisliği ve Bilgisayar Bilimi alanında onur derecesiyle doktorasını tamamladıktan sonra üç yıl önce FBI'ın Siber Suçlar Bölümü'ne katılmıştı.

Michelle ve Harry yedi aydır gizli bir operasyon yürütüyorlardı. Yıllardır internet sohbet odalarında on ila on üç yaşlarındaki çocukları taciz eden bir seri pedofilin izini sürüyorlardı. Adam tam bir pislikti. Yalnız çocukları nasıl tespit edeceğini biliyordu. Uyum sağlayamadığını düşünenleri. Dışlananları. Savunmasız olanları. Çok sabırlıydı. Onlarla aylarca sohbet edip güvenlerini kazanıyordu. İlk başta onlara on üç yaşında olduğunu söylüyor ancak sanal ilişkileri güçlendikçe yirmili yaşlarının başında bir üniversite öğrencisi olduğunu açıklıyordu. Gerçekte ise otuzlu yaşlarının sonlarındaydı.

Her zaman çekici, anlayışlı, destekleyici ve pohpohlayıcı davranıyordu; ailesi dâhil herkes tarafından yanlış anlaşıldığını düşünen her genç kız için bu çok cazip bir özellikti. Bu taktik her seferinde işe yarıyordu ve bu genç kızlar kısa süre içinde hiç

tanımadıkları birinc âşık oluyorlardı. Sonrasında ise buluşmaya hayır demelcri neredeyse imkânsızdı.

FBI'ın bildiği kadarıyla, şu ana kadar altı kızı baştan çıkarıp onlarla ilişkiye girmişti. Bunlardan iki tanesi daha on yaşındaydı.

Ama bu avcı hiç aptal değildi. Ayrıca bilgisayarla da arası çok iyiydi. Hcp hareket halindeydi. Dizüstü bilgisayar kullanıyor, sadece kafe, bar ve otel lobileri gibi ücretsiz Wi-Fi noktalarından sohbet ediyordu. Hiçbir zaman bir Wi-Fi bağlantı şifresi satın almıyordu, ya diğer kullanıcıların şifresini çalıyor ya da sistemi hackliyordu. Ücretsiz Wi-Fi noktalarının çoğu internet güvenliği konusunda yetersiz kalıyordu.

Ayrıca sürekli sohbet odasından sohbet odasına atlıyor, bazen kendi sohbet odasını kuruyordu. Farklı takma adlar kullanıyor ve tek seferde asla on on beş dakikadan uzun sohbet etmiyordu.

Dört ay önce, neredeyse tesadüfen, Michelle onu Guatemala'da kurulmuş bir sohbet odasında sohbet ederken buldu. FBI SSB bu operasyonlardan yüzlercesini yürütmüştü. Hepsi bu tür sapıkları tuzağa düşürmenin en kolay yolunun onları potansiyel bir kurbanla sohbet ettiklerine inandırmak olduğunu biliyordu. Fırsatı değerlendirmek isteyen Michelle, göz açıp kapayıncaya kadar Culver City'den on üç yaşındaki bir kız olan "Lucy" oluverdi. Adam zokayı yuttu ve o zamandan beri neredeyse her gün konuşuyorlardı. Adam "Bobby" takma adını kullanıyordu.

"Bobby" gerçekten de çok çekici ve destekleyiciydi. "Bobby"nin kendine güveni olmayan genç kızların gönlünü nasıl çaldığını anlamak Michelle için hiç de zor değildi.

"Lucy" ve "Bobby" haftalardır buluşmaktan söz ediyorlardı ve dün sabah "Lucy" pes etmiş, "Bobby"ye pazartesi günü okulu asabileceğini söylemişti. Daha önce de okulu asmıştı. Çok uzak olmayan bir yerde buluşabilir ve günü birlikte geçirebilirlerdi ama dikkatli olmalıydılar. Ailesi öğrenirse başı büyük belaya

gircbilirdi. "Bobby" ona ailesinin asla öğrenemeyeceğine dair söz verdi.

Şimdi yedi dakikadır sohbet ediyor, pazartesi günü nerede ve ne zaman buluşacaklarına dair son ayrıntıları konuşuyorlardı.

"*Venice Plaji'nda buluşabiliriz,*" dedi Michelle. "*Orayı biliyor ınusun?*"

"*Evet, elbette biliyorum (gülen yüz),*" dedi "Bobby".

Venice Plajı, Culver City'ye bir otobüs yolculuğu uzaklıktaydı. FBI'ın güçlü lenslere sahip uzun mesafeli kameraları kolayca yerleştirebileceği ve tüm bölgeyi gizli ajanlarla ve köpeklerle doldurabileceği geniş ve açık bir alandı.

"*(Gülen yüz) Saat 10'da orada buluşabiliriz,*" dedi Michelle. "*Kaykay parkının nerede olduğunu biliyor musun?*"

"*Biliyorum. Kaykay parkının yanında buluşabiliriz, bana uyar. Sabırsızlanıyorum.*"

"*(Dil dışarıda gülen yüz) Ama saat 3'ten önce eve dönmem lazım yoksa başım BÜYÜK belaya girer.*"

"*Merak etme, Lucy,*" dedi "Bobby". "*Kimse bilmeyecek. Bu bizim küçük sırrımız olacak (dudakları fermuarlı yüz).*"

"*Tmm. HAHA. Bay bay, Bobby. Pazartesi görüşürüz.*"

"*(Dört gülen yüz) Pazartesi görüşürüz, Lucy mck.*"

Görüşmeyi sonlandırdılar.

"Iyyyyyyy," dedi Michelle sandalyesini geriye doğru iterek ve nöbet geçiriyormuş gibi kollarını havada sallayarak. "Bobby" ile yaptığı sohbetlerden çıktığında hep böyle yapardı. "Lanet olası sapık."

Harry gülümsedi. "İyi misin?"

Michelle başını salladı. "İyiyim. Bu iş artık bittiği için mutluyum."

"Doğru söze ne denir."

"Pazartesi günü orada olmak istiyorum. Bu bok çuvalını kelepçelediklerinde doğrudan gözlerinin içine bakmak istiyorum," dedi Michelle.

"Al benden de o kadar."

"'Lucy' olduğumu öğrendiğinde yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum."

"Patron, gelip şuna bir bakar mısın?" Web tarayıcılarından bazılarını izleyen bir başka SSB ajanı masasından seslendi.

"Ne oldu, Jamie?" dedi Michelle.

"Emin değilim ama bunu görmek isteyeceğine oldukça eminim."

Yirmi Dört

Otuzlu yaşlarının başında olduğu anlaşılan kadının uzun, düz, boyalı sarı saçları muhtemelen terden dolayı ıslak görünüyordu. Oval biçimli yüzünü dolgun dudakları ve ağladığı belli olan derin mavi gözleri tamamlıyordu. Alt dudağının hemen altında, ağzının sağ köşesinde küçük siyah bir ben vardı. Ortalama boyluydu, üzerinde mor iç çamaşırı ve onunla uyumlu bir sütyen dışında hiçbir şey yoktu.

Garcia kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

Kadın kesinlikle dehşete düşmüş görünüyordu. Ardına kadar açılmış gözleri sanki bir şey arıyormuş gibi sürekli hareket ediyordu. Başını bir o yana bir bu yana çevirip duruyor, belli ki nerede olduğunu ya da kendisine neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Dudakları titriyordu ve nefes almakta zorlanıyor gibiydi. Yatıyor gibi görünüyordu fakat hareketleri sınırlıydı ama bağlı olduğu için değil, kapalı bir alana hapsedildiği için. Cam, perspeks ya da benzer bir maddeden yapılmış bir tür şeffaf kutuydu bu. Ama katilin ilk kurban için kullandığından çok daha küçüktü. Kadının her iki yanında sadece beşer santim, başının üstünde de belki üç santim boşluk vardı.

"Cam bir tabutun içinde mi o?" Garcia, Hunter'a baktı. Hunter neredeyse belli belirsiz omuz silkti.

Hunter, Bilgi İşlem'den bilgisayarına yüklemelerini istediği ekran kayıt uygulamasını hemen açtı, yayını kaydetmeye başladı.

Cam tabut yerde düz bir şekilde dururken görüntüleri aktaran kamera hafif eğik bir açıyla tam üzerinde duruyormuş gibi görünüyordu. Fakat kadının sadece beline kadar olan kısmı görülebiliyordu. Bacakları kadraja girmemişti.

Ansızın paniğe kapılan kadın cam duvarları yumruklamaya ve tekmelemeye başladı fakat camlar cılız girişimlerinin herhangi bir etki yaratamayacağı kadar kalındı. Avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Boynundaki damarlar patlamak üzereymiş gibiydi fakat Hunter da Garcia da en ufak bir ses duyamıyorlardı.

"Bu nedir?" diye sordu Hunter ekranını göstererek.

Garcia cam sandığın kenarlarından birine tutturulmuş, yaklaşık beş santim çapında, büyük, koyu renkli bir boruya benzeyen şeyin ucunu ancak o zaman fark etti.

Garcia gözlerini kısarak ekrana baktı. "Bilmiyorum," dedi sonunda. "Havalandırma olabilir mi?"

"Pekâlâ," dedi arayan kişi, sesi hoparlörden yükselirken odadaki gerilimi daha da artırarak. "Bu küçük gösteriyi başlatmaya ne dersin, dedektif? Ama bu sefer kurallar değişti. Gözlerini ekrandan ayırma."

Birdenbire görüntünün alt kısmında büyük harflerle SUÇLU kelimesi belirdi. Biraz sonra, ekranın sağ kenarının ortalarında GÖMÜLSÜN kelimesi, ardından sıfır rakamı ve yeşil bir düğme belirdi. Hemen altında YENSİN kelimesi, ardından da yine sıfır rakamı ve ikinci bir yeşil düğme belirdi. Ekranın üst kısmında ACV harfleri ve 678 sayı dizisi bir uyarı gibi iki kez yanıp söndükten sonra kayboldu.

"Neler oluyor?" dedi Garcia.

Hunter'ın neredeyse nefesi kesilmişti. "Bu bir oylama."

"Ne?"

Arayan kişi güldü. Birbirleriyle konuştuklarını duyabiliyordu. "Vay canına, çok çabuk kavrıyorsun, Dedektif Hunter. Ününü

fazlasıyla hak ediyorsun. Bu bir oylama. Çünkü bu kez internette canlı yayındayız."

Garcia endişeyle elini saçlarında gezdirdi.

"Biraz düşündüm," diye devam etti arayan kişi. "Ve başkalarının da katılmasına izin verirsek bunun çok daha eğlenceli olacağına kanaat getirdim, sence de öyle değil mi? O yüzden bugün, bunu izleyen herkes oy kullanabilecek. Tek yapmaları gereken bir düğmeye tıklamak." Sözlerinin etkisini göstermesi için durakladı. "Şöyle olacak, dedektif: İki ölüm yönteminden bin oya ulaşan kazanacak. Eğlenceli olacağa benziyor, değil mi?"

"Bunu neden yapıyorsun?" dedi Hunter.

"Az önce söyledim ya. Çünkü eğlenceli olacağa benziyor, sence de öyle değil mi? Ama bak sana ne diyeceğim, dedektif, bunu daha da eğlenceli hale getirmek için ona yaşama şansı vereceğim. Bunu zamana karşı bir yarış haline getirelim, ne dersin? Eğer... mesela... on dakika içinde yöntemlerden biri için bin oy alamazsam onu zarar görmeden serbest bırakacağıma sana söz veriyorum. Ne diyorsun?"

Hunter soluğunu boşalttı.

"Bence bu oldukça adil bir anlaşma, sence de öyle değil mi?"

"Lütfen bunu yapma," diye yalvardı Hunter ama arayan kişi onu duymazlıktan geldi.

"Oy veren ilk kişi olmak ister misin, Dedektif Hunter?" Arayan kişi cevap beklemeden güldü. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ama onun için hâlâ umut var. Site daha yeni yayına girdi. Belki kimse görmez ya da görse bile belki kimse oy kullanmaz. Kim bilir? Ama en azından çok heyecanlı bir on dakika bizi bekliyor."

Ekranın sol alt köşesinde beliren mavi dijital saat geriye doğru saymaya başladı: 10.00, 9.59, 9.58...

Birdenbire GÖMÜLSÜN kelimesinin altındaki sıfır önce 1'e, sonra da çok hızlı bir şekilde 2'ye dönüştü.

Arayan kişi yüksek sesle güldü. "Eyvah, ben yapmadım. Yemin ederim. Hile yapmıyorum. Sanırım yarış başladı."

Hat kesildi.

Yirmi Beş

Hunter hemen masasındaki telefona uzanıp LAPD Bilişim Suçları Birimi'nden Dennis Baxter'ı aradı. Baxter ikinci çalışta telefonu açtı.

"Dennis, ben Cinayet Özel Büro'dan Robert Hunter. İnternet sitesi tekrar yayında."

"Ne?"

Hunter telaşlı bir iki takırtıdan sonra klavye tıklamaları duydu.

"Hayır, yayında değil," dedi Baxter.

"Aynı IP adresini kullanmıyor. Bu sefer bir web alan adı almış."

"Şaka yapıyorsun."

"www.birolumsec.com."

Baxter klavyede birkaç tuşa tıkladı. Ağır ağır soluğunu boşalttı.

"Adi herif." Baxter bir an durdu. "Ekrandaki o şeyler de ne?"

Hunter elinden geldiğince hızlı bir şekilde bildiklerini anlattı.

"Yani on dakika içinde bin oy alırsa kadın ya diri diri GÖMÜLECEK ya da diri diri YENECEK mi?"

"Anladığım kadarıyla öyle," dedi Hunter.

"Ne tarafından yenecek?"

GÖMÜLSÜN kelimesinin yanındaki sayı 22'ye ulaştı. YENSİN ise 19'daydı.

"Şu anda bunu düşünme," dedi Hunter. "Hangi tuşlara tıklaman gerekiyorsa tıkla. Ne yapman gerekiyorsa yap. Bu yayının

izini sür ya da insanların oy kullanamaması için yayını kesmenin bir yolunu bul. FBI Siber Suçlar Bölümü'ndeki dostlarını ara, nasıl yaparsan yap ama bir şeyler yap."

"Elimden geleni yaparım."

Ekranın sol alt tarafındaki geri sayım saatinde 8.42, 8.41, 8.40 yazıyordu...

GÖMÜLSÜN: 47.

YENSİN: 49.

"Durum çok boktan," dedi Garcia ellerini saçlarının arasından geçirerek.

Cam kutudaki kadın öylesine şiddetli hıçkırıyordu ki sanki havası tükeniyordu. Cam duvarlara elleriyle ve ayaklarıyla vurmayı bırakmış, çıldırmış bir hayvan gibi camı tırmalamaya başlamıştı. Kan lekeleri camı boyamaya başladı.

Biraz sonra pes eden kadın kanayan ve titreyen ellerini yüzüne götürdü. Dudakları kıpırdamaya başladı, Hunter dudak okuyabiliyordu ama zaten onu izleyen herkes ne dediğini kolayca anlayabilirdi.

"İMDAT! İMDAT!"

"Hadi," dedi Hunter sıkılı dişlerinin arasından. "Dayan."

İki elini de sımsıkı yumruk yapmıştı.

SAAT: 7.05, 7.04, 7.03...

GÖMÜLSÜN: 189.

YENSİN: 201.

"Bu nasıl oluyor?" dedi Garcia ellerini havada sallayarak. "İnsanlar bu siteyi nasıl bu kadar hızlı bulabiliyor?"

Hunter başını iki yana sallamakla yetindi. Gözleri ekrana kilitlenmiş, yüzüne ciddi bir ifade yerleşmişti.

Başkomiser Blake kapıyı çalmadan Hunter ve Garcia'nın ofisine girdi. "Elinize geçti..." İkisinin de bilgisayar ekranlarına nasıl baktıklarını görünce cümlesini yarıda kesti. "Neler oluyor?" Hunter'ın masasına doğru ilerlemeye başladı.

Kimse cevap vermedi.

Bakışları bilgisayar ekranına kayınca nefesi boğazında düğümlendi. "Aman Tanrım! Geri mi döndü?"

Garcia başını sallayıp hemen durumu açıkladı.

"Bilişim Suçları Birimi elinden geleni yapmaya çalışıyor," dedi Hunter. "Baxter'a FBI Siber Suçlar Bölümü'yle temasa geçip yardım istemesini söyledim." Kendisine kaşlarını çatan başkomisere bakmadı. Bakmasına gerek de yoktu zaten. Hissedebiliyordu. "Şu anda, bunu durdurmak için her türlü yardıma açığım." Bilgisayar ekranını işaret etti.

SAAT: 5.37, 5.36, 5.35...

GÖMÜLSÜN: 326.

YENSİN: 398.

Cam tabutun içindeki kadın mücadele etmeyi bıraktı. Artık tek yapabildiği ağlamaktı. Birden dudakları tekrar kıpırdamaya başladı ve bir an için herkes nefesini tuttu. Başkomiser Blake, Hunter'dan kadının söylediklerini tercüme etmesini isteyecekti fakat buna gerek kalmadı. Kadının dua ettiği anlaşılıyordu.

Yirmi Altı

Hunter'ın masasında çalan telefon herkesi gafil avladı. Telefonun üstünde yanıp sönen ışık dâhilî bir arama olduğunu gösteriyordu.

Hunter hemen ahizeyi yuvasından kaptı. Arayan Dennis Baxter'dı.

"Robert, buna inanmayacaksın ama FBI SSB siteyi çoktan incelemeye almış. Onları aradığımda neler olduğunu anlamaya çalışıyorlardı."

"Yardım edebilirler mi?"

"Michelle Kelly'yle görüşüyorum. Kendisi bölüm başkanı. Bunu konferans görüşmesi yapabilir misin?"

"Elbette." Hunter gerekli tuşlara bastı. "Devam et." Hoparlörü de açmıştı.

"Resmî tanışmaları sonra yaparız," dedi Baxter. "Şimdilik... Cinayet Özel Dedektifi Robert Hunter, Özel Ajan ve FBI Siber Suçlar Bölümü başkanı Michelle Kelly'yle tanış."

"Bayan Kelly," dedi Hunter aceleci bir sesle. "Dennis'in neyle karşı karşıya olduğumuzu açıkladığına inanıyorum. Yardım edebilir misiniz?"

"Deniyoruz ama şu ana kadar hep duvara tosladık." Sesi kadınsı ama güçlüydü. Kesinlikle liderlik etmeye alışkın biriydi. "Bunu her kim yapıyorsa işi oldukça sıkı tutmuş."

"Bayan Kelly, ben LAPD Soygun ve Cinayet Birimi'nden Başkomiser Barbara Blake. *İşi sıkı tutmuş* derken neyi kastediyorsunuz?"

"Cephaneliğimizdeki silahlardan biri ABD toprakları içinde herhangi bir internet yayınını kapatabilmemizdir."

"O zaman kapatın bu şeyi."

Gergin bir kıkırdama duyuldu. "Denedik. Tekrar ortaya çıkıyor."

"Ne? Nasıl?"

"Web teknolojilerinden ne kadar anladığınızı bilmiyorum ve sizi teknik ayrıntılara boğmak istemiyorum ama sitenin IP adresi sürekli değişiyor."

"Bir aramanın sinyalini başka yerlere yönlendirmek gibi bir şey mi bu?"

"Evet. Her yeni IP adresi, gerçek sunucunun bire bir kopyasını çalıştıran sahte bir sunucuyu kullanıyor. Bu, aynalarla dolu bir odada birinin yansımasına bakmaya benziyor. Yüzlerce aynı görüntüyü görüyorsunuz ama gerçek görüntünün nereden geldiğini tam olarak anlayamıyorsunuz. Buraya kadar tamam mı?"

"Evet."

"Pekâlâ. Sunucu aynı zamanda son derece düşük bir TTL –*geçerlilik süresi*– kullanır, bu da bilgisayarınızın DNS ile ilgili bilgilerini yenilemesinin ne kadar süreceğini belirler."

"Efendim?.."

"Yani bilgisayarınız sunucuya sürekli internet sitesinin adresini soruyor ve her sorduğunda sunucu, bilgisayarınızı farklı bir sahte adrese yönlendiriyor. Dolayısıyla bir tanesini kapatmayı başarsak bile hiçbir şey fark etmeyecek çünkü sunucu, bilgisayarınıza aynı internet sitesini farklı bir sahte adres üzerinden gösterecek. Teknik olarak karmaşık ama bu işin arkasında her kim varsa çok iyi bir *kodlayıcı*, siber âlemi çok iyi bilen bir programcı."

SAAT: 3.21, 3.20, 3.19...

GÖMÜLSÜN: 644.

YENSİN: 710.

"İsim kaydı ve alan adı sunucularının hepsi Tayvan'da," diye ekledi Michelle. "Bu da denkleme ayrı bir karmaşıklık katıyor. Muhtemelen bildiğiniz gibi, Tayvan, Çin Halk Cumhuriyeti'ne bağlı olduğundan ABD tarafından bağımsız bir ülke olarak tanınmıyor, yani Tayvanlılarla diplomatik ilişkilerimiz yok."

"Bu kadar çok insan bu internet sitesini nasıl bu kadar hızlı buluyor?" dedi Garcia. "birolumsec.com insanların tesadüfen gireceği türden bir adres değil."

"Kontrol ettik," dedi Michelle. "Adamımız sosyal ağları kullanmış. Başkalarının hesaplarını ele geçirip bazı çok popüler Twitter ve Facebook sayfalarına mesaj yerleştirmiş. Bu sayfalar günde birkaç yüz bin kez tıklanıyor. İnsanlar mesajı görünce meraklarına yenik düşüyor ve mesaja bakıyorlar. Şimdi insanların oy vermesinin nedeni bunun gerçek olmadığını düşünmeleri olabilir. Bunun düzmece bir site ya da yeni bir 'tıkla keşfet' tarzı oyun olduğunu düşünüyor olabilirler." Michelle soluklanmak için durdu. "Tabii bir sürü sadist insan olduğu gerçeği de var. Bazıları keyifle patlamış mısırlarını yiyip biralarını yudumlarken Amerikan vatandaşlarının işkenceyle öldürülmesini izleyebilir. Ve eğer işkenceye katılmalarına izin verilirse bu onların işine gelir."

"İnsanların birden fazla kez oy kullanmasını engelleyen bir şey var mı?" dedi Garcia.

"Var," dedi Michelle. "İki tuştan birine tıklandığında ikisi de devre dışı kalıyor. Kimse iki kez oy kullanamaz."

"Nereden biliyorsunuz?" Bu kez soran Başkomiser Blake'ti.

"Çünkü denedik."

"Ölüm yöntemi için *oy* mu kullandınız?"

"Maalesef, evet," dedi Michelle ama özür dilemeye çalışmıyordu. "Dennis'ten telefon gelmeden önce internet sitesine rast-

ladık. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyorduk. Anlamaya çalışıyorduk."

Ekrandaki kadın ellerini yüzünden çekti. Kan ve gözyaşları yanaklarında tuhaf desenler oluşturmuş fakat korku onu sakin bir ruh haline sokmuştu. Gözleri artık arayış içinde değildi, onun yerine derin bir hüzünle kaplanmıştı. Hunter bu bakışı daha önce görmüştü ve sanki midesi büyük bir kara deliğin içine çekiliyormuş gibi hissetti. Kadın tıpkı ilk kurban gibi, sanki altıncı hissin yardımıyla, kimsenin onu kurtarmayacağını, o sandıktan asla canlı çıkamayacağını fark etti.

Büyük bir çaresizlik hissi herkesi aynı anda vurdu çünkü herkesin gözü ekranlardaydı.

SAAT: 1.58, 1.57, 1.56…
GÖMÜLSÜN: 923.
YENSİN: 999.

Yirmi Yedi

Sadece bir saniye sürdü ama bir ömür gibi geldi. Önce GÖMÜLSÜN değişti, art arda üç numara birden: 924, 925, 926.

Hunter'ın ofisinde herkes nefesini tuttu.

Derken beklenen oldu.

YENSİN: 1.000.

Sayı değişir değişmez ekranda yanıp sönmeye başladı ve kazananı herkese duyurdu.

Kimse kımıldamadı. Kimse gözünü bile kırpmadı.

Telefonda Michelle Kelly ve Dennis Baxter da sessizliğe bürünmüştü.

Ekranda kadın hâlâ ağlıyordu. Elleri hâlâ titriyor ve kanıyordu.

Saniyeler geçip gidiyordu.

Herkes bekliyordu.

Birdenbire Hunter'ın daha önce fark ettiği cam tabuta bağlı siyah borudan fırlayan küçük ve siyah bir şey kadının vücuduna doğru uçtu.

"O da neydi öyle?" diye sordu Başkomiser Blake, bakışları Hunter ve Garcia arasında gidip gelirken. "Bunu siz de gördünüz mü?"

"Ben gördüm," dedi Garcia. "Ama ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

Hunter ekrana konsantre olmuştu.

Derken tekrar oldu. Siyah borudan muazzam hızla bir şey fırladı.

Kadın sanki biri onu aniden sarsarak uykudan uyandırmış gibi seğirdi. Tabut boyunca ayaklarına doğru baktı. Bir şey gö-remediği belliydi fakat şu anda cam muhafazanın içinde onunla birlikte olan her neyse onu az öncekinin on katı kadar panikletmişti. Tekrar seğirdi, bu kez çok daha çaresizce. Sanki bir şeyi üzerinden atmaya çalışıyormuş gibi, ellerini vücudunda gezdiriyor, vücudunu âdeta tokatlıyordu.

Cam tabuta bağlı borudan içeri o şeylerden üç, dört, beş tane daha girdi.

"Bir tür uçan böcek mi bunlar?" diye sordu başkomiser.

"Emin değilim," dedi Hunter. "Olabilir."

"Böcekler birini canlı canlı yiyebilir mi?"

"Bazıları yiyebilir, evet," dedi Hunter. "Bazı karıncalar ve termit türleri etle beslenebilir ama içeride bunlardan birkaç bin tane olması gerekir. Kaldı ki hiçbiri bu kadar hızlı hareket etmez ve bu kadar büyük görünmez."

Kadının yüzü dayanılmaz bir acı çeken ifadeye büründü. Gözleri sımsıkı kapanırken ağzı açılarak kimsenin duyamayacağı, sadece hayal edebileceği bir çığlık kopardı.

"Aman Tanrım," dedi Başkomiser Blake. İki eli de ağzına gitti. "O şeyler her neyse onu diri diri yiyorlar. Bu gerçek olamaz."

Korkuya teslim olan kadın kontrolünü kaybetti. Çaresizce debeleniyor, daracık alanda ellerini sallayarak vücudunu ve yüzünü korumaya çalışıyordu.

Aynı anda, en az elli tane daha uçan böcek borudan tabutun içine uçtu.

"Aman Tanrım," dediği duyuldu Michelle'in telefonda.

Kamera uçan böceklerden birine yakınlaşınca herkes dondu kaldı.

Yaklaşık beş santim uzunluğundaki böceğin mavi siyah gövdesi ve kuzgun karası kanatları vardı. Tırtıklı, ince bacakları en az gövdesi kadar uzundu. Kafasından bir çift siyah anten çıkıyordu.

"Lanet olsun!" dedi Garcia bütün vücudunun ürperdiğini hissederek. Hayalet görmüş gibi bir adım geriledi. Birdenbire midesi bulanmıştı.

Yirmi Sekiz

Hunter ve Başkomiser Blake'in gözleri bir an için ekrandan ayrılıp Garcia'ya odaklandı.

"Carlos, sorun ne?" diye sordu başkomiser.

Garcia derin bir nefes alıp yutkunduktan sonra tekrar dikkatini toplayıp ekranı gösterdi. "Bu böcek," dedi hâlâ sarsılmış bir sesle. "Bu bir tarantula şahini."

"Bir ne?"

"Bir tarantula şahini," dedi Hunter. Bu türü o da tanımıştı. "Bir örümcek arısı."

"O kocaman şey lanet bir arı mı?" Başkomiser sözcükleri öksürerek sarf etmişti.

Garcia başını salladı. "Onlara tarantula şahini deniyor çünkü yemek ve yumurtlamak için tarantula örümceklerini öldürürler."

"Ah, Tanrı aşkına! Bana bunların et yiyen arılar olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır," dedi Garcia. "Hiçbir arı insan etiyle beslenmez."

Başkomiser Blake'in kafası karışmıştı.

"Ama sokmaları," diye açıkladı Garcia, "dünyadaki en acı verici böcek sokmalarından biridir. Etinize yedi buçuk santimlik, üç yüz voltluk bir elektrikli iğne batırılmış gibi hissedersiniz. İnanın bana, soktuklarında canınız o kadar acır ki vücudunuzdan parça parça et koparılıyor sanırsınız."

Hunter'ın sormasına gerek yoktu, yüz ifadesi soruyu ortaya koyuyordu.

Garcia açıkladı. "Brezilya'da Marimbondo adı verilen çok yaygın bir tarantula şahini türü vardır. Onları her yerde bulabilirsiniz. Çocukken beni dört tanesi birden soktuğunda hastanelik olmuştum. Az kalsın ölüyordum. Acısı sadece birkaç dakika sürer ama berbattır. İnsanı sayıklatır. Çok fazla bilgim yok ama doğaları gereği saldırgan olmadıklarını, sadece kışkırtıldıklarında saldırdıklarını biliyorum." Ekranı gösterdi. "Kadının paniklemesi, bu şekilde ellerini sallaması, onları fazlasıyla kışkırtır. Yapabileceği en iyi şey kıpırdamadan yatmak olacaktır."

Hunter ve diğer herkes bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Duyamıyorlardı fakat kapalı bir tabutun içinde uçuşan beş santimlik *tek bir* yaban arısının çıkardığı vızıltının çoğu insanı dehşete düşürmeye yeteceğini hepsi biliyordu. Şimdiye kadar kadının yanındakilerin sayısı ise yüze yaklaşmıştı.

"Tarantula şahinlerinin kimseyi diri diri yiyemediğini de biliyorum," diye ekledi Garcia. "Ama tek bir sokmanın zehri bir tarantula örümceğini felç etmeye yeter. Eğer bir kişiye bütün bir yuva saldırırsa..." Tekrar ekranı gösterip başını iki yana salladı. "Gerisini siz düşünün."

Ekranda, sokmaların verdiği yoğun acıyla felç olan kadın hareket etmeyi bırakmıştı. Büyük kırmızı yumrular gövdesinin büyük kısmını kaplamıştı. Cam tabutun içinde yüz elliden fazla tarantula şahini kadının etrafında vızıldıyordu muhtemelen ve daha fazlası da içeri salınmaya devam ediyordu.

Kadının yüzü de onlarca defa sokulmuştu. Gözleri o kadar şişmişti ki neredeyse kapanmışlardı. Dudakları iki katı kadar kabarmış, yanakları tamamen deforme olmuş ama kadın ölmemişti. Henüz. Hâlâ nefes alıyordu. Ağzı yarı açık halde, vücut titremeleri arasında kısa, kesik kesik nefesler alıyordu.

"Bu daha ne kadar sürer?" diye sordu başkomiser, Hunter'ın bilgisayarının önünde gergin bir edayla dolaşarak.

Kimse cevap vermedi.

Kamera tam yüzüne odaklandığında üç tarantula şahini kadının dudaklarına konup onu soktuktan sonra yavaşça dilinin üzerine doğru ilerledi ve ağzının içinde gözden kayboldu.

Başkomiser Blake daha fazla izleyemedi. Kadının karnının içinde bir şey hareket etmeye başlayınca başını çevirdi. O anda kusmamak için kendini zor tuttu.

Birkaç saniye sonra bir tarantula şahini kadının sol burun deliğinden dışarı çıktı.

Kimse tek kelime etmiyordu.

Kadın sonunda nefes almayı bıraktı.

Saniyeler sonra internet sitesi kapandı.

Yirmi Dokuz

Odayı kaplayan rahatsız edici sessizlik üzüntü, çaresizlik ve saf öfke karışımından kaynaklanıyordu. İnternet sitesinin kapanmasına rağmen Hunter, Garcia ve Başkomiser Blake'in gözleri hâlâ Hunter'ın bilgisayar ekranındaydı.

Michelle Kelly ve Dennis Baxter hâlâ telefondaydı. Önce Michelle konuştu.

"Dedektif Hunter, sitenin trafiğini başından beri izliyoruz. Yayında olduğu birkaç dakika içinde on beş binden fazla tık aldı."

"Bu zavallı kadının ölümünü on beş binden fazla insan mı izledi?" diye sordu Başkomiser Blake inanmayan bir ses tonuyla.

"Öyle görünüyor," dedi Michelle.

"Bayan Kelly," dedi Hunter konuşmayı devralarak. "Buluşabilir miyiz? Gerekirse LAPD ve FBI arasında ortak bir çalışma yürütülmesi için resmî bir talepte de bulunurum ama bu işe bir an önce başlamak istiyorum."

"Kesinlikle. Resmî talep olmasa bile ben varım. Bu iş, teşkilatın politikalarının çok ötesinde. Tüm ekibim ve ben yardım etmek için elimizden geleni yapacağız. Eğer uğramak isterseniz bu gece geç saatlere kadar ofisimde olacağım."

"Uğrarım, teşekkürler. Ayrıca bugünkü yardımınız için de teşekkür ederim."

Görüşme sonlandı.

"On beş binden fazla kişi mi?" dedi Başkomiser Blake hâlâ olayın şokunu tam üzerinden atamamış halde. "Olay çoktan yayıldı, Robert. Bunu kontrol altına almamıza imkân yok. Yaklaşan fırtınaya hazırlansak iyi olur."

Hunter'ın cep telefonu çaldı. Arama ekranında bilinmeyen numara yazıyordu.

"Arayan o kan emici gazetecilerden biri olabilir," dedi başkomiser.

"Dedektif Hunter, Cinayet Özel Büro," dedi Hunter.

"Sana eğlenceli olacağını söylemiştim," dedi arayan kişi sakin bir sesle.

Hunter derin bir nefes aldıktan sonra hoparlörü açtı.

"Üstelik iki dakika da arttı." Arayan kişi kıkırdadı. "Vay be! Ne gösteriydi ama, öyle değil mi? Tamam, tamam, kadın diri diri yenmedi ama inan bana o sokmalar o kadar acı verici ki vücudunu keskin dişler parçalıyormuş gibi hissediyorsun."

Başkomiser Blake, Garcia'ya baktı. "Bu o hasta herif mi?" diye fısıldadı.

Garcia başıyla onayladı.

Başkomiser burnundan soluyordu. Ağzına geleni söylemeye hazırdı.

Bunu gören Hunter elini kaldırıp ona sakin olmasını işaret etti.

"Yayını internet üzerinden kaç kişi izledi biliyor musun, dedektif?" Arayan kişi eğleniyor gibiydi. "On beş binden fazla. Hasta bu insanlar." Duraklayıp güldü. "Toplumun hasta olduğunu elbette sen de biliyorsundur. Hasta insanları yakalayarak geçimini sağlıyorsun, öyle değil mi Dedektif Hunter? Benim gibi hasta insanları."

Hunter hiçbir şey söylemedi.

"Sorun şu ki," diye devam etti arayan kişi, "bir insan ne zaman hasta sayılır, Dedektif Hunter? Peki ya izleyen onca insan? Peki ya oy verenler? Onlar da hasta mı? Normal, sıradan insanlar,

dedektif: sosyal hizmet görevlileri, öğretmenler, öğrenciler, taksi şoförleri, garsonlar, doktorlar; hemşireler, hatta polis memurları. Hepsi kadının öldüğünü görmek istedi." Sözlerini tekrar düşündü. "Hayır, daha da kötüsü. Onun öldüğünü görmek istemekle kalmadılar. Onu öldürmeye *yardım* etmek istediler. Düğmeye basmak istediler. Nasıl öleceğini seçmek istediler." Durakladı, sözlerinin ağırlığının yankılanmasına izin verdi. "Bu onları cinayet ortağı mı yapar yoksa yaptıkları şey 'marazi merak' kategorisine mi girer? Cevabı biliyorsundur, Dedektif Hunter. Ne de olsa hem polis hem de suçlu davranışı psikoloğusun, öyle değil mi?"

Hunter cevap vermedi.

"Hâlâ orada mısın, dedektif?"

"Seni yakalayacağımı biliyorsun, değil mi?" Hunter'ın sözlerindeki kararlılık mutlaktı.

Arayan kişi güldü. "Öyle mi?"

"Öyle. Seni bulacağım. Ve yaptıklarının bedelini ödeyeceksin."

"Tavrın hoşuma gitti, dedektif."

"Tavır değil bu. Gerçek. Günlerin sayılı."

Arayan kişi bir an için duraksadı. "Göreceğiz bakalım. Ama madem yeteneklerine bu kadar güveniyorsun, dedektif, seninle bir takas yapacağım."

Hunter bir şey demedi.

"On dakikanın iki ölüm yönteminden birine en az bin oy almam için fazlasıyla yeterli bir süre olduğuna emindim. Hiç şüphem yoktu çünkü toplum fazlasıyla öngörülebilir. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Sessizlik.

"Ama aynı zamanda YENSİN seçeneğinin galip geleceğini de biliyordum."

Uzun bir duraklama.

"Takas şöyle olacak, Dedektif Hunter," diye devam etti arayan kişi. "Eğer bana GÖMÜLSÜN yerine YENSİN seçeneğini tercih

edeceklerini nasıl bildiğimi söylersen cesedi yakında bulursun. Söylemezsen ceset ortadan kaybolur. Madem yeteneklerine o kadar güveniyorsun, ne kadar iyisin görelim bakalım."

Hunter'ın bakışları Başkomiser Blake'in üzerine yoğunlaştı.

"Ona bir şey söyle," diye teşvik etti başkomiser. "O cesede ihtiyacımız var."

"Hadi ama dedektif," diye ısrar etti arayan kişi. "Basit psikoloji bu. Senin için zor olmamalı."

Birkaç saniye geçtikten sonra Hunter konuştu.

"Çünkü YENSİN 'insan merakına' hitap ediyor, GÖMÜLSÜN ise etmiyordu." Sesi sakin ve soğukkanlıydı.

Başkomiser kaşlarını çattı.

"Hoşuma gitti," dedi arayan kişi. "Açıkla lütfen."

Hunter alnını kaşıdı. Şimdilik arayan kişinin oyununu oynamak zorunda olduğunu biliyordu.

"GÖMÜLSÜN'de ne olacağını herkes biliyor. YENSİN ise bilinmeyen. Ne kullanacaksın? Nasıl yapılacak? Bir insanı canlı canlı ne yiyebilir? Doğal insan merakı gereği, bilinmeyen ağır basar."

Kısa bir duraklamanın ardından kahkaha ve alkış sesleri yükseldi. "Çok iyi, dedektif. Dediğim gibi, toplum bir bütün olarak oldukça öngörülebilir, değil mi? Daha en başından ne olacağı belliydi."

Hunter bir şey söylemedi.

"Seni içten içe yiyip bitiriyordur, öyle değil mi dedektif?"

"Neymiş o?"

"Bu gösteriyi izleyen insanların büyük çoğunluğunun bundan keyif aldığını bilmek. Muhtemelen her arı sokmasında neşeyle bağırmışlardır bile. Kadının ölmesini izlemek çok hoşlarına gitmiştir."

Cevap yoktu.

"Ve biliyor musun? Bahse girerim bir sonraki gösteriyi iple çekiyorlardır."

Başkomiser Blake öfkeden titriyordu.

"Pekâlâ, artık kapatmalıyım. Yapılacak işlerim var." Hat kesildi.

Otuz

Bir sonraki gösteri.

Bu sözler Hunter'ın ofisinde uzun süre yankılandı. Hepsi bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu ve bu hepsini dehşete düşürüyordu.

Hunter'ın ilk icraatı, araştırma ekibinden yayının başında ekranın sol üst köşesinde beliren üç harfin, ACV'nin olası anlamlarının bir listesini çıkarmalarını istemek oldu. Onlardan ayrıca tarantula şahinleri hakkında bir rapor hazırlamalarını da istedi. Bu tür Kaliforniya'da bulunuyor muydu? Arka bahçede yetiştirilebiliyor muydu yoksa özel bir ortam, özel koşullar vesaire mi gerekiyordu?

Garcia, Kayıp Kişiler Birimi'yle tekrar temasa geçti ve onlara kadının yüzünün fotoğrafını gönderdi. Kadının kimliğini mümkün olduğunca çabuk tespit etmeleri gerekiyordu.

İletişim Ofisi Hunter'ı katille yaptığı telefon görüşmesi biter bitmez aradı. Katil bu kez sinyali Los Angeles'ta farklı noktalara yönlendirmemişti. Kontörlü bir cep telefonu kullanmıştı. Yani GPS yoktu. Fakat arama isabetli şekilde üçgenleme yapabilecekleri kadar uzun sürmemişti ve Studio City'de bir yerden yapılmıştı.

İnternet yayını ve Hunter'ın katille yaptığı telefon konuşması herkesi sarsmıştı fakat Hunter odaklanması gerektiğinin farkındaydı. Garcia'yla birlikte Emniyet Genel Müdürlüğü binasından ayrılıp Los Angeles'ın güneyindeki Athens'ta bulunan otobüs

durağına gittiler. İlk kurban Kevin Lee Parker'ın o pazartesi akşamı 207 numaralı otobüse binip binmediğini tespit etmeleri gerekiyordu. Bu sayede kurbanın Jefferson Park'taki evi ile otobüs durağı arasında mı yoksa Next-Gen Oyun Mağazası ile Hyde Park'taki otobüs durağı arasındaki kısa yürüyüş sırasında mı kaçırıldığını tespit edebilirlerdi.

Pazartesi akşamı 207 numaralı hattı kullanan altı şoförden dördü bu akşam çalışıyordu. Görüştükleri üçüncü şoförde şans Hunter ile Garcia'nın yüzüne güldü. Kevin Lee Parker'ın fotoğrafını gösterdikleri uzun boylu ve zayıf adam, başını sallayarak iki dedektife Kevin'ı hatırladığını çünkü onun düzenli olarak Hyde Park Bulvarı ve 10. Cadde'deki duraktan ve genellikle akşam yedi sularında otobüse bindiğini söyledi. Şoför, Kevin'ın kibar bir adam olduğunu, otobüse binerken her zaman "merhaba" dediğini söyledi. Kesin olarak hatırlayamasa da Kevin'ın yalnız olduğuna inanıyordu. Şoför ayrıca Kevin'ın her zamanki durağı olan Crenshaw ve Batı Jefferson Bulvarı'ndaki durakta inip inmediğini de hatırlamıyordu.

Otobüs garından ayrıldıktan sonra Hunter ve Garcia arabayla Crenshaw ve Batı Jefferson Bulvarı'nın kesiştiği yere gittiler. Kevin Lee Parker'ın evi oradaki otobüs durağına on dakikalık yürüme mesafesindeydi. Arabayı park edip yolu iki kez yürüdüler. Kevin, Batı Jefferson Bulvarı'nda kalıp sağa, Güney Victoria Caddesi'ne dönmüşse otobüs durağından evine kadar olan tüm güzergâh boyunca iyi aydınlatılmış ve işlek yollardan geçmiş olurdu fakat o zaman yolu üç dakika uzardı. En hızlı yol, Crenshaw ve Batı Jefferson'ın köşesindeki Chevron benzin istasyonunu geçtikten sonra West Angeles Kilisesi'nin otoparkından geçmek ve ardından Güney Victoria Caddesi'nin arkasındaki ara sokaklardan devam etmek olurdu.

West Angeles Kilisesi'nin dışında güvenlik kamerası yoktu ve otoparkı da binanın arka tarafında, yollardan iyice gizlenmiş

bir yerde bulunuyordu. Kilisenin önünde asılı olan programa göre pazartesi akşamları ayin yapılmıyordu. O saatlerde muhtemelen boş olan otopark pek de parlak olmayan üç sokak lambasının gölgesinde gizli kalıyordu. Kevin'ı oradan ya da evinin yolu üzerindeki herhangi bir ara sokaktan kaçırmak çocuk oyuncağı olurdu. Kimse görmezdi.

Otuz Bir

Wilshire Bulvarı'ndaki Los Angeles FBI merkezi, federal bir kolluk kuvveti binasından ziyade bir hapishaneye benzeyen on yedi katlı beton ve camdan bir yapıydı. Uzun ve ince beton sütunlar arasına sıkıştırılmış küçük, tek yönlü, özel koyu renk cam pencereleri olan binanın tek eksiği kalın metal parmaklıklar ve etrafındaki nöbetçi kuleleriydi. Kısacası, ülke genelindeki FBI binalarına benziyordu: sıradan ve esrarengiz.

Garcia arabasını FBI binasının hemen arkasındaki otoparka bırakırken saat akşam sekize geliyordu. Otopark oldukça doluydu. Garcia renkli camlı ve krom tekerlekli parlak siyah bir Cadillac'ın yanında bir yer seçti.

"Vay canına," dedi motoru kapatırken. "Plakasının 'BENFBI' olmamasına şaşırdım doğrusu."

Ana giriş kapısına varana kadar iki dedektif bir dizi beton merdivenden çıkıp üstü açık yeşil bir bahçeden ve güvenlik kameralarıyla izlenen bir koridordan geçtiler. Ağır, kalın cam kapıları iterek açtılar; iyi aydınlatılmış ve havalandırılmış resepsiyon lobisine adım attılar.

Siyah granit resepsiyon bankosunun arkasında duran çekici ve muhafazakâr giyimli iki karşılama görevlisi, binaya girdiklerinde gülümsedi. Sadece biri ayağa kalktı.

Hunter ve Garcia kendilerini tanıtarak kimliklerini uzattılar. Karşılama görevlisi bilgisayara hızla bir şeyler yazdı ve uygula-

manın yanıt vermesini bekledi. Bilgisayar beş saniyeden kısa sürede Hunter ve Garcia'nın isimlerini ve LAPD'deki görevlerini doğruladı. Ayrıca iki dedektifin birer kimlik fotoğrafını da gösterdi. Görevini tamamlayan görevli mavi ve beyaz iki ziyaretçi rozetiyle birlikte kimliklerini onlara geri verdi.

"Bir ajan size içeride eşlik edecek," dedi.

Bir dakika sonra koyu renk takım elbiseli, uzun boylu bir adam yanlarına geldi. "LAPD dedektifleri Hunter ve Garcia." Başıyla selamladı. El sıkışmadı. "Lütfen beni izleyin."

İki güvenlik kapısından ve uzun bir koridordan geçtiler, sonra üçüncü bir güvenlik kapısından asansöre ulaşarak bir kat aşağıdaki FBI Siber Suçlar Bölümü'ne indiler. Asansör, duvarlarında yaldızlı çerçeveler içinde çeşitli portreler ile pirinç armatürlerin asılı olduğu parlak, ahşap zeminli bir koridora açıldı. Hunter da Garcia da fotoğraflardaki kişilerden hiçbirini tanımıyordu.

Koridorun sonundaki çift camlı kapı onlar gelmeden açılmıştı.

"Buradan sonrasını ben hallederim," dedi kadın.

Eşlik eden ajan önce kadını, sonra Hunter ve Garcia'yı başıyla selamladıktan sonra topuklarının üzerinde dönerek asansöre doğru ilerledi.

İki dedektif de Michelle Kelly'nin sesini daha önceki telefon görüşmesinden tanıdılar ama hiç hayal ettikleri gibi biri değildi.

Michelle Kelly yirmi sekiz yaşlarında görünüyordu. Boyu bir yetmiş üçtü ve uzun saçları kuzguni siyaha boyanmıştı. Diken gibi kâkülleri punkçı patenci tarzda, alnına düşüyordu. Koyu yeşil gözleri siyah göz kalemi ve soluk yeşil farla çevrelenmişti. Dolgun dudakları kırmızı rujla özenle vurgulanmıştı. Sol burun deliğinde ince, gümüş bir burun halkası ve alt dudağının sağ kenarında ikinci bir halka vardı. Dar siyah kot pantolonunun altına siyah Doc Martens marka bot giymişti. Siyah ve kırmızı tişörtünün üzerine uçan kafatası deseni işlenmişti. "Avenged Sevenfold" yazıyordu.

"Dedektif Hunter," dedi Michelle Kelly elini uzatarak. İki kolu da farklı bilekliklerin sıralandığı bileklerine kadar tamamen dövmeyle kaplıydı. Manikürlü tırnakları siyah ojeliydi. Tamamen rahat ve kendinden emin görünüyordu.

Hunter'ın aklından geçen ilk düşünce Michelle Kelly'nin kendi isteğiyle FBI ajanı olmadığı oldu. Hunter, Quantico, Virginia'daki FBI Akademisi'ne birden fazla defa gitmişti. Ajanlarla ve onların bölüm şefleriyle muhatap olmuştu. Kural kitaplarını okumuştu. Federal Soruşturma Bürosu hâlâ klasik bir yaklaşımla –eski usul– yönetiliyordu. Kıyafet yönetmeliği, saç modelleri ve davranış kuralları, özellikle de resmî bir binanın içindeyken sıkı bir şekilde uygulanıyordu. Yüz pirsinglerine ve açıkça görülebilen dövmelere izin verilmiyordu. Elbette çetelere, tarikatlara, suç örgütlerine sızmak zorunda olan gizli ajanlar için istisnalar yapılıyordu fakat kolları mürekkeple kaplı sıradan bir kişi akademiye başvurduğunda kapıdan geri çevrilirdi. Michelle Kelly'nin muhtemelen federal hükümete bir borcu vardı. Belki de eski hayatında usta bir hackerdı. FBI'ın sahip olmadığı ve görmezden gelemeyeceği siber becerilere sahip biri. Sonunda onu yakalamış, önüne bir anlaşma koymuşlardı: uzun süre hapis veya Siber Suçlar Bölümü'nde bir pozisyon. O da işi kabul etmişti.

Hunter elini sıktı. "Bayan Kelly, bizimle görüştüğünüz için teşekkürler." Elleri yumuşaktı ama sıkı kavrıyordu. "Bu benim ortağım Dedektif Carlos Garcia."

Tokalaştılar.

"Lütfen bana Michelle deyin," dedi onları idealden birkaç derece daha soğuk olan geniş bir odaya yönlendirerek.

Açık planlı, yüksek teknolojili büyük haber odasını andıran LAPD Bilişim Suçları Birimi'nin aksine FBI Siber Suçlar Bölümü alanının en iyisiydi. İlk izlenimlere göre odanın içi yıldız genisi *Atılgan*'ın kumanda merkezine benziyordu. Baktıkları hemen her yerde ışıklar yanıp sönüyordu. Doğu duvarını kaplayan altı devasa

monitörde Hunter'ın da Garcia'nın da anlayamadığı haritalar, görüntüler ve veri satırları vardı. Monitörler ve yüksek teknoloji ürünü bilgisayar ekipmanlarıyla kaplı on altı geniş masa odanın dört bir yanına dağılmıştı. Ayrı bir bölüm yoktu. Ofis yoktu. Görünürde bir hiyerarşi yoktu. Odanın içinde herkes eşitti.

Michelle onları kuzey duvarına en yakın masaya yönlendirdi. "Dennis Baxter bana çok az ayrıntı verdi. Bana bütün hikâyeyi sizin anlatmanızın daha iyi olacağını söyledi." Yakındaki masalardan iki sandalye çekip kendi masasının önüne yerleştirdi.

Yirmili yaşlarının ortalarında bir adam onlara yaklaştı. Dalgalı, kızıl kahverengi saçları, ince dudakları, uzun kaşları ve iri, yuvarlak, neredeyse siyah gözleri vardı. Dalgın bir baykuşa benziyordu; çoğu insanın hayalindeki bilgisayar kurdunun bire bir aynısıydı, sadece kalın gözlük takmamıştı.

"Harry Mills," dedi Michelle gerekli tanıştırmaları yaparak. "Kendisi birimimizin parçası ve tam bir bilgisayar dehasıdır. Hem de diplomalı."

Yine tokalaştılar.

Harry oturdu ve Hunter onlara o ana kadar olan her şeyi anlattı. Michelle ve Harry araya girmeden dinlediler.

"İlk cinayetin yayınının büyük bölümünü kaydetmeyi başardınız, öyle mi?" diye sordu Michelle, Hunter sözlerini bitirdiğinde.

Hunter cebinden bir flaş bellek çıkarıp Michelle'e verdi. "Hepsi içinde."

Michelle belleği masasındaki bilgisayarın USB girişine taktı ve sonraki on yedi dakika boyunca kimse tek kelime etmedi.

Otuz İki

Görüntüler sona erdiğinde Michelle klavyesindeki "esc" tuşuna bastı. Hunter kadının ellerinin az önceki kadar sabit olmadığını fark etti.

Harry son on yedi dakikadır boğazına takılmış gibi görünen nefesini bıraktı.

"Tanrım!" dedi. "Bu öğleden sonraya kadar birinin öldüğünü hiç görmemiştim. Ceset fotoğrafları görmüştüm... otopsiye de katılmıştım ama birinin öldüğünü, işkence görüp öldürüldüğünü hiç görmemiştim. Şimdiyse iki tane birden görmüş oldum."

Hunter katille yaptığı ilk telefon görüşmesinin ayrıntılarını ve alkali banyosunun nasıl ortaya çıktığını anlattı.

"Peki seni kandırdığını mı düşünüyorsun?" dedi Michelle.

Hunter başını salladı. "Suyu seçeceğimi önceden biliyordu. Hepsi gösterinin bir parçasıydı."

Michelle sonunda gözlerini kırpıştırdı. "Kahve falan ister misiniz? Benim kesinlikle bir şeyler içmeye ihtiyacım var. Dilim damağım kurudu."

"Ben kahve alayım, teşekkürler," dedi Hunter.

"Ben de," dedi Garcia.

"Ben getiririm," dedi çoktan ayağa kalkan Harry.

"Bu yayın için bugünkü gibi web adresi değil de bir IP adresi kullandığını mı söylemiştin?" dedi Michelle.

"Doğru," dedi Hunter. "Dennis'e göre, muhtemelen ele geçirilmiş bir IP adresiydi."

Michelle başını salladı. "Bu beni hiç şaşırtmaz ama biraz tuhaf."

"Nedir tuhaf olan?" dedi Hunter.

Harry elinde dört kahve, küçük bir sürahi süt, içinde kahverengi ve beyaz şeker küpleri ve tatlandırıcı paketleri olan bir kutuyla geldi.

"İlk cinayetin neredeyse sadece senin izleyebildiğin bir yayın olması," diye açıkladı Michelle, "ama ikincinin internet üzerinden yayınlanması."

Hunter başını yana yatırdı. "Arayan kişiye göre, ikinci yayını geniş kitlelere açmasının nedeni ilk seferinde hiç eğlenceli olmamammış. Oyununu onun istediği gibi oynamamışım."

"Ama sen buna inanmıyorsun," dedi Harry dedektiflere birer kahve vererek.

Hunter başını iki yana salladı. "Fazlasıyla iyi hazırlanmıştı."

"Öyleymiş gerçekten," dedi Michelle. "İşte tam da bu yüzden ilk seferinde açık bir yayın yapmamış olması garip. Zaten her şeyi hazırlamış. Kontrol ettik. www.birolumsec.com alan adı yirmi dokuz gün önce Tayvan'daki bir sunucuya kaydedilmiş. Bunu tedbir amaçlı yaptığını sanmıyorum. Açık yayına geçeceğini biliyordu ve bu da bize ikinci büyük bir sorun yaratıyor."

"Nedir o?" diye sordu Garcia.

"Bugünkü canlı yayın tam yirmi bir dakika on sekiz saniye sürdü. Yayında olduğu süre boyunca on beş binin üzerinde tık aldı. Ama artık sosyal ağ çağında yaşıyoruz. Herkes her şeyi paylaşıyor."

"Görüntüler kopyalanmıştı," dedi Hunter, Michelle'in varmak istediği konuyu tahmin ederek.

"Evet," dedi Michelle. "Yayın sona erdikten iki dakika sonra görüntülerden kesitler YouTube, Dailymotion ve Facebook gibi çeşitli video ve sosyal ağ sitelerine yüklendi."

Hunter ve Garcia hiçbir şey söylemedi.

"Maalesef bu kaçınılmazdı," diye ekledi Harry. "Bu kadar tuhaf bir şey internete düştüğünde viral olma potansiyeline sahiptir. Neyse ki bu potansiyel gerçekleşmedi. Video internette biraz yayıldı ama viral olmadı. Çünkü yayın biter bitmez işe koyulduk ve yayılmasını engellemeyi başardık."

"Dünya çapında binlerce video ve sosyal ağ sitesini izliyoruz," diye açıkladı Michelle. "Bunlardan birinde bir görüntü ortaya çıkar çıkmaz site yöneticilerinden bunu kaldırmalarını istiyoruz. Şu ana kadar hepsi iş birliği yaptı."

"Katil bunun olacağını çok iyi biliyordu," dedi Garcia. "Yani görüntü kesitlerinin, hatta orijinal yayının tamamının internette yayılacağını. Eminim buna bel bağlamıştı. Kurbanlarına işkence edip onları öldürürken eğleniyor. Ve ne kadar çok insan izlerse o kadar iyi."

Kimse bir şey söylemedi.

Michelle bilgisayarındaki birkaç simgeye tıkladı ve cam tabutun içinde yatan kadının görüntüsü sağındaki büyük monitörü kapladı. Cam tankın içinde oturan ilk kurban ise solundaki monitördeydi.

"Şüpheli addettiğimiz tüm internet yayınlarını otomatik olarak kaydediyoruz," dedi. "Elbette buna denk gelir gelmez kayda başladık. Sanırım başından sonuna kadar kaydetmeyi başardık." "Oynat" düğmesine bastı.

Hunter görüntülere bakarak başını salladı. "Evet, kaydetmişsiniz."

"Yaptığı aletlere bakılırsa," dedi Harry, Michelle'in ekranlarındaki cam tankı ve şeffaf tabutu işaret ederek, "bu adam mühendislik bilgisi olan, oldukça becerikli biri."

"Buna şüphe yok," dedi Garcia.

"Aramasının izini sürebildiniz mi?" diye sordu Harry.

Garcia başını iki yana sallayıp katilin ilk seferinde sinyali Los Angeles'ın dört bir yanında dolaştırdığını söyledi.

"Peki ikinci seferde öyle yapmadı mı?"

"Hayır. Bu sefer kontörlü cep telefonu kullanmış. GPS'siz. Arama Studio City'den yapılmış ama üçgenleme yapılabilecek kadar uzun sürmemiş."

Harry bir an dalgın dalgın baktı.

"Kimliğini tespit edebildiniz mi?" diye sordu Michelle kadın kurbanı işaret ederek.

"Üzerinde çalışıyoruz," dedi Garcia.

"Peki ya ilk kurban?"

Garcia başını sallayıp Kevin Lee Parker'ın kısa öz geçmişini anlattı.

Michelle'in dikkati sağındaki monitörde akan görüntülere, cam tabutun içinde yatan kadına kaydı. "Bunlar ekranda sadece altmış saniye kaldı." Görüntünün sol ve sağ üst köşelerindeki harf ve rakamları işaret etti: ACV ve 678. "Bunların ne anlama geldiğini biliyor musunuz?"

"Henüz bilmiyoruz."

"Kurbanın kimliğine dair ipuçları olabilir mi?" dedi Harry.

Garcia omuz silkti. "Yani bu teknik bir kısaltma değil mi? Bilgisayarla ilgili bir şey?"

"Bu bağlamda bir ilgisi olduğunu sanmıyorum," dedi Michelle, Harry'ye bakarak.

Harry baş hareketiyle onayladı. "Aklıma gelenler, Adres Cetveli Verifikasyonu, Arıza Cevap Validatörü, Aktif Casus Verisi, Akıllı Cevap Vektörü... Bunların hiçbiri burada bir anlam ifade etmiyor." Duraklayıp Michelle'in solundaki monitöre baktı, Kevin Lee Parker cam tankın içinde bağlı ve ağzı tıkalıydı. "Aynı şey ilk yayın sırasında da oldu mu? Görüntüleri kaydetmeye baştan

başlamadığınızı görüyorum. Aynı harf ve rakam kombinasyonu mu belirmişti yoksa farklı mıydı?"

"Hayır, ekranda hiçbir şey belirmemişti," dedi Hunter. "Sadece sodyum hidroksitin formülünü oluşturan harfler çıkmıştı."

"O halde 'ACV 678' doğrudan kadınla ilgili bir şey olmalı," sonucunu çıkardı Harry.

"Muhtemelen," dedi Hunter. "Kimliğini tespit ettiğimizde daha fazlasını öğreniriz."

"Bunu bize bırakır mısınız?" dedi Michelle ilk kurbanın görüntülerini kastederek. "Bunu daha iyi analiz etmek, bugünkü yayınla karşılaştırmak istiyorum."

"Olur."

Michelle her iki monitördeki görüntüleri birkaç saniye daha izledikten sonra durdurdu. Yüzünde öfke, hayal kırıklığı ve tiksintinin bir karışımı vardı. Bir şey söyleyecekmiş gibi dudakları aralanmaya başladı fakat bir an duraksayıp sözlerini tarttı.

"Bu adam her kimse," dedi sonunda, "siber âlem konusunda çok bilgili, yetenekli bir programcı. Hiç açık kapı bırakmamış: geçerlilik süresi, ele geçirilen sunucular, donanım, siteyi Tayvan'da kaydettirme, telefon sinyallerini başka yere yönlendirme, ne ararsanız. Yayın bittiğinde, internet sitesi sanki hiç var olmamış gibi yok oldu. Hiçbir iz bırakmadan. Birkaç elektronik koruma katmanı altında ustaca gizleniyor. Ona ulaşabilmemiz için bu katmanları teker teker aşmamız gerekiyor. Daha kısa yolu yok. Sorun şu ki her katman aynı zamanda bir davetsiz misafir uyarısı olarak da çalışıyor... ona haber veriyor. Katmanlardan birini aştığımız gibi bunu öğrenecek ve gerekirse daha fazla katman oluşturması için fazlasıyla zaman kazanmış olacak."

Hunter derin bir nefes aldı. Soruşturmanın siber âlemi çok iyi bilen bilgisayar programcıları üzerine yoğunlaşması gerektiği açıktı fakat bunlar Los Angeles'ta her yerdeydiler: kamu kuruluşlan ve özel kuruluşlar, okullar, üniversiteler, kendi garajları... Nereye

baksanız internet konusunda uzman birini bulmanız işten bile değildi. Yol gösterecek daha fazla şeye ihtiyaçları vardı.

Michelle, Hunter'ın gözlerinin içine baktı. "Bu katilin kendinden bu kadar emin olmasının nedeni, siber âlem söz konusu olduğunda izinin sürülemeyeceğini biliyor olması. O bir siber hayalet. Orada kaldığı sürece ona ulaşamayız."

Otuz Üç

Ertesi sabah erken saatlerde Hunter geldiğinde Başkomiser Blake ofisin güney duvarına yerleştirilmiş büyük fotoğraf panosunun önünde duruyordu. Garcia da onun hemen arkasındaydı.

Cam tabutun içinde yatan ikinci kurbanın yeni fotoğrafları çoktan panoya asılmıştı. Bazılarında çaresizliğin çeşitli aşamalarındaki dehşete düşmüş yüzü görünüyordu. Bazı fotoğraflarda ise tarantula şahinleri tabutun içine girerken ve sonra da kadının tüm vücudunu kaplayıp her noktasını sokarken yakalanmış kareler göze çarpıyordu.

Garcia, Başkomiser Blake'e Michelle Kelly ve Harry Mills'le önceki akşam FBI'ın Siber Suçlar Bölümü'nde yaptıkları toplantıda neler olduğunu çoktan anlatmıştı.

"Kayıp Kişiler'den henüz bir haber yok," dedi Garcia, Hunter ceketini çıkarıp bilgisayarını açarken. "Bu kez katil kurbanın ağzını tıkamadığı için yüz tanıma yazılımları kilit noktaları eşleştirmede sorun yaşamayacaktır ancak birkaç dakika önce onlarla telefonda görüştüm. Şu ana kadar bir eşleşme yokmuş."

Hunter başını salladı.

"Araştırma ekibi tarantula şahinleriyle ilgili raporu dün akşam teslim etmiş," dedi Garcia masasına dönerken.

Hunter ve Başkomiser Blake dönüp ona baktılar.

Klavyesinin yanındaki mavi klasöre uzanıp açtı. "Şüphelendiğimiz gibi, bu katil ne yaptığını, nasıl acı çektireceğini çok iyi

biliyor. Kurbanlarını yalnızca bir kez sokabilen arıların aksine, yaban arıları kurbanlarını birden fazla kez sokabiliyor ve her sokuşta aynı miktarda zehir verebiliyormuş. Ve dediğim gibi, çok fena sokarlar. Schmidt Böcek Sokması Acı Endeksi'nde tarantula şahini en üst sırada yer alıyor."

"Ne endeksi?" diye lafa girdi başkomiser.

"Bir tür acı ölçeği, başkomiserim," diye açıklık getirdi Hunter. "Büyük böcek sokmalarının neden olduğu acıyı derecelendiriyor."

"Doğru," dedi Garcia başını sallayarak. "Ölçek sıfır ile dört arasında değişiyor, dört en acı verici olanı. Sadece iki böcek dört puan alıyor: tarantula şahini ve mermi karınca."

"Ne kadar yaygınlar?" diye sordu Başkomiser Blake.

"Amerika'da epey." Garcia raporun sayfasını çevirince yüzünü buruşturdu. "Hatta tarantula şahini New Mexico'nun resmî eyalet böceğiymiş."

Başkomiser ona boş gözlerle baktı. "Amerikan eyaletlerinin resmî böcekleri mi varmış?"

"Görünüşe göre varmış."

"Kaliforniya'nın resmî böceği ne o zaman?"

Garcia omuz silkti.

"Köpek yüzlü kelebek," dedi Hunter ve bir el hareketiyle Garcia'yı devam etmeye teşvik etti.

O da etti.

"Kaliforniya'da sadece Mojave Çölü çevresinde ve Güney Kaliforniya'nın bazı bölgelerinde az sayıda tür bulunuyormuş. Konuştuğumuz böcek bilimciye göre bu türler arasında en ilgi çekici olanlardan biri *Pepsis menechma*." Fotoğraf panosunu işaret etti. "Katilin kullandığı olan."

"Bu kadar ilgi çekici olan özelliği nedir?" dedi Hunter.

Garcia dosyayı kapatıp masasına koydu. "Özünde tarantula şahinleri *yalnız yaban arılarıymış*," dedi. "Yuvada, kovanda ya da herhangi bir toplulukta yaşamazlarmış. Gruplar halinde de

hareket etmezlermiş." Şaşkınlığını belirten bir şekilde omuz silkti. "Birkaç tür dışında."

"Katilin kullandığı da bunlardan biri," diye çıkarımda bulundu başkomiser. Garcia'nın dakikalar önce okuduğu bilimsel ismi kullanmaya yeltenmedi bile.

"Kesinlikle," diye doğruladı Garcia. "Bu tür, çocukken beni hastanelik eden Brezilya'daki türe çok benziyor. Büyük kovanlarda yaşıyor, gruplar halinde avlanıyor ve saldırıyorlar; tüm tarantula şahinleri arasında en güçlü, en acı verici ve en zehirli iğnelerden birine sahipler. Ayrıca gündüz yaşayan canlılar olduklarından karanlığı pek sevmiyorlar. Karanlıkta hareket etmeye zorlandıklarında çok sinirleniyorlar. Ve işte o zaman işler hızla çirkinleşiyor."

Herkesin gözleri tekrar fotoğraf panosuna kaydı. Panonun ortasında, uçuş halindeki bir tarantula şahininin yakınlaştırılmış büyük bir fotoğrafı vardı.

"Yani katilin onları nereden bulduğunu bilmemize imkân yok."

"Böcek bilimciye göre," dedi Garcia, "eğer cesedi çürümeden önce bulursak kan dolaşımına bıraktıkları zehri analiz ederek nereden geldiklerini öğrenebilirmişiz. Bunun ne kadar faydası olur bilinmiyor."

Otuz Dört

Garcia sözlerinin iyice anlaşılması için herkese süre tanıdıktan sonra masasında duran yeni bir çıktının iki kopyasına uzandı.

"Medya söz konusu olduğunda şansımız biraz yaver gitti," dedi çıktıları Hunter'a ve Başkomiser Blake'e uzatarak. "Büyük basın kuruluşlarının olaydan haberi olmadı ama internette küçük bir söylenti dolaştı. Bildiğiniz gibi yayın kopyalanıp birkaç video sitesine yüklenmişti."

Çıktı güncel olaylarla ilgili bir internet sayfasına aitti. Sol alt köşede cam tabutun içinde yatan kadının küçük bir fotoğrafı vardı. Her yanı tarantula şahinleriyle kaplıydı. Fotoğrafın altındaki başlıkta şöyle yazıyordu: "*Gerçek mi Sahte mi?*"

"Küçük bir makale," diye devam etti Garcia. "Sadece ekrandaki oylama sürecinden bahsediyor ve sonrasında neler olduğunu özetliyor." Hunter'a ve Başkomiser Blake'e gülümsedi. "Bu durumda Hollywood imdadımıza yetişti."

"Nasıl yani?" dedi başkomiser.

"Şu anda herkes bu yayının yeni bir korku/gerçeklik tarzı filmin tanıtımının parçası olduğunu sanıyor. Daha önce de yapılmış. İşin püf noktası, insanları bunun bir Hollywood yapımından ziyade gerçek bir belgesel olduğuna inandırmaya çalışarak bir söylenti çıkarmak."

Başkomiser çıktıyı Garcia'ya geri verdi. "Bu bizim için gayet uygun. Bırakalım da Hollywood saçmalıklarına inansınlar."

Dönüp tekrar fotoğraf panosuna baktı. "Ancak haklı oldukları bir nokta var: Bu bir korku filmi senaryosuna benziyor. Dev yaban arıları tarafından sokularak ölen bir kadın, kostik soda çözeltisinde neredeyse eriyen bir adam. Bu ne yahu?"

"En korkulan ölümler," dedi Hunter.

"Ne?"

"Bu katilin bize sunduğu seçenekler," dedi Hunter. "İlk kurbanda, yanarak ya da boğularak ölmek. İkincide, diri diri gömülmek ya da diri diri yenmek. Neden özellikle bu yöntemler?" Bilgisayarına doğru yürüdü, tarayıcıda bir web sayfası açtı. "Bu yöntemlerin halk tarafından oylanan en kötü on ölüm şekli arasında olduğunu öğrendim."

Garcia ve Başkomiser Blake, Hunter'ın masasının arkasına geçtiler. Ekrandaki liste on numaradan başlıyor ve bir numaraya doğru geriye sayıyordu. Katilin bahsettiği ve kullandığı ölüm yöntemlerinin hepsi oradaydı. Boğulma altı numaradaydı. Diri diri yakılmak iki numaradaydı. Böcekler ya da hayvanlar tarafından diri diri yenmek beşinci sırada yer alırken diri diri gömülmek üçüncü sıradaydı. En korkulan ve en acı verici ölümler sıralamasında bir numara alkali banyosuna atılmaktı.

Başkomiser Blake tüm bedeninin ürperdiğini hissetti.

"Birkaç liste buldum," dedi Hunter. "Çoğu bunun birer varyasyonu. Sıralamadaki yerleri farklı ama ölüm yöntemlerinin çoğu aynı."

"Sence katilin yaptığı bu mu?" diye sordu başkomiser. "İnternette bulduğu çılgın bir ölüm listesini mi uyguluyor?"

"Ne yaptığını bilmiyorum, başkomiserim. Ama o listeyi kendisi de kolayca çıkarabilirdi."

Başkomiser Blake, Hunter'a ters ters baktı. "Eğer size bu listeyi göstermeseydim ve aklınıza gelen en kötü on ölüm yöntemini yazmanızı isteseydim eminim bunların en az altı yedisini yazardınız."

Başkomiscr Blake bir an için düşündü.

"Diri diri gömülmek, diri diri yanmak, diri diri yenmek, boğulmak... bunların hepsi herkesin korktuğu ölümler," diye ekledi Hunter.

"Tamam, belki de kendi korkunç ölümler listesini oluşturmuştur," dedi başkomiser. "Sorum hâlâ geçerli. Sence yaptığı şey bu mu? Sırf eğlence olsun diye böyle çılgınca bir listeyi mi uyguluyor?"

"Bu mümkün," diye itiraf etti Hunter tuhaf bir duraklamanın ardından.

"Adi herif. Peki bu nedir?" Başkomiser Blake panodaki çıktılardan birini işaret ederek yayın sırasında ekranın alt kısmında beliren kelimeye atıfta bulunuyordu. "SUÇLU. Belli ki bize o hastalıklı zihninde o kadının bir şeyden dolayı suçlu olduğunu düşündüğünü söylüyordu."

"Mümkün," dedi Garcia. "Ama sorun şu ki eğer bu adam gerçekten bir psikopatsa o zaman kadın her şeyden suçlu olabilirdi, başkomiserim. Onu tanımasına bile gerek yoktu. Kadın tıka basa dolu metroda adamın ayağına basmış ya da barda teklifini reddetmiş olabilir. Ya da adam kadının saç şeklini veya ona bakışlarını beğenmemiştir. Bir psikopat için her şey bir sebep olabilir."

Garcia haklıydı. Psikopatların gerçeklik algıları çok çarpıktı. Genellikle duygularından o kadar kopuktular ki en basit şeyler bile onları tahmin edilemez şekillerde etkileyebilir ve hemen her şey aşırı bir tepkiyi tetikleyebilirdi. Genellikle kendilerini etraflarındaki herkesten üstün görürlerdi. Daha zeki. Daha çekici. Daha yetenekli. Her alanda daha iyi. Ne kadar önemsiz olursa olsun reddedilmeyi pek kaldıramaz, bunu kendi üstünlüklerine karşı bir saldırı olarak görürlerdi. Çok alıngan olur, çoğunlukla diğer insanların hayatlarının sıradanlığından iğrenirlerdi. Genel olarak psikopatlar fevri davranır, kendilerini pek kontrol edemezlerdi ve işledikleri suçlar çoğunlukla anlık alınan kararlar sonucunda

gerçekleşirdi fakat bazıları da ayrıntılı planlar yapabilirdi. Hatta bazıları içlerindeki canavarı serbest bırakma zamanı gelene kadar dizginleme yeteneğine bile sahipti.

"Ya da sadece insanların saflığından yararlanıyor da olabilir," dedi Hunter sonunda.

Başkomiser Blake, ona *bu da ne demek oluyor şimdi* dercesine bir bakış attı.

"Fikir manipülasyonu ya da en basit tabirle söylenti," dedi Hunter işaret parmağını panodaki çıktılardan birinin üzerinde yer alan SUÇLU kelimesinin üzerine bastırarak. "Bazı insanların bir konu ya da kişi hakkında karar vermek için ihtiyaç duydukları tek şey budur, başkomiserim. Bu psikolojik bir hiledir. Birinin fikrini şu ya da bu şekilde yönlendirmenin bir yolu. Basın ve medyanın en güçlü silahıdır. Bunu her gün kullanırlar."

"Fikir manipülasyonu mu?" dedi başkomiser.

"Doğru. Anlasak da anlamasak da hepimizin başına geliyor. Bu yüzden böylesine güçlü bir numara. Gazetede ya da televizyonda, altında büyük harflerle suçlu yazan birinin fotoğrafını görürseniz beyniniz bilinçaltında o kişiyle ilgili ön yargılı, dayatılmış bir fikre yönelmeye başlar. 'Madem yazılmış, o zaman doğrudur.' Makaleyi okuman gerekmez. Kişinin adını bilmen gerekmez. Ne yapmış olduğunu bilmen bile gerekmez. Bu, söylentinin gücüdür. Ve bu güç çok büyüktür."

"Ve günümüz toplumu başkalarının hayatının sonucunu oylamaktan besleniyor," dedi Garcia.

Başkomiser Blake dönüp ona baktı.

Garcia parmaklarını kütletip açıkladı. "Televizyonu açmanız yeterli, başkomiserim; evde, ormanda, adada, teknede, sahnede, aklınıza ne gelirse, ekranlar reality şovlarla dolu. Halktan ne yiyip yemeyeceklerinden nerede uyuyacaklarına, kiminle birlikte olacaklarına, aptalca görevlere, kalıp kalmayacaklarına kadar her

konuda oy vermeleri isteniyor. Bu katil bunu bir tık ileri götürdü sadece."

"Ama bunu çok zekice yaptı." Sözü Hunter devraldı. "Halktan kurbanın yaşayıp yaşamayacağı konusunda oy kullanmalarını istemedi. Buna zaten karar verilmişti. Psikolojik olarak bu çoğu insanın vicdanını rahatlatmaya yeter."

Başkomiser Blake buna bir süre kafa yordu.

"Yani... insanlar neden kendilerini suçlu hissetsinler ki?" dedi cam tabutun içinde yatan kadının çıktısına bakarak. "Kadının o tabutun içinde olması onların suçu değil. Onu oraya onlar koymadı. Zaten ölecekti. Onlar sadece kurallara uyarak nasıl öleceğini seçtiler."

Hunter da aynı fikirdeydi. "Sorun şu ki reality şovların bu kadar başarılı olmasının ve bu kadar çok olmasının nedeni, insanlara bir sahte güç izlenimi vermek üzere tasarlanmış olmaları. Belirli bir durumda ne olacağını kontrol etme gücü. Tabiri caizse başka insanların kaderine yön verme gücü. Ve bu güç, var olan en bağımlılık yapıcı duygulardan biridir. Bu yüzden daha fazlasını isterler."

Otuz Beş

Oturup Kayıp Kişiler yüz tanıma programının bir eşleşme bulmasını beklemek ne Hunter'ın ne de Garcia'nın yapmaya istekli olduğu bir şeydi.

Sabah erken saatlerde Hunter, ilk kurbanın dul eşi Anita Lee Parker'ın yas süreciyle başa çıkmasına yardımcı olmak üzere görevlendirilen psikologla görüşmüştü. Doktor Greene'e göre Anita mevcut durumla, olabilecek en kötü şekilde başa çıkmaya çalışıyordu. Hâlâ inkâr ediyor, beyni kocasının başına gelenleri anlamayı reddediyordu. Son iki günü oturma odasında oturup Kevin'ın eve dönmesini bekleyerek geçirmişti. Derin bir depresyona girmek üzereydi. En üzücü olanı da bunun sonucunda kızı Lilia'nın ihmal edilmeye başlamasıydı. Doktor Greene, Anita'ya antidepresan reçete etmişti fakat kısa süre içinde iyileşmeye başlamazsa ruh sağlığı ve çocuk esirgeme kurumlarının devreye girmesi gerekecekti.

Hunter'ın asıl amacı Anita'ya ikinci kurbanın fotoğrafını göstermekti. Kadını tanıyıp tanımadığını öğrenmek istiyordu. Belki de Kevin onu tanıyordu. Belki de aile dostuydu. İki kurbanın birbirini tanıdığını herhangi bir düzeyde tespit edebilirlerse bu en azından soruşturmayı daha sağlam bir zemine oturtabilirdi. Katilin rastgele olduğuna inandıkları kurban seçiminin o kadar da rastgele olmadığı anlaşılırdı. Ama şu anda Anita Lee Parker onların sorularının hiçbirine cevap veremeyecekti. Bilinçaltı onu

kocasının ölümünün doğurduğu acıyla yüzleşmeye zorlayacak her şeyi engelliyordu. Muhtemelen Hunter ve Garcia'yı hatırlamayacaktı bile. Sadece iki gün önce tanıştıklarına dair tüm hafızasının tamamen silinmiş olması hiç de şaşırtıcı olmazdı.

Anita hâlâ şoktayken, en iyi seçenek Kevin'ın en yakın arkadaşı ve iş arkadaşı Emilio'ydu.

Cumartesi Next-Gen'in en yoğun günüydü ve öğleden sonra saat 12.28'de mağaza son çıkan ürünlere göz atıp denemekte olan insanlarla dolup taşıyordu. Hunter ve Garcia mağazaya girdiklerinde Emilio bir müşterinin iki oyun arasında seçim yapmasına yardım ediyordu. Emilio onları görünce tüm havası değişti.

"Biraz konuşabilir miyiz, Emilio?" dedi Hunter müşteriyle işi bittiğinde ona yaklaşarak.

Emilio endişeyle başını salladı. Onları kasiyer tezgâhının arkasındaki kapıdan geçirip mağazanın arka tarafındaki personel dinlenme odasına götürdü.

Emilio yorgun ve gergin görünüyordu. Gözlerinin altındaki koyu halkalar gözlerden kaçmıyordu.

Kimse oturmadı. Emilio odanın ortasındaki eski bir formika masanın, Hunter ve Garcia da kapının yanında durdu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Garcia, Emilio'nun tanıştıklarında olmayan, gözle görülür tedirginliğine atıfta bulunarak.

Emilio iki kez başını salladı. "Evet, elbette." Göz teması kurmaktan kaçınıyordu.

"Kevin hakkında bilmemiz gereken bir şey hatırladın mı?"

"Hayır. Hatırlamadım. Size her şeyi anlattım zaten."

"Bir şeyler olmuş ama," dedi Garcia. "Çünkü doğrusunu istersen, duygularını belli etmemeyi hiç beceremiyorsun."

Emilio sonunda Garcia'nın bakışlarına karşılık verdi.

"Her ne olduysa öyle ya da böyle öğreneceğiz, o yüzden ağzındaki baklayı çıkarıp bize zaman kazandırabilirsin."

Emilio derin bir nefes alıp yere baktı.

Hunter ve Garcia bekledi.

"Bana mağazada müdürlük pozisyonu teklif edildi. Kevin'ın eski işi."

"Yani?.." Garcia, Emilio'nun sözlerini sürdürmesini bekliyordu.

"Bu kadar," dedi Emilio elini gergin şekilde bıyığında gezdirerek.

"Peki sorun ne?"

Tedirgin bir şekilde kıkırdadı. "Bu işler nasıldır biliyorum. İşi kabul edersem Kevin'a olanlarla bir ilgim olduğunu düşünmeye başlayacaksınız. Bu bir cinayet sebebi, değil mi? Benim onun eski işini almam. Ama inanın bana, benden müdür olmamı isteyeceklerini bilmiyordum. Buradaki en kıdemli çalışan bile değilim. Aslında Tom'a sormalılar. Ondan iyi müdür olur." Sesi neredeyse boğuktu. "Kevin benim en iyi arkadaşımdı. Kardeşim gibiydi..."

Garcia, Emilio'ya sempatik bir şekilde gülümsedi ve elini kaldırarak onu durdurdu. "Emilio, izninle lafını keseceğim. Ama *CSI, Criminal Intent* ya da her ne izliyorsan ondan çok fazla izlemişsin."

Emilio iki dedektife baktı.

Hunter başını salladı. "Doğru söylüyor. Maalesef bizim için işler o kadar basit değil. Müdürlük işini kabul etmen adını şüpheliler listesinin en tepesine yazdırmayacak, Emilio."

"Gerçekten mi?" Emilio'nun omuzlarından aniden büyük bir yük kalkmış gibiydi.

"Gerçekten," diyerek onu rahatlattı Garcia. "Buraya gelmemizin nedeni sana bir şey göstermek istememiz."

Ona cam tabutun içinde yatan kadının bir fotoğrafını gösterdiler. Fotoğraf yayının hemen başında çekilmişti, görüntünün altında SUÇLU kelimesi ve oylama düğmeleri henüz belirmemişti. Ancak ACV harfleri ve 678 sayı dizisi görüntünün sol ve sağ üst köşelerinde açıkça görülüyordu.

Emilio çenesini kaşıyarak fotoğrafa uzun bir süre baktı. "Emin... değilim," dedi sonunda. "Ama yüzünde tanıdık gelen bir şeyler var."

İki dedektif heyecanlarını dizginlemeye çalıştı.

"Onu daha önce gördüğünü mü düşünüyorsun? Kevin'la birlikte belki?"

Birkaç saniye daha fotoğrafa baktıktan sonra başını iki yana salladı. "Hayır, Kevin'la olduğunu sanmıyorum. Kevin'ın çok fazla arkadaşı yoktu. Her zaman Anita'yla evde ya da işte olurdu veya biz mağazayı kapattıktan sonra internette oyun oynardı. Barlarda ya da gece kulüplerinde falan takılmazdı. Çok fazla insan tanımazdı."

"Belki de kadın müşteriydi," dedi Garcia ısrarla. "Belki de onu mağazada görmüşsündür."

Emilio bir an için bunu düşündü. "Bu mümkün. Fotoğrafı mağazadakilere gösterebilir miyim? Eğer müşteriyse belki içlerinden biri onu hatırlayabilir."

"İyi olur," dedi Garcia. "Ama bir şey daha sormama izin ver. Şu üstteki harfler ve rakamlar." Çıktının üzerinde gösterdi. "Senin için bir anlam ifade ediyorlar mı? ACV ve 678?"

Emilio bir süre düşündü. "Aklıma gelen tek ACV, ACV *Normandy*."

"Ne?"

"ACV *Normandy*. Mass Effect 2 adlı bir oyunda görünen yıldız gemisi."

"Yıldız gemisi mi?"

"Evet. Oyun artık birkaç yıllık. İlk olarak... galiba 2010 yılında piyasaya sürülmüştü. Ben bitirdim. Güzel oyun."

"Kevin oynar mıydı? Başkalarıyla çevrim içi olarak yani?"

Emilio başını iki yana salladı. "Mass Effect 2'de çoklu oyuncu seçeneği yok. Tek kişilik oyun. Bilgisayara karşı oynuyorsun."

Garcia başını salladı. "Peki ya sayılar? Oyun skoru olabilir mi?"

"Mass Effect 2 için olamaz," dedi Emilio. "Oyunda skor yok. Bir seviyeyi bitirip bir sonrakine geçiyorsun, hepsini tamamlayana kadar bu şekilde devam ediyorsun."

Garcia, Hunter'a baktı ve ikisi de aynı anda başlarını iki yana salladı. İkisi de ACV veya 678'in bir video oyunuyla ilgisi olduğuna inanmıyordu.

Mağazanın ana kısmına döndüler, Emilio fotoğrafı görevli diğer üç çalışana gösterdi. Hunter ve Garcia onların teker teker kadının fotoğrafına baktıklarını, kaşlarını çattıklarını, burunlarını kaşıdıklarını ve yavaşça başlarını iki yana salladıklarını gördü. Eğer kadın mağazaya müşteri olarak gelmişse bile kimse onu hatırlamıyor gibiydi.

"Hâlâ yüzünde tanıdık bir şeyler var gibime geliyor," dedi Emilio çıktıya bakmayı sürdürerek.

Hunter ve Garcia ona birkaç dakika daha zaman tanıdı.

Bir şey çıkınadı.

İki dedektif daha fazla zorlamanın anlamsız olduğunu biliyordu.

"Sorun değil, Emilio," dedi Garcia kartlarından birini uzatarak. "Fotoğraf sende kalsın. Biraz ara ver, sonra gün içinde birkaç kez daha bak. Hafıza bu şekilde daha iyi çalışır. Ne kadar küçük olursa olsun, aklına bir şey gelirse beni istediğin zaman arayabilirsin. Tüm numaralarım kartın üzerinde."

Otuz Altı

Soruşturmanın başlamasının üzerinden yalnızca yedi gün geçmesine rağmen Hunter ve Garcia on beş gündür hiç ara vermeden çalışıyorlardı. Başkomiser Blake ikisine de pazar günü izin yapmalarını emretti.

Öyle de yaptılar.

Kahvesinin kalanını içmeyi bitiren Garcia küçük kahvaltı masasının karşısından karısı Anna'ya hafifçe gülümsedi. Lise son sınıftan beri birlikteydiler ve Garcia onun bir tür melek olduğuna emindi çünkü hiçbir insanın kendisini onun gibi anlayamayacağını ve ona katlanamayacağını biliyordu.

Anna en başından beri onun yanındaydı. Garcia'nın polis olmaya karar vermesinden çok önce. Anna, Garcia'nın bunun için ne kadar çok çalıştığını ve kendini işine ne kadar adadığını görmüştü. Ama hepsinden önemlisi, işinin getirdiği sorumlulukları ve fedakârlıkları anlamış, bunları hiç yakınmadan ve sitem etmeden kabullenmişti. Garcia'nın işi ya da üzerinde çalıştığı soruşturmalar hakkında hiçbir ayrıntı paylaşmayacağını da biliyordu. O da asla bu konuda soru sormazdı. Garcia'nın iş hayatındaki çılgınlıkların hiçbirini eve taşımak istemediğini biliyor, bu yüzden de ona hayranlık duyuyordu. Ancak tüm metanetine rağmen Anna, Garcia'nın her gün gördüğü şeylerin onu içten içe değiştirmesinden korkuyordu. Ve bunun olduğunu hissedebiliyordu.

"Peki izin gününde ne yapmak istersin?" diye sordu Anna, Garcia'nın gülümsemesine karşılık vererek. Anna'nın alışılmadık ama büyüleyici bir güzelliği vardı. Çarpıcı ela gözleri, kısa siyah saçları ve bir erkeğin içini eritebilecek gülümsemesiyle mükemmel şekilde tamamlanan yüzü narin, kalp şeklindeydi. Cildi kaymak gibi pürüzsüzdü ve profesyonel bir dansçının sıkı vücuduna sahipti.

"Ne yapmak istersen," dedi Garcia. "Bir planın var mıydı?"

"Kahvaltıdan sonra koşuya çıkmayı düşünüyordum."

"Parkta mı?"

"Hı hı."

"Harika fikir. Ben de gelebilir miyim?"

Anna yüzünü buruşturdu. Garcia bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu.

Garcia okuldayken çok iyi bir sporcuydu, özellikle de uzun mesafe koşularında. Okulu bitirip polis olduğundan beri kondisyonu daha da iyileşmişti. Boston ve New York maratonlarını üçer kez koşmuş ve her seferinde iki saat kırk dakikadan kısa sürede tamamlamıştı.

"Senin hızında koşarım, söz veriyorum," dedi. "Bir kez bile seni geçersem bana çelme takıp yerde beni tekmeleyebilirsin."

Montebello Kent Parkı evlerinden sadece birkaç blok ötedeydi. Batıdan hafif bir rüzgâr esiyordu ve parlak mavi gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Park koşu yapan, bisiklete binen, paten kayan, köpeğini gezdiren ya da miskin miskin uzanıp güneşin tadını çıkaran insanlarla doluydu.

Anna hiçbir zaman bir sporcu olmamasına karşın hiç de yabana atılacak bir koşucu değildi. Koşu temposu güçlü ve istikrarlıydı. Garcia sözünü tutuyor, her zaman karısının yanında ya da bir adım gerisinde koşuyordu. Parkta atacakları üç turdan ikisini henüz tamamlamışlardı ki Garcia arkalarında bir takırtı duydu. Hemen arkasına döndü, ellili yaşlarının ortalarında görünen bir

adamın yere yığıldığını gördü. Bisikleti birkaç metre önündeki koşu yoluna özensizce bırakılmıştı. Adam hareket etmiyordu.

"Anna, bekle," diye seslendi Garcia.

Anna durup döndü. Gözleri doğrudan yerdeki adama kaydı. "Aman Tanrım! Ne oldu?"

"Emin değilim." Garcia çoktan adama doğru koşmaya başlamıştı.

Daha genç başka bir bisikletli, adamın düştüğü yere yaklaşık bir buçuk metre mesafede yavaşlayarak durmuştu.

"Ne oldu?" diye sordu Garcia adamın yanında diz çökerek.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi bisikletli. "Önümde bisikletiyle gidiyordu, birdenbire sağa sola yalpalamaya başladı, sonra bisikletinden düşüp yüzüstü yere kapaklandı."

Daha fazla insan toplanmaya başlamıştı.

"Onu tanıyor musunuz?" dedi Garcia.

Bisikletli başını iki yana salladı. "Kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama buralı olmalı. Onu daha önce birkaç kez parkta bisiklet sürerken görmüştüm."

Garcia adamı hemen ters çevirip sırtüstü yatırdı. Göğsü inip kalkmıyordu. Solunumu durmuştu, kalp krizi geçirdiğinin bir işaretiydi bu.

"Kalp krizi geçiriyor," dedi Anna'ya bakarak.

"Aman Tanrım!" Anna titreyen elini ağzına götürdü. "Yardım etmek için ne yapabilirim?"

"Hemen ambulans çağır."

"Telefonum evde."

Garcia hızla elini cebine atıp telefonunu aldı ve Anna'ya uzattı.

Olay yerinin etrafında meraklı bir kalabalık toplanmıştı. Herkes orada öylece durmuş, gözlerini kırpmadan bakıyordu. Kimse yardım etmeyi teklif etmedi.

Garcia son yedi gün içinde, yardım etmek için parmağını bile kıpırdatamadan gözlerinin önünde iki insanın ölmesini izlemişti.

Bugün tüm bu insanlar gibi eli kolu bağlı duramazdı. O adama yardım etmek için elinden geleni yapacaktı.

Garcia hemen iki eliyle adama kalp masajı yapmaya başlayarak kanı yapay olarak kalbinden vücuduna pompalamaya çalıştı.

"Ne oldu?" diye seslendi koşu kıyafetleri giymiş, yüzünden ter damlayan bir adam meraklı kalabalığa yaklaşırken.

"Kalp krizi galiba," dedi bir kadın.

"Geçmeme izin verin," diye bağırdı adam. "Ben doktorum."

Adamın önünü hemen açtılar.

Adam, Garcia'nın yanında diz çöktü. "Kalp krizi geçireli ne kadar oldu?"

"Bir dakikadan az." Garcia başını kaldırıp teyit için genç bisikletçiyi aradı. Gitmişti.

"Ambulans beş dakikaya burada olur," dedi Anna sesi biraz titreyerek.

"Pekâlâ, yardımınıza ihtiyacım olacak," dedi doktor Garcia'ya hitaben. "Ambulans gelene kadar kalp masajına devam etmeliyiz."

Garcia başını salladı.

"Ben suni teneffüs yaparken siz de kalp masajına devam edin. Dakikada yaklaşık yüz kompresyon uygulayacak şekilde yapın. Ben sizi yönlendiririm. Siz on tane yapınca ben suni teneffüs yaparım."

Garcia sert ve ritmik şekilde adamın göğsüne bastırmaya başladı, her bastırışta aklına gözlerinin önünde ölen internet kurbanlarının rastgele bir görüntüsü geldi.

"... ve on," dedi doktor, Garcia'yı girdiği trans halinden çıkararak. Hava kaçmasını önlemek için adamın burun deliklerini iki parmağıyla kapattı, derin bir nefes aldı ve ağzını adamın ağzına dayayarak yaklaşık iki saniye boyunca nefesini üfledi. Gözlerini adamın göğsüne sabitlemişti, göğsü hafif kalkınca yeterli hava üflediğini anladı. İşlemi iki kez tekrarladı.

Adam hâlâ kendi kendine nefes almıyordu.

"Bu kez otuz komprcsyona ihtiyacım var," dedi doktor.

Uzaktan siren sesleri duyuldu.

"Yaklaşık iki buçuk dakika mesafedeler," dedi Garcia adama tekrar kalp masajı yaparak.

Doktor ona meraklı gözlerle baktı.

"Polisim, anlayabiliyorum."

Garcia otuz kez kalp masajı yapınca doktor iki suni teneffüs daha yaptı.

Adam hâlâ kendi kendine nefes alıp veremiyordu.

Bu işlemi iki kez daha tekrarladılar, ardından ambulans çimlerin üzerine çıkıp ağaçların arasından dolaşarak yanlarına gelirken büyük bir kargaşa yaşandı.

"Buradan sonrasını biz hallederiz," dedi bir sağlık görevlisi adamın başının yanında diz çökerek.

Garcia adamın göğsünü bıraktı. Elleri titriyordu ve doğuştan sakin bir insan olmasına rağmen gözle görülür biçimde gergindi.

"İyi iş çıkardınız," dedi doktor. "Biz elimizden geleni ve mevcut koşullar altında yapılabilecek her şeyi yaptık. Daha iyisi yapılamazdı."

Garcia adama bakarken sağlık görevlileri yüzüne bir yaşama döndürme maskesi taktılar.

"Ona şok vermeliyiz," dedi sağlıkçılardan biri. "Hastayı kaybediyoruz."

Anna'nın gözlerinde yaşlar birikti. "Aman Tanrım!"

Garcia ona sarılırken sağlık görevlileri taşınabilir bir defibrilatör çıkardılar.

"Hazır," dedi bir sağlıkçı, adamın göğsüne kontrollü, iki yüz jullük elektrik şoku vermeden önce.

Hiçbir şey olmadı.

Sağlık görevlisi enerjiyi üç yüz jule çıkarıp bir kez daha şok verdi.

Yine bir şey olmadı.

Üç yüz altmış jul.

Adamda hiçbir hareket yoktu.

İki sağlık görevlisi de birbirine baktı. Yapabilecekleri başka bir şey yoktu. Herkesin emeği boşa gitmişti.

Anna yüzünü Garcia'nın göğsüne gömüp ağlamaya başlarken Garcia benliğini ele geçiren muazzam suçluluk duygusuyla mücadele ediyordu.

Otuz Yedi

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Hunter, Garcia'ya ertesi sabah ofise gider gitmez. Ortağını rahatsız eden bir şey olduğunu hemen anlamıştı.

Garcia bir gün önce parkta olanları anlattı.

"Anna'nın bunu görmek zorunda kalmasına üzüldüm," dedi Hunter.

"Sanki son zamanlarda ölüm peşimi bırakmıyor," dedi Garcia. "Ve bu insanlara yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Bana anlattıklarına göre dün elinden geleni yapmışsın zaten, Carlos. Bizim de bu soruşturmada elimizden geleni yaptığımızı biliyorsun." Hunter masasının kenarına yaslandı. "Bu katilin istediği de tam olarak bu. Eğer hüsranın bizi alt etmesine izin verirsek işte o zaman hata yapmaya ve bazı şeyleri görememeye başlarız."

Garcia derin bir nefes alıp başını salladı. "Evet, biliyorum. Dün olanlar yüzünden hâlâ biraz sarsılmış durumdayım. Onu gerçekten kurtarabileceğimi düşünmüştüm. Ayrıca keşke Anna adamın öldüğünü görmeseydi." Ayağa kalkıp sanki bir şey arıyormuş gibi etrafına bakındı.

"Alt kattaki otomata gidiyorum," dedi cebindeki bozuklukları sayarak. "Bir tür enerji içeceğine ihtiyacım var. Sen de ister misin?"

Hunter başını iki yana salladı. "Hayır, sağ ol."

Garcia ortağını başıyla selamladı, bozuklukları cebine geri koydu ve ofisten çıktı.

• • •

Yirmi dakika sonra Hunter ve Garcia iki rapor aldılar. İlki, Kevin Lce Parker'ın cep telefonundan son iki hafta içinde yapılan aramaların bir dökümüydü. Sıra dışı hiçbir şey yoktu. Yapılan ya da gelen tüm aramalar karısı ile Emilio arasında gerçekleşmişti. Emilio'nun da dediği gibi, Kevin'ın sosyal hayatı yokmuş gibi görünüyordu.

İkinci rapor, ikinci yayın sırasında ekranın sol üst köşesinde beliren üç harfli ACV'nin olası anlamları üzerinde duruyordu. Beş kategoriye ayrılmıştı: Bilişim Teknolojileri (yirmi altı adet), Ordu ve Hükümet (yirmi iki adet), Bilim ve Tıp (otuz iki adet), Kuruluşlar, Okullar ve Diğerleri (yirmi dört adet), İş Dünyası ve Finans (on sekiz adet).

Hepsini uzun uzun incelediler.

"Bunlardan sana bir anlam ifade eden var mı?" dedi sonunda Garcia.

Hunter kısaltmalar listesini bilmem kaçıncı kez okurken başını yavaşça iki yana salladı. Tek bir tanesi bile vakalarıyla alakalı görünmüyordu.

"Anaheim Cilt Vakfı, Ağır Ceza Vakfı?" Garcia, Kuruluşlar, Okullar ve Diğerleri kategorisindeki ilk iki maddeyi okurken kaşlarını çattı. Sayfayı çevirip Ordu ve Hükümet kategorisindeki başlıklara baktı. "Askerî Cephane Vasıtası, Askerî Casusluk Vakaları? Bu tamamen delilik."

Raporun sonundaki bir gözlem ACV678 veya 678ACV için herhangi bir anlam bulunamadığını belirtiyordu. Her şey denenmiş, hatta numaralar harita koordinatları olarak bile girilmişti. 6,78 Sri Lanka'nın güneybatısında, Laccadive Denizi'nde bir noktaya karşılık gelmişti. 67,8 de Norveç Denizi'nde, Norveç'in birkaç kilometre batısında yine suya denk gelmişti.

Hunter raporu bırakıp gözlerini ovuşturdu. Şu ana kadar hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Tıpkı Michelle Kelly'nin dediği

gibi, her şey çıkmaza giriyordu. Kayıp Kişiler de hâlâ kadın için bir eşleşme bulamamıştı.

Hunter'ın fotoğraf panosunda dolaşan bakışları yayının ilk başlarında çekilen bir fotoğrafın çıktısına takıldı. O sırada kadının kaderi henüz belirlenmemişti. Korkmuş, kafası karışmış bir halde cam tabutun içinde uzanmış, bir mucize için dua ediyordu. Yüzünde hâlâ umut vardı. Çıktıda GÖMÜLSÜN 325'te, YENSİN ise 388'deydi.

Garcia sonunda kısaltmalarla ilgili raporu okumayı bırakıp masasına koymuştu ki telefonu çaldı.

"Dedektif Garcia, Cinayet Özel Büro," diye açtı telefonu.

"Dedektif, ben Emilio Mendoza." Kısa bir duraklama oldu. "Bana verdiğiniz o fotoğraftaki kadın vardı ya... Onu daha önce nerede gördüğümü hatırladım. Şu anda ona bakıyorum."

Otuz Sekiz

Michelle Kelly ve Harry Mills, internet pedofili "Bobby"yi yakalamak için hazırladıkları operasyon planının her adımını yüzlerce kez gözden geçirmişlerdi. Yine de bir terslik çıkma ihtimali olduğunu biliyor, böyle bir şey olmaması için dua ediyorlardı.

Michelle bu FBI soruşturmasını bir an önce noktalamak istiyordu. İki internet cinayeti artık her an zihnini kurcalar olmuştu. Katilin küstahlığı onu çok rahatsız ediyordu. Bütün enerjisini LAPD vakasına vermek istiyordu.

Michelle'in internet üzerinde kimliğine büründüğü genç kız öğrenci olan "Lucy", Venice Plajı'nda kaykay parkına bakan bir bankta otururken "Bobby" arkasından geldi.

"Lucy?" diye sordu çekingen bir tavırla ama cevabı zaten biliyordu. Son yirmi dakikadır genç kızı uzaktan izliyordu.

Lucy dönüp bir an için Bobby'ye baktı. Yüzünü şaşkınlık ifadesi kapladı.

"Benim, Bobby."

Lucy aslında FBI'ın daha önce üç kez kullandığı, Los Angeles'ın doğusundan, yirmi bir yaşında profesyonel bir aktris olan Sophie Brook'tu. Genç kadın mükemmel bir oyuncuydu fakat FBI açısından asıl yeteneği, bir genç kızın görünüşüne, bedenine, sesine ve tenine sahip olmasıydı. Doğru kıyafetleri giydiğinde on yaşında bir kız öğrenci gibi görünmekte hiç zorlanmıyordu.

Michelle Kelly'nin Bobby'ye internet üzerinden gönderdiği fotoğraf da tam olarak buydu. Tatlı ve naif görünümlü Sophie, sohbet odasındaki kız öğrenci Lucy gibi giyinmiş, Bobby de buna inanmıştı.

Ama bu sabah Sophie'yi on üç yaşında göstermek gibi bir kaygıları yoktu, zira kendinden büyük bir "oğlanı" etkilemeye çalışan on üç yaşındaki her kız daha olgun görünmeyi tercih ederdi. Ona mavi bir kot etek, babet, modaya uygun beyaz bir üst ve kısa kot ceket giydirdiler. Sarı saçları omuzlarına dökülüyordu ve daha büyük görünmeye çalışan genç bir kıza uygun olarak biraz makyaj yapmıştı.

Sophie bu iş için haftalardır eğitiliyordu, hatta bir FBI eğitmeninden yoğun bir kendini savunma kursu bile almıştı. Ceketinin sağ cebinde her ihtimale karşı biber gazı da taşıyordu.

FBI, Bobby'yi East Market Caddesi'nden kaykay parkına doğru yürümeye başladığı an fark etmişti. Koyu mavi kapüşonlu bir ceket, mavi kot pantolon, beyaz Nike spor ayakkabı giymiş, kırmızı sırt çantası takmıştı. Ne kadar da tuhaftı; kız olduğundan büyük, adam ise olduğundan küçük giyinmişti.

Bobby'nin yaptığı her hareket, kaykay rampalarından birinin tepesinde stratejik noktaya yerleştirilmiş bir kamera tarafından filme alınıyordu. Söylediği her kelime, Lucy'nin bluzunun altında taşıdığı dinleme cihazı tarafından kaydediliyordu. Plajda bir gizli ajan ve köpeği topla oynuyormuş gibi yapıyor, bir yandan da Bobby'yi güvenli bir mesafeden izliyordu.

Lucy'nin yüzündeki şaşkınlık tamamen rol icabıydı. Michelle ona senaryoyu onlarca kez anlatmıştı.

"Unutma, onun yirmi bir yaşında olduğuna inanıyorsun. Onu ilk kez gördüğünde şaşırmış numarası yap. Sana yalan söylediği için incinmiş gibi davran. Güvenini suistimal ettiği için ona sinirlen."

"Vay canına," dedi Bobby kocaman bir gülümsemeyle, kapüşonunu indirerek. "Gerçekte çok daha güzelmişsin. Şuraya bak, harika görünüyorsun."

"Pislik herife bak," dedi Harry, East Market Caddesi'nin tepesindeki gözlem noktasından.

Lucy'nin gözleri nemlendi. "Bu bir şaka mı?"

"Hayır, benim, Bobby."

Bobby otuzlu yaşlarının ortasındaydı; kısa sarı saçları, kare çenesi, erkeksi dudakları, güçlü bir burnu ve davetkâr açık mavi gözleri vardı. Çirkin bir adam değildi aslında. Muhtemelen kadınların dikkatini çekmekte zorlanmıyordu. Sorun, genç kızları tercih etmesiydi.

Bobby oturdu.

Lucy birkaç santim geri çekildi.

"Kuş yuvaya girdi," dedi Harry mikrofonuna. "Onu haklayabiliriz."

"Henüz değil," dedi Michelle. Lucy ve Bobby'den birkaç metre ötede durmuş, bir yandan iPod'unu dinlermiş gibi yapıyor, bir yandan da kaykay yapan çocukları izliyordu. "Biraz konuşmalarına izin verelim."

"Yirmi bir yaşında değilsin," dedi Lucy titreyen bir sesle.

"Ah, lütfen üzülme," dedi Bobby en iyi üzgün köpek yavrusu yüz ifadesini takınarak. "Açıklamam için bana bir şans tanı, Lucy. Yine o tanıdığın Bobby'yim ben. Dört aydır sohbet ettiğin Bobby. Âşık olduğunu söylediğin Bobby. Ben sadece... sohbet odasında nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

Lucy'nin yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

"Kahretsin, çok iyi rol yapıyor," diye fısıldadı Harry kendi kendine.

"Yaş olayına takılma," dedi Bobby şefkatli bir sesle. "Bunun bir önemi olmamalı. Hemen kaynaşmıştık, unuttun mu? Sohbet ettik. Birbirimizi tanıyıp anladık. Hiçbir şey değişmedi. Ben

hâlâ aynı kişiyim. Hadi ama Lucy, iki insan birbirine bizim gibi güçlü bir şekildc bağlandığında, ruh eşini bulduğunda, başka hiçbir şeyin önemi olmadığına inanmıyor musun? Bunu bilecek kadar olgun olduğunu biliyorum."

Cevap gelmedi.

"Bence sen inanılmaz ve güzel bir insansın," diye devam etti Bobby. "Sana âşığım, Lucy. Yaşımızın bunu neden değiştirmesi gerektiğini anlamıyorum."

"Bu saçmalıkları duyuyor musun?" dedi Harry mikrofonuna.

"Evet, hem de her kelimesini," dedi Michelle. "Adam aşağılık pisliğin teki."

Lucy tek kelime etmiyordu. İncinmiş halde, orada öylece oturuyordu.

"Şöyle bir dolaşıp biraz daha konuşabilir miyiz?" dedi Bobby. "Seni görmeyi iple çekiyordum."

"Tamam, bu kadar yeter," dedi Michelle saatine bakarak. "Bu saçmalığa hemen şimdi son veriyorum."

FBI'ın Bobby'nin birlikte olduğunu bildiği altı genç kızdan sadece biri iş birliği yapmayı kabul etmişti. On iki yaşındaydı. Ama bir kişi de olsa yeterliydi. Genç kızın tek yapması gereken adamı teşhis etmekti. Michelle ayrıca Bobby'yi gözaltına aldıklarında ve kurbanlardan biri iş birliği yaptığında diğerlerinin de cesaretlenip adamı suçlayacaklarını biliyordu.

Michelle kulağındaki kulaklıkları çıkardı, Lucy ve Bobby'nin oturduğu yere doğru yürüdü, bir süre Bobby'nin önünde durarak onu süzdü.

Bobby ona bakıp kaşlarını çattı. "Yardımcı olabilir miyim?"

Michelle gülümsedi. "*Sen bana* yardımcı olabilir misin? Hayır." Aynı anda el kol hareketleri yaparak hem sordu hem cevapladı. "*Ben sana* yardımcı olabilir miyim? Hayır. *Sen kendine* yardımcı olabilir misin? Hayır. Hapiste çürümeyi hak eden hasta bir pislik misin? Kesinlikle evet." Kimliğini çıkardı. "FBI, seni

bok çuvalı. Seninle internettcki bazı sohbet odası faaliyetlerin hakkında konuşmamız gerekiyor."

Bir an için herkes hareketsiz kaldı, sonra bir anda Bobby canlandı. Ayağa fırlayıp kafasının üstüyle Michelle'in çenesine vurdu. Bu şiddetli darbeyle Michelle'in başı sanki vurulmuş gibi geriye doğru savruldu. Çenesi kafatasına öyle bir kuvvetle çarptı ki görüşü anında bulanıklaştı. Dudağındaki taze kesikten havaya kan fışkırdı. Dermansız kalan bacakları onu daha fazla ayakta tutamayınca yarı gevşek vücudu garip şekilde geriye doğru sendeledi. İpleri kopmuş kukla misali yere düştü.

Bobby bankın üzerinden atlayıp Oceanfront Yolu'na doğru koşmaya başladı.

Otuz Dokuz

"Ne?" dedi Garcia telefonda. Emilio'nun sözleri onu tamamen hazırlıksız yakalamıştı. "Bir saniye bekle, Emilio. Seni hoparlöre alayım." Garcia bir tuşa basıp ahizeyi yuvasına koydu. "Devam et, tekrar söyle."

Hunter, Garcia'ya baktı.

"Cumartesi günü mağazaya geldiğinizde bana verdiğiniz fotoğraftaki kadın. Onu daha önce nerede gördüğümü hatırladım. Hatta şu anda ona bakıyorum."

Şaşkın şaşkın bakma sırası Hunter'daydı. "Ne? Emilio, ben Dedektif Hunter. *Şu anda ona bakıyorum* da ne demek? Sen neredesin?"

"Evdeyim. Ve demek istediğim de şu anda onun başka bir fotoğrafına bakıyorum."

"Başka bir fotoğrafına mı?" dedi Garcia.

"Evet. Dünün gazetesinde yer alan bir fotoğrafına."

Garcia kaşlarını çattı. "Basın videoyu öğrendi mi?" diye sordu Hunter'a.

"Bildiğim kadarıyla hayır. Basın bunu öğrenmiş olsa Başkomiser Blake çılgına dönerdi."

"Onu dünün gazetesinde mi gördün?" Garcia dikkatini tekrar telefona verdi. "Hangisinde?"

"*LA Times*'ta," dedi Emilio.

Hunter ve Garcia'nın bakışları içgüdüsel olarak ofislerindeki tek pencereye kaydı. *LA Times*'ın merkez binası Emniyet Genel Müdürlüğü binasının tam karşısındaydı. Pencereden dışarı baktıklarında gördükleri ilk yapı oydu.

"Ama o, haberin parçası değil," dedi Emilio. "Haber onun hakkında değil."

Bir an şaşkın bakışmalar oldu.

"Haberi yazan kişi o."

"Ne?"

"Bu yüzden bana çok tanıdık geldi. Kız arkadaşım pazar günleri *LA Times*'ın eğlence ekini, özellikle de ünlülerin dedikodularını okumayı sever. Bu tür şeylerle ilgileniyor, anlarsınız ya. Bazen ben de göz atarım. Her neyse, eğlence ekinde kadının köşesi var. O hafta yazdığı yazının başında her zaman küçük bir fotoğrafı olur. İşte bu yüzden çok tanıdık geliyordu. Fotoğrafını daha önce birkaç kez görmüştüm."

Garcia not defterine bir şeyler yazıyordu.

"Dün gazeteye bakmadım. Çalışıyordum," dedi Emilio. "Bugün izinliyim. Atmadan önce dünkü gazeteye şöyle bir bakıyordum ki onu gördüm."

"Adı ne?" diye sordu Hunter.

"Christina, Christina Stevenson."

Hunter adını internet arama motoruna yazdı. Birkaç saniye içinde kadının fotoğrafı ekranda belirdi. Emilio haklıydı. Christina Stevenson'ın ikinci kurbanları olduğuna şüphe yoktu, tabii tek yumurta ikizi ya da *LA Times* için çalışan bir klonu yoksa.

"Harika iş çıkardın, Emilio," dedi Garcia. "Yine konuşacağız." Telefonu kapattı.

Hunter ekranındaki sayfalardan birinde yer alan bilgileri tarıyordu.

"Ne buldun?" diye sordu Garcia.

"Pek bir şey bulamadım. Christina Stevenson, yirmi dokuz yaşında. Altı yıldır *LA Times*'ta çalışıyormuş. Bunun son iki yılını eğlence masasında, diğer adıyla *dedikodu masasında* geçirmiş. Elimdeki tüm kişisel bilgiler bu kadar."

"Dedikodu muhabiri miymiş?" dedi Garcia.

"Öyle görünüyor."

"Lanet olsun, düşman edinme konusunda biz dâhil hiç kimse onlarla aşık atamaz."

Garcia haklıydı. Los Angeles gibi pek çok kişi için göz önünde olmanın nefes almak kadar önemli olduğu bir şehirde, dedikodu muhabirleri herhangi birini vezir de edebilirdi rezil de. Bir kişinin ilişkilerini mahvedebilir, yuvasını yıkabilir, kirli sırlarını ifşa edebilir, neredeyse istediği her şeyi yapabilirlerdi. Ve en kötüsü de bunların doğru olması bile gerekmezdi. Los Angeles'ta en küçük bir dedikodu bile bir kişinin hayatını iyi ya da kötü yönde tamamen değiştirebilirdi. Dedikodu muhabirleri, sahte dostlara ve gerçek düşmanlara sahip olmalarıyla bilinirlerdi.

Hunter bir an duraksayıp birkaç şeye kafa yordu.

Garcia, Hunter'ın kafasında neyi evirip çevirdiğini çok iyi biliyordu. *LA Times*'ın merkezinde sorular sormaya başlarlarsa bu olayı artık saklayamazlardı. Kaldı ki şimdiye kadar hiçbir gazete ya da televizyon haber kanalı bu hikâyenin kokusunu almamıştı. Bu, çiğ et kendilerinden biri bile olsa aç kurt sürüsüne çiğ et götürmek gibiydi. Dişe dokunur hiçbir bilgi elde edemezlerdi çünkü gazeteciler bilgi almaya bayılır ama bilgi vermekten nefret ederlerdi.

"Ee, ne yapacağız?" dedi Garcia. "*Times*'a gidip sorular soramayız herhalde?"

"Buna mecburuz. Eğer kurban orada çalışan bir muhabirse bundan kaçış yok ama daha vakti var." Hunter masasındaki telefona uzanıp araştırma ekibini aradı. Christina Stevenson hakkında

bulabildikleri her şeyi bulmalarını istedi fakat daha da önemlisi, acilen kadının ev adresine ihtiyacı vardı. Oradan başlayabilirlerdi.

Bir dakika sonra telefonu çaldı.

"Adresini hemen buldunuz mu?" dedi Hunter telefona.

"Şey... Dedektif Robert Hunter?" dedi bir erkek sesi.

Hunter durakladı. "Evet. Ben Dedektif Robert Hunter. Siz kimsiniz?"

"Ben Santa Monica Emniyeti'nden Dedektif Martin Sanchez."

"Size nasıl yardım edebilirim, Dedektif Sanchez?"

"Bu sabah erken saatlerde 911'e gelen bir ihbarı değerlendiren devriye araçlarımızdan biri Santa Monica'daki Marine Park yakınlarında özel bir otoparkta bir kadın cesedi buldu." Sanchez boğazını temizlemek için durdu. "Biri cesedin yanına not bırakmış. Üzerinde sizin adınız yazıyor."

Kırk

Michelle'in görüşündeki bulanıklığın dağılması birkaç saniye sürdü, o zaman bile her yerde parlak ışık noktaları patlıyordu. Başının tamamı sanki bir mengenede yavaş yavaş sıkıştırılıyormuş gibi ağrıyordu. Alt dudağı kan basıncından öyle şiddetli titriyordu ki balon gibi patlayacaktı âdeta.

"İyi misin?" diye sordu Sophie. Michelle'in yanında diz çökmüş, başını ellerinin arasında tutuyordu. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki tepki verecek zaman bulamamıştı.

Michelle ona şaşkın gözlerle baktı. Tanıyamadı. Beyni hâlâ tam algılamıyordu.

"Michelle, iyi misin?" Boynundan sarkan kulaklıklardan Harry'nin sesi geldi. Harry çoktan East Market Caddesi'nden kaykay parkına doğru koşmaya başlamıştı. Planda bir değişiklik olmuştu.

"Michelle?" diye seslendi Sophie tekrar.

Birden, tıpkı yüzüne bir kova soğuk su çarpılmış gibi uyanan Michelle'in beyni tekrar çalışmaya başladı. Gözleri Sophie'nin yüzüne yeniden odaklanırken her şeyi bir anda hatırladı. Elini dudağına götürdü, parmak uçları dudağına değince irkildi. Elini çekip baktı.

Kan.

Kafa karışıklığı yerini anında öfkeye bıraktı.

"Hayır, canım, bunu yapmış olamaz," dedi kendi kendine kulaklıkları tekrar kulaklarına geri takarak.

"Kuş uçmaya çalışıyor," dedi Harry.

"Rüyasında görür," dedi Michelle.

"Michelle, iyi misin?" diye sordu Harry, hem sesinde rahatlama vardı hem de soluk soluğa kalmıştı.

"İdare eder," dedi öfkeli bir sesle.

"Çok fena bir kafa darbesiydi."

"Benim için endişelenmeyi bırakın, lanet olsun," dedi mikrofona doğru. "Biriniz şu kahrolası Bobby'yi yakalasın."

"Çoktan peşindeyiz."

Bobby, Michelle'e kafa atıp kaçar kaçmaz plajdaki gizli ajan Alman çoban köpeğinin yanında diz çöküp uzakta kaçmaya çalışan Bobby'yi işaret etmişti. "Yakala onu, evlat. Yakala onu."

Köpek bir roket gibi fırlamıştı.

Bobby hızlı koşuyordu fakat yeterince hızlı değildi. Köpek birkaç saniye içinde ona yetişmeyi başardı.

Yakala emri, köpeğe kaçan kişiyi vücut ağırlığını kullanarak yere düşürmesi talimatını veriyordu. Koşma momentumuna sahip tam gelişmiş bir Alman kurdu, saatte kırk kilometre hızla giden bir motosikletin çarpmasına eş değer bir darbe kuvveti üretiyordu.

Bobby öne doğru fırlayarak sert bir şekilde yere çakıldı.

On beş dakika sonra Bobby, Venice Plajı yakınlarında bir ara sokakta renkli camlı, sivil bir cipin arka koltuğunda oturuyordu. Elleri arkadan kelepçelenmişti. Solunda bir FBI ajanı oturuyordu. Michelle Kelly ve Harry Mills tam önünde oturuyorlardı.

Bobby başını öne eğmiş, gözlerini dizlerine dikmişti.

"Seni aşağılık herif," dedi Michelle şişen dudağına dokunarak.

Bobby başını kaldırmadı.

"Ama sorun değil," diye devam etti Michelle. "Neden mi? Çünkü seni enseledik. Ve uzun bir süre hiçbir yere gitmiyorsun."

Bobby hiçbir şey söylemedi.

Michelle, Bobby'nin sırt çantasını aldı; fermuarını açtı, içindekileri yere boşalttı. Fazla bir şey yoktu: birkaç farklı çikolata, çeşitli sakız paketleri, üç şişe gazoz, kırmızı kurdeleli küçük, kare bir hediye kutusu, bölgenin haritası ve anahtarlıklı bir anahtar. Cüzdan yoktu. Ehliyet yoktu. Herhangi bir kimlik yoktu. Bobby çoktan aranmıştı. Üzerinden hiçbir şey çıkmamıştı.

"Bakalım burada neler varmış," dedi Michelle çantadan çıkanları karıştırarak.

Bobby'nin gözleri Michelle'in ellerini takip ediyordu. "Bunun için arama izni gerekmiyor mu? Bunlar özel eşy... aahh."

Ajanın dirseği Bobby'nin göğüs kafesine çarptı.

"Yerinde olsam soru sorulmadıkça ağzımı açmazdım," dedi ajan, "yoksa bu iş çok kötü yerlere gidebilir... Senin için yani."

Michelle çikolataları, sakız paketlerini ve gazoz şişelerini alıp Harry'ye uzattı. "Bunları en kısa zamanda laboratuvara gönderelim," dedi, sonra Bobby'ye baktı. "Kalıbımı basarım ki bunların en azından bazılarına ilaç katılmıştır."

Cevap yoktu. Bobby'nin gözleri tekrar dizlerine döndü.

Michelle gülümsedi. "Bu da neymiş bakalım?" Hediye kutusuna uzandı. Üzerindeki etikette *Lucy'ye, sevgilerle*, yazıyordu. Michelle kurdeleyi çözüp kapağı açtı.

Harry'nin ağzı bir karış açık kaldı. "Şaka yapıyorsun!"

Michelle kutunun içindeki hediyeye öfkeli gözlerle baktı. "Kırmızı dantelli iç çamaşırı mı?" dedi sonunda. "Lucy'nin on üç yaşında olduğunu sanıyordun ve ona dantelli külot mu aldın?" Harry'ye baktı. "Biri bana silah versin de şu kusmuk torbasını şuracıkta suratının ortasından vurayım."

Bobby oturduğu yerde gergin bir şekilde kıpırdandı.

"Şu anda konuşmak istememen ya da bize gerçek adını falan vermemen hiç önemli değil, biliyor musun? Çünkü elimizde bu var." Michelle, Bobby'nin sırt çantasından çıkan anahtarı ve anahtarlığı havaya kaldırdı. Anahtarlıkta sadece *103* yazıyordu.

"Artık buradan çok uzak olmayan bir yerde kendine boktan bir otel odası tuttuğunu biliyoruz. Birkaç saatimizi alabilir ama oteli ve o odada bıraktığın diğer her şeyi bulacağız. Bahse girerim cüzdanla kimlik de bulacağız." Bir an durakladı. "Hatta bahse girerim dizüstü bilgisayar ya da akıllı telefon bile bulabiliriz." Michelle öne eğildi, yüzü Bobby'ninkine sadece birkaç santim mesafedeydi. Onun ucuz parfümünün kokusunu aldı. Naneli nefesinin kokusunu. Ona gülümsedi. "Bir dizüstü bilgisayarın ya da akıllı telefonun sabit diskinden neler çıkarabileceğimizi hayal bile edemezsin. Görüyorsun ya, Bobby, sohbet odalarında aylardır sohbet ettiğin kişi *bendim*. Senin Lucy'n benim." Michelle bir an için bu sözlerin ağırlığının Bobby'nin üzerine çökmesine izin verdi. "Şah ve mat, ahbap. Hangi hamleyi yaparsan yap, oyun bitti."

Kırk Bir

Kendilerine verilen adreste Santa Monica'daki Marine Park'ın hemen arkasında, Dewey Caddesi'nde küçük, kare şeklinde, iki katlı bir ofis binası vardı. Hunter ve Garcia'nın Emniyet Genel Müdürlüğü binasından buraya gelmeleri kırk yedi dakika sürdü. Eski binanın dışı *Satılık* ve *Kiralık* tabelalarıyla doluydu.

Hunter aklı başında hangi insanın son birkaç yıldır korkunç derecede bakımsız kalmış bir binada ofis satın almak ya da kiralamak isteyeceğini merak etti; tuğlalar eskiyip renkleri atmış, pencereler bozulmuş, çatıdan aşağıya akan yağmur suları koyu izler bırakmıştı.

Otopark ana caddeden uzakta, binanın arkasına gizlenmişti. Yabani otlar, çatlakların arasından filizleniyordu. Sekiz araçlık yerde sadece bir araba vardı: kırmızı Ford Fusion. Birkaç tahta kasa, arabadan sadece birkaç metre ötede duvara yaslanmıştı. Otoparkın girişi Santa Monica Polis Teşkilatı tarafından sarı suç mahalli şeridiyle kapatılmıştı. Çevrede bir kalabalık toplanmıştı, durdukları yerden hiçbir şey görünmese de kimsenin oradan ayrılmaya niyeti yok gibiydi. Hatta bazıları beklerken termoslarından kahve bile içiyordu.

Hunter ve Garcia binanın önüne, üç polis arabasının ve adli tıp minibüsünün yanına park ettikten sonra yavaşça kalabalığın arasından geçtiler.

Olay yeri şeridine ulaştıklarında Hunter otoparkın girişini koruyan iki polis memuruyla hızlıca sohbet ederken siyah kapüşonlu kazak ve lacivert kot pantolon giymiş, uzun boylu, zayıf bir adam Garcia'nın gözüne takıldı. Elleri cebinde, kalabalığın en arkasında duruyordu. Ancak diğer herkesin gergin ve endişeli vücut dilinin aksine onunki sakin ve rahattı. Başını kaldırınca Garcia'yla bir an için göz göze geldi ama sonra hemen bakışlarını kaçırdı.

"Dedektif Sanchez şurada," dedi memurlardan büyük olanı, adli tıp görevlilerinden biriyle sohbet eden kısa boylu, toplu adamı göstererek. Bir altmış yedi boylarındaki adam, cenazeye nezaret eden bir cenaze levazımatçısı gibi ellerini arkasında kavuşturmuştu. Adamın görünüşünde de kasvetli bir hava vardı: her bir kolundan iki santim beyaz manşet taşan siyah bir takım elbise, cilalı siyah ayakkabılar ve siyah kravat. Koyu kahverengi saçları Drakula tarzında, jöleyle geriye taranmıştı. Gür bıyığı üst dudağını bir at nalı gibi çevreliyordu.

"Dedektif Hunter?" dedi Sanchez yeni gelen iki kişiyi fark ederek.

Hunter tokalaşıp Garcia'yı tanıttı.

"Thomas Webb," dedi Sanchez sohbet ettiği adli tıp görevlisini başıyla selamlayarak. Webb, Sanchez'den birkaç santim uzun, birkaç kilo zayıftı. Adli tıp ekibi çoktan toplanmaya başlamış, gitmeye hazırlanıyordu.

Sanchez havadan sudan konuşarak boşa vakit harcayacak birine benzemiyordu. Tanışma faslı bitince hemen iç cebine uzanıp not defterini çıkardı. "Pekâlâ, size durumu anlatayım," dedi Hunter ve Garcia'ya hitaben. "Sabah 08.52'de merkeze Bay Andrews adında birinden bir çağrı gelmiş." Kırmızı Ford Fusion'ı gösterdi. "Şu arabanın sahibi. Kendisi muhasebeci ve bu binanın ikinci katında bir ofisi var. Ön taraftaki emlak tabelalarının sayısından da anlayabileceğiniz gibi, bina neredeyse tamamen boş. Birinci

katın tamamını bir sigorta şirketi kullanıyormuş ama altı ay önce iflas etmiş. Binadaki diğer tek iş yeri, yine ikinci katta bulunan bir tacirin ölçüm firması. Onunla henüz temas kuramadık."

Sanchez, Hunter ya da Garcia'dan bir tür yorum gelir bekleniyle durakladı. Gelmedi. "Her neyse, bu adrese bir ekip otosu gönderilmiş. Buraya geldiklerinde yerde, şu kasaların yanında beyaz bir kadına ait cesedi bulmuşlar." Yeri gösterdi. "Yirmilerinin başında da otuzlarının sonlarında da olabilirmiş. Anlayamamışlar."

"Ceset bir saat kadar önce eyalet adli tabipliğine götürüldü," dedi adli tıp görevlisi saatine bakarak. "Cesedi olay yerinde incelemeye konusuna gelirsek... maalesef fotoğraflarla yetinmek zorundasınız." Bir an için etrafına bakındı. "Ama burası suç mahalli değil zaten. Cesedin bırakıldığı yer sadece. Eğer bu gerçekten bir cinayet vakasıysa kadının burada öldürülmediği kesin."

Sanchez, Hunter ve Garcia'yı bir an gözlemledikten sonra devam etti. "Her neyse, Bay Andrews arabasını her zamanki yerine bırakmış, inerken cesedi fark etmiş. Bulunduğu yerden, ilk başta evsiz biri olduğunu sanmış ama söylediğine göre daha önce burada uyuyan bir evsiz görmemiş. Daha yakından bakmak için biraz yaklaşmış, işte o zaman paniğe kapılmış. Hemen yardım çağırmış. Hiçbir şeye dokunmadığına yemin etti."

"Nerede şu an?" dedi Hunter.

"Yukarıda, ofisinde. Yanında bir memur var. İsterseniz onunla tekrar görüşebilirsiniz."

"Vücudun tamamı farklı büyüklükte yüzlerce yumruyla ciddi şekilde deforme olmuş," diye açıkladı adli tıp görevlisi. "Bunlar muhtemelen yaban arısı, daha doğrusu tarantula şahini sokmasından kaynaklanan iltihap ve şişliklerdi."

Hunter ve Garcia bir şey söylemedi.

"Ağzından üç yaban arısı çıkardık," diye devam etti adli tıp görevlisi, içinde üç ölü tarantula şahini bulunan küçük, boru şeklinde plastik bir kap göstererek. "Bir tanesi boğazına kaçmıştı."

"Giyinik miydi?" dedi Garcia.

"Tam değil. Sadece iç çamaşırı vardı. Mor renkli, dantelli."

"Yanında herhangi bir eşyası vardı mıydı?"

"Hiçbir şey yoktu. Çöpe de baktık. Boştu. Dedektif Sanchez'in de dediği gibi, bina neredeyse terk edilmiş durumda."

"Kadının vücudunda şişlikler tespit edebildiğinize göre, cesedin şişmediğini varsayıyorum," dedi Hunter.

Hunter, ölümden sonraki ilk aşamalarda, özellikle de ilk üç günde, ceset nispeten normal çevre koşullarında tutulursa, iç sistemler bozulmaya başladıkça hücresel metabolizmanın yavaşladığını biliyordu. Dokulardaki oksijen eksikliği, vücudun proteinleri, karbonhidratları ve yağlarıyla beslenen ve vücudun kokmasına neden olan gazlar üreten bakterilerin hızla çoğalmasını tetiklerdi. Bu kimyasal reaksiyon aynı zamanda vücudun şişmeye başlamasına ve ağız, burun, gözler, kulaklar ve vücudun alt boşluklarından sıvı salgılanmasına neden olurdu. O kadının cam tabutun içinde ölmesini izlemelerinin üzerinden tam üç gün geçmişti.

Adli tıp görevlisi başını iki yana salladı. "Evet. Vücutta hiçbir şişme yoktu. Hatta ceset ölüm sertliğine yeni giriyordu. Tahminime göre kurban dün gün içinde ya da gece ölmüş."

Garcia, Hunter'a baktı ama bakışlarından bir şey anlaşılmıyordu.

"Daha kesin bir zaman dilimi için otopsi sonuçlarını beklemeniz gerekecek," diyerek sözlerini tamamladı adli tıp görevlisi.

"Ceset North Mission Yolu'ndaki adli tıbba mı gönderildi?" diye sordu Hunter.

"Evet."

"Şimdi, *asıl* berbat olan şey ise," dedi Sanchez cebinden şeffaf plastik bir kanıt torbası çıkararak, "yaban arılarıyla birlikte ağzından bir de bunu çıkarmışlar." Zarfı Hunter'a verdi. Zarfın içinde sarı, kare şeklinde yapışkanlı bir not kâğıdı vardı. Keçeli kaleme benzeyen bir kalemle siyah mürekkeple yazılmış olan bu notta şöyle diyordu: *Tadını çıkar, Dedektif Hunter. Ben epey çıkardım.*

Kırk İki

Hunter ve Garcia notu okudular ve tek kelime etmeden adli tıp görevlisine geri verdiler. O da analiz için laboratuvara götürecekti.

"Bu vaka artık Cinayet Özel Büro'ya devredilecektir herhalde?" dedi adli tıpçı, bakışları Hunter, Garcia ve Sanchez arasında gidip gelirken.

Hunter veya Garcia cevap veremeden Sanchez iki elini de avuç içleri ileriye bakacak şekilde kaldırdı. "Vaka sizindir. Bunu her kim yaptıysa ismen sizi istemiş zaten, o yüzden sorun yok."

"Elimize herhangi bir sonuç ulaşır ulaşmaz," dedi adli tıp görevlisi, Hunter ve Garcia'ya hitaben, "ilk öğrenen siz olacaksınız." Arkasına dönüp ekibinin geri kalanına katıldı.

"Neler oluyor burada?" diye sordu Sanchez, Webb işitme mesafesinden çıkınca. "Buraya geldiğinizden beri sizi gözlemliyorum. Webb ekibinin şu ana kadar bulduklarını açıklarken, kadının ağzından çıkardıkları yaban arılarını size gösterirken, siz o notu okurken tepkilerinizi inceledim... Hiçbir şey yoktu. Ne öfke. Ne şaşkınlık. Ne iğrenme. Ne yüz buruşturma. Pekâlâ, o zavallı kadının cesedini yakından görmediniz ama görseydiniz de şaşırmayacaktınız sanırım." Hâlâ iki dedektifin yüzlerini inceliyordu. "Cinayet Özel dedektifi olduğunuzu ve muhtemelen oldukça korkunç şeyler gördüğünüzü biliyorum ama bana kalırsa, ne kadar deneyiminiz olursa olsun ya da ne kadar iyi eğitim almış olursanız olun, böyle bir vakada insan bir tepki bekliyor."

Ne Hunter ne Garcia cevap verdi.

"Sakın bana daha önce böyle bir şey gördüğünüzü söylemeyin. Görünüşe göre o kadın yüzlerce büyük yaban arısı tarafından öldürülmüş. Daha önce hiç bu kadar büyüğünü görmemiştim. Bu bile başlı başına çılgınca. Ama o nota bakılırsa, sadece öldürüldüğü sonucu çıkarılabilir. Cinayet Özel dedektifi olmayabilirim ama pek çok olay yerinde bulundum ve pek çok ceset gördüm. Yirmi iki yıl boyunca. Tanrı biliyor ya, insanın midesini kaldıracak şeyler gördüm. Ama size şunu söyleyeyim, böylesini hiç görmedim. Adli tıp o kadının ağzından ilk yaban arısını çıkardığında kan şekerim düştü. O şeylere alerjim var. O notu çıkardıklarında karnıma yumruk yemiş gibi oldum." Duraklayıp avucunun içiyle alnındaki ve ensesindeki teri sildi. "Nasıl bir psikopat yaban arısı kullanarak birini öldürür?"

Hunter ve Garcia'dan hâlâ ses çıkmıyordu.

"Ama yüzlerce yaban arısı sokmasının kadının vücudunu deforme ettiğini söyledikten sonra bile... o notu okurken bile ikiniz de en ufak bir tepki göstermediniz. Yani ikiniz ya tanıdığım en soğukkanlı heriflersiniz ya da bunu bekliyordunuz. O yüzden tekrar soruyorum: Neler oluyor? Bu daha önce de oldu mu?"

Gergin bir an geçti.

"Tam olarak böyle değil," dedi Hunter sonunda. "Ama evet, bu daha önce de oldu ve evet, bunu bekliyorduk."

Sanchez'in kafasında bir şeyleri irdelediği belliydi. Daha fazla ayrıntı öğrenmek istediğine emin değildi. Koşullar bu vakanın artık onun masasına gelmeyeceğini gösteriyordu ve doğrusu buna memnundu. Cesedin bulunduğu yere bakarken baş ve işaret parmağını bıyıklarında gezdirdi.

"Bakın ne diyeceğim," dedi. "Emeklilik için sabırsızlanıyorum. Bu şehirden uzaklaşmak için gün sayıyorum. Geçen hafta bir babayı tutukladık, sırf çok ağladığı için küçücük kızını onuncu kattaki dairesinin penceresinden aşağı atmış. Biraz sonra kız ar-

kadaşı neler olduğunu anlayıp telaşlanınca onu da atmış. Kapısını kırıp dairesine girdiğimizde oturma odasında oturmuş beyzbol maçı izliyor, mısır gevreği yiyordu. Bebek ölmüş. Kız arkadaş ise hastanede bitkisel hayatta. Beyni iflas etmiş. Sigortası yok, o yüzden şimdiden makineleri kapatmaktan bahsediyorlar. Adamın zaten umurunda bile değil."

Sanchez önce ceketinin altındaki beyaz manşetlerini, sonra da kravatını düzeltti. "Bu şehir vicdanını yitirmiş. Hiç merhamet kalmamış. Sonunda bunu yapan kişiyi bulduğunuzda bunu sırf eğlence için yaptığını öğrenirseniz hiç şaşırmam."

Kırk Üç

Hunter, Long Beach'teki Batı 8. Cadde'den Loma Vista Yolu'na dönerken Kaliforniya meşeleri yolu gölgeliyordu. Aradıkları ev neredeyse yolun sonundaydı. Biraz içeride kalan evin soluk sarı cephesi, beyaz kapı ve pencere çerçeveleriyle güzel bir kontrast oluşturuyordu. Alçak bir dövme demir çit, evi çevreliyordu. Arkasında düzgün biçilmiş çimleriyle bir bahçe vardı. Soldaki dar araba yolu evin arka tarafındaki tek arabalık garaja çıkıyordu. Araba yolunun kapıları açıktı. Metalik mavi bir Toyota Matrix garajın hemen önünde duruyordu. Plaka, Christina Stevenson'ın arabasınınkiyle eşleşiyordu.

Araştırma ekibine göre Christina, *LA Times*'ın merkez binasından perşembe akşamı ayrılmıştı. Cuma ve cumartesi günleri izin almıştı fakat pazar günü işinin başına dönmesi bekleniyordu. İşe gelmemişti ama bu şaşırtıcı değildi. Muhabirlerin, üzerinde çalıştıkları habere bağlı olarak günlerce ortadan kaybolduklarını olurdu.

Hunter arabasını sokağa, evin tam önüne park etti. Pazartesi öğleden sonra yolda in cin top oynuyordu. Hiç çocuk yoktu. Bahçesiyle ya da çimleriyle ilgilenen kimse yoktu. Verandasında oturup günün tadını çıkaran kimse yoktu.

Evin bahçesine araba yolunun kapısından girdiler. Hunter kapıyı çaldı, sonra da yokladı, kilitliydi. Her iki ön pencere de kilitliydi ve perdeleri çekilmişti.

Garcia garaj yolundan mavi Toyota'ya doğru ilerlemeye devam etmişti. Eldivenlerini giyip arabanın kapılarını yokladıktan sonra garaja yöneldi. Hepsi kilitliydi.

"Ön taraftaki her şey kilitli," dedi Hunter, Garcia'ya katılarak. "Bütün perdeler kapalı."

"Evin bu tarafında da öyle," dedi Garcia. "Araba ve garaj da kilitli. Ama belli ki perşembe akşamı gazeteden çıktıktan sonra eve gelmiş."

Birlikte evin arka tarafına doğru ilerlediler. Garajın sağ tarafındaki çit, ön taraftaki gibi süs olsun diye yapılmamıştı. Bu çit masif ahşaptı ve yaklaşık iki buçuk metre yüksekliğindeydi, sağlam görünümlü bir de kapısı vardı. Hunter kapıyı açmayı denedi. Kapı açıldı.

"Bu hiç hayra alamet değil," dedi Garcia.

Evin geniş avlusuna doğru yürüdüler, burada dikdörtgen bir yüzme havuzu vardı. Havuzun bir kenarına dört şezlong dizilmişti. Avlunun kuzey ucundaki küçük korunakta bir ızgara bulunuyordu. Evin arka cephesi tamamen camdan yapılmıştı. Evin içine açılan iki sürgülü kapı vardı. Biri oturma odasına, diğeri ise yatak odasına açılıyordu. Onlara daha yakın olan ve yatak odasına açılan kapı ardına kadar açıktı. Kapıya doğru ilerlemeye başladılar ve tam o anda kuvvetli bir rüzgâr doğuya, evin bulunduğu yöne doğru esmeye başladı. Açık kapının ardındaki çiçekli perde, odanın içini görebilecekleri kadar havalandı. İki dedektif oldukları yerde durup bakıştılar.

"Adli tıbbı arıyorum," dedi Garcia telefonuna uzanarak.

Kırk Dört

Christina Stevenson'ın geniş evi, şehrin o bölgesindeki pek çok evden daha büyüktü fakat Mike Brindle ve adli tıp ekibi an itibarıyla tüm çabalarını yatak odasını incelemeye yoğunlaştırmıştı.

Geniş ve rahat oda, pembe şifonyerden doldurulmuş oyuncaklara kadınsı dokunuşlarla dolup taşıyordu fakat içerisi savaş alanına dönmüştü. Oyuncaklar, yastıklar ve birkaç renkli minder etrafa saçılmıştı. Yatak örtüleri, sanki biri zorla yataktan çekilip koparılırken tutulmuş gibi kısmen dağılmıştı. Yatağın kendisi de yerinden oynamış, komodin yana devrilmişti. Yere düşen abajur onlarca küçük parçaya ayrılmıştı. Dom Ruinart 1998 şampanya şişesi yerde komodinin yanında duruyordu. Köpüklü sıvının çoğu dökülmüştü. Bir kısmı ahşap döşeme tahtalarının arasına sızmış, geri kalanı ise neredeyse buharlaşarak şişenin ağzının etrafında küçük bir birikinti oluşturmuştu. Şişenin birkaç santim ötesinde parçalanmış bir şampanya kadehi duruyordu.

Pembe şifonyer öfkeyle tekmelenmiş gibi görünüyordu. Parfüm ve saç ürünü şişeleri devrilmişti; birçoğu MP3 hoparlör yuvası, saç kurutma makinesi ve çeşitli makyaj malzemeleriyle birlikte yerdeydi. Şifonyerin aynası kırılmıştı. Henüz hiçbir yerde kan bulamamış olsalar da tüm oda herkese tek bir kelimeyi haykırıyordu: *boğuşma.*

Ancak bir adli tıp ekibi için boğuşma izi taşıyan bir suç mahalli turnayı gözünden vurmak gibi bir şeydi. Boğuşma, kur-

banın direndiği, bir şekilde karşılık verdiği anlamına geliyordu. Saldırgan buna hazırlıklı olsa bile kurbanın damarlarında adrenalin dolaşırken boğuşmanın ne kadar uzun ve şiddetli olacağı kestirilemezdi. Boğuşma her zaman geride daha fazla kanıt bırakılmasına neden olurdu; daha fazla iplik, daha fazla saç teli ya da kirpik kaybedilebilirdi. Komodinin ya da şifonyerin keskin köşesine çarpmak, çıplak gözle görülemeyen ama yine de geride kan, deri ve dolayısıyla DNA izleri bırakan mikro bir kesiğe yol açabilirdi. Kulağa tuhaf gelse de adli tıp açısından bakıldığında boğuşma harika bir şeydi.

Beyaz başlıklı tulum giymiş bir adli tıp görevlisi Hunter ve Garcia'nın açık buldukları cam kapıyı tozlayarak parmak izi arıyordu. Bir başka görevli yavaşça etrafta dolaşıyor, odadaki eşyaları etiketleyip fotoğraflıyordu. Mike Brindle yatak ve etrafındaki alan üzerinde çalışıyordu.

Hunter ve Garcia da başlıklı tulumlarını giymiş, şu anda oturma odasını inceliyorlardı. Mobilyalar zarif ve pahalı görünüyordu. Odanın güney ucunda iyi donatılmış bir açık plan mutfak bulunuyordu. Ön kapının sağında, şık siyah bir büfenin üzerindeki bir kâse dolusu sahte meyvenin yanına üç fotoğraf yerleştirilmişti.

Oturma odası ve mutfak inanılmaz düzenliydi. Her şey yerli yerindeydi. Boğuşma sadece yatak odasında yaşanmıştı.

Christina Stevenson'ın çantası büfenin yanında yerde bulunmuştu. Cüzdanı, ehliyeti, kredi kartları, araba anahtarları ve şarjı bitmiş cep telefonu da içindeydi.

Garcia mutfakta bakınırken cep telefonu öttü.

"Bayan Stevenson hakkında bir dosya geldi," dedi e-posta uygulamasına bakarak.

Hunter büfenin üzerindeki üç fotoğrafı inceliyordu. Birinde Christina sahilde bir yerde oturuyordu. İkincisinde ise canlı mavi gözleri ve dolgun dudaklarıyla güler yüzlü bir kadın gülümsüyordu. Christina kesinlikle annesinin gözlerini, güçlü burnunu,

çıkık elmacık kemiklerini ve alt dudağının altındaki küçük beni almıştı. Fotoğraftaki kadın da neredeyse aynı bene sahipti. Son fotoğrafta Christina siyah ve gri bir kokteyl elbisesi giymiş, elinde şampanya kadehi, şık giyimli bir grup insanla konuşuyordu.

"Dosyada ne diyor?" diye sordu Hunter, Garcia'ya dönerek.

"Pekâlâ, zaten bildiğimiz şeyleri geçiyorum," dedi Garcia. "Christina Stevenson burada, Los Angeles'ta doğmuş. Annesi Andrea'yla birlikte yaşadığı Northridge'de büyümüş. Kardeşi yok. Babası bilinmiyor ve burada dediğine göre hiçbir zaman yasal bir üvey babası olmamış. Annesi hiç evlenmemiş. Granada Hill Lisesi'ne gitmiş ve iyi bir öğrenciymiş, notları iyiymiş, başı hiç belaya girmemiş. Lise ikiden lise sona kadar amigo kız takımındaymış." Garcia uygulamada aşağıya doğru indi. "Annesi yedi yıl önce, Christina'nın UCLA'den gazetecilik diplomasını aldığı gün beyin anevrizmasından ölmüş."

Hunter'ın bakışları gayriihtiyari büfenin üzerindeki gülümseyen kadın fotoğrafına kaydı.

"Görünüşe göre annesinin ölümü hayatını altüst etmiş," diye devam etti Garcia. "Çünkü burada bir yıllık dönem için hiçbir şey yazmıyor. Ondan sonra, *LA Times*'ta stajyerlik yapmaya başlamış ve o günden beri de gazetede çalışıyormuş."

"Hep eğlence masasında mıymış?" diye sordu Hunter.

"Hayır. Dört yıl boyunca farklı masalarda görev yapmış: şehir, uluslararası, politika, ekonomi, güncel olaylar, suç, hatta spor. Ancak iki yıl önce eğlence masasına geçtikten sonra yerini bulabilmiş. Hiç evlenmemiş. Çocuğu yokmuş. Erkek arkadaşı da yokmuş. Uyuşturucu kullanımına dair bir kayıt yokmuş. Mali kayıtları hâlâ kontrol ediliyormuş ama evin kredisi bitmek üzereymiş. İyi bir maaşı varmış." Garcia biraz daha aşağı kaydırdı. "Dün *LA Times*'ın pazar baskısında büyük bir haberi yayınlanmış. Muhtemelen Emilio'nun sözünü ettiği haber."

"Haber neymiş?"

Garcia biraz daha aşağı kaydırdıktan sonra yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

"Şunu dinle: Bir Hollywood ünlüsünün, kendisi gibi ünlü olan kocası oynadığı dizinin çekimleri için şehir dışındayken çocuğunun öğretmeniyle ilişki yaşadığına dair bir habermiş. Haber eğlence ekinin kapağında ve gazetenin ön sayfasında kendine yer bulmuş." Garcia akıllı telefonunu kaldırdı. "Yanılıyorsam beni düzelt lütfen ama bu bir sürü yeni düşman kazandırabilecek türden bir hikâye. Evlilikleri yıkabilecek ve hayatları mahvedebilecek türden."

"Ünlü kimmiş?" diye sordu Hunter.

Garcia cevap veremeden Mike Brindle oturma odasının kapısından kafasını uzattı. "Robert, Carlos, gelip şuna bir baksanız iyi olur."

Kırk Beş

FBI Siber Suçlar Bölümü'nde tam bir zafer havası vardı. Gülümsemeler ve tebrikler havada uçuşuyordu. Los Angeles saha ofisinden sorumlu FBI direktörü bile memnuniyetini ifade etmek için Michelle Kelly'yi aramıştı.

Bilgisayarının başında oturan Michelle, Bobby'nin vaka dosyasını açtı. Dosyanın ön sayfasında, sağ üst köşede "fotoğraf dosyası" yazan boş kareye sağ tıkladı ve açılan menüde "ekle"yi seçti. Harry Mills, Bobby'nin tutuklanmasından sonra çekilen sabıka fotoğraflarını çoktan FBI'ın ana bilgisayarına aktarmıştı. Michelle fotoğraflardan birini seçip "ekle"ye tıkladı.

Ardından imleci "İsim" alanının üzerine getirip Bobby'nin gerçek adını yazdı: *Gregory Burke.*

Bobby artık küçük çocuklar için yüzü olmayan, isimsiz bir tehdit değildi.

Michelle, imleci *Soruşturma Durumu* alanına götürdü, "açık" kelimesini sildi, "kapandı-fail tutuklandı" yazdığında içini muazzam bir memnuniyet duygusu kapladı. Ama bu duygunun fazla uzun sürmeyeceğini biliyordu.

Ne yazık ki dışarıda sosyal ağ sitelerini, sohbet odalarını, oyun sitelerini ya da çocukların siber âlemde sosyalleşmek için toplandıkları ortamları takip eden çok fazla "Bobby" vardı. Michelle ve FBI Siber Suçlar Bölümü elinden geleni yapıyordu fakat

basit gerçek şuydu ki sayıca yetersizdiler ve karşı tarafın sayısı her geçen yıl artıyordu. Bobby'yi hapse atmanın internetin ilk günlerinden beri kaybetmekte oldukları savaşta küçük bir zafer olduğunu biliyordu fakat yine de böyle günlerde, verilen mücadeleye değiyordu.

"Sen iyi misin?" dedi Harry arkasından Michelle'e yaklaşarak.

"Çok iyiyim." "Kaydet" tuşuna bastı.

"Dudağın nasıl?"

Michelle parmak uçlarını şişmiş alt dudağına götürdü. "Biraz acıyor ama sanırım yaşayacağım. Bir pisliği daha hapse göndermenin karşılığında ödenen küçük bir bedel."

"Umarım içeride çürür."

Michelle kıkırdadı, komik bulduğundan ziyade rahatladığı için. "Elimizdeki kanıtlarla eminim çürüyecektir de."

FBI'ın Bobby'nin o gün için ayırttığı küçük oteli bulması iki saatten az sürmüştü. Tutuklandığı Venice Plajı'ndan sadece üç blok ötedeki odada kişisel belgeler, kredi kartları, para, seks malzemeleri, haplar, alkol ve içinde berrak bir sıvı bulunan, ilaç şişesi büyüklüğünde küçük bir şişe bulmuşlardı. Şişe çoktan FBI adli tıp laboratuvarına gönderilmişti ve herkes sıvının gama hidroksibütrik asit gibi bir tür ev yapımı tecavüz ilacı olduğuna inanıyordu. Ama asıl kanıt yatağın yanındaki küçük siyah çantadan gelmişti. Çantanın içinde Bobby'nin yüzlerce fotoğraf ve video kaydı içeren kişisel dizüstü bilgisayarını ve bir dijital video kamera bulmuşlardı.

Sevindirici şekilde, Bobby kameranın hafıza kartının içindekileri dizüstü bilgisayarına aktarma fırsatı bulamamıştı. Daha iki gün önce çekilmiş, düzenlenmemiş, on iki dakikalık videoda Bobby'nin en fazla on bir yaşındaki bir kızla birlikte olduğu açıkça görülüyordu.

"Ee," dedi Harry, "kutlamaya geliyorsun, değil mi? Hep birlikte Baja'ya gidip bir şeyler içeceğiz, belki yemek de yeriz."

Baja, FBI binasından sadece iki blok ötede bulunan bir Meksika ızgara restoranı ve barıydı.

Michelle saatine baktı. "Elbette ama siz önden gidin, ben kırk beş dakika sonra falan sizinle orada buluşurum. Cuma günü kaydettiğimiz o çılgın görüntülere bir kez daha bakmak istiyorum. Hani şu cam tabutun içindeki kadın... şu oylama olayı vardı ya."

Harry ona belli belirsiz gülümsedi. Canlı yayın sırasında ellerinden geleni yaptıklarını biliyordu ama bir sonuç elde edememişlerdi. Bütün yollar çıkmaz sokağa çıkmıştı. FBI Siber Suçlar Bölümü bir internet yayınında nadiren bu kadar profesyonelce engellenirdi ve bir giriş yolu bulmadaki "başarısızlıkları" Michelle'i Harry'nin daha önce sadece bir kez gördüğü şekilde kızdırmıştı. Michelle yenilgiyi kabullenemiyordu.

"Ne bulmayı umuyorsun, Michelle?"

"Bilmiyorum. Belki de hiçbir şey." Göz teması kurmaktan kaçınıyordu. "Belki de katil bizden *o derece* daha zekidir."

"Bu bir yarışma değil, biliyorsun değil mi?"

"Hayır öyle, Harry." Sonunda alev alev gözlerle ona baktı. "Çünkü eğer bizden daha iyiyse... eğer o kazanır ve biz kaybedersek insanlar ölür... hem de korkunç şekilde."

Harry iki elini teslim olur gibi kaldırdı ama Michelle'in ona kızgın olmadığını biliyordu. "Biraz yardım ister misin?"

Michelle gülümsedi. "Ben hallederim. Beni bilirsin. Sen diğerleriyle kutlamaya git, ben de birazdan gelirim. Ama sakın ben gelmeden sarhoş olayım deme."

"Ah, sana bunun sözünü veremem." Kapıya doğru ilerlemeye başladı.

"Harry," diye seslendi Michelle. "Bana bir Caipirinha söyler misin? Ekstra limonlu olsun."

"Elbette."

"İşim fazla uzun sürmez."

Harry arkasına dönüp kendi kendine gülümsedi. "Tabii tabii, eminim sürmez," diye mırıldandı.

Kırk Altı

Herkes gittikten sonra Michelle masasının etrafındaki ışıkları söndürdü, kendine büyük bir fincan kahve doldurdu ve üç gün önce internetten kaydettikleri görüntüleri incelemeye koyuldu. O görüntüleri hiç unutmamıştı fakat tarantula şahinleri yavaşça canını alırken o kadını tekrar o cam tabutun içinde kilitli görmek Michelle'in ensesindeki tüm tüyleri diken diken etmişti. Kalp atışları hızlanırken şişmiş alt dudağı yeniden zonklamaya başladı. Görüntülerin sonunda, büyük siyah yaban arılarından biri kadının burun boşluğundan çıktığında Michelle'in midesi bulanır gibi oldu; hatırladığı kadarıyla bu his, sabahın erken saatlerinde dört FBI ajanının kendisini tutuklamak için kapısına dayandığı gün hissettiğinden pek farklı değildi.

Michelle'in çok küçük yaşlardan beri bilgisayarlarla arası çok iyiydi, bu kendisinin bile açıklayamadığı bir şeydi. Beyni farklı şekilde programlanmış gibiydi, en karmaşık makine kodu satırlarını bile bir çocuk şarkısı gibi okuyabiliyordu.

Michelle Kelly, Kaliforniya'nın kuzeyinde yer alan Doyle'da doğmuştu. Babası o daha on dört yaşındayken vefat etmişti. İlk gençlik yıllarından beri sigara içen ve zayıf bir bağışıklık sistemine sahip olan babası, soğuk algınlığını atlatmaya çalışırken zatürreye yakalanmıştı. Yalnız kalmaktan korkan, çekingen ve itaatkâr bir kadın olan annesi bir yıl sonra yeniden evlenmişti.

Michelle'in şiddet eğilimli bir ayyaş olan üvey babası, çok geçmeden öz saygısı düşük annesini uyuşturucu kullanan, alkol alan bir zombiye dönüştürmüştü. Michelle ne kadar çabalarsa çabalasın annesinin bir enkaza dönüşmesini engelleyememişti.

Üvey babası, evlerine taşındıktan altı ay sonra bir gece geç vakitte Michelle'in odasının kapısını dikkatlice açıp içeri girmişti. Annesi bir şişe votkanın dörtte üçünü içtikten sonra oturma odasında sızmıştı.

Üvey babası iri, terli ve çıplak bedeniyle üzerine çıkınca Michelle sarsılarak uyanmıştı; kalbi âdeta göğsünü döverken nefesi boğazında düğümlenmiş, şaşkınlık ve dehşet gözlerini aydınlatmıştı. İri eliyle ağzını kapatan üvey babası, başını sertçe yastığa bastırıp kulağına, "Şşş, sakın karşı koyma, bebeğim. Bundan hoşlanacaksın. Söz veriyorum. Sana gerçek bir erkeğin nasıl olduğunu öğreteceğim. Ve çok geçmeden daha fazlası için bana yalvaracaksın," diye fısıldamıştı.

Michelle'in giysilerini kısmen parçalamayı başarmıştı ve içine girmeye hazırlanırken elini ağzından çekmişti. Michelle ağzını açmış ama çığlık atmak yerine var gücüyle adamın elini ısırmıştı. Genç dişleri, bıçağın tereyağını kesmesi gibi, eti ve kemiği keserek adamın serçe parmağını koparmıştı. Elinden kanlar fışkıran adam acıyla çığlık atarken Michelle parmağı adamın yüzüne tükürmüştü. Ardından bir beyzbol sopası alıp adamın bacaklarının arasına sert ve hızlı bir şekilde vurduktan sonra evden çıkıp gecenin karanlığına karışmıştı. Bir daha asla geri dönmemişti.

Üç gün sonra, Michelle otostopla dört farklı arabaya binerek Los Angeles'a varmıştı. Birkaç gün sokaklarda yaşamış, çöplerden yemek yemiş, karton kutuların altında uyumuş ve Santa Monica Plajı'ndaki duş ve tuvaletleri kullanmıştı.

Vücutları dövmeyle kaplı iki sörfçü olan Trixxy ve erkek arkadaşıyla da aynı plajda tanışmıştı. Ona isterse evlerinde kalabileceğini söylemişlerdi. "Bir sürü kişi kalıyor," diye açıklamışlardı.

Bu doğruydu. Evlerine sürekli birileri girip çıkıyordu.

Michelle kısa süre sonra Trixxy ve erkek arkadaşının sadece sörf tutkunu olmadıklarını öğrenmişti. Aynı zamanda ilk nesil internet korsanlarındandılar. O zamanlar internet ticari dünyaya henüz ilk adımlarını atıyordu. Her şey yeniydi ve güvenlik kusurluydu.

Trixxy ve erkek arkadaşı çok geçmeden Michelle'in bilgisayarlar konusunda doğuştan yetenekli olduğunu anlamışlardı. Aslında "doğuştan yetenekli" doğru ifade değildi. Michelle tam bir dâhiydi. Trixxy ve erkek arkadaşının saatlerini, hatta günlerini alabilecek problemleri çözmek için doğru kodları dakikalar içinde bulup yazabiliyordu. Kısa sürede her türlü internet sunucusuna ve çevrim içi veri tabanına girebilir hale gelmişti: üniversiteler, hastaneler, kamu kurumları ve özel kurumlar, finans kuruluşları, federal makamlar, uluslararası işletmeler... Sınır yoktu. Güvenlik seviyesi arttıkça meydan okuma büyüyor, Michelle daha iyi oluyordu. Hatta FBI ve NSA veri bankalarına aynı hafta içinde iki kez girmişti.

Siber âlemdeki her korsan gibi Michelle de kendine bir takma ad seçmişti: Yunan mitolojisinde cesaretin ruhu olan Thrasos. *Tam benlik*, diye düşünmüştü.

Siber âlemde olasılıklar sonsuzdu ve Michelle daha yeni yeni eğlenmeye başlıyordu. Tam o sırada annesinin yarım kutu hapı bir şişe viskiyle yuttuktan sonra vefat ettiğini öğrenmişti.

Michelle üzüntü ve öfkenin birleşimiyle üç gün boyunca gözyaşı dökmüştü. Çok geçmeden üvey babasının sadece birkaç ay önce annesini bir vasiyetname hazırlamaya ikna ettiğini ve annesinin gerçek babasının satın aldığı, yaşadıkları evi ve sahip olduğu bütün değerli eşyalarını ona bıraktığını öğrenmişti. Bununla

birlikte Michelle'in öfkesi şiddetlenmişti. Üvey babası annesini sarhoş bir müptelaya dönüştürmüş, sonra da elinde avucunda ne varsa hepsini çalmıştı. Michelle kontrol ettiğinde adamın evi çoktan satışa çıkardığını öğrenmişti. İşte o zaman içindeki öfkeli canavar haykırmaya başlamıştı: INTIKAM.

Bir hafta içinde üvey babasının hayatı kaymış, Michelle internet aracılığıyla onun hayatını mahvetmeye başlamıştı. Kimsenin çözemediği dâhilî bir bilgisayar hatası yüzünden banka hesabındaki tüm para gizemli bir şekilde kaybolmuştu. Michelle onun adına saçma sapan kumar borçları çıkarmış, kredi kartlarının limitini aşmış, ehliyetini askıya almış ve gelir vergisi beyannamesini değiştirip Milli Gelirler İdaresi'nin peşine düşmesini sağlamıştı. Onu beş parasız, evsiz ve yapayalnız bırakmıştı.

Üç ay sonra üvey babası trenin önüne atlamıştı. Michelle zerre kadar vicdan azabı hissetmemişti. Eski bir erkek arkadaşı, satmak amacıyla uyuşturucu bulundurmaktan tutuklandıktan sonra bir anlaşma karşılığında polislere Michelle'i ihbar etmişti. Polisler de bu ihbarı, zaten bir süredir Thrasos'u arayan FBI Siber Suçlar Bölümü'ne iletmişti. Eski erkek arkadaşının verdiği bilgilerle, FBI bir haftadan kısa zamanda bir izleme operasyonu düzenlemişti. Birkaç gün sonra da tutuklama gerçekleşmişti. Dört ajan ön kapısından içeri daldığı sırada Michelle, ABD'nin batı kıyısının tamamına elektrik dağıtan güç nakil şebekesi olan WSCC'nin veri tabanına girmişti. Ücretlendirme sistemini yeniden yapılandırarak Montana'dan New Mexico'ya ve Kaliforniya'ya kadar herkese sudan ucuz fiyatlarla elektrik vermişti.

O dönemde siber suçlar ve siber terör Amerika ve Amerikan yaşam biçimi için büyük bir tehdit haline gelmişti. ABD hükümeti, Michelle Kelly'nin sahip olduğu türden uzmanlığa sahip birinin, yeni mücadelelerinde bir düşmandan ziyade muazzam bir silah ve müttefik olma potansiyeli taşıdığını anlamıştı. Bunu göz önünde bulunduran FBI ona bir anlaşma teklif etmişti: Ya

kanunların yanında bilgisayar korsanlığı yapmaya devam et ya da hapsi boyla.

Michelle anlaşmayı kabul etmişti.

Çok geçmeden eski hayatını pek özlemediğini fark etmişti. Yasaları çiğnemekten hoşlandığı ya da parasal kazanç elde etmeyi amaçladığı için bilgisayar korsanı olmamıştı. Meydan okumayı ve heyecanı sevdiği ve bu işte çok başarılı olduğu için bilgisayar korsanı olmuştu. Ona teklif edilen anlaşma bunların hiçbirini elinden almıyor, bilakis hepsini yasal hale getiriyordu.

Şaşırtıcı olmayan şekilde, FBI kartlarını mükemmel oynamıştı. Michelle'in evden kaçmasının nedeninin tacizci üvey babası olduğunu bildiklerinden Büro'daki ilk yılı boyunca ilgilendiği her vakanın bir siber seks suçu –daha doğrusu pedofili– içermesini sağlayarak onu yeni rolüne alıştırmışlardı. Michelle'in bu tür suçlulara karşı duyduğu öfke ve tiksinti o kadar yoğundu ki her vakayı kişisel bir mesele haline getirerek kendini tamamen işine adamıştı.

Yaptığı işte o kadar iyiydi ki dört yıl içinde Los Angeles FBI Siber Suçlar Bölümü'nün başına geçmişti.

Michelle tüm bu anıları zihninden kovup dikkatini tekrar cam tabutun içine kilitlenmiş kadının görüntülerine verdi. Kaydı başından itibaren bir kez daha izledi, gözden kaçırdığı bir ayrıntı aradı fakat yine bir şey bulamadı.

"Ne arıyorsun, Michelle? Burada hiçbir şey yok," dedi kendi kendine, bir yandan da avucunun içiyle alnına masaj yaparak.

Tuvalet molası verdi, kahvesini tazeledi, masasına döndü. Henüz pes etmeye hazır değildi.

Bir sonraki adımı, görüntüleri iki buçuk kat yavaşlatmak ve bir "renk ve kontrast" uygulamasının yardımıyla renk doygunluğu yöntemini kullanarak onları iyileştirmek oldu. Aşırı doygunluk, genelde insanların başka türlü fark edemeyecekleri küçük ayrıntıları öne çıkarırdı.

Michelle sandalyesinde öne doğru eğildi, dirseklerini masaya koydu, çenesini parmaklarına dayadı ve tekrar en baştan başladı.

Görüntüleri düşük hızda izlemek neredeyse zihnini uyuşturuyordu. Renk ve kontrast doygunluğu gözleri daha hızlı yoruyor, göz kürelerini zorluyordu. Michelle üç dört dakikada bir kısa molalar verdi. Gözlerini rahatlatmak için şakaklarına masaj yaparken bir an için odanın diğer ucundaki bir şeye odaklanıyordu fakat daha şimdiden göz kürelerinin hemen arkasında bir baş ağrısının filizlendiğini hissedebiliyordu.

"Belki de Harry'nin yardımını kabul etmeliydim," diye mırıldandı kendi kendine. "Ya da daha iyisi, belki de onlarla birlikte gitmeliydim çünkü şu anda bir içkiye çok ihtiyacım var."

Kahvesinden bir yudum daha içtikten sonra görüntülerin tekrar oynamasına izin verdi ve ekranın sağ alt köşesindeki zaman sayacını kontrol etti. Bir dakikadan biraz fazla bir zamanı kalmıştı.

Gözleri ekrana döndüğünde Michelle bir şeyin hızla geçtiğini gördüğüne yemin edebilirdi.

Bir tarantula şahini değildi ama.

"O da neydi?"

Kaydı durdurdu, görüntüleri birkaç saniye geri sardı ve "oynat" tuşuna bastı.

Yakınlaştır.

O şeyin tekrar geçtiğini gördü.

Adrenalin vücuduna hücum etti.

Michelle görüntüleri bir kez daha geri sardı ama bu kez ekranın belirli bir bölümünü yakınlaştırarak renk ve kontrast doygunluğu uygulamasını kapattı. Görüntüleri kendiliğinden ilerlemesine izin vermek yerine eliyle kare kare ilerletti.

Ve işte oradaydı.

Kırk Yedi

Hunter ve Garcia, Brindle'ı evin iç kısımlarına giden kısa koridorda takip ederek Christina Stevenson'ın yatak odasına geri döndüler.

"Çarşaflara, yatak örtülerine ve yastık kılıflarına ultraviyole testi yaptık," dedi Brindle iki dedektifi yatağa doğru yönlendirerek. "Hiçbir yerde meni izine rastlamadık ama özellikle yatak örtülerinin bu köşesinde küçük kan lekeleri var. Kanın kurbana ait olup olmadığını laboratuvar söyleyecek." UV ışığını tekrar açmadan önce yeri işaret etti. "Bakın."

Koyu veya kırmızı yüzeylerdeki kan lekelerini tespit etmenin en basit ve hızlı yolu ultraviyole ışık kullanmaktı. Lekenin görülebilmesi için arka plan ile leke arasında yeterli kontrastı sağlıyordu.

UV ışığı yanar yanmaz koyu mavi yatak örtüsü üzerinde dört küçük kan lekesi açıkça fark edilir hale geldi. Ancak çok küçüktüler ve bir anlam ifade etmiyorlardı. Kurban duşta bacaklarını tıraş ederken oluşan küçük bir jilet kesiğinden bile gelmiş olabilirlerdi.

Bunu Brindle da biliyordu fakat gösterecekleri henüz bitmemişti. UV ışığını kapattı, Hunter ve Garcia'ya küçük bir plastik kanıt torbası uzattı. İçinde kadınlar için elmas bir Tag Heuer marka saat vardı.

"Bunu yatağın altında, duvarın dibinde buldum."

İki dedektif de hâlâ etkilenmiş görünmüyordu. Odaya tam bir dağınıklık hâkimdi. Her şekil ve büyüklükteki eşyalar devrilip sağa sola savrulmuştu. Başlangıçta şifonyerin üstünde olan saat yatağın altına düşmüş olabilirdi.

"Hepsi bu kadar değil," dedi Brindle dedektiflerin yüzlerindeki kuşkulu ifadeyi fark ederek. Onlara ikinci bir şeffaf plastik kanıt torbası gösterdi. İçinde üç küçük parça vardı. "Bunları da yatağın altında buldum. İşte, bunu kullanın." Onlara ışıklı bir büyüteç uzattı.

Hunter ve Garcia torbanın içindeki nesneleri birkaç saniye boyunca incelediler.

"Tırnak parçaları," dedi Hunter.

"Kopmuş tırnak parçaları," diye açıkladı Brindle. "Döşeme tahtalarının arasına girmişlerdi." Hunter ve Garcia'nın bu duyduklarını sindirmeleri için durakladı. "Anlaşılan kurban yatağın altında saklanıyormuş. Fail onu bulmuş ve sanırım bacaklarından tutup çekmiş. Yatağın altından kalkan tozlar... sürüklenen insan gibi ağır bir şeyle uyumlu bir leke izi oluşturmuş."

Hunter ve Garcia içgüdüsel olarak bir adım geri çekilip yatağın altına bakmaya çalışırcasına başlarını yana eğdiler.

"Tutunacak hiçbir şeyi olmadığı için," dedi Brindle teorisine devam ederek, "sürüklenmeye karşı koymaya çalışarak zemini tırmalamış gibi görünüyor; tırnakları da o sırada kırılıp kopmuş olmalı. Fail, kurbanı yatağın altından çıkardığında can havliyle tutunabileceği bir şeye uzanmış." Brindle duraklayıp tekrar yatak örtülerine baktı. "Kan örtülere bence bu şekilde bulaştı."

Bütün dikkatler yeniden yatak örtülerine çevrildi.

"Görüyorsunuz ya," diye açıkladı Brindle. "Çekilen bir tırnak, tırnak yatağının kesilen bir parmak kadar kanamasına neden olur ama kırılan bir tırnak ancak tırnak yatağının ucu veya yanları kesilirse kanamaya yol açar. Hatta kesilse bile hiç

kanama olmayabilir. Olursa da bu minimal düzeyde kalır. Tıpkı burada olduğu gibi."

Hunter ve Garcia bunu bir süre düşündüler.

"Bunları da yatağın bazasının alt tarafında buldum." Onlara son bir kanıt torbası daha gösterdi. Bu torbanın içinde sarı dört saç teli vardı. "Muhtemelen yatağın altından çekilirken kafası bazaya çarptı." Endişeyle nefes verdi. "Odanın durumuna bakılırsa kurbanın tamamen etkisiz hale gelene kadar tekme ve yumruklar savurarak elinden geldiğince mücadele ettiğini söyleyebilirim."

Düşünceli bir sessizlik.

Önce Garcia konuştu.

"Kurbanın yatağın altında saklanması dışında hepsi mantıklı. Bu, birinin onun peşinde olduğunu bildiğini ima eder." Önce sürgülü cam kapılara, sonra yatağa baktı. "Evden veranda kapılarından kaçabilecekken neden buraya saklansın ki?"

Tam o sırada sürgülü cam kapıları tozlayarak parmak izi arayan adli tıp uzmanı Dylan, "Burada parmak izleri buldum," dedi.

Herkes dönüp ona baktı.

"Laboratuvar doğrulayacaktır ama sadece bakınca bile desenlerin aynı olduğunu söyleyebilirim. Hepsinin aynı kişiye ait olduğuna şüphem yok. Küçük parmaklar. Narin eller. Kesinlikle bir kadına ait."

Parmak izi söz konusu olduğunda kimse Dylan'ın eline su dökemezdi.

"Peki ya kilit?" dedi Brindle.

"Kilit kırık değil," dedi Dylan. "Kilidi söküp analiz için götürmemiz gerekecek ama bu standart bir silindirli kilit. Pek güvenli değil. Eğer fail eve bu kapıdan girmişse kolayca açmış olabilir. Çocuk oyuncağı."

Silindirli kilitler özel olarak hazırlanmış bir maymuncuk kullanılarak rahatlıkla açılabilirdi. Tek bir maymuncuk aynı tip-

teki tüm kilitlerde işe yarardı. İnternette kilit açmayı öğreten birkaç video vardı.

Hunter hâlâ Brindle'ın kendisine verdiği üç kanıt torbasına bakıyordu. Garcia'yla aynı fikirdeydi. Yatağın altına saklanmak bu şartlar altında hiç akla yatkın değildi.

"Mike, bu saati tam olarak nerede buldun?" diye sordu.

Brindle gösterdi.

Hunter yere yatıp yatağın altına baktı, gözleri saatin bulunduğu yeri incelerken zihni olasılıklar arasında gidip geliyordu. Yine de hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Garcia yatağın diğer tarafına doğru yürüdü; Dylan'ın cam kapı ve kilidi tozladığı yerin tam karşısında, çiçekli perdelerin önünde durdu. Dikkati dağılan Hunter, bir an için Garcia'nın yatağın altından görebildiği siyah ayakkabılarına ve çoraplarına odaklandı.

Hunter'ın vücudu kasıldı. Düşünce süreci bir saniye içinde A'dan Z'ye atladı. "Yok artık," diye fısıldadı, bakışları ortağının ayakkabılarına kilitlenmiş halde.

"Ne oldu?" dedi Garcia.

Hunter ayağa kalktı. Tüm dikkatini Garcia'nın hemen arkasındaki perdelere yöneltmişti.

"Robert, ne gördün?" dedi Garcia tekrar.

"Ayakkabılarını."

"Ne?"

"Yatağın altından ayakkabılarını gördüm."

Herkesin kafası karıştı.

"Tamam, yani?.."

Hunter bir dakika bekle dercesine parmağını kaldırıp düz bir çizgide yürüyerek perdelere doğru ilerledi. Diz çöktü, bir süre dikkatle zemini inceledi.

"Yok artık!" Kelimeler dudaklarından döküldü âdeta.

"Ne oldu?" diye sordu Brindle yaklaşarak. Garcia da hemen arkasındaydı.

"Sanırım burada toz kayması var," dedi Hunter işaret parmağıyla göstererek. "Muhtemelen ayak izinden kaynaklı."

Brindle yanı başında diz çöküp zemini gözleriyle inceledi. "Lanet olsun," dedi biraz sonra. "Haklı olabilirsin sanırım."

"Bence Christina'nın gördüğü şey buydu," dedi Hunter, Garcia'ya bakarak. "Katilinin ayakkabıları. Bence yatağın altında saklanmıyordu. Muhtemelen saatini almak için yatağın altına girdi ama o sırada onu gördü. Katilini gördü. *Asıl* saklanan, katilin ta kendisiydi."

Oda bir an sessizliğe gömüldü.

"Pekâlâ, bunun fotoğrafını çekelim," dedi Brindle sonunda Dylan'a hitaben. "Bir de biraz filme ihtiyacım var. Bakalım buradan parmak izi alabilecek miyiz."

Hunter ayağa kalktı ve gözlerini yavaşça önündeki panoramik cam duvarda gezdirdi.

"Aslında buradaki her şeyi tozlasak iyi olur," dedi. "Katil epey bir süre saklanıp beklemiş olabilir." Sanki bir leke izi arıyormuş gibi, burnu neredeyse cam duvara değecek kadar, birkaç santim öne doğru eğildi. "Belki de cama yaslanmıştır. Belki bir şey bırak..."

Hunter dondu kaldı. Kelimeler boğazında düğümlendi.

"Ne oldu?" dedi Garcia ortağının hemen arkasında durup omzunun üzerinden bakmaya çalışarak ama neye baktığına dair hiçbir fikri yoktu. Hunter'ın arka tarafta bir şey gördüğünü sandı.

Hunter cama bir kez daha üfledi; bu kez uzun, bilinçli bir üflemeydi ve nefesini daha geniş alana yaymak için başını hareket ettirdi. Cam birkaç saniyeliğine buğulandı.

Garcia işte o zaman gördü.

"*Şaka* yapıyor olmalısın!"

Kırk Sekiz

LA Times'ın Batı 1. Cadde'deki merkez binasının geniş açık plan ofis katı öğle arasındaki bir okul bahçesinden farksızdı. Bütün muhabirler ellerindeki haberleri yetiştirmek için koştururken ortamda telefon konuşmaları, klavye tıkırtıları, yüksek sesli sohbetler ve telaşlı ayak sesleri birbirine karışıyordu.

Pamela Hays etrafını saran gürültüye ve karmaşaya duyarsız, köşedeki masasında oturuyordu. Kendisi *LA Times*'ın eğlence masası editörüydü ve onun da acelesi vardı, yarınki gazetenin ekinde yer alacak yazıların son halini gözden geçiriyordu.

Herkesin ona taktığı isimle *Eğlenceci Pam*, yirmi dört yaşında üniversiteden mezun olduğundan beri, yani sadece yedi yıldır *LA Times*'ta çalışıyordu. Gazetedeki ilk yılı zorlu geçmişti. Üniversiteden yeni mezun olduğu ve yüksek tirajlı bir gazetede çalışma deneyimi olmadığı için sadece kendisinin ve annesinin okuduğuna emin olduğu hikâyeler hakkında sonsuz sayıda ikinci sınıf yazılar yazarak rüştünü ispat etmek zorunda kalmıştı. Hatta yazdığı yazıların pek çoğu basıma bile gitmemişti. Ama Pamela iyi bir muhabir ve uzman bir araştırmacı olduğunu biliyordu. Başkalarının da bunu fark etmeye başlaması uzun sürmedi.

Pek çok yönden olağanüstü bir adam olan ve o dönem eğlence masasında şehir editörlüğü görevini yürüten Bruce Kosinski, Pamela'ya "gerçek" bir hikâyede şansını denemesi için fırsat veren ilk kişiydi. Pamela bu işten yüzünün akıyla çıkmıştı. Araştırması

kusursuzdu ve haber gazetenin ön sayfasında çıkmıştı. İki yıl önce Bruce Kosinski, *LA Times*'ın başeditörü olarak atanınca eski işi de Pamela'ya teklif edilmiş, o da memnuniyetle kabul etmişti.

Pamela'nın Bruce'la yattığı doğruydu fakat eğlence masası editörlüğünün kendisine teklif edilmesinin nedeninin bu olmadığını biliyordu. Ona göre bunu fazlasıyla hak etmişti.

Listesindeki bir başka yazının düzeltmesini bitiren Pamela, sandalyesini geriye doğru itti, tutulan boynunu esnetti.

"Marco hangi cehennemde?" diye sordu yüksek sesle. Cevap alamadı.

LA Times'taki diğer bölüm editörlerinin çoğunun aksine Pamela'nın ofisi yoktu. Ofisi olup olmamasını pek umursamıyor, ana odanın tüm koşturmacasının ortasında muhabirleriyle oturmayı tercih ediyordu.

Duvardaki saate baktı.

"Lanet olsun, yazısını bana ulaştırmak için yirmi dakikadan az zamanı var. Yine gecikirse onu kovarım. Saçmalıklarından bıktım usandım artık."

"Bu da ne?" dedi masası Pamela'nınkinin tam karşısında olan muhabir Pedro bilgisayar ekranına kaşlarını çatıp bakarak. "Pam, Christina gazete dışında oyunculuk mu yapıyor?" dedi.

Pamela adama aklını yitirmiş gibi baktı. "Sen ne saçmalıyorsun, *muchacho*?"[3] Aralarındaki ilişkiye istinaden Pamela, Pedro'yla konuşurken araya İspanyolca kelimeler sıkıştırıyordu.

"Gelip şuna bir baksana," diye seslendi Pedro. Sesinde hiç alaycılık yoktu.

Pamela kalkıp Pedro'nun masasına doğru ilerledi.

"İnternette birkaç şey bakıyordum," dedi Pedro, "bu makaleye rastladım." Ekranını gösterdi.

---

3 (İsp.) Genç adam. (yay. n.)

"Gerçek mi Sahte mi?" adlı kısa bir makaleydi bu. Başlık Pamela'nın dikkatini çekmediyse de gözleri başlığın altındaki küçük fotoğrafa takıldı: Bir tür cam muhafazanın içinde yatan bir kadın vardı ve bedeninin etrafında yüzlerce korkunç siyah böcek dolaşıyordu. Fotoğrafın kalitesi düşük olmasına rağmen alt dudağının hemen altındaki küçük siyah ben de dâhil olmak üzere kadının yüzü açıkça görülebiliyordu.

Pamela damarlarındaki kanın neredeyse donduğunu hissetti. Yazıyı okudukça zaten solgun olan yüzünün rengi tamamen attı.

Aklında en ufak bir şüphe yoktu. Fotoğraftaki kadın Christina Stevenson'dı.

Ve bu her neyse, sahte falan değildi.

Kırk Dokuz

Hunter sabah 05.15'te ölüyü bile diriltebilecek bir baş ağrısıyla uyandı. Odasının karanlığında yatağında oturmuş, katatonik bir şekilde önündeki boş duvara bakıyordu. Sanki yeterince uzun süre bakarsa beynini boğan tüm sorulara sihirli bir şekilde cevap bulacaktı.

Ama olmadı.

Beyni tamamen iflas etmeden kendini, düşünmeyi bırakmaya zorladı. Hazırlanıp yaşadığı yerden sadece üç blok ötedeki yirmi dört saat açık spor salonunun yolunu tuttu. Spor yapmak her zaman kafasını boşaltmasını sağlardı.

Neredeyse iki saat sonra, sıcak bir duşun ardından Emniyet Genel Müdürlüğü binasına gitmek üzere yola çıktı.

Hunter ofise vardığında Garcia yeni gelmişti. Birkaç saniye sonra da Başkomiser Blake teşrif etti.

"Kendinizi hazırlayın," dedi ve kapının arkasından büyük bir gümbürtüyle kapanmasına izin verdi. "Çünkü geciken fırtına sonunda koptu."

"Fırtına mı?" dedi Garcia kaşlarını çatarak.

"Basın fırtınası," dedi başkomiser, *LA Times*'ın o sabahki nüshasını dedektifin masasına çarparak. Ön sayfanın üst yarısını, cam tabutun içinde yatan Christina Stevenson'ın altı küçük fotoğrafı kaplıyordu. Sırayla dizilmişlerdi. İlk üçünde oy verme işleminin farklı aşamalarında, YENSİN seçeneği 211'de, 745'te

ve son olarak 1000'deyken, dehşete düşmüş ve şaşkın yüzü görünüyordu. Sonraki iki fotoğrafta cam tabutu tarantula şahinleriyle paylaşıyordu. İki fotoğrafta da yüzü acıyla çarpılmış ve kasılmıştı.

Son fotoğrafta hareketsiz ve donuk gözlerle bakıyordu, vücudu kırmızı yumrularla ve siyah yaban arılarıyla kaplıydı, şişmiş dudakları kanıyordu.

Yaban arıları tarafından sokularak can vermişti.

Fotoğrafların üstündeki manşette ÖLÜM AĞI yazıyordu. KATİL VAHŞİ İNFAZI İNTERNETTEN CANLI YAYINLADI.

Garcia makaleyi gözden geçirmeye başladı. Yayının sahte değil, gerçek olduğu yazıyordu. Olanlar fazla ayrıntıya girilmeden anlatılıyordu. Christina'nın cesedinin bulunulmasına değinilmemişti.

Hunter masasına yaslandı. Gazetenin yazdıklarıyla ilgilenmiyor gibiydi.

"FBI size bu video internetten kaldırıldı dedi sanıyordum," dedi Başkomiser Blake. "Bunu nereden bulmuşlar?"

"Tamamen kaldırılamamıştı," dedi Hunter. "Sadece çoğu insanın erişemeyeceği bir duruma getirilmişti. Ama bir şey bir kez internete düştü mü o hep oradadır. Çoğu insan bulamasa bile. *LA Times*'ın videonun izini sürmesini sağlayacak kaynağı ve çalışanı var."

Oda havasız gelmeye başlamıştı. Başkomiser Blake odadaki tek pencereye doğru yürüdü ve onu iterek açtı.

"Şimdiye kadar haberi onlardan başka yapan yok," dedi sinirli bir şekilde. "Ama basın ofisimiz yerel, ulusal ve uluslararası gazetelerden bir yığın telefon aldı. Çığ gibi büyüyecek saçmalıklar daha yeni başlıyor."

Hunter ve Garcia başkomiserin bazı dangalaklardan gelecek telefonları ya da isimsiz mektuplar vasıtasıyla iletilecek ve çoğu protokol gereği kontrol edilmesi gerekecek olan sahte ihbar ve bilgileri kastettiğini biliyordu. Buna ek olarak, bir de medyumlar-

dan ve Tarot okuyucularından gelen ve davayı çözmeye yardımcı olabilecek görüntüler veya mezarın ötesinden alınan mesajlar içeren telefonlar vardı. Bunlara alışkındılar. Ne zaman yüksek profilli yeni bir katil haberi çıksa bunlar olurdu.

"Belediye başkanıyla sabah telefonda görüştüm," diye ekledi Başkomiser Blake. "Beni evimden aradı. Telefonu kapatır kapatmaz Kaliforniya Valisi'nden bir telefon aldım. Herkes neler olup bittiğini bilmek istiyor ve ev telefonum bu vakanın bilgi hattı haline gelmiş gibiydi." Gazeteyi Garcia'nın masasından alıp hızla fırlatarak çöp tenekesini devirdi ve içindekilerin dökülmesine yol açtı.

"Onlara ne dediniz?" diye sordu Hunter çöp tenekesini sakin bir şekilde kaldırarak.

Başkomiser Blake, Hunter'a baktı. Makyajı her zamanki gibi kusursuzdu ama normalde sürdüğünden daha koyu göz farı sürmüştü ki bu da gözlerindeki öfkeli bakışı ölümcül gösteriyordu. Hunter yine de geri adım atmadı.

"Onları elimizden geleni yaptığımıza ikna etmeye yetecek kadarını," dedi. "Ama bilmeleri gerekmeyen hiçbir şey söylemedim. Katilin önce seninle temasa geçtiğini ve bizim bu vakayı gazetelere çıkmadan çok önce araştırmaya başladığımızı kimse bilmiyor. Bu katilin Christina Stevenson'dan önce en az bir kurbanın canını aldığını kimse bilmiyor. Tüm bunları gizli tutmak istiyorum. Herkesin bildiği kadarıyla, bu çevrim içi cinayetlerle ilgili soruşturmalara bugün başlıyoruz."

"Bize uyar," dedi Hunter.

"Soruşturmanın bu kadar erken safhasında basın toplantısı talebini reddettim," diye devam etti başkomiser hâlâ sinirli bir şekilde. "Ama ikinizin de çok iyi bildiği gibi, bundan kaçamayacağız. Eninde sonunda bir basın toplantısı olacak. Ve bilin bakalım ne olacak?" Cevap beklemedi. "O idam mangasının karşısına siz ikiniz çıkacaksınız."

Hunter'ın hayatta basın toplantılarından daha çok nefret ettiği çok az şey vardı. Nefesini boşaltıp burnunun kemiğini sıktı. Yaptığı yorucu spora rağmen baş ağrısı hâlâ beynini kemiriyordu.

"*LA Times*'ın pazar baskısını okudunuz mu?" diye sordu Başkomiser Blake. "Christina Stevenson'ın haberini okudunuz mu?"

İki dedektif de başını salladı.

"Şu 'ünlü' olayını sağlam ifşa etmiş," dedi başkomiser. "Magazin ve dedikodu yayınlarından pek hazzetmem ama dünden beri epey haşır neşir olmak zorunda kaldım. Hepsi de aldatılan kocanın muhtemelen boşanma davası açacağını söylüyor." Durakladı fakat Hunter ya da Garcia'dan bir tepki gelmedi. Devam etti. "Her ne olursa olsun, bu ilişki ciddi yara almış durumda. Kadının eylemleri pek başarılı olmayan oyunculuk kariyerine de muhtemelen son verecektir. Yine de bu olaydan bir kitap anlaşması çıkarırsa hiç şaşırmam. Demek istediğim şu ki hepimiz insanların çok daha önemsiz şeyler için öldürüldüğü vakalar gördük. Bu ünlü çifti şüpheli olarak araştırıyor musunuz?"

"Bir ön araştırma yaptık," dedi Garcia. "Adam hafta başından beri Sacramento'da çekimdeymiş. Belli ki ilişkiden ya da hikâyenin yayımlanacağından haberi yokmuş. Pazar akşamı Los Angeles'a dönmüş. Christina Stevenson'ın öldüğü cuma akşamı için hem kadının hem de sevgilisinin sağlam tanıkları var. Ayrıca hayır, birbirlerinin tanıkları değillcr, başkomiserim. Olayın diğer yönlerini de araştırıyoruz ama asıl kafa karıştırıcı olan şu: İlk kurbanımız Kevin Lee Parker ile Christina'nın yazdığı aldatma hikâyesi arasında nasıl bir bağlantı var? İki cinayetin de arkasında aynı kişinin olduğunu kesin olarak biliyoruz."

"Eğer varsa o bağlantıyı bulmak da sizin işiniz, öyle değil mi?" dedi Başkomiser Blake.

"Dediğim gibi, araştırıyoruz," dedi Garcia kararlı bir dille. "Bayan Stevenson'ın muhabir olduğu için öldürülmüş olma ihti-

mali çok yüksek ve bunun farkındayız. Son iki yılda *Times* için yazdığı her makaleyi toplamak üzere çalışan bir ekibimiz var."

"Daha hızlı çalışsınlar," dedi başkomiser güney duvarındaki fotoğraf panosuna dönerek. İki yeni fotoğraf grubunu anında fark etti. İlkindekiler dün sabah Christina Stevenson'ın cesedinin bulunduğu Santa Monica, Dewey Caddesi'ndeki otoparkta çekilmişti. Bakışları cesedin fotoğraflarına takıldığında başkomiser bir an için nefesini tuttu.

Yaban arıları yokken, sokmalarının neden olduğu deformasyon kesinlikle sarsıcıydı. Christina'nın bedeni tanınmaz bir kütleye dönüşmüştü. Tarantula şahinleri hiç merhamet göstermemişti. Kadının gözleri ve dili bile birkaç kez sokulmuştu.

"Tanrım!" Bu kelime başkomiserin dudaklarından istemeden kaçıvermişti. "İyi ki gazete bu fotoğrafı ele geçirememiş."

İkinci fotoğraf grubu Christina'nın yatak odasından gelmişti.

Başkomiser Blake fotoğrafları yavaşça taradı, son fotoğrafa geldiğinde vücudu kaskatı kesildi.

"Bu da ne böyle?"

Elli

Hunter'ın Christina Stevenson'ın yatak odasındaki keşfinin ardından adli tıp ekibi, bulunan izi belirginleştirmek amacıyla cam duvar üzerinde parlak turuncu bir parmak izi tozu kullanmıştı. Parlak tozlar genellikle çok renkli yüzeylerde kullanılsa da UV ışığı altında sonuçların fotoğrafını çekmek kolay olduğu için çoğunlukla geniş alanların tozlanmasında kullanılırlardı.

"Katil onu bize bırakmış," dedi Hunter.

"Ne?" Başkomiser Blake daha iyi görebilmek için yaklaştı.

"Bunu perdelerin arkasındaki cam duvarın üzerinde bırakmış," diye açıkladı Hunter. "Kurbanın eve gelmesini beklerken orada saklandığını düşünüyoruz."

"Nasıl yapmış bunu?"

"Çocukların yaptığı gibi. Cama üfleyip buğulandırmış, sonra da yazmış."

Adli tıp, cam üzerinde istenen bölümü düzgün bir şekilde buğulandırmak için portatif bir buhar makinesi kullanmıştı. Parlak turuncu tozlar, buharın yarattığı ve katilin cama çizdiği şeyi çevreleyen su zerreciklerine yapışarak yazıların büyük, parlak turuncu bir kalıp gibi görünmesini sağlamıştı.

Ortasına katil iki kelime yazmıştı: İÇİNDEKİ ŞEYTAN.

"Bu da ne demek şimdi?" diye sordu başkomiser dönüp dedektiflerine bakarak. "Neyin... ya da kimin... içinde? Katilin kafasının içinde mi? Kadının içinde mi? O cam tabutun içinde mi?"

"Ne anlama geldiğini henüz bilmiyoruz, başkomiserim," dedi Hunter.

"Bu yüzden erken gelmiştim," diye lafa girdi Garcia. "Bulabildiğim tek referans 2012'nin Ocak ayında gösterime giren bir korku filmiydi. Adı *İçimdeki Şeytan*."

"Korku filmi mi?" Başkomiser Blake'in sol kaşı tuhaf bir şekilde kalktı.

Garcia bilgisayar ekranından bir şeyler okurken başını salladı. "Annesine ne olduğunu anlamaya çalışırken bir dizi şeytan çıkarma ayinine karışan bir kadın hakkında belgesel tarzı bir korku filmi."

Bir anlık sessizlik.

Başkomiserin ikinci kaşı da kalktı. "Az önce şeytan çıkarma mı dedin sen?"

Başkomiserin hayal kırıklığını paylaşan Garcia nefesini boşalttı. "Evet. Filmin tanıtımına göre, annesi bir iblis tarafından ele geçirilmişken üç kişiyi öldürmüş. Kızı da bunun doğru olup olmadığını öğrenmek istiyor."

Başkomiserin bakışları Garcia'dan Hunter'a, fotoğraf panosuna ve sonra tekrar Garcia'ya kaydı. "Bu soruyu sormak üzere olduğuma inanamıyorum." Başını iki yana salladı. "Filmde kızın annesi o üç kişiyi nasıl öldürüyor?"

"Daha izlemedim," dedi Garcia. "Siz buraya gelmeden önce izlemek istiyordum." Başıyla bilgisayar ekranını işaret etti.

Başkomiser Blake bir adım geri çekilip manikürlü soluk pembe tırnaklarıyla alnını kaşıdı. "Ah, saçmalamayın ama! Bütün bunların..." fotoğraf panosunu gösterdi, "... şeytan çıkarma ayinleriyle ilgili doğaüstü bir korku filmiyle alakası olduğuna gerçekten inanıyor musunuz?"

"Carlos az önce sözünü edene kadar bu isimde bir film olduğunu bile bilmiyordum," dedi Hunter. "Ama artık bildiğimize

göre, bir göz atabiliriz." Başını yana eğerek omuz silkti. "Katillerin gerçek ya da kurgusal filmlerde veya kitaplarda yer alan suçları taklit etmesi yeni bir şey değil, başkomiserim. Bunu siz de biliyorsunuz."

Gerçekten de biliyordu. Sadece iki yıl önce SCB, yirmi bir yaşında bir gencin birkaç hafta içinde dört kişiyi öldürdüğü bir vakaya karışmıştı. Genç sonunda yakalandığında, birkaç yıl önce yayımlanan karanlık bir suç romanına takıntılı olduğu ortaya çıkmıştı. Katilin karakteriyle kendini o kadar özdeşleştirmişti ki kendisinin kurgusal seri katille aynı kişi olduğuna inanıyordu. Romanda anlatılan suçları aynen işlemişti.

"Belki de kullanılan kelimelerle aynı isimde bir filmin olması sadece bir tesadüftür, başkomiserim," diye devam etti Hunter. "Az önce söylediğiniz gibi, katil mecazi anlamda konuşuyor, kendi içindeki... ya da kurbanın içindeki... ya da başka bir şeyin *içindeki şeytana* gönderme yapıyor olabilir."

"Peki bu ne anlama geliyor?" dedi başkomiser.

"Duruma göre değişir," dedi Hunter. "Eğer bu sözler *kendi* içindeki şeytana bir göndermeyse o zaman kontrol edemediği bir şeyden bahsediyor olabilir. Dayanılmaz bir öldürme arzusu. İçindeki bir canavar. Belki çoğu zaman uykuda olan ama uyandığında..." Hunter fotoğraf panosunu gösterdi, "... ortaya bu sonucu çıkaran."

Başkomiser Blake'in düşünceli ve sinirli bakışları daha da yoğunlaştı.

"Farklı bir açıdan bakarsak," diye devam etti Hunter. "Katil hepimizin içindeki şeytandan bahsediyor, diğer insanların hayatlarını ne kadar acınası bulduğuna atıfta bulunuyor olabilir." Hunter panodaki bir fotoğrafı gösterdi. "Kevin Lee Parker normal ve amaçsız bir yaşam sürüyordu. Video oyunu mağazasındaki işini seviyordu ve aile hayatından çok memnundu. Bundan fazla-

sını istemiyordu. Katil onun hırstan yoksun oluşunu ömrün boşa harcanması olarak görmüş ve buna kızmış olabilir. Öte yandan Christina Stevenson'ın hayatı tamamen işine adanmıştı. Büyük oranda dedikodu ve söylentilere dayanan bir işe. Diğer insanların hayatlarına müdahale eden, başka hiçbir şeyi umursamayan bir işe. Birçoklarının gözünde aşağılık bir işti bu. Belki de katil her seferinde bir cinayet işleyerek, dünyayı bayağılıktan kurtardığını düşünüyordur."

"Bir de açıkça görülen daha dinî bir çağrışım var," dedi Garcia sözü alarak.

Başkomiser ona döndü.

"Katil, kurbanlarının içine şeytan girdiğine ve onları öldürerek ruhlarını kurtardığına inanıyor olabilir. İşkence, kişinin kendisini değil, içindeki şeytani varlığı hedef alıyordur."

Başkomiser Blake gülmemek için kendini zor tuttuysa da insanların deliliğinin hafife alınmaması gerektiğini ve sınırı olmadığını ilk elden edindiği deneyimlerle biliyordu. Kulağa ne kadar saçma gelirse gelsin, bu teorilerden herhangi biri doğru olabilirdi. Hiç kimse, belki de katil bile, kafasının içinde neler olup bittiğini bilmiyordu.

"Ya da yukarıdakilerin hiçbiri de olmayabilir," diye devam etti Garcia. "Robert'ın daha önce söylediği gibi, belki de bu katil her şeyden öylesine kopuk ki bu sözleri..." başkomiserin dikkatini tekrar parlak turuncu tozlu fotoğrafa yönlendirdi, "... kurbanın eve gelmesini beklerken zaman geçirmek için yazmış bile olabilir."

"İki kurban arasında herhangi bir bağlantı var mı?" diye sordu Başkomiser Blake.

"Araştırıyoruz," dedi Garcia.

Müteakip sessizlik Hunter'ın çalan telefonuyla bozuldu.

"Dedektif Hunter, Cinayet Özel Büro," diye açtı telefonu Hunter.

"Dedektif, ben FBI Siber Suçlar Bölümü'nden Michelle Kelly. Cuma günkü yayının görüntülerini yeniden analiz ettim. Ve sanırım görmeniz gereken bir şey buldum."

Elli Bir

Bu kez arabayı Garcia kullanıyordu fakat Wilshire Bulvarı'ndaki FBI binasına kadar süren kısa yolculuk boyunca iki dedektifin de ağzını bıçak açmadı. Bu soruşturmaya atılmalarının üzerinden on gün geçmişti ve bu on gün içinde vakada o kadar çok gelişme olmuştu ki işler iyice karman çorman bir hal almaya başlamıştı. Ve her iki dedektif de kendilerini yeni gelişmelerin beklediğini hissedebiliyordu.

FBI binasının danışma masasında, aynı siyah takım elbiseli FBI ajanı tarafından Siber Suçlar Bölümü'ne götürülmeden önce ilk seferkiyle aynı güvenlik kontrollerinden geçtiler.

"Dostum, yer altına inen bir asansörün içindeyiz," dedi Garcia ajana. "Şu gözlüğü çıkarabilirsin artık."

Ajan kıpırdamadı. Cevap da vermedi.

Garcia gülümsedi. "Dalga geçiyorum. Gözlerinin neye odaklandığını kimse bilmesin diye o gözlüğü asla çıkarmaman gerektiğini biliyorum."

Ajandan hâlâ bir tepki yoktu.

"Aman, boş versene," dedi Garcia elini cebine atıp, güneş gözlüğünü çıkarıp takarak. "Yakışıyor nasılsa. Bence ne olursa olsun hepimiz takmalıyız."

Hunter gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Asansörün kapıları tekrar açıldı. Harry Mills koridorun sonundaki çift kanatlı cam kapının yanında onları bekliyordu.

"Seninle konuşmak güzeldi," dedi Garcia dönüp uzaklaşırken ifadesiz yüzünü koruyan ajana.

Harry iki dedektifi Siber Suçlar Bölümü'nün rahatsız edici derecede soğuk odasına götürdü.

Michelle sağ omzu ile kulağının arasına sıkıştırdığı telefonla masasında otururken bir yandan da parmakları klavyenin üzerinde çılgınca dans ediyordu. Hunter ve Garcia'ya bakıp "sessiz" bir merhaba anlamında kaşlarını yukarı kaldırıp indirdi. Beş saniye sonra telefon görüşmesini sonlandırdı.

"Vay canına," dedi Garcia, Michelle'in hâlâ şiş olan dudağına bakarak. "Ya yanlış adamla kavgaya tutuştun ya da botoks olayı pek yolunda gitmiyor."

Harry gülümsedi.

"Komik adam," dedi Michelle.

Garcia omuz silkti. "İdare ediyorum işte."

"Aslına bakarsan, doğru adamla kavgaya tutuştum ve kendisi uzun süre hapiste kalacak. Otursanıza." Michelle masasının yanındaki iki boş sandalyeyi gösterdi.

Hunter ve Garcia oturdular.

Michelle'in üzerinde, her iki yanında birbirine uyumlu küçük yırtıkları olan daracık siyah bir bluz vardı. Bluzun ön tarafında pembe harflerle "Rock Bitch" yazıyordu. Dekolte bluz aynı zamanda göğsündeki renkli dövmeleri de gözler önüne seriyordu.

"Dün akşam nihayet her iki cinayetin görüntülerini incelemek için biraz zaman buldum," dedi. "Ne aradığıma ya da ne bulmayı umduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Bir şeyler deniyordum. Denediğim şeylerden biri renk ve kontrast doygunluğu hilesiydi. Bir de görüntüleri yavaşlattım." Duraklayıp klavyesinde bir şeyler yazdı. Cam tabutun içinde yatan Christina Stevenson'ın tanıdık görüntüleri masasının solundaki monitöre yüklendi. "Ve orada olmasını beklemediğim bir şeyle karşılaştım. Bunu kimsenin beklediğini sanmıyorum. Katilin bile."

Hem Hunter hem Garcia bir süre daha Michelle'e baktıktan sonra aynı anda gözlerini monitöre kaydırdılar.

Her iki görüntüyü Hunter da birkaç kez izlemişti. Görüntüleri o da yavaşlatmış fakat yeni bir şey fark etmemişti.

"Size göstereyim," dedi Michelle sandalyesini masasına yaklaştırarak.

Önce on yedi dakika üç saniye uzunluğundaki görüntüyü on altıncı dakikanın on beşinci saniyesine doğru ileri sarıp durakladı. Christina Stevenson'ın gövdesi tamamen tarantula şahinleriyle kaplanmıştı. Çoktan yüzlerce defa sokulmuştu.

"Renk ve kontrast doygunluğu hilesini yapmasam asla göremezdim," dedi Michelle. "Şuna bakın." Faresine tıklayıp görüntünün bir parçasının üzerine sürükleyerek Christina'nın göbek deliğinin hemen yukarısında bir yerde, küçük, noktalı çizgili bir kare oluşturdu. Bir komut yazdı ve noktalı çizgili kare büyüyerek tüm ekranı kapladı.

Hunter ve Garcia sandalyelerinin kenarına iliştiler.

"Bildiğiniz gibi," diye devam etti Michelle, "katil gece görüş kamerası kullanıyordu, bu yüzden neredeyse hiç ışık yoktu. Kamera sabitti ve tabutun üzerine belli bir açıyla yerleştirilmişti. Açının otuz sekiz ile kırk derece arasında olduğunu hesapladık."

Hunter ve Garcia başlarını salladılar.

"Hatırlarsanız size bu katilin her şeyi düşündüğünü söylemiştim," dedi Michelle devam ederek. "Sanırım denklemine dâhil etmeyi unuttuğu bir şey varmış."

Hunter ve Garcia hâlâ ekrandaki görüntüye bakıyorlardı. Yakınlaştırılmış bir grup yaban arısından başka bir şey görünmüyordu.

"O arılar canlı ve sürekli hareket halindeler," dedi Michelle. "Bu noktada, tamamen şans eseri, küçük bir grup aynı anda, tam olarak aynı yönde hareket ederek başka bir grup arının üstünden geçti. Kamera tam kadının yüzüne doğru kayıyordu. Bütün bu

hareketlerin birleşimi, saniyenin çok küçük bir bölümünde farklı bir ışık açısı oluşturdu. Buraya kadar anladınız mı?"

İki dedektif de başını salladı.

"Şimdi, arıların vücutları siyah ve düz camın arkasındaki herhangi bir karanlık arka plan, ışık açısı doğruysa ayna etkisi yaratabilir."

Michelle bir komut daha yazdı ve görüntü önemli ölçüde netleşti. Ardından bir saniye ilerleyip durdu.

Sessizlik.

Gözler kısıldı.

Başlar yana eğildi.

Derken Hunter ve Garcia sonunda onu gördüler.

Elli İki

Tarantula şahinlerinin aldığı konumun yarattığı yeni ışık açısı ve kameranın sağa doğru kaymaya başlamasıyla birlikte, tabutun cam kapağına aniden bir şey yansımıştı.

"Sadece 0.2 saniyeliğine görünüyor," dedi Harry. "Ama karelere ayırdığımızda sekiz kare elde ediyoruz."

Hunter ve Garcia hâlâ gözlerini kısarak ekrana bakıyor, başlarını bir o yana bir bu yana eğerek neye baktıklarını anlamaya çalışıyorlardı. Baktıkları her ne ise sadece kısmen yansıyordu. Yüz elli yüz seksen santim yüksekliğindeki nesne, tabuttan biraz uzakta, sıradan bir tuğla duvarın dibine yerleştirilmişti. Sadece üst kısmı görülebiliyordu ve o da çok net değildi. T harfine benzeyen ince bir yapıya sahipti. T'nin tepesindeki yatay çubuğun uçları kıvrılıyor, her iki uçta birer tane olmak üzere iki kanca gibi iki küçük halka oluşturuyordu. Sağ taraftaki halkadan bir şey sarkıyor gibiydi fakat yansımada sadece küçük bir parçası görünüyordu.

"Bu da ne böyle?" İlk konuşan Garcia olmuştu. "Bir çeşit elbise askısı mı?"

Hunter birkaç saniye daha baktıktan sonra başını iki yana salladı. "Hayır. Bu bir serum askısı."

Garcia kaşlarını çattı. "Ne?"

"Biz de tam olarak öyle olduğunu düşünüyoruz," dedi Harry. "Bir süredir internetteki resimlerle karşılaştırıyoruz."

Michelle, I-Hunter ve Garcia'ya iki büyük renkli çıktı uzattı.

Hunter'ın çıktılara bakmasına gerek yoktu. Haklı olduğunu biliyordu. Yedi yaşındayken, kanser annesini yiyip bitirirken birkaç ay boyunca evinde bunlardan biriyle yaşamıştı. Babasının her gün serumu değiştirmesine yardım etmişti. Annesi ağrı nöbetleri sırasında kollarını havada şiddetle savurup serumu çekiştirerek askıyı yere devirdiğinde serumu kaldıran hep Hunter olurdu. Hunter yirmi üç yaşındayken, göğsünden vurulan babası ölmeden önce komada yatarken hastane odasında onunla on iki hafta geçirmişti. On iki hafta boyunca serum askılarına, damlalara ve hasta odasındaki tüm makinelere bakmıştı. Hayır, kesinlikle çıktılara bakmasına gerek yoktu. Ne kadar zaman geçerse geçsin, bazı anılar ve görüntüler aklından hiç çıkmayacaktı.

"Serum askısı mı?" dedi Garcia gözleri çıktılarla bilgisayar ekranı arasında gidip gelirken.

Hunter başıyla onayladı.

"Ve gördüğünüz gibi..." Michelle tekrar sözü alarak ekranı ve sağ halkayı gösterdi, "... kesinlikle bir şey asılı duruyor." Fareye tıklayınca görüntü otuz kat büyüdü fakat o zaman bile insan neye baktığına yüzde yüz emin olamıyordu. "Yapabileceğimizin en iyisi bu," diye devam etti omuz silkerek. "En iyi tahminle... bu bir çeşit serum torbası."

Hunter ve Garcia gözlerini görüntüden ayırmadılar.

"Eğer öyleyse," dedi Harry, "o zaman başlıca iki senaryo ortaya çıkıyor. Birincisi: O serum askısı ve serum katil için orada bulunuyor."

İki dedektif de yorum yapmadı fakat ikisi de bunun mümkün olduğunu biliyordu.

Gerçekte, bu katil hakkında somut hiçbir şey bilmiyorlardı. Ellerinde sadece katilin şu ana kadarki eylemlerine dayanan varsayımlar vardı. Adli tıptan Mike Brindle bile iri ve güçlü birinin peşinde olduklarına inanıyordu. Sol omzunda yüz on kiloluk bir insanı taşıyabilecek kadar güçlü hem de. Ancak bu

varsayım, ilk kurbanın cesedinin bulunduğu Mission Hills'teki ara sokaktan alınan ayakkabı izlerine dayanıyordu. Katilin bıraktığına inandıkları izlere. Brindle onlara soldaki ayakkabı izinin sağdakinden daha belirgin olduğunu söylemişti. Bunun katilin hafif bir anormallikle, topallayarak yürüdüğünü ve ağırlığını daha çok sol bacağına verdiğini gösterebileceğini söylemişti. Bu anormalliğin kişinin sol omzunda bir yük –kurbanın cesedini– taşımasından kaynaklandığını varsaymışlardı. Ama ya yanlış varsayımda bulunmuşlarsa? Ya bu katilin bir tür fiziksel rahatsızlığı varsa? Ya bu katil sürekli acı çekiyorsa ve günlük ilaç tedavisine muhtaçsa?

"İkinci senaryoya göre ise," dedi Harry devam ederek, "ki bu daha muhtemel olanı, serum kurbanlar için orada bulunuyor. Belki de katil kurbanlarını bir nedenle uyuşturuyordur."

Hunter ve Garcia'dan yine yorum gelmedi fakat ikisi de katilin kurbanlarını uyuşturduğuna inanmıyordu.

Alaca karanlık uykusu olarak da bilinen serumla uyuşturma, beyinde amnezi gibi çalışarak kısmi ya da tam hafıza kaybına yol açıyordu. Kişi tamamen rahatlamış halde uykuya girip çıkıyor, etrafında olup bitenleri duymaya devam ediyor ama hiçbir şeyi hatırlamıyordu. Serumla uyuşturma genellikle anestezi işlevi görmediğinden kişi acıyı hissederdi ancak bu tamamen kullanılan serumun türüne bağlı olurdu.

Christina Stevenson o cam tabutun içinde kilitliyken uyanıktı ve dehşete kapılmıştı. Hiç rahat değildi. Ve hiçbir şekilde uykuya girip çıkmıyordu. Aynı şey Kevin Lee Parker için de söylenebilirdi. Hayır, eğer serum askısı kurbanlar için orada bulunuyorsa Hunter bunun amacının uyuşturmak olmadığına emindi ki bu düşünce onu dehşete düşürüyordu. Katil bir tür duyu artırıcı ilaç kullanmış olabilirdi. Kan toksikoloji testiyle kolayca tespit edilemeyen bir şey. Kurbanların sinir sistemlerini güçlendiren ve

aşırı hassaslaştıran bir şey. Bu katil için şiddetin bir amacı vardı. Kurbanlarının olabildiğince uyanık kalmasını istiyordu. Acının her zerresini hissetmelerini ama aynı zamanda da korkmalarını istiyordu. Ölümün yaklaştığını ve kimsenin onları kurtaramayacağını bilmelerini istiyordu.

Elli Üç

Hunter ve Garcia, FBI binasından ayrılırken Doktor Hove'dan telefon geldi. Doktor, Christina Stevenson'ın otopsisini bitirmişti.

Tampon tampona trafikte, North Mission Yolu'ndaki Adli Tıp Kurumu'na ulaşmaları bir saatten biraz fazla sürdü. Doktor Hove onları Kevin Lee Parker'ın otopsisinde kullanılan bir numaralı otopsi odasında bekliyordu.

Oda eskiye nazaran daha da soğuktu. Bayat, rahatsız edici, tatlı dezenfektan kokusu daha güçlü, hatta boğucuydu. Hunter birkaç kez burnunu sıktıktan sonra kollarını göğsünde kavuşturdu. Pazılarındaki tüyleri diken diken oldu.

Doktor Hove onları odanın iç kısmına, doğu duvarından çıkan üç otopsi masasından sonuncusuna doğru götürdü.

Dün sabah Santa Monica'daki otoparkta göremediklerinden dolayı iki dedektif Christina Stevenson'ın cesedini ilk kez yakından görüyordu. Vücudundaki deformasyon fotoğraflarda göründüğünden daha da rahatsız ediciydi. Evinde buldukları fotoğraflara bakılırsa bir zamanlar ipeksi pürüzsüzlüğe sahip olan cildi şimdi lastiksi ve gözenekli görünüyordu. Vücudunun büyük bölümünü kaplayan yumrular farklı boyutlarda olmakla birlikte hepsi iğrençti. Yaşadığı akılalmaz acı hâlâ oradaydı, yüzüne bir korku maskesi gibi kazınmıştı.

"Farklı bir yaklaşım," dedi Doktor Hove yeni bir çift lateks eldiven giyerek. "Ama bana sorarsanız en az ilk cinayet kadar sadistçe." Kaydedilen görüntüleri izlemişti.

Hunter ve Garcia paslanmaz çelikten otopsi masasının sol tarafında yerlerini aldılar.

"Yaban arıları iğnelerini bırakmadıkları ve birden fazla kez sokabildikleri için," diye başladı Doktor Hove, "kadıncağızın gerçekte kaç defa sokulduğunu söylemek imkânsız. Uzman görüşüme göre, bine yakın olduğunu söyleyebilirim."

Garcia'nın boğazı düğümlenirken alnında boncuk boncuk soğuk terler belirdi. Çocukken sadece dört kez sokulduğu için hastaneye kaldırılmıştı. O acıyı ve ne kadar kötü hissettiğini hâlâ hatırlıyordu. Bin kez sokulmanın nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyordu.

"Kurban saldırı sırasında sırtüstü yattığı için," diye devam etti Doktor Hove, "yaban arıları vücudun ön ve yan taraflarına yoğunlaşmış. En az sokulan bölgeler göğüslerinin bu küçük kısımları." İşaret parmağıyla gösterdi. "Ve kasıklarının ve kalçalarının etrafındaki bu bölge. Bildiğiniz gibi, bunun nedeni sütyen ve iç çamaşırı giyiyor olması. Laboratuvar şu anda onları analiz ediyor. Herhangi bir bulguya rastlanırsa ilk öğrenen siz olacaksınız." Durup boğazını temizledi. "Gördüğünüz gibi bu bölgelerin dışında ağzının içi, boğazının arkası, dili, gözleri ve burun deliklerinin içi de dâhil olmak üzere hemen hemen her yerinden sokulmuş." Doktor Hove batı duvarında asılı olan ve merhumun iç organlarının ağırlıklarını gösteren tabloya baktı. "Orta kulak boşluğundan, yemek borusundan ve midesinden ölü yaban arıları çıkardım."

Garcia gözlerini kapatıp kuru kuru yutkundu. Kendini iyi hissetmemeye başlıyordu.

"Mide analizi neredeyse boş olduğunu gösterdi," dedi Doktor Hove.

Hunter, cinayetin kaçırma olayından sadece bir ya da iki gün sonra işlendiği kaçırma/cinayet vakalarında bunun alışılmadık bir durum olmadığını biliyordu. Fail, kurbanı beslemeye çalışmış olsa da esaret altında tutulmanın yarattığı saf korku, kaygı ve belirsizlik, en metanetli bireyler için bile şüphesiz çok kuvvetli bir iştah kesici etki yapardı.

"*Muhtemelen* anafilaktik şok nedeniyle kalbinin durması sonucu ölmüş."

Hunter ve Garcia, yayında tanık olduklarına göre, kurbanın yaban arısı zehrine alerjisi olmadığına emindiler. Eğer olsaydı ilk sokmadan hemen sonra vücut kendini kapatmaya başlardı. Yardım olmadan ölüm çok hızlı gerçekleşirdi. Ölene kadar geçen yaklaşık on sekiz dakikadan çok daha hızlı.

Doktor başını kaldırınca Garcia'nın bir adım gerilediğini fark etti. Pek iyi görünmüyordu. "İyi misin, Carlos?"

Carlos göz temasından kaçınarak başını salladı. "Evet. İyiyim. Sen devam et, lütfen."

"Muhtemelen bunu zaten biliyorsunuzdur," dedi doktor. "Ancak anafilaktik bir reaksiyonun ortaya çıkması için kişinin geçmişte antijen adı verilen, reaksiyona neden olan maddeye maruz kalmış olması gerekir. Bizim durumumuzda, bu madde yaban arısı zehri. Buna sürece *duyarlılaşma* denir. Sorun şu ki kurbanın antijene eskiden alerjisi olmasa bile, yaşadığı gibi uzun süreli bir saldırı durumunda, doğrudan kan dolaşımına enjekte edilen çok miktarda zehir kolayca iki aşırı reaksiyondan birine neden olabilirdi: Ya vücudu son derece hızlı bir duyarlılaşmaya zorlardı ya da bu süreci tamamen atlayarak vücudu doğrudan anafilaksiye –aşırı alerjik reaksiyona– sokardı.

Garcia beyaz tulumunun koluyla alnındaki teri sildi.

"Ama kalp durmasının *muhtemelen* anafilaktik şoktan kaynaklandığını söylemiştim." Doktor Hove sağındaki paslanmaz çelik tezgâhın üzerinde duran kırmızı dosyayı açtı. "Ama başka bir olasılık daha var. Tarantula şahini zehrinin temel özelliği avını felç etmesidir. Şimdi, ana avının tarantula örümceği olduğunu ve bu örümceğin yaban arısından iki, belki de üç kat daha büyük olabileceğini unutmamalısınız."

"Çok güçlü bir zehir," dedi Hunter.

"Doğal avı için ölümcül," dedi Doktor Hove. "Fakat felç etme özelliği, kan dolaşımına çok yüksek miktarda enjekte edilirse ancak insanları etkileyebilir. Böyle bir durumda, zehrin bir insanın kalbini felce uğratma ihtimali çok yüksektir."

Herkes bakışlarını masadaki cesede çevirip uzun süre sessizce bekledi.

"Mike Brindle'ın raporunu okudum," dedi Doktor Hove dikkatleri tekrar kendine çekerek. "Ayrıca kaçırılma mahallindeki envanter listesine de baktım... kendi evinden mi kaçırılmış?"

Hunter başını salladı.

"Bulduğu kırık tırnaklar eşleşiyor." Cesedin ellerini gösterdi.

Hunter ve Garcia elleri incelemek için biraz daha yaklaştılar. Sağ elin işaret ve orta parmaklarının tırnakları kırılmıştı. Aynısı sol elin işaret parmağının tırnağına da olmuştu.

"Kalan tırnakların altından bir şey çıktı mı?" diye sordu Hunter.

Doktor Hove yüzünü buruşturdu. "Aslında çıkması gerekirdi, değil mi? Brindle'ın raporunda tipik bir boğuşma sahnesi anlatılıyor."

"Evet," diye onayladı Hunter.

"Yani eğer saldırganla boğuştuysa tırnağın altına bir şey sıkışırdı muhtemelen: iplik, deri, saç teli, toz... herhangi bir şey."

"Hiçbir şey mi çıkmadı?" Soru bu kez Garcia'dan gelmişti.

"Kurban temizlenmiş," dedi doktor. "Tırnakları çamaşır suyuyla yıkanmış. Yeni doğmuş bir bebeğinkiler kadar temizler. Bu katil işini şansa bırakmıyor."

Doktor Hove dedektiflerin cesedin ellerini birkaç saniye daha incelemelerini bekledikten sonra tekrar konuştu.

"Şimdi size şaşırtıcı bir bilgi vereceğim," dedi. "Katil cesedi soğutarak muhafaza etmiş."

Hunter o kadar da şaşırmamıştı. Bu yönde şüpheleri vardı zaten.

"Hepimiz kurbanın beş gün önce, cuma akşamı öldüğünü biliyoruz," dedi doktor, "ama cesedi ancak pazartesi sabahı, yani neredeyse yetmiş iki saat sonra bulundu. Geçtiğimiz hafta Los Angeles'ta ortalama sıcaklık yirmi sekiz derece civarındaydı. Üç günün ardından cesedin şişmiş ve hemen her yerinden sıvı akıyor olması gerekirdi. Yaban arılarının sokmalarından kaynaklanan iltihaplı şişlikler önemli ölçüde inmiş, bunların yerini vücut gazlarının neden olduğu büyük kabarcıklar almış olmalıydı. Ölüm sertliği iki gün önce başlayıp bitmiş olmalıydı. Ceset dün gece hâlâ bunun son aşamalarındaydı. Fail cesedi muhafaza etmiş."

Soğutma, pişmiş etlerin bozulmasını geciktirdiği gibi çürümeyi de yavaşlatır, meyve ve sebzelerin çabuk bozulmasını önlerdi.

Hem Hunter hem Garcia, failin cinayetten sonra cesedin *tamamını* muhafaza ettiği vakaların çoğunda çok güçlü bir duygunun söz konusu olduğunu biliyordu. Bunlardan en yaygın üç tanesi nefret, aşk ve şehvetti.

Aşk durumunda, fail genellikle kurbanın görüntüsünü bozmaktan kaçınır, cesedi mümkün olduğunca uzun süre orijinal haline yakın tutardı. Cesetten kurtulmak failin kolaylıkla yapabildiği bir şey değildi.

Nefret söz konusu olduğunda, fail içindeki öfkeyi yatıştırmak için kurbanı tekrar tekrar fiziksel olarak cezalandırmaya devam ederdi. Deformasyon kaçınılmazdı.

Şehvet durumunda ise kurban genellikle cinayetten önce birkaç kez tecavüze uğrardı. Ölümden sonra da sıklıkla nekrofili görülürdü.

"Tecavüze uğramış mı?" dedi Hunter. "Cinayetten önce ya da sonra?"

"Hayır, uğramamış." Doktor başını iki yana salladı. "Daha önce de söylediğim gibi, iç çamaşırı giydiği için kasık bölgesi vücudunun geri kalanı kadar yaban arısı sokmalarına maruz kalmamış. Zorla cinsel ilişkiye girildiğine dair bir bulguya rastlamadım. Vajinasını çevreleyen deride aşınma yoktu. İçinde ya da derisinde meni kalıntısı yoktu. Vajina duvarlarında kayganlaştırıcı da yoktu ki olsaydı bu, failin ona tecavüz ettiğinin ama prezervatif kullandığının bir işareti olabilirdi. Laboratuvar iç çamaşırında meni bulursa bize söyleyecektir ama bulacaklarını sanmam. Bu katilin cinsellik peşinde olduğunu düşünmüyorum. Kadına âşık olduğunu da düşünmüyorum. Bu da teorik olarak size iki seçenek bırakıyor."

"Nefret ya da saf cinayet çılgınlığı," dedi Hunter.

Doktor Hove da aynı fikirdeydi.

"Belki de cesedi hemen ortadan kaldıramadı ve çürüyüp ortalığı kokutmasını da istemiyordu," dedi Garcia.

"Katil cesedi muhafaza etmek için muhtemelen orta boy bir derin dondurucu kullanmış," dedi doktor. "Derideki katlanmalara ve kan birikmesi izlerine bakarak, cesedin kesinlikle cenin pozisyonunda muhafaza edildiğini söyleyebilirim."

Doktor Hove birkaç saniye bekledikten sonra cesedin üzerine beyaz bir örtü çekti. "Maalesef size söyleyebileceğim başka bir şey yok. Ölümü bir muamma değildi. Başına gelenleri hepimiz gördük. Toksikoloji birkaç güne çıkar."

Hunter ve Garcia doktoru başlarıyla selamladılar ve yaz tatili öncesi son zili duyan öğrenciler gibi kapıya yöneldiler.

"Testlerden yeni bir şey çıkarsa bize haber verirsin, değil mi doktor?" dedi Hunter.

"Elbette."

Doktor başını kaldırıp baktığında iki dedektif çoktan koridoru yarılamıştı.

Elli Dört

Dennis Baxter, Hunter'ın dün akşam kendisine verdiği Christina Stevenson'a ait akıllı telefonun dört haneli basit güvenlik şifresini kırmayı başarmıştı. Telefon aktif olduğundan, SIM karttaki tüm bilgilere erişmekte hiçbir sorun yaşamamıştı.

Baxter kısa süre içinde telefonun pilinin pazar sabahı, yani katilin yayınından iki gün sonra bittiğini öğrenmişti. Christina'nın kaçırıldığı perşembe akşamı ile pazar sabahı arasında akıllı telefonun sesli mesaj kutusuna yirmi altı mesaj düşmüştü. Ayrıca kırk iki yeni kısa mesaj da vardı. Baxter, akıllı telefonun uygulamalarını ve hafızasını hızlıca kontrol ettiğinde birkaç fotoğraf albümü, birkaç video, dört sesli not ve on altı sayfa yazılı notla karşılaşmıştı. Christina cep telefonunun takvim uygulamasını hiç kullanmamış gibi görünse de e-posta uygulamasını kullandığı kesindi. Gelen kutusu, gönderilenler ve silinenler klasörlerinin içerikleri toplandığında kelimenin tam anlamıyla belki de binlerce e-posta vardı.

Hunter ve Garcia emniyet binasına döndüklerinde Baxter onlara bulduğu her şeyin hızlıca bir özetini geçip telefonu teslim etti. Tüm o e-postaları okumak kendi işi olmadığı için çok mutluydu.

Hunter ve Garcia, Christina Stevenson'ın cep telefonundaki sesli mesajları dinleyerek, notlarını kontrol ederek, kısa mesajlarıyla yazılı notlarını okuyarak ve telefonun hafızasına ve SIM kartına

kayıtlı tüm fotoğraf albümlerine ve videolara bakarak işe başladılar. Her şeyi gözden geçirmeleri neredeyse iki saatlerini aldı.

Sesli mesajların çoğu pazar sabahı bırakılmıştı ve çoğunlukla diğer muhabirlerden ve basınla ilgili kişilerden gelmişti, hepsi de onu makalesi için tebrik ediyordu. Hatta bazılarının sesinde kıskançlık bile duyuluyordu. Ancak pazar gününden bu yana üç kez arayan ve Christina'ya iki kısa mesaj gönderen bir kişide dost havası vardı. Adı Pamela Hays'ti. Hunter, Pamela'nın aslında Christina'nın *LA Times*'ın eğlence masasındaki editörü olduğunu öğrendi.

Hunter, Christina'ya mesaj bırakan her arayanın akıllı telefonun adres defterinde kayıtlı olduğunu öğrenmişti ki bu da bütün arayanların tanıdık olduğu anlamına geliyordu. Hiç yabancı yoktu.

Sesli mesajların, kısa mesajların, yazılı ya da sesli notların hiçbiri şüphe uyandıracak kadar ilginç değildi fakat Christina'nın telefonu onlara konuşabilecekleri uzun bir kişi listesi sunmuştu. Kevin Lee Parker'ın adı adres defterinde yer almıyordu.

"Artık bu olay ortaya çıktığına göre," dedi Hunter masasından kalkarak, "*LA Times* binasına gidip Christina Stevenson'ın editörü Pamela Hays denen kadınla konuşmak istiyorum."

Garcia gözlerini ovuşturdu. "Tamam, ben de şu e-postaları incelemeye başlarım." Christina'nın masanın üzerindeki telefonunu gösterdi. "Dennis'i arayıp telefonu bilgisayar monitörüne bağlamanın bir yolu var mı diye soracağım. Tüm bu e-postaları dokuz santimlik ekranda okumak imkânsız."

Hunter baş hareketiyle onayladı. "Eminim Dennis bir şeyler ayarlayacaktır. Ama ondan tüm e-postaları toplu olarak kopyalamasını ya da bir sabit diske indirmesini istemek iyi bir fikir olabilir. Zira bunlar Christina'nın *LA Times*'taki mesaj kutusunda saklanan e-postalar. Eğer gazetenin bilişim departmanı şifresini iptal eder ya da hesabını kapatırsa e-postalara erişemeyiz."

"Evet, bu benim de aklıma gelmişti." Garcia ayağa kalkıp vücudunu esnetti. "Ayrıca sırf içimde kalmasın diye şu *İçimdeki Şeytan* filmine bir göz atmak istiyorum, anlarsın ya. Burada bilgisayarımda izleyebilirim. Evde Anna'nın yanında izlemek istemiyorum."

Hunter yine başını salladı. "O benim de aklımdaydı." Saatine bakıp ceketine uzandı. "Bir şey bulursan bana haber ver."

"Sen de."

Elli Beş

Hunter, Pamela Hays'ten randevu almak için *LA Times*'ı aramadı. Haber vermeden gitmeyi tercih ederdi. Geçmişte pek çok muhabirle muhatap olduğundan soru sormayı sevdiklerini ama cevap vermekten nefret ettiklerini çok iyi biliyordu.

Hunter, Pamela Hays'in Christina Stevenson ile ne kadar yakın dost olduğunu bilmiyordu. Belki de Hunter onun Christina'ya bıraktığı sesli mesajlardaki endişeli tonunu yanlış yorumlamıştı. Eğer durum böyleyse, Hunter randevu ayarlamak için önceden ararsa Pamela Hays'in ona bütün gün toplantıda olacağı gibi saçma bir bahane uyduracağını biliyordu. Beklenmedik bir anda ortaya çıkmak sürpriz unsurunu Hunter'ın lehine çeviriyor, görüşülen kişiyi hazırlıksız yakalıyordu. Hunter'ın deneyimlerine göre bu her zaman bir avantajdı.

LA Times'ın genel merkezi, dört farklı yapının bir araya gelerek devasa bir bina oluşturduğu tuhaf bir kompleksti. Bir taraftan adliye binasına, diğer taraftan çok katlı bir otoparka benziyordu. Batı 2. Cadde'den baktığınızda ise bir Avrupa bankasının şubesini gördüğünüzü düşünebilirdiniz.

Gösterişli kahverengi granit girişin içlerine yerleştirilmiş uzun, renkli camlı ikili kapı, geniş, hoş bir şekilde aydınlatılmış ve iyi havalandırılmış bir lobiye açılıyordu. İçerisi insanlarla doluydu. Bazıları gelip gidiyordu. Bazıları sağ taraftaki bekleme alanında sabırla oturuyordu. Bazıları o kadar da sabırlı görünmüyordu.

Katın tamamı mermer döşeliydi; bu da ayak seslerini artırıyor, giriş alanında bir arı kovanı etkisi yaratıyordu.

Hunter arka taraftaki büyük resepsiyon bankosuna doğru ilerliyordu ki bir altmış beş boyunda, zayıf bir kadın kalabalık lobide yürürken gözüne çarptı. Kadın yavaş yavaş yürüyor, başı önde, üzgün ve bitkin görünüyordu. Hunter onu *LA Times*'ın internet sitesindeki fotoğrafından hemen tanıdı: Pamela Hays.

Hunter onu tam sol tarafta, resepsiyon bankosunun ilerisinde bulunan boş koridordaki dört asansör kapısından birine yaklaşırken yakaladı.

Pamela düğmeye bastı, bir adım geri çekildi ve bekledi. Başı hâlâ öndeydi.

"Bayan Hays?" dedi Hunter.

Pamela'nın başını kaldırması biraz zaman aldı. Gözleri Hunter'ın yüzüne kaydı ama odaklanamadı. Üzerindeki koyu renk takım neredeyse etrafını saran siyah ve gri granit duvarların içinde kaybolmasına neden oluyordu.

Hunter birkaç saniye bekledi, kadının bakışları yoğunlaştığında dalgın zihni yeniden gerçekliğe döndü. Gözleri çelik mavisi, omuzlarına dökülen saçları karamel sarısıydı. Çenesi, elmacık kemikleri ve burnu, çok iyi konsantre olmuş gibi görünmesini sağlayan köşeli bir özelliğe sahipti. Pamela bir an gülümsedi fakat bu onu yumuşatmaya yetmedi.

"Bayan Hays," dedi Hunter tekrar, bu kez kimliğini göstererek. "Ben LAPD Cinayet Masası'ndan Dedektif Robert Hunter. Bana birkaç dakikanızı ayırabilir misiniz acaba?"

Pamela Hays cevap vermedi. Kafasının içinde parçalar hâlâ tam olarak yerine oturmamıştı.

"Bayan Hays, yardımınıza ihtiyacım var. Christina Stevenson'ın da öyle."

Elli Altı

Pamela ve Hunter, Batı 1. Cadde'ye çıkıp köşeyi döndüler ve Emniyet Genel Müdürlüğü binasının hemen karşısındaki Edison Lounge'a gittiler. Pamela şu anda konferans salonunda ya da *LA Times*'ın merkez binası içinde herhangi bir yerde oturmak istemiyordu.

Edison, Los Angeles şehir merkezindeki ünlü Higgins Binası'nın bodrum katında yer alan zarif ve seçkin bir bardı. Yirminci yüzyılın başında aynı bodrum katında şehrin ilk özel elektrik tesisi bulunuyordu. Tesisin tarihteki yerine bir saygı göstergesi olarak, Edison orijinal mimari ve mekanik ögelerin birçoğunu muhafaza etmişti.

Ana barın solundaki bir alanda, diz hizasında, cilalı, mermer efektli bir sehpanın etrafına yerleştirilmiş iki yüksek arkalıklı deri koltuk buldular. Loş ışıklar ve 1930'ların yumuşak müziği, dönem özellikleri ve ayrıntılı dekorasyonla birlikte insanı neredeyse zamanda geriye götürecek kadar nostaljik bir atmosfer yaratıyordu.

Hunter kendi koltuğuna oturmadan önce Pamela'nın oturmasını bekledi.

Pamela, Hunter'ın bu jestine cılız bir tebessümle karşılık verdi.

"Soru sormaya başlamadan önce," dedi Pamela, "lütfen bana cevap verin: Christina'nın cesedi bulundu mu?"

Hunter için Pamela'nın düşüncelerini okumak zor değildi. O anda bir muhabir gibi davranmıyordu. Soru sorarken olası bir hikâye için bilgi toplama amacı gütmüyordu. O anda hâlâ gördüklerinin çılgın bir şaka, büyük bir yanlış anlaşılma olduğuna dair bir parça umut taşıyordu.

Hunter sayısız defa bu durumda bulunmuştu. Ve her seferinde daha da zorlaşıyordu.

Midesi kasıldı.

"Evet."

Pamela'nın gözlerinde bir ışığın söndüğünü gördü. Daha önce birçok kez gördüğü bir şeydi bu. Oğlunu ya da kızını kaybetmiş bir ebeveyn gibi değil, hem yakın arkadaşını kaybetmiş hem de tehlikenin ve kötülüğün bir zamanlar inandıklarından daha yakın olduğunu fark etmiş biri gibi. Christina gibi birinin başına geldiyse onun da başına gelebilirdi. Ailesinin başına da gelebilirdi. Herkesin başına gelebilirdi.

Pamela gözlerinde yaşlar birikirken derin bir nefes aldı.

"Ne zaman?"

"Dün."

"Nerede?"

"Evinden çok uzakta değil."

Kolaylıkla Kaliforniya güzeli seçilebilecek güzellikte bir garson kız yanlarına yaklaştı.

"Merhaba, Edison'a hoş geldiniz," dedi Hunter'ın her konuğa gösterdiğinden emin olduğu aynı gülümsemeyle. "Kokteyl menümüzü görmek ister misiniz?"

"Şey... hayır, gerek yok," dedi Pamela başını iki yana sallayarak. "Ben bir votka martini alabilir miyim lütfen?"

"Elbette." Garson kız siparişini almak için Hunter'a baktı.

"Ben sade kahve alayım lütfen."

"Hemen geliyor." Garson kız arkasına dönüp uzaklaştı.

"Böyle bir şeyi kim yapabilir?" diye sordu Pamela. Sanki boğazında bir şey kalmış gibi sesi boğuklaşmıştı. Bir an durup gözyaşlarına engel oldu. "Orijinal internet yayınından bazı kesitler bulduk. Siz izlediniz mi?"

Hunter bir süre gözlerinin içine baktıktan sonra başını salladı.

"İçinde olduğu şey de neydi öyle? El yapımı bir cam tabut mu?"

Hunter cevap vermedi.

"Peki ya internetteki o düğmeler? İnsanlar Christina'nın nasıl öleceğini mi oyluyorlardı?"

Hunter'dan hâlâ cevap yoktu.

"Oyladılar, değil mi?" Pamela tiksinmiş görünüyordu. "İnsanlar gerçekten *oy kullandılar*. İyi ama neden? Onun kim olduğunu bilmiyorlardı bile. Komik olduğunu mu düşünüyorlardı? Bir tür oyun olduğunu mu sanıyorlardı? Yoksa ekranın altında SUÇLU yazdığı için onun gerçekten suçlu olduğuna mı inanıyorlardı?"

Bu kez Pamela'nın gözlerindeki ifade bir cevap talep ediyordu.

"İnsanların o iki düğmeden birine tıkladıklarında ne düşündüklerini size söyleyemem, Bayan Hays," dedi Hunter duygusuz bir tonda. "Ama az önce sıraladığınız tüm nedenler geçerli. İnsanlar bunun bir tür oyun olduğuna, gerçek olmadığına inanmış olabilirler... ya da belki de SUÇLU başlığına inanmışlardır."

Hunter'ın sözleri karşısında Pamela duraklayıp nefesini tuttu. Satır aralarını hızla okudu. Başlıklar her gün kullandığı bir şeydi... basının insanların dikkatini çekmek için kullandığı bir şey. Başlık ne kadar sansasyonel olursa o kadar çok dikkat çekerdi, bu yüzden söylenenlerin etkisini en üst düzeye çıkarmak için kelimeler çok dikkatli seçilirdi. Bazen tek bir kelime yeterli olurdu. Psikolojik olarak da başlıklar farklı amaçlara hizmet ederdi. Bazen insanların dikkatini çekmeye yönelik olurlarken bazen de kişinin bilinçaltına ön yargılı bir fikir yerleştirmeye çalışırlardı.

Ve güçleri insanların sandığından çok daha büyüktü. İşe yarıyorlardı. İşe yaradıklarını Pamela bizzat biliyordu.

"*Katil, Christina'nın meslek sırrını ona karşı kullanmış,*" diye düşündü Pamela ve bu onu ürpertti.

Garson kız içkilerle geri döndü. Pamela'ya martinisini uzattı, daha Hunter'ın kahvesini masaya koymadan Pamela içkisini başına dikerek bardağı üç yudumda boşalttı.

Garson kız şaşkınlığını gizlemek için elinden geleni yaparak ona baktı.

"Bir tane daha alabilir miyim lütfen?" dedi Pamela bardağı kıza uzatarak.

"Şey... elbette." Kız bara doğru gitti.

"Artık size birkaç soru sorabilir miyim, Bayan Hays?"

İçki sinirlerini biraz yatıştırmıştı. Dikkatini yeniden Hunter'a yöneltip başını salladı. "Evet. Ayrıca bana Bayan Hays demeyi de bırak. Kendimi tekrar Katolik okuluna dönmüş gibi hissediyorum ve oradan nefret ederdim. Bana Pamela ya da Pam de. Herkes öyle der."

Hunter, Pamela ve Christina arasında nasıl bir ilişki olduğunu anlamak için basit sorularla başladı. Çok geçmeden Pamela'nın Christina'nın sadece patronu olmadığı, ikisinin yıllar içinde çok iyi arkadaş oldukları da anlaşıldı. Pamela bildiği kadarıyla Christina'nın kimseyle görüşmediğini söyledi. Son ilişkisi, eğer buna ilişki denebilirse, yaklaşık dört ay önce bitmişti. Sadece birkaç hafta sürmüştü. Pamela, Hunter'a bu ilişkinin en başından bitmeye mahkûm olduğunu söyledi. Adam, Christina'dan çok çok gençti; tam bir çapkındı ve *Screaming Toyz* adında gelecek vadeden bir rock grubunda davulcuydu.

Hunter'ın kaşları kalktı. *Screaming Toyz*'un kısa bir süre önce House of Blues'da çaldığını görmüştü.

Garson kız elinde martiniyle döndü. Pamela bu kez içkisini yavaşça yudumlamayı tercih etti.

Hunter, Pamela'ya üç harfi –ACV– ve sayı dizisini –678– sordu. Pamela uzun süre düşündü fakat bunların kendisi için hiçbir anlam ifade etmediğini, Christina Stevenson'la da nasıl bir bağlantıları olabileceğini bilmediğini söyledi.

Hunter, Pamela'ya Kevin Lee Parker adını daha önce duyup duymadığını sormayı aklından geçirdiyse de sonra vazgeçti. Büyük ihtimalle duymamıştı ve bir muhabir olduğu gerçeği unutulmamalıydı. Hunter onun daha sonra bu ismi araştıracağından ve sonuç olarak onun da birkaç gün önce öldürüldüğünü öğreneceğinden emindi. Bu bilgi ortaya çıktıktan sonra, kendi cinayet gösterisini yayınlamaktan hoşlanan yeni bir seri katil hakkında sansasyonel bir manşet *LA Times*'ın ön sayfasını hiç vakit kaybetmeden süslerdi. Gazetelerin ön sayfalarındaki dramatik bir cinayet manşeti şok etkisi yaratır, insanların diline dolanırdı fakat Los Angeles'ta elini kolunu sallayarak dolaşan yeni bir seri katil haberi şehir genelinde paniğe yol açardı. Bunun daha önce olduğunu görmüştü. Şu anda Hunter'ın ve soruşturmanın buna hiç ihtiyacı yoktu.

"Herhangi bir tehditten bahsetmiş miydi?" diye sordu Hunter. "Herhangi bir mektup, e-posta, telefon görüşmesi? Onu endişelendiren herhangi bir şey? Ondan hoşlanmayan insanlar?"

Pamela gergin bir şekilde kıkırdadı. "Bizler ABD'nin en yüksek tirajlı dördüncü gazetesinin muhabirleriyiz, dedektif. Yaptığımız işin doğası gereği, ne kadar arkadaş canlısı görünürlerse görünsünler bizden kimse hazzetmez. Örneğin siz ve yolun karşısındaki tüm polis arkadaşlarınız."

Hunter bir şey söylemedi. Ama kadın haklıydı. Henüz gazetecileri seven bir polisle karşılaşmamıştı.

"İnsanların 'pislik skalasında', yozlaşmış politikacılar ve avukatlarla aynı kategoride yer alıyoruz." Pamela durakladı, martinisinden bir yudum daha içti. Agresif sözlerine karşın Hunter'ın ne demek istediğini çok iyi anlıyordu.

Hunter ortamın yatışmasını bekledi.

Pamela soruya geri döndü. "Gerçek şu ki muhabirler olarak hepimiz bazı insanları üzen yazılar yazdık. Hepimiz tehdit mektupları, e-postaları ve telefonları aldık. Hâlâ da sık sık alıyoruz ama bunların hepsi kuru gürültü sadece. *Gerçeği* ortaya çıkardığımızda insanlar sinirleniyor çünkü çoğu zaman gerçek onların işine gelmiyor."

Pamela Hays'in işi konusunda tutkulu olduğunu kimse inkâr edemezdi.

"Bayan Stevenson sana bu mektuplardan, e-postalardan ya da telefonlardan hiç bahsetmiş miydi? Kuru gürültüden fazlası olduğuna inandığı bir şeyden?"

Pamela başını sallamaya başladı fakat hareketin ortasında durakladı. Bakışları daha kararlı bir hal aldı. Ve botokslu alnı kırışabilseydi kırışırdı muhtemelen.

"Ne dedi?" diye sordu Hunter anı yakalamaya çalışarak.

Pamela arkasına yaslandı. Elini çenesine götürdü, işaret parmağını kısmen uzatarak iki dudağına dokundurdu. Gözleri kucağına doğru kaydı.

Davranış psikolojisinde, parmağı ağıza götürme hareketi bir şey söylemek üzere olan ya da bir şey söylemek isteyen ama söylese mi söylemese mi emin olamayan biri için uyarı işareti olarak yorumlanırdı. Bazı durumlarda bu hareket bir yalanın söylenmek üzere olduğunun açık bir göstergesiydi.

Hunter, Pamela'yı izliyordu. Kadının gazeteci zihni belli ki bir şeyler düşünüyordu, elindeki bilgiyi paylaşıp paylaşmama konusunda kararsızdı. Burada bir hikâye olabilirdi.

Pamela için sorun, kendisinin bir suç muhabiri olmamasıydı. Bilginin suç masasından birine aktarılması gerekecekti. Ve Pamela o pisliklerden nefret ediyordu. Çünkü başkalarını, özellikle de eğlence masasını ya da onların deyimiyle *dedikodu çukurunu* hep hor görüyorlardı.

Kadının tereddüt ettiğini sezen Hunter onu tekrar teşvik etti. "Pamela, en ufak bir bilgi bile Christina'yı kaçıran kişiyi yakalamamıza yardım edebilir. Bir şeyden ya da birinden korkuyor muydu?"

Bakışlarını Hunter'ın yüzüne yönelten Pamela onun gözlerinde pek sık görmediği türden bir kararlılık ve samimiyet gördü. Yüz hatları biraz gevşedi.

"Dört ay kadar önce Christina, Thomas Paulsen adında bir adam hakkında bir yazı yazdı."

"Şu yazılım milyoneri mi?"

"Ta kendisi," dedi Pamela, Hunter'ın onu duymuş olmasına biraz şaşırarak. "Olan şu ki Bay Paulsen'in eski bir çalışanı Christina'yla potansiyel olarak büyük bir hikâye için temasa geçmiş. Christina bana geldi, ben de ona konuyu araştırması için onay verdim. İki ay boyunca konuyu araştırdı ve o pislik herifin bir kamyon dolusu kirli çamaşırını ortaya çıkardı. Haber basıldı ve Bay Paulsen'in iş ve özel hayatı etkilendi."

"Haberin konusu neydi?"

Pamela içkisinden bir yudum daha aldı. "Sekreterlerini, asistanlarını ya da şirketinde hoşuna giden kim varsa yatağa atıyor, sonra da uygun gördüğü her türlü yöntemle onları korkutarak çenelerini kapalı tutmalarını sağlıyordu. Adam evli ve bir kızı var. Haberi yayımladığımızda bunu yıllardır yaptığı anlaşıldı. İddiaya göre otuz beşten fazla çalışanıyla yatmıştı." Duraklayıp sözlerini tarttı. "Biliyorum, bu birçok kişiye yıkıcı gelmeyebilir ama burası ABD, sahte erdemlerin hüküm sürdüğü ve dindar, inançlı ve gerçek bir aile babası olmanın tahmin edebileceğinizden çok daha önemli olduğu bir ülke. Ve burası Los Angeles, en ufak bir ilişkinin bir gecede birinin hayatını yerle bir edebileceği bir şehir. Makale Bay Paulsen'in hayatını oldukça kötü etkiledi."

Hunter not defterine bir şeyler yazdı. "Peki Bayan Stevenson'ı tehdit etti mi?"

Pamela şüpheli bir yüz ifadesi takındı. "Makale yayımlandıktan hemen sonra telefonlar almaya başladı... acıyla, acı çektirmekle ve yavaş yavaş ölmekle ilgili bir şeylerdi. Christina daha önce böyle şeyler yaşamıştı ve kolay kolay ürkecek bir tip değildi fakat bu aramaların onu çok korkuttuğunu biliyorum. Aramaların izini sürmeye çalıştık ama onu arayan her kimse çok zekiydi. Sinyaller hep başka yerlere yönlendiriliyordu."

"Son zamanlarda hâlâ o telefonları alıyor muydu?"

"Emin değilim. Bir süredir bir şey söylememişti."

Hunter birkaç not daha aldı.

"Ama biz burada eğlence masasındayken yazdığı yazılardan bahsediyoruz," dedi Pamela. "Onu eğlence masasına almamdan önce Christina dokuz ay boyunca suç masasında çalışmıştı. Ondan önce de gazetedeki hemen hemen her masada görev yapmıştı. Eğer başına gelenler yazdığı bir makale yüzünden olduysa çok uzun bir listeyle karşı karşıyasınız demektir."

"Evet, biliyoruz," dedi Hunter. "Bayan Stevenson'ın eğlence masasındayken yazdığı tüm makalelerin arşivini bulmamın bir yolu var mı? Oradan başlamak isterim."

Pamela şaşırmış görünse de kaşlarını oynatmadı. "Burada iki yıllık makalelerden bahsediyoruz."

"Evet, biliyorum. Onları toplamak için çalışan bir ekibimiz var ama senin yardımların işleri gerçekten hızlandırabilir."

Pamela birkaç saniye boyunca Hunter'ın gözlerine baktı. "Tamam. Eminim her şeyi bir araya getirip sıkıştırılmış bir arşivi yarına kadar size ulaştırabilirim."

Elli Yedi

Şoför güne şafak sökmeden önce başlamıştı. Direksiyonun başında sabırla oturmuş, park ettiği yerin karşısındaki apartmanın girişini sessizce gözlüyordu. Çoğu insan bu görevi sıkıcı bulurdu fakat o buna hiç aldırmıyordu. Aslında gözetleme sürecinden keyif alıyordu. Tüm bu bekleyiş ona düşünmek için zaman veriyordu. Düşüncelerini düzenlemek için. Bir şeyleri çözmek için. Kaldı ki insanları izlemeyi seviyordu. İnsan sadece uzaktan gözlemleyerek bile çok şey öğrenebilirdi.

Örneğin sabah 06.45'te, eski ve üzerine bol gelen gri bir takım elbise giymiş, kel, tıknaz bir adam binadan çıkıp yolun karşısına geçti. Düşünceleri ona çok ağır geliyormuş gibi, omuzları kambur ve başı önde, yılgın bir halde, ağır adımlarla yürüyordu. Tüm hal ve hareketleri tek bir şeyi haykırıyordu: hüzün. Öylesine yaşıyordu âdeta. Adamın yaptığı iş her neyse ondan nefret ettiği anlaşılıyordu. Sol elindeki tombul parmağını boğan kalın, altın yüzük evli olduğuna işaret ediyor ama aynı zamanda yüzük eline ilk takıldığından beri çok kilo aldığını da gösteriyordu. Evliliğinin vaktiyle sahip olduğu ateşi çoktan kaybettiğini varsaymak yanlış olmazdı.

Şoför binaya baktı. Birinci katta, kısa kirli sarı saçlı ve belli ki istediğinden biraz fazla kilosu olan bir kadın pencereden dışarı, tıknaz adama bakıyordu. Adam başka bir sokakta gözden kaybolana kadar gözleriyle onu takip etti. Adam gözden kaybolunca

kadın içeri gitti fakat üç dakika sonra yine pencereye geldi. Bu kez kaygılı bakışları yolun karşı ucuna odaklanmıştı. Kadında bir farklılık vardı. Saçları taranmış ve üzerindeki çirkin geceliğin yerini daha seksi bir şey almıştı.

Beş dakika geçti ama başka hiçbir şey olmadı. Derken kadının dudakları bir gülümsemeye dönüştü. Şoför, kadının bakışlarını takip edince köşeyi dönmüş ve şimdi aceleyle apartmana doğru yürüyen başka bir adamı gördü. Bu adam kadının kocasından en az yirmi kilo daha zayıf ve yaklaşık on yaş daha gençti. Kadının dudakları geniş bir gülümsemeye dönüştü.

Şoför kıkırdadı. *Evet, sırf gözlemleyerek ne çok şey öğrenebiliyor insan.*

Ama o, milletin evlilik dışı ilişkisini yakalamak için orada değildi. Görevi bundan çok daha önemliydi.

Sabah 07.15'te binadan başka bir adam çıktı. Bu adam uzun boylu ve atletik yapılıydı. Dimdik yürüyordu. Gözlerinde güçlü bir kararlılık ve azim vardı. Şoför refleks olarak koltuğunda eğilerek kendini daha da fark edilmez kılarken bir yandan da kendi arabasına atlayıp uzaklaşan adamı dikkatle gözlemledi.

Şoför gülümsedi. Her şey plana uygun gidiyordu.

Yirmi dakika sonra hedefi nihayet binadan çıktı. Oturduğu yerde öne doğru eğilip kadının arabasına doğru yürüyüşünü izledi. Çekici bir kadındı, büyüleyici bir aurası ve tüm arkadaşlarının imrendiği bir vücudu vardı.

Şoför derin bir nefes aldı, heyecanın bütün benliğini çığ gibi kaplamasına izin verdi. Yayın ekipmanlarını kontrol edip motoru çalıştırırken adrenalin hızla vücuduna yayılıyordu.

Bütün günü kadını bekleyerek geçirmiş, saldırmak için doğru anı beklemişti. Başarısının kusursuz anı seçmesine bağlı olduğunu biliyordu. En ufak bir kusurda işler çok çabuk tersine dönebilirdi.

Saatler sonra o an nihayet gelmişti.

Gösterisi tekrar yayına girmek üzereydi.

Elli Sekiz

Hunter, Emniyet Genel Müdürlüğü binasına döndüğünde Garcia gözlerini şiddetle ovuşturuyordu.

"Her şey yolunda mı?" dedi Hunter.

Garcia başını kaldırıp nefesini boşalttı. "Filmi izlemeyi az önce bitirdim. *İçimdeki Şeytan*."

"Bir şey var mı?" dedi Hunter masasına oturarak.

Garcia kalkıp boynuna masaj yaptı. "Katilin Bayan Stevenson'ın yatak odasına bıraktığı mesajın filmle ilgili olduğunu sanmıyorum."

Hunter duraklayıp ortağına baktı.

"Daha önce de söylediğim gibi, film bir genç kadını ve içine şeytan giren annesinin üç kişiyi öldürmesini konu ediniyor. Ben esas olarak işlenen cinayetler hakkında bilgi edinmek istiyordum. Özellikle de kullanılan yöntem hakkında."

"Ee?.."

"Vakamızla arasında hiçbir benzerlik yok. Cinnet halinde bir bıçaklı saldırıydı. Üç kurban da aynı evin içinde, aynı gece, üç dakika içinde katlediliyor. Film daha sonra kadının kızının, annesinin gerçekten şeytan tarafından ele geçirilip geçirilmediğini anlamaya çalışmak için birkaç şeytan çıkarma seansına katılmasına odaklanıyor. Hiç kimse cam veya başka maddeden herhangi bir muhafazanın içine kapatılmıyor. Yaban arısı ya da başka bir

böcek yok. Kimse alkali ya da asit banyosuna atılmıyor, hiçbir şey internet üzerinden yayınlanmıyor ve ölüm yöntemleri arasında oylama ya da seçim yapılmıyor. Eğer katilin Bayan Stevenson'ın yatak odasında bıraktığı mesajın arkasında gerçekten bir anlam varsa cevap bu filmde değil."

Hunter'ın dikkati fotoğraf panosuna ve parlak turuncu parmak izi tozu fotoğrafına kaydı. Başını kaşıdı. "*İçindeki şeytan. Bu ne anlama geliyor?*"

"Peki ya Bayan Stevenson'ın e-postaları?" dedi Hunter. "Herhangi bir gelişme var mı?"

Bilişim Suçları Birimi'nden Dennis Baxter, Christina Stevenson'ın tüm e-postalarını, şu anda Garcia'nın bilgisayarına bağlı olan haricî bir sabit diske toplu olarak indirmişti. Artık dokuz santimlik ekranda e-posta okumak ve hesabın kapanması riski yoktu.

"Şu ana kadar şüpheli diyebileceğim bir şeye rastlamadım," dedi Garcia masasına dönerek. "Bayan Stevenson ile diğer *LA Times* muhabirleri arasında pek çok dâhilî e-posta gönderilmiş: fıkralar, dedikodular, makaleler hakkında tartışmalar... bunun gibi şeyler. Tüm e-postaları filtreledim ve @latimes.com adresinden gelmeyen her şeyi arattım. Böylece kişisel e-postaları ile iş e-postalarını birbirinden ayırabileceğimizi umuyorum. Henüz bir şey çıkmadı ama daha yapılacak çok iş var. Peki sen ne yaptın?"

Hunter, Pamela Hays'le yaptığı görüşmeyi anlattı.

"Hey, dur bakalım," dedi Garcia, Christina'nın aldığı telefon tehditlerinden bahsederken sağ elini kaldırıp Hunter'ı durdurarak. "Kim bu adam?"

"Adı Thomas Paulsen," dedi Hunter. "Burada, Los Angeles'ta yaşayan bir yazılım milyoneri."

"Yazılım mı?" Garcia'nın çenesinde bir kas seğirdi. Paulsen'in adını arama motoruna yazmaya başlamıştı bile.

"Evet. Şirketi, kurumsal internet veri tabanı sistemlerini ilk oluşturanlardan biriydi."

Garcia ekranından başını kaldırdı. "Onu ne ara araştırdın?"

"Araştırmadım," dedi Hunter. "Çok okuyorum sadece. Bir süre önce *Forbes* dergisinde bir yazı okumuştum."

"Christina Stevenson'ın onun hakkında yazdığı makaleyi okudun mu?"

"Henüz okumadım."

Garcia arama sonucunda çıkan sayfada en üstteki bağlantıya tıkladı. Bu bağlantı onu PaulsenSystems'ın internet sitesine götürdü. "Hakkımızda" sayfasındaki bilgileri hızla taradı. Orada yazılanlara göre Hunter her konuda haklıydı. Paulsen'in şirketi kurumsal internet veri tabanı sistemlerini ilk geliştirenler arasındaydı ve şu anda dünyanın en önde gelenlerinden biriydi. Sistemleri dünyanın dört bir yanındaki şirketler tarafından kullanılıyordu.

"Onunla konuşacak mıyız?" dedi Garcia. "Siber âlemi iyi bilen birine benziyor."

"Muhtemelen konuşuruz ama henüz değil. Önce Christina Stevenson'ın makalesinin onu ne kadar kötü etkilediğini öğrenmek istiyorum. Ama o zaman bile Paulsen ile Kevin Lee Parker arasında bağlantı kurmamız gerekecek. Belki de yazdığı makale yüzünden Bayan Stevenson'la bir anlaşmazlık yaşadı fakat ilk kurbanımız intikam planının neresinde yer alıyor?"

Garcia bir şey söylemedi.

Masasında çalan telefon, Hunter'ın dikkatini panodan kopardı.

"Dedektif Hunter, Cinayet Özel Büro."

Hattan bir tık sesi geldi.

"Alo?.."

"Dedektif Hunter," dedi arayan kişi sonunda. Ses tonu, hastasını karşılayan bir doktor gibi soğuk ve acelesizdi. "Masanın başında olduğuna sevindim."

Hunter onun sesini duyunca midesinde bir boşluk oluştuğunu hissetti, bir tür vakum hissi, sonra bunun yerini bir endişe dalgası aldı. Hunter çenesini sıkıp Garcia'yla göz göze geldi.

"Çevrim içi misin?" diye sordu arayan kişi sesi artık alaycı bir neşeyle dolu olarak. "Çünkü sana, senin ve ortağının izlemekten keyif alacağına emin olduğum bir şey göstereceğim."

Elli Dokuz

Ofisin içindeki sıcaklık otuz yedi derece civarında olmasına rağmen Hunter ensesinde soğuk terler oluştuğunu ve sırtından aşağıya süzüldüğünü hissetti.

"Hazır mısın, Dedektif Hunter?" diye sordu arayan kişi cevap beklemeden. "Çünkü en sevdiğin internet sitesi az önce tekrar çevrim içi oldu. Adresi tekrar vermeme gerek yoktur herhalde, değil mi?"

Hunter adresi tarayıcının adres çubuğuna yazmaya başlamıştı bile.

Sayfa üç saniyeden kısa bir sürede yüklendi. Fakat Hunter gördüklerine inanmakta güçlük çekti. Bu kez görüntüye bir gece görüş merceğinin yeşil tonu hâkim değildi. Yayın, bir yerlerdeki pis, karanlık, zindan görünümlü bir odadan da yapılmıyordu. Arayan kişi, güpegündüz şehrin işlek bir caddesinden yayın yapıyordu. Ve bu kez kamera da durağan değildi. Kalabalıkla birlikte hareket ediyor, sanki Los Angeles tatilini filme alan bir turistin elindeymiş gibi yavaşça ilerliyordu.

Hunter gözlerini kıstı.

Etrafta insanlar vardı. Kot pantolonlar, tişörtler, şortlar ve elbiselerden takım elbiselere kadar çeşitli kıyafetler giymiş adamlar ve kadınlar. Bazıları acelesi varmış gibi görünüyordu, cep telefonları kulaklarına yapışmıştı. Bazıları gelişigüzel dolaşıyor, belki de vitrinlere bakıyordu. Kamera merceğinin açısı tünel görüşü

gibi düz ve dar olduğu için anlamak zordu. İnsanların kameraya doğru geldiği ve yanından geçip gittiği görülebiliyordu fakat çevresel görüş bulanıktı.

Hunter hemen avucunun içiyle telefonun ahizesini kapattı. "FBI Siber Suçlar Bölümü'nden Michelle'i ara," diye fısıldadı Garcia'ya. "İnternet sitesi tekrar yayında."

Garcia'nın masası muhtemelen tüm emniyet binasındaki en iyi düzenlenmiş masaydı. Her şeyin bir yeri vardı ve bütün eşyalar her zaman simetrik bir şekilde konumlanmış gibi görünüyordu. Michelle Kelly'nin kartı telefonunun sağında yan yana dizilmiş üç karttan ilkiydi. Numarayı tuşladı, Michelle ikinci çalışta açtı.

"Michelle, ben Carlos."

Michelle, Garcia'nın ciddi ses tonunu hemen fark etti.

"Selam, Carlos. Sorun nedir?"

Garcia konuşurken tarayıcısının adres çubuğuna bir şeyler yazdı. "O geri döndü. İnternet sitesi tekrar yayında."

"Ne?"

"Şu anda telefonda bizimle konuşuyor."

Hattın öbür ucundan klavyeye çılgınca tıklandığı duyuldu. Sayfa Garcia'nın ekranında yüklendi, sokak görüntülerini görünce kaşlarını çatıp Hunter'a baktı. "Bu da ne?"

Hunter başını belli belirsiz iki yana salladı.

"İnternet sitesi tekrar yayında derken neyi kastediyorsun, Carlos?" dedi Michelle telefonda. "Bende bir şey yok."

"Ne?"

"Bende Hata 404 sayfası çıktı. *Dosya bulunamadı.*"

"Yazdığın adresi tekrar kontrol et," dedi Garcia içgüdüsel olarak kendi adres çubuğundaki adresi okuyarak. "Görüntüler ekranımda canlı olarak oynatılıyor. Şu anda ona bakıyorum."

"Çoktan kontrol ettim. Aynı adres olduğuna emin misin?"

"Eminim."

Klavye tıkırtıları.

"Lanet olsun, bizi engelliyor," dedi Michelle sonunda.

"Ne yapı... Bizi engellemeyip sizi nasıl engelleyebiliyor?"

"Birkaç yöntem var ama şu anda teknik konulara girmeyeceğim."

Garcia, Hunter'a dönüp başını iki yana salladı. "Onlarda açılmıyormuş," diye fısıldadı. "Bir şekilde onları engelliyormuş."

Hunter bu bilgi karşısında burnunu kırıştırdı ama açıklama için zamanı olmadığını biliyordu. Aramayı hoparlöre aldı.

"İzliyor musunuz?" dedi arayan kişi.

"İzliyoruz," dedi Hunter sesi sakin ama kararlı.

"Burası da neresi böyle?" dedi Garcia bilgisayar ekranını göstererek Hunter'a. "Rodeo Drive mı?"

Hunter başını iki yana salladı. "Oraya benzemiyor."

Rodeo Drive, Beverly Hills'te bulunan, özel markaları ve *haute couture* modasıyla ünlü, Los Angeles'ın en tanınmış alışveriş bölgesiydi. Her gün çok sayıda insanı kendine çekiyordu. Ama Hunter haklıydı. Baktıkları yer Rodeo Drive'a benzemiyordu. Şu anda görüntüler herhangi bir alışveriş caddesinden geliyor olabilirdi. Şehirde binlercesi vardı.

"Yürüyüş için güzel bir gün, değil mi?" dedi arayan kişi. Ses tonunda belirgin bir tını vardı.

"Gerçekten öyle," dedi Hunter. "Hatta bana nerede olduğunu söylersen gelip sana eşlik edebilirim bile."

Arayan kişi güldü. "Teşekkür ederim ama sanırım şu an için yanımda yeterince insan var. Görmüyor musun?"

İnsanlar dört bir yana yürüyordu.

Hunter ve Garcia bilgisayar monitörlerine yapışmış, arayanın nereden yayın yaptığına dair ipucu verebilecek herhangi bir işaret arıyorlardı. Şimdiye kadar hiçbir şey görememişlerdi.

"Bu kadar çok insanın olduğu bir şehirde yaşıyor olmamız harika, değil mi?" diye devam etti arayan kişi. "Bu kadar canlı ve hayat dolu olan?"

Hunter hiçbir şey demedi.

"Bunun olumsuz yanı ise Los Angeles'ın aynı zamanda insanların sürekli bir yerlere koşturduğu, kendi düşünceleriyle, kendi sorunlarıyla, kendi takıntılarıyla meşgul olduğu çok yoğun bir şehir olması. Kimse birbirini fark etmiyor." Az önce söylediği şey çok komikmiş gibi arayan kişi güldü. "Burada Batman kıyafetiyle dolaşsam bile kimse dönüp bakmaz."

Arayan kişi konuşurken yürümeye devam ediyordu fakat Hunter da Garcia da henüz tanıdıkları bir şey görmemişti.

Birdenbire arayan kişi, gözleri cep telefonunun ekranına kilitlenmiş bir şekilde kısa mesaj yazan bir adamla çarpışmamak için hızla sola kaçmak zorunda kaldı. Adam vızıldayarak arayan kişinin yanından geçip ona çarpmaktan kıl payı kurtulunca arayan kişi arkasına dönüp kamerasıyla adamın yürüyüşünü takip etti. Birkaç metre ileride adam, karşıdan gelen siyah saçlı bir kadına çarptı. Bir an bile durmadı. Gözlerini cep telefonunun ekranından bile ayırmadı.

"Vay canına, bunu gördünüz mü?" dedi arayan kişi. "Adam yürürken şu kadına çarptı ama oralı bile olmadı. Ne bir 'özür dilerim' ne de özür dileyen bir gülümseme... Duraklamadı bile. Buradaki insanlar hiçbir şeyi umursamıyor, dedektif." Yine güldü. Bu seferkinde biraz küçümseme vardı. "Kimse kendinden başkasını umursamıyor." Kısa bir duraklama oldu. "Eski güzel Amerikan tarzı, öyle değil mi? Daima bir numarayı kolla. Gerisi ne hali varsa görsün."

Sert sözlerine rağmen sesinde öfke yoktu.

Garcia bu tek taraflı konuşmadan sıkılmıştı. "Amerikan tarzıyla bir alıp veremediğin mi var?"

Hunter'ın gözleri ona kaydı.

"A, Dedektif Garcia sanırım," dedi arayan kişi. "Tanıştığımıza memnun oldum. Hayır, Amerikan tarzıyla hiçbir alıp veremediğim yok. Bilakis. Ama burada doğmamış biri olarak

sorduğun soru bana biraz garip geldi." Tekrar durakladı. "Brezilya'ydı, değil mi?"

Carlos Garcia Brezilya'da doğmuştu. Sao Paulo'da. Brezilyalı bir federal ajanla Amerikalı bir tarih öğretmeninin oğlu olan Garcia henüz on yaşındayken, anne ve babasının evliliği sona erince annesiyle birlikte Los Angeles'a taşınmıştı.

"Bunu ner..." diye başladı Garcia ama Hunter arayan kişiyle sözlü bir atışmaya girmemesi gerektiğini ima edercesine başını hafifçe iki yana salladı.

Telefondan bir kahkaha yükseldi. "Nasıl yapıldığını biliyorsan bilgi edinmek kolaydır, Dedektif Garcia."

Hunter'ın tavsiyesine kulak veren Garcia kendini tuttu.

Arayan kişi sessizliği bir işaret olarak algılayıp devam etti. "Burada o kadar çok insan var ki etrafta boş boş dolaşıp kendi hayatlarına devam ediyorlar. Biliyor musunuz, burada olmak bana kendimi şekerci dükkânındaki bir çocuk gibi hissettiriyor. Bir sürü seçenek var. İçlerinden herhangi biri benim bir sonraki misafirim olabilir, anlarsınız ya."

Hunter farkında olmadan nefesini tuttu. Bu aramanın nedeni bu muydu? Katil onlara insanlara nasıl işkence ettiğini ve onları nasıl öldürdüğünü göstermişti. Ölüm yöntemini nasıl seçtiğini göstermişti. Şimdi de kurbanlarını nasıl seçtiğini mi gösteriyordu?

"Ama sanırım aklımda zaten biri var," dedi arayan kişi Hunter bir şey söyleyemeden. "Kim olduğunu tahmin edebilir misiniz?"

Hunter ve Garcia kafalarını uzatarak ekranlarına yaklaştılar ama kamera belirli birine yakınlaşmamıştı.

Az ileride biraz solda sarışın bir kadın durmuştu. El çantasının içinde bir şey arıyordu. Arayanın seçtiği kişi o muydu?

İnce dudaklarıyla sivri burnunu dengelemek için tasarlanmış gibi görünen kalın bıyıklı, tuhaf görünümlü bir adam yavaş yavaş yürüyerek doğrudan kameraya doğru geliyordu. Belki de arayan kişi onu seçmişti.

Gerçek şu ki o sokakta yürüyen herhangi biri bir sonraki kurban olabilirdi. Hunter ve Garcia'nın bunu bilmesine imkân yoktu.

Kalın bıyıklı adam sağa doğru hareket ederek yoldan çekildi. Hunter'ın ofisinde zaman durdu.

Kameranın tam karşısında, yaklaşık üç metre uzaklıkta, Hunter ve Garcia sonunda katilin bahsettiği kişiyi gördüler.

Altmış

Birlikte yürüyen iki kişi vardı. Kendilerini takip eden kötülükten tamamen habersiz, Los Angeles'ta bir yerde vitrinlere bakarak günün tadını çıkaran iki arkadaş. Sırtları kameraya dönüktü fakat soldakinin Garcia'nın onu tanıması için arkasına dönmesine gerek yoktu.

"Yüce Tanrım!" Garcia'nın sesi boğuk çıkmıştı.

"Anna," diye fısıldadı Hunter, Garcia'nın karısını tanıyarak. Midesinde binlerce kelebek canlanırken bakışları ortağına doğru kaydı.

Garcia bir an için ne hareket edebildi ne konuşabildi ne de kıpırdayabildi. Sonra birden patladı.

"Seni pislik herif... yemin ederim... onun kılına dokunursan... ona yaklaşırsan seni bulurum ve *gebertirim*. Duydun mu beni? Seni *gebertirim*. Rozetin canı cehenneme. Polisliğin canı cehenneme. Ne olursa olsun, cehennemi ve tüm zebanileri ayağına getiririm."

Garcia şimdi titriyor, adrenalin vücudunun her zerresini besliyordu.

Arayan kişi bir kez daha güldü. "Çok güzel bir kadın, değil mi?"

"Siktir git, seni hasta ucube. Sana neler yapacağım hakkında en ufak bir fikrin bile yok, eğer onun..." Garcia cep telefonuna uzandı.

"Sana, şimdi ne yapacağımızı anlatayım, dedektif," diye söze girdi arayan kişi Garcia'nın bir sonraki hamlesini tahmin ederek. "Eğer onu şimdi arayıp nerede olduğunu sorarsan... onun telefonuna uzandığını ve arkasına dönüp bana baktığını görürsem yemin ederim onu bir daha asla canlı göremezsin. Onceki iki kurban, ona yapacaklarımın yanında Noel sabahı gibi kalır. Ve bu konuda ciddi olduğumu biliyorsun. Güven bana. Buraya yeterince hızlı gelemezsin."

Garcia'nın çaresiz bakışları telefondan masasındaki monitöre, oradan da Hunter'a kaydı.

Hunter sağ elini kaldırarak Garcia'ya telefonu bırakmasını işaret etti. "Nerede olduğunu biliyor musun?" dedi ağzını oynatarak. "Anna sana bugün nereye gideceğini söyledi mi?"

Garcia başını iki yana salladı. "Dışarı çıkacağından bile haberim yoktu," diye karşılık verdi Garcia ağzını oynatarak.

"Benim asıl ilgimi çeken ne, biliyor musunuz?" dedi arayan. "İkiniz de beni bulacağınızı söyleyip duruyorsunuz. Beni yakalayacağınızı. Dedektif Hunter bunu en son konuştuğumuzda söylemişti. Hatırlıyor musun?"

Cevap yoktu.

"Hatırlıyor musun, Dedektif Hunter?"

"Evet."

"Ama gerçek şu ki bir arpa boyu bile yol alamadınız, değil mi?"

Sessizlik.

"Bu arada, gördüğünüz gibi size yakın insanlara ulaşabilir ve uygun görürsem onları hayatlarınızdan çekip alabilirim. Bu sizin ya da onların değil, benim seçimim. İstersem size bile ulaşabilirim. Ben her yerde olabilirim. Ama siz sadece boş tehditler savurup duruyorsunuz."

"Bu bir tehdit değil, seni bok torbası." Garcia'nın sesi hâlâ öfkeden titriyordu. "Bu bir *söz*. Onun kılına dokunursan gözüm

hiçbir şeyi görmez. Yasaların bile önemi kalmaz. Yeryüzünde güvenle saklanabileceğin tek bir delik bile olmaz. Dediklerimi anlıyor musun?"

"Anlıyorum," dedi arayan, günah çıkarma kabinindeki bir rahip kadar sakin bir edayla. "Peki karının yerine arkadaşını alsam bir şey fark eder mi?"

Hunter ve Garcia bir kez daha gerildiler.

Arayan kişi cevabı beklemedi. "Ama tabii ki fark eder. O zaman mesele kişisel olmaz ve tepkin de aynı olmaz, öyle değil mi Dedektif Garcia? Dediğin gibi, yakınımız söz konusu olduğunda gözümüz hiçbir şeyi görmez. Kim olduğumuzu bile unuturuz. Hatta belki de bu süreçte bir canavara bile dönüşürüz." Arayan kişi derin bir nefes verdi ve ilk kez sesi biraz sertleşti. "Bilirsiniz, çoğu insan, kendimizi hangi durumda bulursak bulalım, insanlar olarak her zaman bir seçeneğimiz olduğuna inanır. Ben bu teoriye karşı çıkıyorum. Her zaman bir seçeneğimiz *olmadığını* iddia ediyorum. Bazen seçimler bizim yerimize başkaları tarafından yapılır ve *insanlar olarak* bu konuda tepki vermek dışında elimizden bir şey gelmez. Örneğin şu anda karını senden almaya karar verirsem, Dedektif Garcia, senin değil, *benim seçimim senin* hayatını sonsuza dek değiştirecektir."

Garcia ne diyeceğini bilemedi.

"Ama öfke ve duygusal acı iyi şeylerdir," diye devam etti arayan kişi bir anlık sessizlikten sonra. "Hâlâ hayatta olduğumuzu gösterirler. Hâlâ umursadığımızı. Diğer insanların bizim için hâlâ önemli olduğunu. Psikolojik değerlendirmem doğru mu, Dedektif Hunter?"

Hunter bir an için derin düşüncelere dalmış gibiydi. "Evet," diye cevap verdi.

"Kendinle gurur duymalısın, Dedektif Garcia, iyi iş çıkardın. Tepkini beğendim. Önemseyen bir adamın tepkisi." Arayan kişi

kıkırdadı. "Eh, sanırım buradaki işim bitti. Ama yakında yine konuşacağız... *söz* veriyorum."

Hat kesildi.

Görüntüler bilgisayar ekranından kayboldu.

İnternet sitesi çevrim dışı oldu.

Altmış Bir

Hunter, Garcia'ya dönmeden önce odada birkaç saniye sessizlik hüküm sürdü.

"Anna'yı ara," dedi. "Nerede olduğunu öğren. Ona kahve dükkânı gibi kalabalık bir yer bulmasını ve biz gelene kadar orada kalmasını söyle."

Garcia, Hunter'a sanki uzaydan gelmiş gibi baktı. "Şaka mı yapıyorsun? Onun ne dediğini duydun, değil mi? Anna'yı telefona uzanırken görürse..." Cümlenin devamını getiremedi.

"Hiçbir şey yapmayacak, Carlos," dedi Hunter. "Bu bir blöftü. Bir tepki almak istiyordu."

"Ne?"

"Bu bir blöftü. Güven bana. Seninle konuşurken bazı işaretler vardı. Arabada açıklarım. Şimdi Anna'yı arayıp nerede olduğunu öğrenmelisin, böylece onu almaya gidebiliriz." Hunter ceketini kapmıştı bile. "Hadi gidelim." Kapıya doğru koştu. "Ara onu."

"Hey, dur biraz, Robert," dedi Garcia kararsız bir sesle, ellerini kaldırarak. "Beş yılı aşkın süredir ortağız. Hayatta senden daha fazla güvendiğim kimse yok, bunu sen de biliyorsun ama teşkilatın şimdiye kadar karşılaştığı en hasta, en sadist ve en psikopat katilden bahsediyoruz ve şu anda *karımı* takip ediyor. Dediği gibi, nerede olduğunu bilsek bile oraya zamanında ulaşamayız. Eğer bu aramayı yaparsam ve yanılıyorsan onu alacaktır, bunu biliyorsun."

Hunter kapıda durup ortağına döndü. "Yanılmıyorum, Carlos. Anna'yı *almayacak*." Hunter'ın inancı tamdı, Garcia bunu görebiliyordu fakat yine de kıpırdamadı.

Hunter saatine baktı. Zaman kazanmak istiyordu fakat şu anda tam tersini yapıyorlardı. "Carlos, bu katilin amacı her ne ise Anna bu amaca uymuyor."

"Nasıl yani?"

"Pekâlâ, karşı karşıya olduğumuz olasılıklardan biri katilin kurbanlarını halkın arasından rastgele seçmesi, değil mi? Eğer durum gerçekten böyleyse Anna rastgele bir seçim olmaz. O senin karın ve katil bunu biliyor. Burada rastgele bir durum yok ki bu durumda yönteminden sapmış olur. Eğer kurbanlarının peşine intikam ya da başka bir nedenle düşüyorsa da Anna'nın bu duruma nasıl uyduğunu anlayamıyorum."

Garcia çenesini kaşıdı.

"Anna'nın peşine tek bir nedenden dolayı düştü, sadece tek bir nedenden."

"Benim karım olduğu için."

"Kesinlikle. Bunu bizi kızdırmak için yaptı. Bir şeyleri kanıtlamak için. Asıl planının bir parçası olduğu için değil."

"Peki neymiş kanıtlamak istediği şey? İstediği kişiye ulaşabileceği mi? Bize zarar verebileceği mi?"

"O da var," dedi Hunter. "Bize üstünlüğünü kabul ettirmek istiyor. Bu oyunun kontrolünün kimde olduğunu bize hatırlatmak istiyor. Oyunun kontrolünün bizde değil, *onda* olduğunu ve tıpkı internet yayınında ve çevrim içi oylamada yaptığı gibi, kuralları istediği zaman değiştirebileceğini. Ama başka bir şeyi ima eden şeyler de söyledi."

Garcia kaşlarını çattı. "Ne gibi?"

"Tepkinin ne kadar kişisel olduğundan bahsetti. Senin kontrolünü kaybetmeni istiyordu. Duygularının seni ele geçirmesine

izin vermeni ve senin onlardan beslenmeni. Kim olduğunu unutmanı istiyordu ve sen de tam olarak bunu yaptın."

Garcia, Hunter'ın onu yargılamadığını biliyordu. "Palavra sıkmıyordum, Robert. Anna'nın kılına dokunursa onu bulur, anasından doğduğuna pişman eder ve onu gebertirim. Başıma ne geldiği umurumda değil."

"Anlıyorum. Ve seni suçlamıyorum. Ama ona Anna'ya zarar verirse hiçbir şeyin, yasaların, hatta polisliğin bile bir önemi kalmayacağını söylediğinde... onu bulana kadar peşini bırakmayacağını ve ne olursa olsun, ne kadar uzun sürerse sürsün onu öldüreceğini söylediğinde... bu onu korkutmadı. Tam aksine, onu memnun etti."

"Ne?"

"Onu memnun etti," diye tekrarladı Hunter. "Seni tebrik bile etti, hatırladın mı? Sözleri şöyleydi: *İyi iş çıkardın, Dedektif Garcia. Tepkini beğendim. Önemseyen bir adamın tepkisi.* Halbuki senin tek yaptığın onu ölümle tehdit etmekti. Peki onu bu kadar memnun eden şey neydi? Ve neden?"

"Çünkü o lanet olası bir psikopat?" Garcia hâlâ duygularından besleniyordu.

"Hayır. Çünkü sen ona istediği küçük zaferi verdin."

"Zafer mi? Sen neden bahsediyorsun, Robert?"

Hunter tekrar saatine baktı. "Dediğim gibi, aslında Anna'yla ilgilenmiyordu. Sadece bizi kızdırmak ve bir şeyleri kanıtlamak için onun peşine düştü. Ve bunu ona dokunmaya gerek kalmadan yapabileceğini biliyordu. Senin tepkin ona amacına fazlasıyla ulaştığını gösterdi. Ona küçük bir zaferden fazlasını verdin, Carlos. Ona tıpkı onun gibi davranacağını söylediğinde kendini onunla eşitledin."

"Ne?"

Hunter başını iki yana salladı. "Sözlerini tam olarak hatırlamıyorum. Kaydı daha sonra tekrar dinleriz ama bize yakın

birine bir tehdit ya da zarar geldiğinde başka hiçbir şeyin önemi kalmadığını söyledi. Kim olduğumuzu bile unutacağımızı. Canavar gibi bile davranabileceğimizi. Sevdiklerimizi korumak için her şeyi yapabileceğimizi. Senin tepkin bunu kanıtladı... Ve onu memnun etti."

Garcia hiçbir şey söylemedi.

"Telefonu kapatmadan önce," diye devam etti Hunter, "oradaki işinin *bittiğini* söylemişti... yani yapacak bir şeyi kalmadığını. İstediğini aldı. Anna artık onu ilgilendirmiyor yani."

Garcia hâlâ sessizliğini koruyordu.

"İnsanların her zaman bir seçeneği olmadığından da bahsetti," dedi Hunter.

Garcia başını salladı. "Bunu hatırlıyorum. Bazen seçimlerin başkaları tarafından bizim yerimize yapıldığını ve bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığını söyledi. Örnek olarak da Anna'yı vermişti."

"Hayır, hiçbir şey demedi," diye itiraz etti Hunter. "*Tepki verebileceğimizi* söyledi. Senin yaptığın da buydu. Ve bence o da tam olarak bunu yapıyor."

Garcia'nın kafasında her şey çılgınca hareket etmeye başlamıştı, taşlar oturacak doğru yeri arıyordu. "Sence ona yakın birinin başına bir şey mi geldi? Bu yüzden mi insanlara işkence edip onları öldürüyor? Tepki mi veriyor?"

"Emin değilim," dedi Hunter. "Şu anda sadece tahmin yürütebiliriz. Ama geçmişte bizi her aradığında hep sakindi; hiç heyecanlanmamış, hiç kızmamış, hiç pişmanlık duymamış... hiçbir duygu göstermemişti. Ses tonu hiçbir şeyi ele vermemişti... duygusuzdu. Ama bugün öyle değildi."

Garcia çok sinirli olduğu ve Anna'nın hayatı için endişelendiği için fark etmemişti.

"Bugün ilk kez, insanların her zaman seçme şansı olmadığından bahsederken ses tonuna öfke karıştı. Öfke ve duy-

gusal acının iyi şeyler olduğunu söyledi. Bunun insan olarak hâlâ hayatta olduğumuzu kanıtladığını söyledi. Hâlâ bir şeyleri önemsediğimizi. Bunu kanıtlamak için de Anna'yı ve senin ona olan sevgini kullandı."

Sessizlik.

"Aslında benden ve öfkemden bahsetmiyordu," dedi Garcia sonunda. "Ya da Anna'ya zarar gelirse ne yapacağıma dair verdiğim tepkiden. Aslında kendisinden ve kendi öfkesinden bahsediyordu. Kendi tepkisinden bahsediyordu."

Hunter başını sallayıp üçüncü kez saatine baktı. "Carlos, bak, senden karının hayatı konusunda bana güvenmeni istediğimi biliyorum ve bu çok büyük bir istek ama yine de bana güvenmek istemiyorsan bile kendine güven. Katille yaptığın konuşmadan çıkardığım her şeyi unut. Bir adım geriye çekil ve nasıl yapılacağını *bildiğin* şeyi yap, tüm senaryoyu analiz et. Gerçekleri analiz et. Şu anda Anna işlek bir caddede yürüyor ve yalnız değil, bu da o işlek caddede kaldığı sürece katilin arkadaşının da dikkatini çekmeden ona yaklaşamayacağı anlamına geliyor. Yani arkadaşını etkisiz hale getirmeden ya da onu da yanlarına almadan Anna'yı o caddeden alıp hiçbir yere götüremez. İşlek bir caddeden kimseye belli etmeden bir yetişkini kaçırmak zaten çok zor bir iş. Kargaşaya yol açmadan iki kişiyi birden kaçırmak ise neredeyse imkânsız. İkisini birden kaçırmak istese bile –ki niyetinin bu olmadığına eminim– bunu yapmak için doğru anı beklemesi gerekecektir ve o an da onlar dışarıda, kalabalığın ortasında ya da kafe gibi işlek bir yerdeyken gelmeyecektir. Bu katil cesur ama aptal değil. Şimdi iki seçeneğin var, Carlos. Ya o aramayı yaparsın ve biz de harekete geçeriz ya da yapmazsın ve burada oturur, en kötüsünü hayal ederek katilin sözünü tutup tutmadığını öğrenmek için sen Anna'yı arayana kadar daha ne kadar süre beklememiz gerektiğini düşünür dururuz. Seçim *senin*."

Altmış İki

"Ee..." dedi Patricia ciddi bir ifadeyle. Şeytani bir gülümsemeyle dudaklarının kenarı kıvrıldı. "Beni şu dedektifle, yani Carlos'un ortağıyla ne zaman tanıştıracaksın?"

Anna yürümeyi bırakıp güneş gözlüğünün çerçevesinin üzerinden Patricia'ya baktı.

"Ne var?" dedi Patricia. Hâlâ gülümsüyordu ama şimdi biraz daha belirgindi. "Herkes onun seksi olduğunu biliyor. Evli olmadığını da biliyorum çünkü bana sen söyledin."

Patricia, Hunter'la daha önce sadece bir kez, iki ay önce Anna'nın doğum günü partisinde karşılaşmıştı. Hunter fazla kalmamıştı. Ama o gittikten sonra Patricia, Anna'ya sessiz ve yakışıklı adamın kim olduğunu soran üç arkadaşından biri olmuştu.

Siyah ve kırmızı bir Harley-Davidson motosiklete binen biri köşeyi dönüp birkaç metre önlerinde durdu. Bir an için çift çıkış egzozun gürültüsünden kimse bir şey duyamadı.

Adam sonunda motoru kapattığında Anna tekrar Patricia'ya döndü. "Biriyle görüştüğünü sanıyordum."

Tekrar yürümeye başladılar.

"Görüşüyordum ama artık görüşmüyorum. Ondan soruyorum ya zaten." Yine gülümsedi.

Anna ona ters ters baktı.

"O sadece bir kaçamaktı. Birkaç hafta sürdü, hepsi bu. Onun için endişelenme." Patricia, Anna'ya boş ver dercesine elini salladı.

Bir İtalyan pizzacısının önüne konan çok sayıda masanın arasından zikzaklar çizerek geçmemek için yola indiler. Anna masaların birinden yükselen taze pişmiş sucuklu pizza kokusunu alınca karnı guruldadı. Şeytana uymamak için adımlarını hızlandırdı.

Patricia da onu takip etti.

"Şimdi," dedi Patricia, Anna'nın dikkatini çekerek. "Carlos'un ortağı... adı Robert'tı, değil mi?"

"Hâlâ o konuda mıyız?"

"Evet. Kimseyle görüşmüyor, değil mi?"

"Hayır, sanmıyorum."

Patricia'dan yeni, imalı bir gülümseme geldi.

"Istersen seni onunla tanıştırabilirim," dedi Anna sonunda. "Ama fazla umutlanma."

Patricia incinmiş görünüyordu.

"Ah hayır, yanlış anlama. Senden kaynaklı bir durum değil. Yaşayan her erkeğin aklını başından alabileceğini biliyorum. Bizzat gördüm."

Patricia'nın incinmiş bakışları yumuşadı.

"Ama Robert sadece..." Anna etrafa bakınarak doğru sözcükleri aradı "... kendine has biridir ve tam bir muammadır. Yalnızlık kendi tercihi, insanlarla geçinemediği için falan değil. Muhtemelen tanıdığım en uyumlu insandır. Ama ilişkilerden bir lanetten kaçarmış gibi uzak duruyor."

"Geçmişteki kötü deneyimlerden mi acaba?" dedi Patricia.

"Kimse bilmiyor." Anna omuz silkti. "Kendisi tam bir muamma. Seninle işi ya da kişisel hayatı dışında her konuda konuşur. Vaktiyle, yıllar önce hayatında önemli biri vardı bence ama o konuda hiç konuşmuyor."

"Yani kimseyle çıkmıyor mu?"

"Ben öyle bir şey demedim. *İlişkilerden* uzak duruyor dedim sadece. Çıkmakla ilgili bir sorunu yok."

Patricia gülümsedi. "Tamamdır." Sözlerinde mutluluk vardı. "Yap aramızı o zaman." Gülümsedi fakat şaka yapıyor gibi değildi.

"*Tek gecelik ilişki* için seni kocamın iş ortağına ayarlamamı mı istiyorsun?"

"Şaka mı yapıyorsun sen? O adamla tek gecelik ilişkiyi her türlü kabul ederim. Teşekkür ederim."

Anna Patricia'nın ciddi olduğunu biliyordu.

"Sen iflah olmazsın."

"Biliyorum ama hayatı eğlenceli kılan da bu."

Anna çantasının içinden gelen cep telefonunun zil sesini duyduğunda Patricia sağ taraflarındaki son moda giysiler satan mağazanın vitrinindeki beyaz detaylı, siyah, dar bir elbiseye bakmaya başladı.

Anna çantasının içindekileri karıştırdı. Telefonu bulup kulağına götürdü.

Anna ve Patricia'nın birkaç metre arkasında duran adam gülümsedi.

Altmış Üç

"Selam, tatlım!" dedi Anna cep telefonuna. "Ne hoş bir sürpriz."

Garcia olabildiğince sakin bir sesle konuşmaya çalıştı. "Anna, dinle. Şu anda şehrin neresindesin?"

"Ne?"

"Arkadaşınla alışverişe çıktığını biliyorum ama şu anda tam olarak neredesin?"

Anna, Patricia'ya bakıp yüzünü buruşturdu. "Arkadaşımla alışverişe çıktığımı nereden biliyorsun?"

"Anna, lütfen... Her şeyi açıklayacak zamanım yok. Bana tam olarak nerede olduğunu söylemeni istiyorum sadece, tamam mı?"

"Şey... Tujunga Village'dayım... Carlos, neler oluyor?"

Studio City'deki hareketli Ventura Bulvarı'nın yakınında bulunan, ancak görünüşte her şeyden çok farklı olan Tujunga Village, Colfax Meadows Mahallesi ile Woodbridge Park arasında yer alıyordu. Semtin kalbi, en seçici ziyaretçilerin bile aradığını bulduğu butiklerin, restoranların, kafelerin ve çeşitli mağazaların yer aldığı, Moorpark ve Woodbridge arasındaki Tujunga Caddesi'nin bir blok uzunluğundaki bölümünde atıyordu.

"Bebeğim, sana söyledim, açıklama yapmak için fazla zamanım yok," dedi Garcia. "Ama şu anda bana güvenmeni istiyorum, tamam mı?"

Anna kısa siyah saçlarından ayrılan bir tutamı endişeyle sol kulağının arkasına sıkıştırdı. "Carlos, beni korkutuyorsun."

"Özür dilerim. Korkmana hiç gerek yok. Şu anda sadece bana güvenmeni istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

"Evet, tabii ki."

"Tamam. Yanında kim var?"

"Şey... Pat var, yogadan arkadaşım. Onu hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evet. Doğum gününe gelmişti, değil mi?"

"Evet."

"Tamam. Dinle, kafe, pizzacı, hamburgerci ya da buna benzer bir yer bulmanı ve Pat'le orada oturup beni beklemeni istiyorum. Ben şu an sana doğru geliyorum. Kimseyle konuşma. *Hiç kimseyle.* Ve ben gelene kadar hiçbir koşulda bulunduğun yerden ayrılma. Anladın mı, bebeğim?"

"Evet... ama..."

"Bir yer bulur bulmaz beni ara, tamam mı?"

Anna, Garcia'yı sakin ses tonuna kanmayacak kadar iyi tanıyordu. Garcia daha önce ona nerede olduğunu, dışarı kiminle çıktığını ya da buna benzer sorular hiç sormamıştı. Her zaman birbirlerine güvenmişlerdi. İlişkileri bu temel üzerine inşa edilmişti. Ve daha önce hiç ona ne yapması gerektiğini söylememişti. Kesinlikle bir terslik vardı.

"Carlos, mesele nedir?" Anna'nın sesi bir tık zayıflamıştı. "Bir şey mi oldu? Annemle babam iyi mi?"

Patricia yüzünde endişeli bir ifadeyle Anna'nın yanında duruyordu.

"Hayır, bebeğim, kimseye bir şey olmadı, yemin ederim," dedi Garcia. "Bak, yirmi beş dakikaya, en fazla yarım saate orada olacağım. O zaman her şeyi anlatacağım. Sadece bana güven. Bir yer bul ve orada bekle."

Anna derin bir nefes aldı. "Tamam. Bak, nereye gideceğimizi zaten biliyorum. Aroma Cafe'de olacağız. Tujunga Village'ın ortalarında. Hatta varmak üzereyiz."

"Harika, bebeğim. İçeri gir, bir kahve al. Birkaç dakikaya orada olacağım."

Garcia telefonu kapattı.

Altmış Dört

Garcia daha Hunter, Aroma Cafe'nin önüne park etmeden Anna'yı gördü. O ve Patricia cam cepheli dükkânın ön tarafındaki küçük masada oturuyorlardı.

Anna bilerek oraya oturmuştu ve gergin gözleri, heyecanlı, görünmez bir tenis maçını izler gibi Tujunga Caddesi boyunca bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. Garcia ve Hunter'ın arabadan indiğini görünce ayağa kalkıp dışarı fırladı. Patricia da onu takip etti.

Garcia onu kapıda karşıladı, ona yıllardır görmemiş gibi sarıldı ve yüzünü göğsüne gömerek saçlarını öptü.

"İyi misin?" dedi içini bir rahatlama kaplarken.

Anna başını kaldırıp kocasına baktı, o anın gerginliğiyle gözlerine yaşlar doldu. "İyiyim. Neler oluyor, Carlos?"

"Birazdan açıklayacağım. Buraya arabayla mı geldiniz?"

Anna başını iki yana salladı.

"Otobüsle geldik," dedi Patricia. Hunter'ın yanında durmuş, gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış ve kafası karışmış bir halde Anna ile Garcia arasında yaşanan sahneyi izliyordu.

Bakışlarıyla caddeyi tarayan Hunter, kendilerini izleyen biri var mı diye bakınıyordu. Öyle birini göremedi. Tujunga Caddesi'nin her iki tarafındaki insanlar hayatlarına devam ediyorlardı. Bazıları vitrinlere bakıyor, bazıları işlek caddedeki çok sayıda kafe ve restorandan birine girip çıkıyor, bazıları güzel bir

Kaliforniya sonbahar gününün sonunda keyifli bir yürüyüşün tadını çıkarıyordu. Kafenin içinde de onları izleyen biri var gibi görünmüyordu.

Hunter caddede güvenlik kamerası olup olmadığını çoktan araştırmıştı. Hiç kamera yoktu. Bazılarında her on dört kişiye bir kameranın düştüğü Avrupa'daki pek çok şehrin aksine, Los Angeles gözetleme delisi bir şehir değildi. Tujunga Village boyunca hükümete ya da kolluk kuvvetlerine bağlı tek bir güvenlik kamerası yoktu.

"Ah, özür dilerim," dedi Anna. "Robert, bu arkadaşım Patricia."

Hunter kadının elini sıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Patricia bir altmış beşten biraz uzundu ama siyah topuklu çizmeleri boyuna birkaç santim daha ekliyordu.

"O memnuniyet bana ait," dedi Patricia içten bir şekilde gülümseyerek.

Hunter arabanın anahtarlarını Garcia'ya geri verdi. "Carlos, sen arabayı al ve Anna ile Patricia'yı eve götür," dedi. "Ben buradan Emniyet Genel Müdürlüğü'ne dönerim. Yine de biraz kalıp etrafa bakabilirim."

"Ne için etrafa bakacaksın?" diye sordu Anna. Kocasının bir açıklama yapmayacağını bildiğinden gözlerini Hunter'a dikti.

Hunter bir anlığına ortağına baktıktan sonra bakışlarını karısına çevirdi. "Belirli bir şey yok, Anna."

Anna'nın bakışları hâlâ sertti. "Saçmalık bu."

"Bak," dedi Hunter. "Bu konuda bize güven. Carlos sana her şeyi daha sonra açıklayacak."

"Açıklayacağıma söz veriyorum," dedi Garcia eşinin elini sıkarak. "Ama şimdi gitmemiz gerek."

Altmış Beş

Garcia, Patricia'yı Monterey Park'taki apartmanın önüne bırakır bırakmaz Anna ona döndü.

"Pekâlâ, bu konuyu konuşmak için eve gidene kadar bekleme-yeceğim, Carlos. Neler oluyor böyle?" Anna'nın sesi hâlâ sarsılmış gibiydi. "Tujunga Village'da hiçbir şey olmadığını gördüm, ne ekip otosu ne tutuklanan biri ne acil bir durum ne de olağan dışı bir şey vardı."

Garcia vites değiştirip Kuzey Mednick Caddesi'ne saptı ve güney istikametinde ilerledi.

"Bunun şu anda soruşturduğunuz olayla bir ilgisi var, de-ğil mi?" diye sordu Anna cevap beklemeden. "Biliyorum çünkü Robert görev başındaki bir polis gibi caddeyi inceliyordu. Kimi arıyorsunuz? Arkadaşımla alışverişe çıktığımı nereden biliyor-dun? Neden beni böyle korkutuyorsun?" Gözlerine yaşlar doldu.

Garcia derin bir nefes aldı.

"Konuş benimle, Carlos, lütfen."

"Senden bir şey istemeliyim," dedi Garcia sonunda. Sesi sabitti.

Anna yolcu kapısına yaslandı, gözyaşlarını sildi ve kocasına baktı.

"Birkaç saatliğine annenlerin evinde kalmanı istiyorum. Seni sonra gelip alacağım."

Anna'nın bu isteği sindirmesi iki saniye sürmüştü ki tekrar sinirleri gerildi. "Ne? Annemle babama bir şey olmadığını söylemiştin. Onlar iyi mi?"

"Evet, evet, iyiler, bebeğim. Onlara bir şey olmadı. Sadece birkaç saat onlarda kalmanı istiyorum. Benim emniyet binasına dönüp birkaç işimi halletmem gerekiyor. Kısa bir süre sonra gelip seni alacağım."

Anna bekledi.

Garcia başka bir şey söylemedi.

"Tüm söyleyeceğin bu mu?" diye meydan okudu Anna.

Garcia ve Anna'nın ilişkisinin bu kadar iyi yürümesinin nedenlerinden biri her ikisinin de ne olursa olsun birbirleriyle her zaman konuşabileceklerini bilmeleriydi. Ve hep de konuşurlardı. Aralarında hiçbir zaman suçlama, kıskançlık ya da yargılama olmazdı. İkisi de harika birer dinleyiciydi ve birbirlerini kendilerinden daha iyi anlıyor ve destekliyorlardı.

Anna, Garcia'nın zorlandığını görebiliyordu.

"Carlos," dedi elini dizine koyarak. "Sana güvendiğimi biliyorsun. Hep güvendim, hep de güveneceğim. Birkaç saatliğine annemlerde kalmamı istiyorsan kalırım, sorun değil ama sebebini bilmeye hakkım var. Neden eve gitmemi istemiyorsun? Neler oluyor?"

Garcia, Anna'nın haklı olduğunu biliyordu. Onu korkutmadan gerçek nedeni söylemesinin mümkün olmadığını da biliyordu fakat başka çaresi yoktu. Yalan söylerse Anna hemen anlardı. Hep anlamıştı.

Garcia derin bir nefes daha aldı ve gün içinde olanları anlattı.

Anna kocasının sözünü kesmeden dinledi. Garcia sözünü bitirdiğinde Anna'nın gözleri yeniden dolmuştu. Garcia göğsünün içinde kalbinin sıkıştığını hissetti.

"Tam arkamızda mıydı?" dedi Anna. "Bizi filme mi alıyordu?"

Garcia başını salladı.

"Ve bunu internette canlı mı yayınlıyordu?"

"İnternette yayınlıyordu, evet," dedi Garcia. "Ama herkese açık değildi, sadece Robert'a ve bana açıktı. Başka kimse göremiyordu."

Anna teknik ayrıntıları bilmek istemiyordu, bilmesine gerek de yoktu.

"Lütfen, Anna, birkaç saat ailenle kal. Bazı işlerimi halletmem gerekiyor ve dairemizi kontrol etmek istiyorum."

Anna öksürdü. "*Evimize* girdi mi sence?"

"Hayır, sanmıyorum," dedi Garcia inanarak. "Ama kesinlikle emin olmalıyım çünkü içimdeki paranoyak polis aksi durumda asla rahat etmez. Bunu biliyorsun."

Anna o anda Garcia'nın sesindeki duygunun öfke mi yoksa korku mu olduğunu anlayamadı.

"Yani bu sabah gazetede yer alan *LA Times* muhabirini kaçırıp öldürenle aynı kişi bu, değil mi?" dedi Anna sonunda. "Cinayeti de internette yayınlamıştı, değil mi? Tıpkı beni ve Pat'i yayınladığı gibi?"

Garcia'nın cevap vermesi gerekmiyordu. Anna haklı olduğunu biliyordu.

Garcia gözlerini yoldan ayırmadan direksiyonu daha sıkı kavradı ve olabildiğince çok şeyi içinde tutmaya çalıştı. Anna'dan asıl istediği, bu psikopat parmaklıklar ardına girene kadar Los Angeles'tan ayrılmasıydı. Fakat Anna hayatı tehlikede *olsa* bile bunu asla kabul etmezdi. Kararlı, çok inatçı ve kendini işine tamamen adamış bir kadındı. Her gün kendisine muhtaç ve bağımlı yaşlı insanlarla çalışıyordu. Elinden gelse bile onları öylece yüzüstü bırakmazdı. Ve Garcia bu avın ne kadar süreceğini bilmiyordu.

Garcia, katilin *bugün* Anna'ya zarar vermek gibi bir niyeti olmadığı konusunda Hunter'la hemfikirdi. Ama bunu bir uyarı olarak kabul etti. Katil yarın, ertesi gün ya da ondan sonraki gün pekâlâ fikrini değiştirebilirdi... ve Garcia bu konuda yapa-

bilecceği çok az şey olduğunu biliyordu. Katilin bu öğleden sonra yayınladığı şey içine gerçek bir korku düşürmüş ve korkutucu bir gerçeğin altını çizmişti. Carlos kim olursa olsun, ne kadar isterse istesin, Anna'yı günün yirmi dört saati koruyamazdı. Katil de bunu biliyordu. Ve bugün bunu Garcia ve Hunter'a da öğretmişti.

Altmış Altı

Miadını doldurmuş, dolap büyüklüğündeki asansör binanın tepesinde bir yerde takılıp kaldığından Ethan Walsh dördüncü kattaki dairesine çıkan merdivenleri aceleyle ve ikişer ikişer çıkıyordu. Sorun şuydu ki bırak günlük rutininin parçası olmayı, spor yapmak onun lügatinde bile yer almazdı. İkinci kata çıktığında nefes nefese kalmış, yüzü kıpkırmızı olmuş ve saunada kalp krizi geçirmek üzere olan bir sumo güreşçisi gibi terlemişti. Ethan son birkaç ayda biraz kilo almış olsa da tam olarak şişman sayılmazdı fakat kesinlikle zinde de değildi.

Normalde dairesine çıkan dört kat merdiveni tırmanırken acele etmez, her birinin tepesine ulaştığında küfrederdi fakat bu akşam dört yaşındaki kızı Alicia'yla yapacağı yarım saatlik yüz yüze görüşmeye çoktan on dakika geç kalmıştı.

Alicia doğduğunda Ethan'ın hayatı başarıya yelken açmış gibi görünüyordu. Ethan bağımsız bir video oyunu programcısıydı ve bu işte çok başarılıydı. Kendi başına birçok çevrim içi oyun geliştirmiş ve üç yıl üst üste Yılın En İyi Strateji ve Bulmaca Oyunu dalında prestijli Mochis Flash Games Ödülü'nü kazanmıştı. Ancak Microsoft'un X-Box 360'ı ve Sony'nin PlayStation 3'ü gibi büyük platformlar için doğrudan çevrim içi mağazaların ortaya çıkmasıyla birlikte, bağımsız video oyunu geliştiricilerine yepyeni bir dünyanın kapıları aralanmıştı. Ve kazanılacak çuvalla para vardı.

Ethan, X-Box 360 için bir oyun geliştirme fikrini birkaç yıl önce tanıştığı Kanadalı zeki bir oyun programcısı olan Brad Nelson'la paylaşmıştı. Brad kendisinin de aynı fikre kafa yorduğunu fakat bunu tek başına yapmanın çok zahmetli bir iş olduğunu söylemişti. Birkaç görüşmeden sonra bu işi birlikte yapmaya karar vermişler ve Ethan'ın kızı doğmadan sadece altı ay önce AssKicker Games'i bu şekilde kurmuşlardı.

Brad'in çok iyi bağlantıları vardı ve Ethan'ın kazandığı oyun ödülleri sayesinde, her ikisinin de tam zamanlı işlerini bırakıp yalnızca ilk büyük konsol oyunlarını geliştirmeye konsantre olmalarını sağlayan çok sağlıklı birkaç yatırım almayı başarmışlardı.

Yedi ay içinde X-Box 360 mağazasını kasıp kavuran kısa bir oynanabilir demo çıkarmışlardı. Oyuna ve şirketlerine gösterilen ilgi çığ gibi büyümüştü fakat Ethan mükemmeliyetçi biri olduğundan oyunun büyük parçalarını sürekli silip yeniden yapıyor, bu da ilerleme kaydedilmesini ciddi şekilde engelliyordu. Ethan ve Brad arasında her gün tartışmalar çıkmaya başlamıştı. Oyunun tamamlanma tarihi sürekli erteleniyordu ve aradan iki yıl geçmesine rağmen oyun hâlâ geliştirilme aşamasındaydı. Kimse ne zaman biteceğini kesin olarak bilmiyordu. Oyuna ve şirkete olan ilgi sönmüştü. Yatırımlar kesilmişti. Sonunda evini yeniden ipotek ettirmek zorunda kalan Ethan sahip olduğu her şeyi şirkete yatırmıştı.

Ethan'ın işle ilgili yaşadığı baskı ve hayal kırıklığı karısı Stephanie'yle olan ilişkisine de sirayet etmeye başlamıştı, neredeyse her akşam tartışıyorlardı. O sırada kızları neredeyse üç yaşındaydı. Ethan takıntılıydı, depresyondaydı ve sinir hastası olmaya başlamıştı. İşte o zaman Brad Nelson şirketin fişini çekmeye karar vermişti. Artık canına tak etmişti. Tartışmalar kontrolden çıkmıştı. Sabrı ve parası tükenmişti fakat Ethan kadar borç batağında değildi.

Ortaklık kötü bir şekilde noktalanmıştı. Brad, şirketteki payını Ethan'a devredecek belgeleri imzalamayı reddetmişti ve bu da Ethan'ın oyunu kendi başına geliştirmeye devam edemeyeceği anlamına geliyordu. Oyunun fikrî mülkiyetinin yüzde ellisi Brad'e aitti ve Brad bunu devretmeyi reddetmişti. Ethan'ın avukat tutacak ve Brad'le mahkemede mücadele edecek parası yoktu. Eğer X-Box 360 için bir oyun geliştirecekse şimdiye kadar yaptığı her şeyi unutması ve sıfırdan yeni bir oyuna başlaması gerekecekti. Ancak bunun için ne parası ne de zihinsel gücü vardı.

Ethan gerek parasal gerekse de ruhsal açıdan sıfırı tüketmişti. Ne yapacağını bilmiyordu fakat bu deneyim ağzında acı bir tat bırakmıştı ve artık programlamayla uğraşmak istemiyordu. O kadar çok borcu vardı ki tek çıkış yolu iflasını ilan etmekti. Evini bankaya kaptırmış, bununla birlikte evdeki tartışmalar da şiddetlenmişti. Stephanie evden taşınıp altı ay önce boşanma davası açmıştı. Kızlarını da yanında götürmüştü ve şu anda hâlâ Ethan'la evliyken tanıştığı biriyle Seattle'da yaşıyordu.

Ethan kızını çok özlüyordu. Son altı ay içinde onu sadece bir kez görmüştü. An itibarıyla tek tesellisi, aile mahkemesi yargıcının kararıyla haftada iki kez otuz dakikalık bir internet görüşmesi yaparak kızıyla yüz yüze görüşmekti.

Ethan dairesinin kapısına vardığında nefes alıp verişi o kadar ağırdı ki sesi arızalı bir elektrik süpürgesi gibi çıkıyordu. El yordamıyla anahtarını bulup kapıyı açtı ve küçük, karanlık, klostrofobik daireden içeri adımını attı.

"Kahretsin!" diye homurdandı saatine bakarak. Dördüncü kata çıkması üç dakika sürmüştü. Eli duvardaki ışık düğmesini buldu ve tavanın ortasındaki eski sarı ampul iki kez titreştikten sonra odayı neredeyse hiç fark yaratmayacak kadar zayıf bir ışıkla yıkadı. Duvarlardan birine yaslanmış formika masanın üzerindeki dizüstü bilgisayara doğru koştu ve hemen açtı.

"Hadi, hadi, açıl artık, seni tarih öncesinden kalma tuğla," diye söylendi iki elini bilgisayara doğru sallayarak. Bilgisayar sonunda açıldığında görüntülü arama uygulamasını açıp "ara" düğmesine tıkladı. Kızının hesabı zaten kayıtlıydı.

Diğer uçta eski karısı aramaya cevap verdi.

"İnanılır gibi değilsin," dedi kızgın bir ses tonuyla. "Tam on beş dakika geciktin..."

"Yine başlama, Steph," diye sözünü kesti Ethan. "İşten zamanında çıktım ama otobüsün lastiği patladı. Hepimiz inip bir sonrakine binmek zorunda kaldık... Her neyse, kimin umurunda ki zaten? Neden seninle konuşarak zamanımı boşa harcıyorsam? Alicia nerede?"

"Tam bir pisliksin," dedi Stephanie. "Ayrıca berbat görünüyorsun. Bari saçını tarasaydın."

"Nazik sözlerin için teşekkür ederim." Ethan eliyle açık renk saçlarını düzeltmeye çalıştıktan sonra gömleğinin koluyla alnındaki teri sildi. Biraz sonra Alicia'nın gülen yüzü ekranda belirdi.

Alicia göz alıcı bir kızdı. Pembe yanakları ve kıvırcık sarı saçları onu bir çizgi film karakteri gibi gösteriyordu. Gözleri masmaviydi ve şekilleri her zaman gülümsediği izlenimini yaratıyordu ki ne tesadüftür genellikle gülümsüyordu. Ve bu öyle bir gülümsemeydi ki her yetişkinin kalbini yumuşatabilirdi.

"Merhaba, baba," dedi Alicia elini kameraya heyecanla sallayarak.

"Merhaba, tatlım, nasılsın?"

"Çok iyiyim, baba." Minik elini ağzına götürüp kıkırdamaya başladı. "Komik görünüyorsun."

"Öyle mi? Ne kadar komik?"

Biraz daha kıkırdadı. "Suratın kocaman bir çilek gibi kıpkırmızı, saçların da ananas gibi yukarı kalkmış."

"Eh," dedi Ethan, "o zaman bugün bana 'meyve salatası baba' diyebilirsin."

Alicia insanların ister istemez katıldıkları o bulaşıcı kahkahalarından birini attı.

Ethan da onunla birlikte güldü.

On iki dakika daha konuştular. Ethan boğazında bir düğüm oluştuğunu hissetti çünkü yakında Alicia'ya veda etmek zorunda kalacağını biliyordu. Bir sonraki internet sohbeti dört gün sonraydı.

"Baba?.." dedi Alicia kaşlarını çatarak, gözlerinde biraz şaşkınlıkla.

"Efendim, tatlım? Ne oldu?"

"O kim?.."

Ethan'ın cep telefonu gömleğinin cebinde çaldı. Alicia'yla konuşurken telefonunu hep kapatırdı fakat bugün aceleden unutmuştu.

"Bir saniye tatlım," dedi telefona uzanarak. Arama ekranına bakmadı bile. Doğrudan kapatıp cebine koydu. "Özür dilerim, tatlım. Ne demiştin?"

Alicia nedense korkmuş görünüyordu.

"Tatlım, ne oldu?"

Küçük kız kolunu kaldırıp kamerayı gösterdi. "Arkanda duran şu adam kim, baba?"

Altmış Yedi

Garcia, Anna'yı ailesinin Manhattan Beach'teki evine bırakıp doğruca dairesine döndü. Anna'ya dediği gibi, içindeki paranoyak polis "Kontrol et ve tekrar kontrol et!" diye bağırıyordu fakat mantığı ona katilin evlerine girmediğini söylüyordu.

Garcia ve Anna, Los Angeles'ın güneybatısındaki Montebello'da altı katlı bir binanın en üst katında yaşıyorlardı. Balkonları ya da arka sokağa çıkan yangın merdivenleri yoktu. İçeri girmenin tek yolu ön kapıdan geçiyordu. Garcia üniformalı polisken çok sayıda ev soygununda görev almıştı. Kapısına kırılmaya karşı dayanıklı, yüksek güvenlikli, on silindirli bir kilit taktırmıştı. Kilit, özel aletleri olan biri tarafından bile açılmaya ve delinmeye karşı son derece dayanıklıydı. Biri bu kilidi zorlamış olsaydı mutlaka belli olurdu. Ama hiçbir iz yoktu.

İkna olmuş bir halde Hunter'ı aradı ve onun Michelle'le konuşmak üzere FBI merkez binasına gitmekte olduğunu öğrendi. Garcia, Hunter'a onunla orada buluşacağını söyledi.

Garcia, Wilshire Bulvarı'ndaki FBI binasının arkasındaki otoparka girdiğinde Hunter yaklaşık beş dakikadır onu beklemekteydi.

"Anna nasıl?" dedi Hunter ortağı arabasından inerken. Garcia'nın ona muhtemelen gerçeği söylediğini biliyordu.

"Sarsılmış durumda ama Anna'yı bilirsin, korktuğunu belli etmemeye çalışıyor. Ben dönene kadar onu ailesinin yanına bıraktım. Sen nasılsın?"

Garcia'nın Hunter'a, Anna'ya ne derse desin onun pılıyı pırtıyı toplayıp Los Angeles'tan ayrılmayacağını söylemesine gerek yoktu. Anna'nın ne kadar kararlı ve işine bağlı olduğunu Hunter da biliyordu ve katilin Anna'yı sadece bir şeyleri kanıtlamak için hedef aldığına inansa da o da Garcia da işi şansa bırakmak istemiyordu. Günün yirmi dört saati Anna'ya göz kulak olamayacaklarına göre bu işi bir başkasının yapması konusunda daha önce anlaşmışlardı.

"Evrak işlerinin hepsi tamam," dedi Hunter. "Başkomiser tarafından da çoktan onaylandı. Biz iptal edene kadar Anna'ya 7/24 bir polis eskortu eşlik edecek. Az önce evinize bir ekip arabası gönderildi."

Garcia başını salladı ama yorum yapmadı. Gözlerindeki ifade mesafeli ve dalgındı.

"Neden eve gitmiyorsun, Carlos?" dedi Hunter. "Git Anna'yı al ve onunla kal. Sana ihtiyacı var, senin de ona..."

"Biliyorum. Ben de bu yüzden buradayım zaten. Benim Anna'yla olmam... Dünyanın en iyi koruması... Bu psikopat hâlâ dışarıda olduğu sürece bunların hiçbir faydası olmayacak. O bunu bugün kanıtladı." Garcia duraklayıp Hunter'a baktı. "Bir suçlunun zihninin nasıl çalıştığına dair en ufak bir fikir bile onu yakalamak için büyük bir adım olabilir... Bunu sen öğretmiştin, hatırladın mı?"

Hunter başını sallayarak bunu onayladı.

"Yani ona yaklaşmanın bir yolu da yaptığı şeyi nasıl yaptığını anlamak ve Michelle ile Harry de bize bu konuda yardım edebilecek tek kişiler." Sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Buradan ayrıldıktan hemen sonra Anna'yı alacağım ama şu anda onu korumak için elimden gelenin en iyisi bu." Garcia binaya doğru yürümeye başladı.

Altmış Sekiz

Harry Mills, Hunter ve Garcia'yı FBI binasının giriş lobisinde karşılamak için Siber Suçlar Bölümü'nün yer altı katından yukarı çıkmıştı. Onları resepsiyon masasından, güvenlik kapılarından, koridordan geçirdi ve sonunda asansöre bindirdi fakat bu kez birinci kat yerine üçüncü katın düğmesine bastı.

"Michelle üçüncü kattaki yer altı atış poligonunda," diye açıkladı Harry. "Bu şekilde stres atıyor: metal müzik dinleyip kâğıttan hedeflere ateş ederek." Asansör kapılarının kapanması uzun sürünce Harry düğmeye tekrar tekrar bastı.

"Her şey yolunda mı?" dedi Hunter.

Harry omuz silkti. "Kötü bir haber aldık. Araştırdığımız pedofili vakalarından birinin kurbanı yaklaşık bir saat önce intihar etmiş. On iki yaşındaydı."

Bunu izleyen sessizlik ancak mekanik bir kadın sesinin üçüncü yer altı katına vardıklarını duyurmasıyla bozuldu.

Asansörün kapıları açıldı ve Harry onlara başka bir beton koridorda eşlik etti. Işık, tavanın ortası boyunca uzanan floresan lambalardan geliyordu. Önce sola, sonra sağa döndüler ve bir dizi kalın, koyu camlı çift kanatlı kapıya ulaştılar. Harry, FBI kimlik kartını duvardaki elektronik tuş takımından geçirdi; altı haneli bir şifre tuşladı ve kapılar vızıldayarak açıldı.

Küçük bir antreden içeri adımlarını attıklarında atış taliminin çok tanıdık sesi kulaklarına geldi. Doğu duvarındaki büyük bir

cam güvenlik penceresinden görülebilen ayrı bir odada bir silah uzmanı tek başına oturuyordu. Harry iki dedektifi içeri aldı.

"Her zamanki kabinde," dedi silah uzmanı başıyla işaret ederek.

Bir başka kısa koridor sonunda onları gürültü seviyesinin beş kat arttığı atış talimi alanına götürdü. Batı tarafında geniş bir hedef tahtasına bakan on iki ayrı atış kabini yan yana sıralanmıştı. İlk dört kabinde sarı renkli atış gözlüğü ve hantal kulaklıklar takmış siyah takım elbiseli FBI ajanları vardı. Hiçbiri yeni gelenleri selamlamadı.

Sonraki yedi kabin boştu. En sonuncusunda Michelle Kelly talim yapıyordu. Siyah tişört, siyah kot pantolon ve siyah çizme giymişti. Uzun saçları gelişigüzel bir şekilde sağ omzunun üzerine atılmıştı. Alışılageldik iri poligon atış kulaklığı yerine normal beyaz kulaklık takmıştı. Kabinine yaklaştıklarında yirmi metre ötedeki kâğıt hedefin üzerine çizilmiş bir erkek gövdesine yarı otomatik bir tabancayla hızlıca altı el ateş etti.

Michelle kulaklığını çıkardı ve emniyetini açtıktan sonra silahı önündeki kabin sehpasına yerleştirdi. Hedef kâğıdını kontrol eden düğmeye bastı ve erkek gövdesi Süperman gibi uçarak ona doğru geldi.

Altı atıştan dördü kalp bölgesine, biri sol omza ve biri de mide/göğüs sınırına isabet etmişti.

"Harika atışlar," dedi Hunter.

Michelle gözleri alev alev ona baktı. "Daha iyisini yapabileceğini düşünüyorsan bir silah kap, bay becerikli."

Garcia ve Hunter şaşkınlıkla başlarını geriye attılar.

"Ben öyle bir şey demedim," dedi Hunter. "Dalga da geçmiyordum. Gerçekten çok iyi atışlardı."

"Bir kadına göre mi demek istiyorsun?"

Hunter önce Garcia'ya, sonra Harry'ye, sonra tekrar Michelle'e baktı. "Öyle bir şeyi de ima etmedim."

Bela kokusu alan Garcia ustaca geri çekildi. Her ne oluyorsa, parçası olmak istemiyordu.

"Neden bir silah almıyorsun?" diye üsteledi Michelle. "Hadi yapalım şu işi. LAPD'ye karşı FBI. Kıza karşı erkek. Adına ne dersen de. Bakalım ne kadar iyi ateş ediyorsun."

Hunter bir an için yakıcı bakışlarından gözlerini ayırmadı. Henüz yeterince stres atmadığı kesindi.

"İstersen bu zahmete hiç girmeyelim," dedi Hunter. "O kadar isabetli atıcı değilimdir." Michelle eskisini çıkarıp yerine yenisini takarken Hunter başıyla hedef kâğıdını işaret etti. "Kaldı ki oyalanacak fazla vaktimiz yok, Michelle."

"Ne saçma bir bahane. Hem birkaç saniyeden fazla sürmeyecek," dedi tabancasına yeni şarjörü takarken. "9 mm'lik tabanca uygun mudur?" diye sordu ama kendi cevapladı. "Tabii ki uygundur. Harry, getirir misin lütfen?" Başıyla silah odasını işaret etti.

Hunter ve Garcia bu ruh halindeyken bir kadınla tartışmanın beyhude bir çaba olduğunu çok iyi biliyorlardı. Özellikle de elinde silah olan bir kadınla.

Bir dakika sonra Harry koruyucu kulaklık, sarı renkli sis gözlüğü ve 9 mm'lik bir Glock 19 kompakt tabancayla geri döndü. Michelle'in kullandığıyla aynı tip tabancaydı.

Hunter gözlük istemedi.

"Standart altı atış talimi," dedi Michelle, Glock 19 şarjörü normalde on beş mermi alsa da. Solundaki boş kabini gösterdi. "*Sadece* öldürücü atışlar ve sakın kendini tutma. Tutarsan anlarım."

Garcia, Hunter'a baktı ama bir şey söylemedi. On numaralı kabine geçen Hunter, Michelle'le arasında boş bir kabin bıraktı. Michelle kulaklığını tekrar taktı, MP3 çalarının sesini açtı ve Hunter'a başıyla işaret verdi. Yine de Hunter önce Michelle'in ateş etmesini bekledi.

Atışlar hızlı ve öfkeli bir şekilde yapıldı. Sekiz saniyede on iki el ateş edildi.

Gürültü kesildiğinde ikisi de kulaklıklarını çıkarıp hedef kaydırma düğmelerine bastılar.

Michelle'in hedefinde üç kalp, iki kafa –sol yanak ve alın– ve bir de boğaz isabeti göze çarpıyordu. Hedef kâğıdını çıkarırken gülümsedi.

Hunter'ın bir mermisi sol omza isabet ederken diğer beş mermi göğüs bölgesine dağılmıştı. Kalbe isabet eden sadece ikisi ölümcül atış sayılabilirdi.

Michelle, Hunter'ın hedeflerine baktı. "Korumak ve hizmet etmek için eğitildiğiniz düşünülürse bu pek de güven verici değil sanki."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Garcia, Hunter'ın hedef kâğıdını kontrol ederek. "Bu atışlardan herhangi bir tanesi bir faili durdurmaya yeterdi."

"Doğru," diye kabul etti Michelle. "Ama ben *sadece* öldürücü atışlar demiştim, değil mi?" Hunter'a ters ters baktı. "Tekrar yapalım mı?"

Hunter emniyeti açtı ve tabancayı Harry'ye geri verdi. "Gerek yok. Niyetim *zaten* öldürücü atışlardı," dedi ortağıyla göz göze gelerek.

Garcia, kendisini kitap gibi okuyacağından korkarak Michelle'e bakmaktan kaçındı. LAPD'nin atış poligonunda Hunter'ın *otuz* metre mesafedeki *hareketli* bir hedefin alnına bütün şarjörü boşalttığını defalarca görmüştü. Bir tenis topunun çapını aşmayan bir alanda kümelenmiş on beş atış. Garcia'nın kendisi de iyi nişancıydı fakat Hunter kadar isabetli tabanca kullanan birini daha önce hiç görmemişti. Yirmi metre ötede duran sabit bir hedefe Hunter'ın iki göz ve gülen bir ağız çizebileceğine emindi.

Hunter, Michelle'e baktı. "Az önce harika atışlar derken ciddiydim."

Tuhaf ayak sürüme sesleri duyuldu.

"Sana sataşıp ateş etmeye zorladığım için özür dilerim," dedi Michelle sonunda, tabancasının şarjörünü çıkararak. "Pek iyi bir gün geçirdiğim söylenemez."

"Al benden de o kadar," dedi Garcia.

Hunter sadece başını salladı.

İki dedektif de ateş etmeyi reddetmenin ya da daha iyi atışlar yapmanın Michelle'in zaten bozuk olan ruh halini istemeden daha da kötüleştirme potansiyeli taşıdığını biliyordu. İş birliği yapmak ve fazla belli etmeden hedefleri ıskalamak Michelle için rahatlatıcı ve yatıştırıcı bir psikolojik etki yaratmıştı. Etki hemen kendini göstermişti. Hâlâ gözle görülür derecede üzgün olsa da birkaç dakika önce gösterdiği husumet şimdi azalmıştı.

"Bugünkü internet yayınını nasıl oldu da biz görebilirken siz göremediniz, açıklar mısın?" dedi daha fazla vakit kaybetmek istemeyen Garcia.

"Elbette," dedi Michelle. "Ama önce şu gürültüden bir uzaklaşalım."

Altmış Dokuz

"Bir izleyicinin canlı bir internet yayınını izlemesini engellemenin birkaç yolu vardır," dedi Michelle asansöre binip Siber Suçlar Bölümü'nün katına çıkarken. "En kolayı, izleyicinin bilgisayarının IP adresini tespit etmektir."

Garcia, Michelle'e boş boş baktı.

Asansörün kapıları açıldı, koridorda ilerlemeye başladılar.

"Bilgisayarın IP adresinin plaka ya da telefon numarası gibi bir şey olduğunu söylemiştim, hatırlıyor musunuz?" dedi Michelle. "Her bilgisayarın benzersiz bir tanımlayıcı adresi vardır."

"Tamam."

Harry kartını güvenlik kapısından geçirdikten sonra şifreyi girdi ve hep birlikte soğuk, yıldız gemisi *Atılgan* görünümlü ofise adımlarını attılar.

"Pekâlâ," diye devam etti Michelle. "Tıpkı cep telefonunda olduğu gibi, eğer kişi birini arar ve *arayanın kimliğini gizleme* özelliğini etkinleştirmezse aramayı alan cep telefonu arayan numarayı kolayca görebilir, değil mi? Numara arama ekranında görünür."

"Evet."

"Bilgisayarlar için de aynı şey geçerli. Aradaki fark şu: Bazı akıllı aletlere sahip bir uzman değilsen bilgisayarının IP adresini gizleyemezsin. Bilgisayarlarda insanların etkinleştirebilecekleri bir *arayanın kimliğini gizleme* özelliği yoktur."

"Hatta," diye lafa girdi Harry, "internette herhangi bir internet sitesine her bağlandığında ana bilgisayar IP adresini kaydeder. Bu, dolandırıcılığa karşı ilk savunma hattıdır. IP adresi sayesinde bağlantının nereden geldiğini tespit etmek çok daha kolay olur."

Garcia bunu bir an düşündü. "Yani bir bilgisayar programcısıysan ve söz konusu bilgisayarın IP adresini biliyorsan siteye bağlanmaya çalıştığında onu engellemek için bazı kodlar yazabilirsin."

"Ya da bizim durumumuzdaki gibi tam tersi olabilir," dedi Hunter. "Katil sadece tek bir IP adresinin –bizimkinin– bağlanmasına izin verip diğerlerininkini engelleyen bir kod yazmış olabilir. Bu yüzden biz yayını görebildik ama başka kimse göremedi."

"Kesinlikle," dedi Michelle ve Harry hep bir ağızdan.

"Ama bu, ofisimizdeki bilgisayarların IP adreslerini bildiği anlamına gelir," dedi Garcia. "Bunları öğrenmek ne kadar kolay?"

"Ne kadar zeki olduğuna bağlı," dedi Harry. "Ve bu adam *çok* zeki."

"Siz bizi aradıktan sonra yayına bağlanamayınca," dedi Michelle, "bizi nasıl engellediğini anlamaya çalıştık. Biz de aynı sonuca vardık. Bunu yapabilmesi için ofisinizdeki bilgisayarların IP adreslerini bilmesi gerekiyordu." Omuz silkti. "İyi ama onları nasıl öğrendi?"

"İlk yayın," dedi Hunter düşününce.

"Bingo." Michelle gülümsedi.

Garcia, Hunter'a baktı. "İlk yayın mı?"

"Halka açık değildi," dedi Hunter. "Sadece bize açıktı, hatırladın mı? Bizi aradı, IP adresi verdi ve bizden onu adres çubuğuna yazmamızı istedi. O yayını sadece biz izledik. Başka kimse izlemedi."

"Yani eğer yayını sizden başka kimse izlemediyse," dedi Michelle, "ve katil de sunucusuna sadece sizin bağlandığınızı biliyorsa

ana bilgisayarın o gün kaydettiği IP adresi ya da adreslerinin size ait olduğunu anlamıştır."

"Adi herif," diye fısıldadı Garcia.

"Çok basit," dedi Harry. "Ve çok zekice. Siz hiçbir şeyden şüphelenmeden IP adreslerinizi tespit edivermiş. Anlaşılan sizinle başından beri oynuyormuş."

Yetmiş

Hunter ertesi sabah Emniyet Genel Müdürlüğü binasına vardığında Garcia çoktan masasına oturmuş, Christina Stevenson'ın son e-postalarını okuyordu. Yeni ütülenmiş gömleğine, sinekkaydı tıraşlı yüzüne ve atkuyruğu yapılmış saçlarına rağmen yorgun görünüyordu. Birkaç saatten fazla uyumuş olamazdı.

"Anna nasıl?" dedi Hunter.

"Dün gece neredeyse hiç uyumadı," dedi Garcia bir an için kendini masasından uzaklaştırarak. "Uyuduğu birkaç saat de kâbuslarla bölündü."

Garcia'nın sözlerindeki gizli öfkeyi hissetmesine rağmen Hunter ne söylese fayda etmeyeceğini biliyordu. Sessiz kaldı.

"Gördüğüm kadarıyla sen de pek uyumamışsın," dedi Garcia konuyu değiştirerek.

"Her zamanki gibi," dedi Hunter. "E-postalardan hâlâ ilginç bir şey çıkmadı mı?"

Garcia başını iki yana sallayıp omuz silkti. "Hepsini inceledim. Hiçbir şey çıkmadı fakat bu sabah adli tıptan bir e-posta geldi. Tam da bekledikleri gibi, Christina Stevenson'ın yatak odasının cam kapısının kilidi kırılmış. Katil eve bu şekilde girmiş. Odasında bulunan iplikler üzerinde yapılan inceleme şu ana kadar sonuçsuz kalmış. Kurbanın gardırobundaki herhangi bir giysiden gelmiş olabilirmiş ama testlere devam edeceklermiş."

Hunter başını salladı, bilgisayarının düğmesine bastı ve cihaz açılırken kendine sert bir fincan kahve koydu, saat daha sekiz buçuk bile olmamasına rağmen bu üçüncüydü. Oturur oturmaz kapı çalındı.

"Girin," diye seslendi Hunter.

Genç, üniformalı bir polis memuru kapıyı iterek açtı ve içeri girdi. "Dedektif Hunter?"

"Benim," dedi Hunter kahve fincanını kadeh kaldırır gibi kaldırarak.

"Bu az önce sizin için geldi. *LA Times*'tan biri tarafından teslim edildi." Memur, Hunter'a küçük, mühürlü bir zarf uzatırken bakışları dedektifin omzunun üzerinden güney duvarındaki fotoğraf panosuna kaydı. Vücudu gerildi, gözleri merak ve şok karışımı bir ifadeyle parladı.

"Başka bir şey var mı?" dedi Hunter hızlıca, memurun görüşünü kapatmak için hafifçe soluna doğru adım atarak.

"Şey... hayır, efendim."

Hunter genç memura teşekkür edip kapıya kadar eşlik etti.

Zarfın içinden bir flaş bellek ve *LA Times* logolu, elle yazılmış bir not çıktı.

İstediğin dosyalar burada. Umarım işine yararlar. Pamela Hays.

"O ne?" dedi Garcia.

"Christina Stevenson'ın iki yıl içinde yazdığı makaleler."

Hunter flaş belleği bilgisayarına taktı.

Garcia bakmak için yanına gitti.

Belleğin içindekiler Hunter'ın ekranına yüklenirken bıkkınlıkla nefesini boşalttı. "Lanet olsun!"

"Vay be," dedi Garcia ıslık çalarak. "Altı yüz altmış dokuz dosya mı?" Yarı kıkırdadı, yarı öksürdü. "Kolay gelsin. Umarım en azından e-postalardan daha ilginçtirler." Eliyle bilgisayarını işaret etti.

"Pek sanmıyorum."

Hunter'ın karşılaştığı ilk sorun dosyaların aratılabilir metin dosyaları olmamalarıydı. Bellekteki her belge aslında makalenin yayımlandığı gazete sayfasının taranmış bir görüntüsüydü. Dosya başlığı yoktu, sadece yayın tarihleri vardı. Hepsini tek tek okuması gerekecekti.

Hunter arkasına yaslanıp derin bir nefes aldı. Yapmak istediği ilk şey Christina Stevenson'ın yazılım milyoneri Thomas Paulsen hakkında yazdığı makaleyi bulmaktı. Pamela Hays ona Christina'nın makaleyi yaklaşık dört ay önce yazdığını söylemişti, bu yüzden işe oradan başladı ve yayın tarihi bu zaman aralığında olan her dosyayı açıp hızla taradı. Fazla uzun sürmedi. Açtığı on ikinci dosyada aradığını buldu.

Makale yan yana iki sayfadan oluşuyordu. Christina Stevenson iki ayını PaulsenSystems'ın geçmişteki ve şimdiki çalışanlarıyla görüşerek ve bilgi toplayarak geçirmişti. Sonuçta cinsel taciz, rüşvet ve korkutarak gözdağı verme gibi olaylar ortaya dökülmüştü. Christina Stevenson elli bir yaşındaki yazılım devini bir cinsel tacizci gibi göstermişti.

Makaleye göre, vaktiyle sadece yirmi bir yaşında bir bilgisayar meraklısı olan genç Thomas Paulsen yazılım şirketi kurmak için piyasada altın bir fırsat görmüştü. Daha sonra ailesinden ve arkadaşlarından alabildiği kadar borç alan Paulsen, Pasadena'da ailesinin garajında PaulsenSystems'ı kurmuştu. Bir buçuk yıl sonra ilk milyonunu kazanmıştı.

Makalede ayrıca Paulsen'in üç fotoğrafına da yer verilmişti. Bunlardan biri şirketin internet sitesinde de bulunan profesyonel bir fotoğraftı fakat diğer ikisi daha kişiseldi ve bir gece kulübünde gizli olarak çekilmişti. İlkinde Paulsen kendisinden en az yirmi yaş genç görünen kumral bir kadının boynunu öperken görülüyordu. İkinci fotoğrafta ise Paulsen eliyle kadının poposunu sıkıca kavramış olarak görüntülenmişti.

Yazının devamında genç kadının aslında Thomas Paulsen'in yeni sekreteri olduğu yazıyordu. Genç kadının altı aydır şirkette çalıştığı belirtilmişti. Gazeteye göre, Paulsen hoşuna giden çalışanları yedirip içirip yatağa atıyor, gözdağı vermek de dâhil olmak üzere her ne şekilde olursa olsun çenelerini kapalı tutmaları için onları tehdit ediyordu. Haber, Thomas Paulsen'in faydalandığı kadınların sayısının tam olarak bilinmediğini fakat bunu yirmi yıldan uzun bir süredir yaptığını söyleyerek sona eriyordu.

Hunter'ın *LA Times* gibi yüksek tirajlı ulusal bir gazetede manşetten verilen böyle bir haberin Paulsen'in özel hayatını ve kamuoyundaki imajını ciddi şekilde zedeleyeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Hunter sonraki bir saat boyunca internette haberin ardından yazılan makaleleri araştırdı. Christina'nın yazısının nasıl bir kar topu etkisi yarattığını öğrenmek istiyordu. Birkaç makale buldu. Kar topunun etkisi büyük ve yıkıcı olmuştu.

Hunter'ın karşısına çıkan çok ilginç bir makale de yine *LA Times*'ın eğlence masasındandı ama iki buçuk ay önce yayınlanan bu makale Christina tarafından yazılmamıştı. Makalede Christina'nın haberinin Paulsen'in evliliğini nasıl kalbinden bıçakladığı anlatılıyordu. Paulsen'in yirmi yedi yıllık eşi Gabriela'nın, kocasının bazı kadın çalışanlarıyla neler yaptığından haberi yoktu. Makalenin yayınlanmasından bir ay sonra boşanma davası açmıştı. Ayrıca yirmi beş yaşındaki kızları da Paulsen'le görüşmeyi kesmişti.

Bir saatlik daha sürenin ardından Hunter, Paulsen'in şirketiyle ilgili çok sayıda makale bulmuştu. Ülkenin dört bir yanında iş anlaşmaları vardı ve görünüşe göre Christina'nın haberi ve değindiği ahlaki konular nedeniyle bu anlaşmalardan bazıları feshedilmişti. PaulsenSystems mali açıdan büyük bir darbe almıştı.

Hunter okuduğu makaleleri Garcia'ya veriyordu.

"Christina Stevenson'ın haberi Paulsen'e oldukça pahalıya mal olmuş," dedi Hunter. "Hayatının her alanında. Christina'nın

peşine düşmek için iyi bir nedeni olan biri varsa o da Thomas Paulsen'dir."

"Doğru," dedi Garcia. "Ama bildiğimiz kadarıyla, ilk kurbanımız olan Kevin Lee Parker'ın peşine düşmek için bir nedeni yoktu."

Hunter yüzünü buruşturdu. "*Bildiğimiz kadarıyla.*"

Garcia gülümsedi. Ortağının aklından neler geçtiğini çok iyi biliyordu.

"Bu iş için bir ekip ayarlarım," dedi masasındaki telefona uzanarak.

Garcia telefonunu kapatmadan Hunter'ın masasındaki telefon çaldı.

"Dedektif Hunter, Cinayet Özel Büro," diye açtı telefonu bir yandan da boynuna masaj yaparak.

"Bil bakalım ne oldu, dedektif," dedi arayan kişi televizyondaki program sunucularının heyecanına benzer bir heyecanla. "Yine *gösteri zamanı*."

Yetmiş Bir

Garcia, Hunter'ın yüzündeki ifadeyi fark ettiğinde hâlâ araştırma ekibiyle telefonda konuşuyordu. Bu o kadar soğuk bir ifadeydi ki ofisteki havayı bile dondurabilirdi. Bu ifadenin tek bir anlamı olabilirdi. *Katil yine işbaşındaydı.*

Garcia'nın aklına hemen Anna geldi, kalbi neredeyse yerinden fırlayacaktı. Konuşmayı cümlenin ortasında kesti, telefonu kapattı ve telaşla masasının üzerindeki klavyeye uzandı.

Hunter da aramayı hoparlöre aldıktan sonra klavyesine uzandı.

"Hayır, hayır, hayır, hayır..." diye fısıldadı Garcia kendi kendine, adres çubuğuna titreyen ellerle adresi yazarken.

İnternet sitesi iki dedektifin ekranında da birkaç saniye içinde yüklendi.

Dikkatle baktılar.

Gözlerini kısarak baktılar.

Kafaları karıştı.

"Lanet olsun!" dedi Garcia rahat bir nefes alıp sandalyesinde arkasına yaslanarak. İçgüdüsel olarak duygusal tepkisi rahatlamaydı. Birinin yüzünün yakın plan çekimine bakıyorlardı fakat bu kişi Anna değildi. Otuzlu yaşlarının ortalarında görünen beyaz bir erkekti. Oval biçimli yüzü, yuvarlak burnu, dolgun yanakları, ince kaşları ve kısa koyu renk saçları vardı.

Görüntüler yeşil bir tonla kaplıydı, bu da katilin bir kez daha gece görüş lensleri kullandığını gösteriyordu. Tıpkı ilk iki kurbanda olduğu gibi, görüntüler karanlık bir yerden yayınlanıyordu.

Adamın bir sağa bir sola bakan gözlerinde korku... şaşkınlık... yakarış... bir cevap arayış vardı. Gözlerin açık renkte olduğu anlaşılıyordu fakat görüntünün yeşil renk tonu kesin bir şey söylemeyi imkânsız kılıyordu. Deri bir tıkaç adamın ağzına o kadar sıkı bağlanmıştı ki derisini kesiyordu. Korku ve ter tüm yüzünü kaplamıştı.

Hunter sessizce Garcia'ya FBI Siber Suçlar Bölümü'nden Michelle ve Harry'yi aramasını işaret etti. Şu anki aramanın İletişim Ofisi tarafından zaten kaydedildiğini biliyordu.

Garcia hemen cep telefonuna davrandı, sesi en aza indirmek için eliyle ağzını kapadı.

"İnternet sitesi tekrar yayında," dedi fısıldayarak Michelle telefonu açtığında.

"Biliyoruz," dedi Michelle gergin bir sesle. "Ben de tam sizi aramak üzereydim. Deniyoruz ama yine ayna siteler kullanıyor, yayını sunucudan sunucuya aktarıyor. İzini süremiyoruz."

Garcia bu durumun yaşanacağını tahmin etmişti.

"Sizi tekrar aradı mı?" dedi Michelle.

"Şu an hatta." Garcia ayağa kalktı ve Michelle'in dinleyebilmesi için cep telefonunu Hunter'ın masasına koydu.

Birdenbire, tıpkı ikinci kurbanın yayınında olduğu gibi, görüntünün alt kısmında ortalanmış olarak SUÇLU kelimesi belirdi.

Ardından ekranın sağ üst köşesinde yeni bir sayı dizisi –0123– göründü. Ekranın sol üst köşesinde "ACV"ye benzer başka bir harf dizisinin belirmesini beklediler ama belirmedi.

"Kurallar geçen seferkiyle aynı, dedektif," dedi arayan kişi handiyse gülerek. "Ama bugün kendimi cömert hissediyorum... hatta nasıl desem, biraz da kendime güveniyorum. O yüzden

on dakikada bin oy yerine on dakikada on bin oy yapalım. Ne dersin, ha? Belki bu size biraz umut olur."

Hunter cevap vermedi.

Ekranın sağ kenarının ortalarında GERDİR kelimesiyle birlikte sıfır rakamı ve yeşil bir düğme belirdi. Bir saniye kadar sonra, hemen altında EZ kelimesiyle birlikte sıfır rakamı ve bir düğme belirdi. İki düğme de şimdilik devre dışı bırakılmıştı.

Hunter ve Garcia aynı anda kaşlarını çatarak ekrana baktılar. Bu esnada kamera yavaşça uzaklaşmaya başladı.

Yavaş yavaş adamın tüm vücudu görünmeye başladı. Üzerinde koyu renk bir baksırdan başka bir şey yoktu. Zayıf bir adam değildi fakat kilolu olduğu da söylenemezdi. Bir tür geniş ahşap masanın üzerine uzanmış gibi görünüyordu. Kolları başının üstünde V şeklinde uzatılmıştı. Koltuk altları tıraş edilmişti. Omuz genişliğinden biraz fazla açılmış bacakları da tamamen uzatılmıştı.

Kameranın uzaklaşması birkaç saniye sürdü. Adamın ellerini ve ayaklarını gören Hunter ile Garcia sadistçe oylama işleminin ne anlama geldiğini nihayet o zaman anladılar.

Yetmiş İki

Adamın el ve ayak bileklerine kalın deri kelepçeler takılmıştı. Kelepçeler dört adet sağlam görünümlü metal zincirin uçlarına tutturulmuş, zincirler de mekanik çarklara bağlanmıştı. Düzenek, Orta Çağ'ın en sadist işkence aletlerinden biri olan ve insanın uzuvlarını vücuttan kopana kadar yavaşça gerdirmek için kullanılan rafın biraz değiştirilmiş bir versiyonuna benziyordu.

Hunter'ın ofisinde yere iğne düşse sesi duyulurdu.

"Duyduğum sessizliğe bakılırsa," dedi arayan kişinin sesi telefonun hoparlörlerinden gürleyerek, "resim gözünüzde canlanmaya başladı sanırım." Kıs kıs güldü.

İki dedektiften yine cevap gelmedi.

"Ama bu resim henüz tamamlanmadı," diye devam etti arayan kişi. "İzin verin bu sorunu çözeyim."

Kamera yavaşça yukarıya, tavana doğru dönmeye başladı.

Birden Hunter'ın ofisinin kapısı aceleyle açıldı ve Başkomiser Blake içeri girdi. Yüzüne öfke, şaşkınlık ve korku karışımı bir ifade yerleşmişti.

"Izliyor musunuz bu..." diye başladı fakat Hunter elini kaldırarak onu durdurdu ve masasındaki hoparlörü işaret etti.

Ama artık çok geçti.

"Vay, vay, vay," dedi arayan kişi eğlenerek. "Aramıza katılan bu kişi kim olabilir acaba?" Cevabı beklemedi. "Sesinin öfkeli

tonuna bakılırsa Soygun ve Cinayet Birimi Başkomiseri diye tahmin ediyorum. Barbara Blake'ti galiba, doğru mu?"

Başkomiser Blake, katilin, ismini LAPD'nin resmî internet sitesinden kolayca öğrenebileceğini biliyordu.

"*birolumsec.com*'a hoş geldiniz, başkomiser. Bugün bize katılabilmenize sevindim. Ne kadar kalabalık, o kadar iyi."

"Bunu neden yapıyorsun?" dedi başkomiser, sözleri öfkeye bulanmış bir şekilde.

Hunter başkomisere ters ters baktı. Herhangi bir faille yapılacak müzakerelerde bir numaralı kural şuydu: *Fail aksini talep etmediği sürece sadece bir müzakereci bulunmalıdır. Biri geçtiğinde müzakere rahatlıkla karışıklığa sürüklenebilir, bu da faili rahatsız edip sinirlendirerek tüm sürecin başarısızlıkla sonuçlanmasına neden olabilir.*

"Bunu neden mi yapıyorum?" dedi arayan kişi alaycı bir şekilde. "Benden işinizi sizin yerinize yapmamı mı istiyorsunuz, Başkomiser Blake?"

Hunter amirine bakıp başını belli belirsiz iki yana salladı.

Başkomiser sessiz kaldı.

Kamera yukarı doğru dönmeye devam etti.

Hunter yine kaşlarını çatarak ekrana baktı, bir şey ilgisini çekmişti. İlk fark ettiği şey, mekânın önceki iki kurbanın yayını için kullanılandan farklı oluşuydu. Arka tarafta tuğla duvar yoktu ve oda daha büyük, çok daha büyük görünüyordu. Derken başka bir şey daha dikkatini çekti: kamera hareketleri. Nedenini anlaması ise birkaç saniyesini aldı. Garcia'ya bakıp, ağzını hareket ettirerek birkaç kelime söyledi.

Kelimeleri anlayamayan Garcia başını iki yana şallayıp yaklaştı.

"Kamera uzaktan kumandalı." Hunter bu kez fısıldayarak söylemişti.

"Ne?" Garcia ve Başkomiser Blake anlamamış gibiydiler.

Hunter sesin karşı tarafa gitmemesi için telefonunun "mute" tuşuna bastı. "Kameranın yakınlaşıp dönmesi..." dedi Hunter. "Fazla yavaş, fazla sabit. Bunu elle yapmayı denersen bu kadar düzgün ve sabit bir hareket elde etmen mümkün değil."

Garcia ve Başkomiser Blake tekrar ekrana baktılar.

"Kamerayı uzaktan kontrol ediyor," dedi Hunter. "Kendisi orada bile olmayabilir."

"Yani?" dedi Başkomiser Blake. "Ne fark eder ki?"

Hunter omuz silkti.

Ekranda kameranın dönme hareketi durdu, Hunter'ın ofisindeki herkes kaskatı kesildi. Kurbanın ve derme çatma Orta Çağ işkence aletinin birkaç metre üzerinde insan yapımı bir beton blok asılı duruyordu. Yaklaşık kırk beş santim kalınlığında, yüz yirmi santim eninde ve yaklaşık iki metre uzunluğunda görünüyordu. Blokun ağırlığı rahat bir tonun üzerindeydi. Blokun üst yüzeyine yerleştirilmiş on metal kancaya bağlı çok kalın zincirlerle orada duruyordu. Zincirlerin en tepede neye bağlı olduğu görünmüyordu.

"Sanırım resim artık tamamlandı," dedi arayan kişi kıkırdayarak. "Ama burada yaptığım şeyin asıl güzelliği şu... Onu bir anda ezmek zorunda değilim. O beton bloku yavaşça masanın üstüne indirebilir, dev bir mengene gibi, vücudunu her kemiği ezilene kadar nazikçe sıkıştırabilirim."

Hunter işin içinde bir bityeniği olacağını biliyordu. Raf aslında bir Orta Çağ *işkence* aletiydi, infaz aleti değil. Asıl amacı, itiraf almak ya da bilgi koparmak için bir kişinin uzuvlarını *yavaşça* gerdirmekti. Verdiği acı o kadar şiddetliydi ki itiraf genellikle çok çabuk gelir, gerdirme işlemi sadece birkaç saniyenin ardından dururdu. Ancak çarklar durdurulmazsa vücut sonunda parçalanır, genellikle kollar kişinin gövdesinden kopardı. Kısa süre sonra kan kaybından dolayı ölüm gerçekleşirdi. Ancak kurban ölmeden önce büyük acılar çekerdi. Birini büyük bir beton blokla ezerek öldürmek, raf gibi bir işkence aleti kullanmakla kıyaslandığında

nispeten acısız ve çok hızlı olurdu. Bu katil bunun olmasına izin vermezdi.

"Seni adi herif," diye gürledi Başkomiser Blake, artık protokol ya da kurallar umurunda değildi.

Arayan kişinin yanıtı neşe dolu bir kahkaha oldu. "Sanırım gösteriyi başlatma zamanı geldi. İyi eğlenceler."

Hat kesildi.

Ekranda iki oylama düğmesi de aktif hale geldi ve sol alt köşede dijital bir saat geri sayıma başladı. 10.00, 9.59, 9.58...

Yetmiş Üç

Emniyet Genel Müdürlüğü binasının birinci katındaki İletişim Ofisi'nde Desiree ve Seth bilgisayar ekranlarına kilitlenmiş, *birolumsec.com*'da gelişen olayları izliyorlardı. Katlarında bulunan diğer herkesle birlikte onlar da gözlerine inanamıyorlardı.

"Yüce Tanrım!" dedi Desiree haç çıkararak ve boynundaki zincire asılı küçük altın haçı öperek. "O zavallı adam ezilerek mi yoksa kolları ve bacakları bir böcek gibi vücudundan ayrılarak mı ölsün diye insanlara oy mu kullandırıyor?"

"On dakika içinde on bin oy mu?" dedi Seth. "Her oyun aynı ölüm yöntemine gitmeyeceği düşünüldüğünde bu çok fazla oy demek."

"Yani zaman tükenirse," dedi Desiree, "ve on bin oy alamazsa bu katil sözünü tutup bu adamı bırakır mı sence?"

Seth sadece omuz silkti.

Seth ve Desiree'nin yaptığı tek şey bilgisayar monitörlerinden olayları izlemek değildi. Katilin Hunter'ın telefonuna yaptığı aramayı kaydetmekten ve aramanın izini sürmekten de sorumluydular.

Öğrendikleri ilk şey aramanın bir cep telefonundan yapıldığıydı. Hemen bir uygulama kullanarak servis sağlayıcıdan telefonun GPS koordinatlarını sorguladılar.

Sonuç alamadılar.

GPS yoktu.

Arayan kişi ya eski bir telefon kullanıyordu ya da GPS çipini devre dışı bırakmıştı.

Desiree ve Seth hemen cep telefonu üçgenlemesine geçtiler, bu çok daha hantal ve zahmetli süreç genellikle birkaç dakika sürerdi ve iki ana faktöre bağlıydı. Birincisi, telefon tüm süreç boyunca aktif kalmalıydı. Eğer arayan kişi telefonu kapatırsa üçgenleme işlemi başarısız olurdu. İkincisi, telefon aynı üçgenleme bölgesi içinde kalmalıydı. Eğer arayan kişi hareket halindeyse ve üç üçgenleme kulesinden herhangi birinin menzilinden çıkarsa işlem aksar ve en baştan başlanması gerekirdi.

Ama şu ana kadar sorun yoktu.

Arayan kişi hâlâ telefondaydı ve hareket halinde değil gibiydi. Biraz daha telefonda kalırsa muhtemelen bir konum belirleyebilirlerdi. Fakat Desiree de Seth de bu ihtimal karşısında pek heyecanlanmadılar. İkisi de aynı failden Hunter'a gelen önceki iki arama üzerinde çalışmışlardı. Adamın, telefonları Los Angeles'ın her yerine nasıl ustalıkla yönlendirdiğini ve LAPD ile nasıl alay ettiğini görmüşlerdi. Bu fail kesinlikle "aptal" değildi. Tıpkı önceki iki arama gibi bu aramanın da kaydedileceğini ve izinin sürüleceğini çok iyi biliyordu.

Seth'in masasındaki iki bilgisayardan biri bir defa bipleyerek üçgenleme işleminin sona erdiğini bildirdi. Seth ve Desiree nihai koordinatlara çok fazla dikkat etmeden monitöre döndüler. Arayan kişi ilk aramada yaptığı gibi sinyali farklı bir yere yönlendirdiği için üçgenleme konumunun hızla değişmesini bekliyorlardı.

Ama değişmedi.

On, yirmi, otuz saniye geçti ama konum aynı kaldı.

"Şaka yapıyorsun," diye fısıldadı Seth klavyesinin üzerine eğilerek. Ancak o zaman Desiree'yle birlikte aramanın yapıldığı yerin koordinatlarını kontrol ettiler.

"Aman Tanrım!"

Yetmiş Dört

"Bu gerçek mi?" dedi Başkomiser Blake inanamayan gözlerini Hunter'ın masasındaki bilgisayar ekranına dikerek.

Ekranın sol alt köşesindeki dijital saatin on dakikadan geriye saymaya başlamasının üzerinden altmış saniyeden az bir süre geçmişti.

EZ: 1.011.

GERDİR: 1.089.

"Daha bir dakika bile olmadan iki binden fazla kişi oy kullandı, öyle mi?" Başkomiser Blake sonunda Hunter'a baktı.

"Muhtemelen yine birkaç büyük sosyal ağ sitesine link koymuştur," dedi Hunter.

"*Koymuş*." Zar zor duyulabilen bu yorum Hunter'ın masasında duran Garcia'nın cep telefonundan gelmişti. Michelle Kelly hâlâ hattaydı.

Garcia aramayı hoparlöre aldı. "Tekrar söyler misin, Michelle?"

"Dedim ki birkaç büyük sosyal ağ sitesine linkler *koymuş*. Daha bir dakika olmuş ama site..." küçük bir duraklamanın ardından klavye sesleri duyuldu, "... neredeyse dört bin görüntülenme almış ve bu sayı her geçen saniye artıyor."

"Aman ne harika," dedi Başkomiser Blake. "FBI Siber Suçlar Bölümü'nün bu konuda yapabileceği bir şey var mı?"

"Zaten elimizden geleni yapıyoruz," dedi Michelle. "Ama bu adam yapabileceğimiz her hamleyi öngörmüş gibi görünüyor. Ne tarafa dönsek duvara tosluyoruz."

"Sen ve Harry bunu kaydediyor musunuz?" dedi Hunter.

"Harry burada değil," dedi Michelle. "Ama evet, her saniyesini kaydediyorum."

SAAT: 7.48, 7.47, 7.46...

EZ: 3.339.

GERDİR: 3.351.

Başkomiser Blake'in cep telefonu ceketinin cebinde titreşti. Telefonu alıp arama ekranında çıkan numaraya baktı: Los Angeles Belediye Başkanı. Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Gelen aramayı reddetti ve telefonu cebine geri koydu. Şu anda anlamsız bir tartışmaya ayıracak zamanı yoktu. Belediye başkanıyla kendi zamanında ilgilenirdi.

Garcia masasından bir adım geri çekildi, gergin bir şekilde yüzünü sıvazladıktan sonra yere bakıp yüzünü ekrandan çevirdi. Hunter onun düşüncelerini neredeyse okuyabiliyordu. Dün olanlardan sonra, Garcia'nın bilinçaltı onun için akla gelebilecek en kötü senaryoyu kurup ekranda gördükleri adamı karısı Anna'yla değiştirmişti.

Garcia hızla başını iki yana sallayarak zihninden bu düşünceyi kovmaya çalıştı. Sakinleşmek ve kalp atışlarının yavaşlaması için bir iki saniye bekledi. Sakinleşince gözlerini tekrar ekrana çevirdi.

Başkomiser Blake de tedirgin olmaya başlamıştı. Oylama sürecini, durdurmak için parmağını bile oynatamadan izlemenin çaresizliği odanın içindeki havayı sarin gazı saldırısı gibi kirletiyordu.

"Oy sayısı on bini geçti." Hepsi Michelle'in dediğini duydu. "Viral oluyor."

SAAT: 6.11, 6.10, 6.09...

EZ: 5.566.

GERDİR: 5.601.

"Bu gerçek olamaz," dedi Başkomiser Blake.

Hunter'ın masasındaki telefon yeniden çaldı, dâhilî aramaydı. Ahizeyi hemen kaptı.

"Dedektif Hunter, ben İletişim Ofisi'nden Seth Reid. Buna inanmayacaksınız ama arayan kişinin yerini tespit ettik."

Seth yanılıyordu: Hunter şu anda her şeye inanabilirdi. Aramayı hoparlöre aldı. "Arayan kişinin sabit konumunu tespit mi ettiniz?"

"Doğru. Arayan kişi yeterince uzun süre hatta kaldı ve bu kez sinyali şehrin farklı yerlerine yönlendirmedi."

Hunter ve Garcia kaşlarını çattılar. Bu katil böyle bir hata yapmazdı.

"Vay canına," dedi Başkomiser Blake, Garcia'nın masasındaki telefona uzanıp gerekirse tüm LAPD'yi toplamaya hazırlanarak. "Konumu ne peki?"

"Şey, sorun da bu..." dedi Seth. "Batı 1. Cadde'de, 100 numara civarında bir yerde."

"Ne?" dedi Hunter, Garcia ve Başkomiser Blake aynı anda ve Hunter'ın masasındaki telefona dönüp baktılar.

"Batı 1. Cadde'deki 100 numaralı bina burası ama," dedi Başkomiser Blake, Garcia'nın telefonunu bırakarak. "Bana bu adamın Emniyet Genel Müdürlüğü binasının önünden aradığını mı söylüyorsun?"

"Evet," dedi Seth. "*Aynen* öyle diyorum."

Yetmiş Beş

"Hey, Spinner, gel de şuna bir bak." Tim gözlerini akıllı telefonunun ekranına dikmiş bakarken en yakın arkadaşını yanına çağırdı.

Tim on altı, Spinner ise on yedi yaşındaydı. İkisi de Glendale Lisesi'nde okuyordu ve her gün okuldan sonra yaptıkları gibi Verdugo Park'taki kaykay rampalarında hareketlerini çalışıyorlardı.

Spinner kaykayını ayağıyla döndürdü ve yüz seksen derecelik dönüş yaparak arkadaşına baktı. Tim mola vermişti ve böbrek şeklindeki havuzun kenarında oturuyordu.

"Kahretsin, dostum, yine mi telefonuna bakıyorsun?" dedi başını iki yana sallayarak. "Daha çok kayıp daha az tweet atmalısın. Ne dediğimi anlıyor musun? Ne var?"

"Gelip buna bir bakmalısın, kardeşim. Bu, kelimenin tam anlamıyla manyak bir şey."

Spinner durakladı, parkta onlarla birlikte takılan Glendale Lisesi'nden başka bir öğrenci olan Jenny'ye baktı. O da kaykay yapmayı seviyordu fakat Tim ve Spinner'ın yarısı kadar iyi olmak için bile kırk fırın ekmek yemesi gerekiyordu.

Spinner ve Jenny kaykaylarını alıp Tim'e yaklaştılar.

"Yeni bir hareket mi?" dedi Spinner.

"Hayır, dostum." Tim başını iki yana salladı. "Sana şu sözünü ettiğim çılgın internet sitesini hatırlıyor musun? birolumsec.com?"

"Hani film sahnesi demiştin, o mu?" dedi Jenny.

"Evet ama birkaç gün önceki gazeteyi gördünüz, değil mi?" dedi Tim. "Film sahnesi falan değilmiş, dostum. O sahne gerçekmiş. Kaçık herifin teki o kadını canlı yayında öldürmüş."

"Belki de sürtük bunu hak etmiştir," diye yorumda bulundu Spinner.

Jenny omzuna vurdu. "Hıyarlık etme, Spinner. Bu söylediğin çok korkunç."

Spinner omuz silkti. "Öylesine söyledim."

"Her neyse," dedi Tim elini sallayıp sözlerini keserek. "Az önce Mel'den bir tweet aldım. Site tekrar yayında, dostum. Şuna bir bak." Tim onlara akıllı telefonunu gösterdi.

Spinner ve Jenny aynı anda ekrana kaşlarını çatarak baktılar.

"Kahretsin, bu şey gerçek mi?" dedi Spinner gözleri parlayarak.

"Dedim ya," diye cevapladı Tim, "geçen seferki gerçekmiş. Yani sanırım evet, dostum, bu şey gerçekten oluyor. Adamın biri ölecek."

Jenny iğrenmiş bir yüz ifadesi takındı. "Çocuklar, bu çok iğrenç. Zavallı bir adamın internette canlı yayında öldürülmesini mi izleyeceksiniz?"

"Herhalde yani," dedi Spinner. "Hem neden şikâyet ettiğini anlamıyorum. Televizyondaki bütün o boktan reality şovları izliyorsun."

"O ikisi kıyaslanamaz bile, Spinner," diye çıkıştı Jenny.

"Bal gibi de kıyaslanır. Ve bu hepsine on basar. Adı da *Ölü İdoller* olsun."

"Sevdim," dedi Tim.

"Ben izlemeyeceğim," dedi sinirlenen Jenny kaykayına atlayıp havuzun içine kayarak.

"Sen oy verdin mi?" dedi Spinner, Jenny'yi pek umursamadan.

"Henüz vermedim."

"Bir saniye," dedi Spinner telefonunu almak için elini cebine atarak. "Pekâlâ, bana adresi ver de şu kerizi biraz kıvrandıralım."

Yetmiş Altı

Hunter ve Garcia'nın ofisindeki pencere Emniyet Genel Müdürlüğü binasının batı tarafındaki South Spring Caddesi'ne bakıyor olsa da odadaki herkes içgüdüsel olarak pencereye döndü.

"Benimle dalga mı geçiyorsunuz?" dedi Başkomiser Blake. "Şu anda bunu yayınlarken bu nasıl mümkün olabilir?"

"Çünkü kamerayı ve diğer her şeyi uzaktan kumanda ediyor," dedi Hunter. "O yüzden olabilir."

Başkomiser bir an bunu düşündü. "Adi herif," diye homurdandı. "Parkta mı?" diye sordu Seth'e.

Belediye Parkı ya da birçokları tarafından kullanılan adıyla Güney Bahçesi, ünlü Los Angeles belediye binasının önünde bulunan ve sık ağaçların gölgelediği yedi bin metrekarelik yeşil bir park alanıydı. Batı 1. Cadde üzerinde, emniyet binasının girişinin tam karşısında bulunurdu.

"Olabilir," diye itiraf etti Seth. "Üçgenleme kullanmak zorunda kaldık," diye açıkladı, "telefonun taşıdığı GPS'le yer bulma kadar kesin değildir. Ancak yine de söz konusu Los Angeles şehir merkezi olduğundan, şehir dışında bir yerden yapılan aramaya kıyasla üçgenlemenin doğruluğu daha yüksektir. Alanı elli ila yüz metreye kadar daralttık."

"Ve bu alan emniyet binasının hemen dışında, öyle mi?" dedi Başkomiser Blake hâlâ kuşkulu bir şekilde.

"Doğru," dedi Seth bir kez daha teyit ederek.

"Tamam, teşekkürler," dedi başkomiser ve aceleyle tekrar Garcia'nın masasındaki telefona uzandı.

"Ne yapacaksınız, başkomiserim?" dedi Hunter.

"Bulabildiğim herkesi oraya göndereceğim. Sen ne düşünüyorsun?"

"Peki onlardan ne yapmalarını isteyeceksiniz?" Konuşan bu kez Garcia'ydı. "Cep telefonu taşıyan bütün erkekleri tutuklamalarını mı?"

Başkomiser durakladı, gözleri Garcia'dan Hunter'a kaydı. "Bütün bunların sorumlusu olan psikopat hemen kapımızın dibinde." Bilgisayar ekranını gösterdi. "Burada elim kolum bağlı oturmamı mı istiyorsunuz?"

SAAT: 4.41, 4.40, 4.39...

EZ: 8.155.

GERDİR: 8.146.

"Görüşmemiz sırasında muhtemelen oradaydı," dedi Garcia. "Fazlasıyla kibirli ve bu tarz oyunlar oynamak ona güç veriyor ama eminim şimdiye çoktan gitmiştir, başkomiserim. Aramanın izini süreceğimizi biliyordu. Ve bir şey bulmamızın tek nedeni de onun bunu istemiş olması. Bunların hepsi planlı."

"Carlos haklı, başkomiserim," dedi Hunter. "Emniyet binasının hemen dışından aradığını bilmemizi istedi ve eminim aramasını üçgenlememizin ne kadar süreceğini de biliyordu."

"Telefonu kapattığından beri neredeyse altı dakika geçti," dedi Garcia. "Muhtemelen şu anda buradan kilometrelerce uzaktadır."

"Ben öyle düşünmüyorum," diye karşı çıktı Hunter. "Bence hiç de uzakta değildir."

Başkomiser Blake ona ters ters baktı.

"Carlos'un dediği gibi," dedi Hunter, "çok kibirli ve bu kedi fare oyunu onu fazlasıyla heyecanlandırıyor. Sırf bizi tiye almak ve oyununu... en azından kendisi açısından... biraz daha zorlu ve eğlenceli hale getirmek için ta kapımıza kadar geldi. Küçük

şakasına nasıl tepki vereceğimizi görmek isteyecektir. Batı 1. Cadde'yi ve Güney Bahçesi'ni yakın bir yerden izliyor olacaktır..." Hunter duraklayıp bir şey düşündü. İkinci kurbanın yatak odasını ve perdelerin arkasındaki cam duvarda buldukları şeyi hatırladı. "Hayır, durun biraz, yanılıyorum," dedi. "Sadece nasıl tepki vereceğimizi görmek için izlemeyecek. Onu bulup bulamayacağımızı görmek için de izliyor olacak."

Başkomiser Blake'in alnı kırıştı. "Neyi bulup bulamayacağımızı?"

"Bir tür ipucu," dedi Hunter. "Çünkü bu şekilde oynamayı seviyor."

Başkomiser Blake bir kez daha Garcia'nın masasındaki telefonu aldı, dâhilî bir numara tuşladı ve emirler yağdırmaya başladı.

"Onlara parka ve emniyet binasını çevreleyen yollara bakmalarını söyleyin, başkomiserim," dedi Hunter. "Her yere baksınlar: çöp tenekelerine, park banklarına, çiçek tarhlarına, yol kenarlarına, her yere."

SAAT: 3.15, 3.14, 3.13...

EZ: 9.199.

GERDİR: 9.180.

Ekranda kamera ahşap masaya bağlı adama yakınlaştı. Sanki bir tür uyarı almış ya da zamanının tükenmek üzere olduğunu hissetmiş gibi, yüzüne kazınan korku on kat artmıştı.

Bir insan duyularından birinden mahrum bırakıldığında, geri kalanların aşırı hassaslaşarak bunu telafi ettiği kanıtlanmış bir gerçekti. Belki de olağanüstü bir adrenalin patlamasıyla birlikte ona yeni bir güç veren şey buydu: Birdenbire canlandı, bir kez daha prangalarına karşı mücadele etti, debelendi, sallandı, tepindi. Hepsi boşunaydı. Deri kayışlar çok iyi bağlanmıştı, zincirler fazlasıyla sağlamdı. Fiziksel olarak ne kadar sağlıklı ve kuvvetli olursa olsun, hiç kimse bu işkence masasından kurtulacak kadar güçlü olamazdı.

Adamın yeni mücadelesi başladığı gibi aniden sona erdi. Kalan azıcık enerjisi de tamamen tükenmişti. Bütün umutları ve duaları onu terk etmişti.

Kimse gelmiyordu. Bir son dakika mucizesi olmayacaktı.

"İnsanlar neden hâlâ oy veriyorlar?" dedi Başkomiser Blake soruyu ağzından tükürür gibi çıkararak, gerçekten şaşkına dönmüş halde. "Bunun artık bir oyun ya da film için reklam kampanyası olmadığını herkes biliyor. Bu gerçek. Gazeteler bunun böyle olduğunu herkese duyurdu." Ekranı gösterdi. "O ölecek. Bu gerçek. Hile yok. Hepsi bunu biliyor ve yine de oy veriyor... Neden?"

"Çünkü bugün içinde yaşadığımız çılgın gerçeklik bu, başkomiserim," dedi Hunter. "Kimse umursamıyor. İnsanlar birine vurup kaçtıkları kamera görüntülerini ya da çete kavgası videolarını YouTube'a yüklüyorlar ve bunlar yüz binlerce görüntülenme alıyor. Ne kadar çok şiddet, o kadar iyi. Ve insanlar daha fazlasını istiyorlar. İnsanlara gerçek şiddet verdiğinizde –yapmacık olmayan, gerçek kişiler olan– sevinçten havalara uçtuklarını görürsünüz. Bunu bir 'reality şov'a dönüştürür ve insanlara oy vererek katılma şansı verirseniz sırf zevkine o düğmeye tıklamak için can atan milyonlar sizi izler. Katil bunu biliyor. Bunun arkasındaki psikolojiyi biliyor. İçinde yaşadığımız çılgın toplumu tanıyor. O yüzden kendinden bu kadar emin. Bu kaybetmeyeceğini bildiği bir oyun, her gün televizyonda gördüğümüz başarılı formül."

Kamera adamın yüzüne yakınlaştı. Ağlamaklı gözleri daha da hüzünlendi. İçlerinde başka bir şey yoktu. Her şeyin bittiğini biliyordu.

Başkomiserin telefonu cebinde bir kez daha titreşti. Bu sefer kim diye bakmadı bile, çalmasına izin verdi.

SAAT: 2.04, 2.03, 2.02...

EZ: 9.969.

GERDİR: 9.965.

Mutlak sessizlik.

SAAT: 1.49, 1.48, 1.47...
EZ: 9.995.
GERDİR: 9.995.
Herkes nefesini tuttu.
... 10.000.

Yetmiş Yedi

Bilgisayar monitörlerinde, sanki yayın kamerası kapatılmış gibi görüntü siyaha döndü. Bir saniye sonra GERDİR kelimesi tekrar belirdi; büyük, kan kırmızısı harflerle ekranın ortasında yanıp sönüyordu. Arkasından hemen 10.000 rakamı geldi.

Hunter'ın ofisindeki herkes donup kalmıştı.

Yanıp sönen kelime ve sayı kaybolurken tahta masaya bağlanmış adamın görüntüsü tekrar belirdi. Bu kez ekranda hiçbir dikkat dağıtıcı unsur yoktu, ne düğme ne kelime ne de sayı. Hiçbir şey.

Kamera yakınlaşmıştı ve izleyicilerin adamın gerilmiş vücudunun tamamını, dört deri kayışı ve zincirlerin bir kısmını görmesini sağlıyordu.

Başkomiser Blake iki elini yüzüne götürdü, dua edecekmiş gibi burnuyla ağzının üstüne koydu fakat dudaklarından tek kelime çıkmadı.

Birdenbire iki dedektifin masasındaki bilgisayar hoparlörlerinden mekanik bir metal gıcırtısı duyulmasıyla birlikte odaya bir korku dalgası yayıldı. Çarklar harekete geçirilmişti.

"Ne oluyor?" dedi başkomiser.

"Kameranın mikrofonunu etkinleştirdi," dedi Hunter göğsünün içinde kalp atışlarının hızlandığını hissederek. "Ölürken adamı duymamızı istiyor."

Odadaki gerilim, adamın ağzındaki tıkaç yüzünden boğuklaşan ilk acı dolu çığlıkla delindi. Bu çığlık herkesin tüylerini diken diken etti.

"Bunu çeyrek milyondan fazla kişi izliyor şu anda," dedi hâlâ hatta olan Michelle. Sesi öfkeli bir hüzünle kaplanmıştı.

"Bu yayını engellemenin bir yolu yok mu?" dedi Başkomiser Blake ona.

"Keşke olsa," dedi Michelle yılgın bir sesle.

Adam tekrar çığlık attı, bu kez konuşmaya çalışıyordu fakat tıkaç ve yaşadığı dayanılmaz acı, söylemeye çalıştığı her şeyi anlaşılmaz hale getiriyordu. Ağzının kenarlarından uçuşan tükürük ve kanlar ince kırmızı bir tabaka oluşturarak tekrar yüzüne, boynuna ve göğsüne saçıldı.

Adam refleks olarak boynunu gerdirebildiği kadar gerdirdi; sanki bu, kollarına ve bacaklarına fazladan bir iki santim kazandıracak ve kısa bir an için bile olsa acısını hafifletecekti. Ama işe yaramadı. Acı artık vücudundaki her kasın her lifine ulaşmıştı. Yakında bu lifler insan tahammülünün ötesinde gerilerek kasılma yeteneklerinin kaybedilmesine neden olacak ve tamamen etkisiz hale gelecekti. Sonrasında lifler yavaşça kopmaya başlayacak, kaslar çok çeşitli şekillerde ve çok çeşitli yerlerden yırtılarak vücut hayal edilemez bir acıya boğulacaktı.

Adamın gözleri devrildi ve göz kapakları bir iki saniye boyunca kelebek kanatları gibi titredi. Bayılmak üzereymiş gibi görünen adam bunun yerine şiddetli bir şekilde öksürdükten sonra başını yana çevirip kustu.

Başkomiser Blake başını çevirdi.

Hunter yumruklarını sıktı.

Adamın çıkardığı bir sonraki ses çığlıktan ziyade herkesin kulak zarını delen derinden bir feryattı.

Garcia endişeyle bir elini yüzüne götürdü, yarı alnını ovuşturup yarı gözlerini kapatıyordu. Bilinçaltı bir kez daha ona oyun oynuyordu.

PAT! PAT!

Iki farklı pat sesi birbirini takip etti.

Çenesi gerilen Hunter bir anlığına usulca gözlerini kapattı. Bu pat pat seslerinin kıkırdakların, çapraz bağların, hatta belki de tendonların kopma sesi olduğunu biliyordu. Çok yakında kırılan kemiklerin azap verici sesini duyacaklardı.

Adamın gözleri tekrar göründü fakat artık odaklanamıyor, sanki uyuşturulmuş gibi fırıl fırıl dönüyorlardı.

Deri kayışlar artık adamın derisini ve etini kesiyor, bileklerinden akan kanlar kollarında ince kırmızı damarlar çiziyordu. Kayışların ayak bileklerini kestiği yerlerden akan kanlar ayaklarını da kırmızıya boyamıştı.

Duydukları bir sonraki ses kemik kırılmalarıydı.

"Aman Tanrım! Olamaz." Telefondan Michelle'in yalvarışları geliyordu.

Adamın koltuk altlarının etrafındaki deri yırtılmaya başlamıştı.

Başkomiser Blake gözlerini ekrandan ayırmadı fakat elleriyle kulaklarını kapattı. Daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

Mekanik çarklar deri ve kasların oluşturduğu direnci kırmak için daha güçlü dönmeye başlayınca, tıpkı çok fazla kâğıdı parçalamaya çalışan bir evrak imha makinesi gibi, gıcırdama sesleri artarak daha kulak tırmalayıcı hale geldi.

Adam tekrar çığlık atacakmış gibi yaptı fakat ne içinde güç ne ciğerlerinde hava ne de ses tellerinde ses kalmıştı. Tamamen tükenmişti. Başı yana düştü ve gözleri tekrar geriye devrildikten sonra göz kapakları kapandı. Vücudu birkaç kez sarsıldı ve insan yapımı raf sonunda kollarını vücudundan ayırmaya başladığında koltuk altlarından gerçekten kan damlamaya başladı.

Çarkların uyguladığı basıncın kolların üst kısmındaki ana kan damarı olan brakial arteri koparark büyük kan kaybına yol açması artık an meselesiydi.

Hepsi bu anı izledi.

Adamın gövdesinden, vaktiyle kollarının olduğu yerden inanılmaz bir hız ve basınçla kan fışkırdı.

Kolsuz kalan adam birkaç kez kıvranıp seğirdi fakat her biri bir öncekinden daha düzensizdi ve sonunda tamamen hareketsiz kaldı.

Üç saniye sonra internet sitesi çevrim dışı oldu.

Yetmiş Sekiz

birolumsec.com adresinin çevrim dışı olmasının üzerinden neredeyse bir saat geçmişti. Başkomiser Blake ofisine geri dönmüştü. Bu sürenin çoğunu Los Angeles Belediye Başkanı, Emniyet Müdürü ve Kaliforniya Valisi'yle telefonda konuşarak geçirmişti. Herkes cevap istiyordu fakat ellerinde daha fazla sorudan başka bir şey yoktu.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, basın LAPD'nin Medya İlişkileri Ofisi'ni yüzlerce soru ve röportaj talebiyle sıkıştırmaya başlamıştı bile. Başkomiser Blake yine de bir basın toplantısı düzenlemeyi reddediyordu çünkü olacakları çok iyi biliyordu. Odanın her tarafından sorular ve yorumlar yöneltilecek, bazıları meydan okuyan cinsten, bazıları öfkeli fakat hepsi de LAPD'nin ve Cinayet Özel Büro'nun bugüne kadar yaptıklarıyla alay eder nitelikte olacaktı. Başkomiser henüz hiçbir soruya cevap veremeyeceklerini biliyordu ve bu da basının, çalışmalarını eleştirmesine ve hikâyeyi daha da sansasyonel hale getirmesine zemin hazırlayacaktı. Hayır, şimdilik soru falan almayacaklardı.

Onun yerine LAPD'nin Medya İlişkileri Ofisi basına yeni bir açıklama yapacaktı. Açıklamada soruşturmanın gidişatı hakkında hiçbir bilgi yer almayacaktı. Bunun arkasındaki asıl amaç, son kurbanın kimliğine yönelik bir çağrıda bulunmak için basından ve medyadan iş birliği talep etmekti. Açıklamaya kurbanın ya-

yının ilk bölümlerinde çekilmiş bir fotoğrafı eşlik edecek ve her gazeteden bunu basması, her televizyon kanalından da mümkün olan en kısa sürede yayınlaması istenecekti. Birileri onun kim olduğunu mutlaka biliyordu.

Yetmiş Dokuz

Yayın bittikten hemen sonra Garcia iş yerinden Anna'yı aradı. Anna gayet iyiydi. Az önce olanlardan henüz haberi yoktu fakat yakında öğrenirdi. Garcia'nın bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Sadece onun iyi olduğuna emin olmak istemişti. Karısıyla yaptığı telefon görüşmesini sonlandırdıktan sonra tuvalete gitti, kendini bir kabine kilitledi ve sessizce kustu.

Hunter masasında oturmuş, düşüncelerini toparlamak için elinden geleni yaparken mide bulantısıyla ve dizginlenemez bir kusma arzusuyla boğuşuyordu. Yayın kaydının tamamını tekrar, muhtemelen birkaç kez izlemesi gerektiğini biliyordu fakat henüz bunu yapmaya cesaret edemiyordu. Şu anda gerçekten ihtiyaç duyduğu şey o ofisten çıkmaktı.

İki dakika sonra, Garcia'yla birlikte aşağıda, Belediye Parkı'nı ve emniyet binasının çevresindeki sokakları aramakla görevli kıdemli çavuşla konuşuyorlardı.

"Şimdiye kadar sadece çöp bulduk," dedi çavuş, kendisine verilen "çöp avı" görevinden açıkça rahatsız olmuş bir halde. Bütün gün danışma görevinde olduğundan elli dakika önce ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Her türden ambalaj," diye devam etti, ses tonu neredeyse alaycıydı. "Burger, sandviç, çikolata, kremalı kek, aklınıza ne gelirse hepsi var. Ayrıca bir yığın da teneke kutu, şişe ve kâğıt bardağımız var."

Hunter çavuşu dinliyordu fakat gözleri parkta, sokaklarda ve parkı çevreleyen binalarda geziyordu. Katilin hâlâ yakınlarda olduğuna emindi. Bu katil, emniyet binasının hemen dışından telefon etmek ve belki de LAPD'nin bulması için ardında bir şeyler bırakmak gibi cüretkâr bir hareketin sonuçlarının tadını çıkarmadan öylece çekip gitmeyecek kadar yaptığı işle gurur duyuyordu. Psikopat olsun ya da olmasın, bu onun tatmin duygusuna hitap ederdi. Bu, bir kişinin bir başkasına uzun zaman harcayarak hazırladığı ya da seçtiği bir hediyeyle sürpriz yapması ile aynı prensibe dayanıyordu. Asıl tatmin, o kişinin hediyeyi açarken verdiği tepkiyi gözlemlemekten gelirdi.

Evet, diye düşündü Hunter, *bu katil kesin izliyordur. Yakınlarda olmalı. Buna hiç şüphe yok. Iyi ama nerede?*

Hunter'ın gözleri aramaya devam ediyordu fakat yoğun saatler yeni başlamıştı. İnsanlar işten çıkıp evlerine gidiyorlardı. Sokaklarda ve parkta çok fazla insan, bölgeyi çevreleyen çok fazla kamu binası, birinin şüpheli görünmeden ya da fark edilmeden parkı kolayca gözlemleyebileceği çok fazla yer vardı. Los Angeles şehir merkezinde katil aklındakini gerçekleştirmek için Belediye Parkı'ndan daha iyi bir yer bulamazdı. Parkın emniyet binasının hemen karşısında olması da ayrı bir nimetti.

Çavuş pantolonunun cebinden bir mendil çıkarıp terli alnını sildi. "Bütün küçük çöpleri kanıt torbalarına koyuyoruz, neden biliyor musunuz?" Cevap bekleyecek ruh halinde değildi. "Çünkü kimse bize burada ne aradığımızı söylemedi, eğer o aradığımız şey bir sakız ambalajı ise ve onu gözden kaçırırsak benim başım yanar ve ben bu saçmalık yüzünden emekli maaşımdan olmak istemiyorum. Bunu siz istediniz, kendiniz arayın bulun. Kolay gelsin."

Çavuşun kalın belindeki kemere takılı telsiz cızırdadıktan sonra ince bir ses geldi.

"*Şey... Çavuş, sanırım burada...*" TIS, TIS. "... *buldum.*"

Çavuş telsizi kemerinden çıkardı ve "konuş" düğmesine bastı. "Anlaşılmadı. 10-1. Tekrar et."

İki dedektif de 10-1'in "zayıf sinyal" anlamına gelen polis kodu olduğunu biliyordu.

Telsiz cızırtısı devam etti.

Çavuş, Hunter ve Garcia'nın diğer tarafına geçti.

"*Dedim ki sanırım burada bir şey buldum, çavuş,*" dedi polis memuru. Bu kez iletişim çok daha netti.

Çavuş refleks olarak mesajı duyup duymadıklarını kontrol etmek için her iki dedektife baktı.

Duymuşlardı.

"Vay canına," dedi çavuş. "Ne buldun?"

"*Pek emin değilim, çavuş.*"

"Tamam o zaman. Neredesin?"

"*Parkın kuzeydoğu köşesinde, çöp tenekesinin yanında.*"

Hunter, Garcia ve çavuş dönüp o tarafa baktılar. Parkın tam ortasında, kuzeydoğu köşesine çok da uzakta olmayan Frank Putman Çeşmesi'nin yanında duruyorlardı. Bir çöp tenekesinin yanında duran genç bir memurun kendilerine el salladığını gördüler. Hemen oraya doğru yürüdüler.

Memur yirmili yaşlarının başındaydı ve polis akademisinden yeni mezun olmuşa benziyordu. Parlak mavi gözleri, sivilceli al yanakları ve kalem ucu gibi burnu vardı. Lateks eldiven giymişti ve elinde küçük, siyah bir video kamera tutuyordu. Herkesi tek bir baş hareketiyle selamladı.

"Bunu şurada buldum, çavuş." Solundaki çöp tenekesini işaret etti. "Sıradan bir kahverengi kâğıt sandviç paketinin içindeydi." Kamerayı çavuşa verdi, o da neredeyse bakmadan Hunter'a uzattı.

"Gösteri zamanı sizde," dedi oldukça ilgisiz bir edayla.

Hunter eldiven takıp kamerayı aldı. Cihazın bir tarafındaki harf ve rakamlarda Sony Handycam CX250 HD yazıyordu. Yan tarafında açılır kapanır ekranı olan kameralardandı.

"Burada ne aradığımıza pek emin değilim, efendim," dedi memur. "Ama bu en az birkaç yüz dolar değerinde, yepyeni bir dijital kamera. Çöpte olmaması gerekir."

"Kameranın içinde olduğu sandviç paketi nerede?" diye sordu Hunter memura, o da hemen şeffaf bir plastik kanıt torbası çıkardı.

"Torbaya kondu ve gitmeye hazır, efendim," dedi genç polis. "Birinin bunu diğer çöplerden ayrı bir yerde tutmak isteyebileceğini düşündüm."

Garcia genç polisi iyi iş çıkardığı için tebrik ettikten sonra sandviç paketini hızla kontrol etti.

Hiçbir şey yoktu. Ne bir iz ne bir leke ne de başka herhangi bir şey.

Hunter'la birlikte dikkatlerini kameraya yönelttiler.

"Bunu açmayı denedin mi?" diye sordu Hunter memura.

Genç polis başını iki yana salladı. "Bana düşmezdi, efendim. Bulduğum gibi size haber verdim."

Hunter başını sallayarak hareketini tasvip etti. Bir an için kamerayı doğrudan adli tıbba mı götürsem diye düşündü fakat işin gerçeği kameranın gerçekten de katil tarafından bırakıldığına dair net bir delil yoktu.

Hunter görüntü ekranını açınca dondu kaldı. Kamerayı çalıştırmasına gerek yoktu. İhtiyaç duyduğu tek teyit ona bakıyordu.

Seksen

Adam, Belediye Parkı'nın kuzeybatı köşesindeki kalabalık otobüs durağında, Güney Bahçesi'nde yaşanan olayları sakince izliyordu. Şaşırdığını itiraf etmek zorundaydı.

Bir saat kadar önce parkın kuzeydoğu köşesindeki çöp kutusunun içine bıraktığı sandviç paketinin üzerine kalın, kan kırmızısı bir keçeli kalemle Dedektif Robert Hunter-LAPD yazmayı düşünmüştü. Bunu yaparak, paketi başka biri –mesela emniyet binasına yakınlığı nedeniyle parktan uzak duran ve çöpleri karıştıran bir evsiz– bulursa paketin emniyet binasına bırakılmasını sağlayacaktı. Ama sonunda adam bu fikrinden vazgeçmişti. Son birkaç aydır Dedektif Robert Hunter hakkında çok şey okumuştu. Okuduğu bazı makalelere göre Hunter alanında en iyilerden biriydi. Fakat LAPD'nin, son aramasının izini *sürebilmesinin* ardında gizli bir neden olduğunu bile anlayamayacaksa gerçekten ne kadar iyi olabilirdi ki? Onlara eziyet ederken ön kapılarının hemen önünde olmanın verdiği saf hazzın dışında bir neden daha vardı.

Ancak adam biraz şaşırdığını itiraf etmek zorundaydı çünkü her şey çok hızlı gelişmişti. Öngördüğünden daha hızlı. İnternet oylamasının sona ermesinden çok kısa bir süre sonra, üniformalı beş memurdan oluşan bir ekip emniyet binasından çıkıp bilinçli olarak yolun karşısına geçip parka yönelmişti. İçlerinden biri, sivilceli al yanakları ve ince uçlu burnu olan memur ona az kalsın çarpıyordu. Ekip, artık fiziksel olarak daha zahmetli herhangi bir

iş için fazla yaşlı ve kilolu olduğunu düşündüğü bir kıdemli polis, muhtemelen bir çavuş tarafından koordine ediliyordu. Emrindeki dört genç memura, insanları durdurup sorgulama değil, açıkça parkı arama talimatı verilmişti.

Adamın dudakları çarpık, alaycı bir gülümsemeye dönüştü. *Belki de Dedektif Hunter ününü hak ediyordur gerçekten.* Yoldan geçenlerle görüşerek zaman kaybetmek yerine sadece parkı arama emrinin Dedektif Hunter'ın ofisinden geldiğine emindi. Bu da demek oluyordu ki dedektif gelen çağrının üçgenleme yoluyla bulunan konumu ile geride bir ipucu ya da mesaj bırakılma ihtimali arasında çok hızlı bağlantı kurmuştu.

"Fena değil, Dedektif Hunter," dedi adam kendi kendine. "Hiç fena değil."

Dedektif Hunter ile Dedektif Garcia'nın emniyet binasından çıkıp parka doğru ilerlediğini görünce gülümsemesi biraz daha genişledi. Yüzlerindeki ifade kendi hikâyesini anlatıyordu: Hayal kırıklığı, yenilgi, amansız endişe, hatta belki de korku ön plandaydı. Bu, adamın yıllarca yüzüne kazınmış olan aynı ifadeydi. Ama artık o günler geride kalmıştı.

Sol bacağı tekrar ağrımaya başladı ve avucunun içiyle dizini ovmaya başladığında parkın kuzeydoğu köşesini arayan genç memurun dedektiflere ve çavuşa el salladığını gördü.

Adamın gülümsemesi daha da genişledi. İçinde bir heyecan dalgasıının kabardığını hissetti.

Memur onu bulmuştu.

El Monte'ye giden 70 numaralı otobüs durağa yanaşırken adam Dedektif Hunter'ın kameranın görüntü ekranını açtığını gördü. Yüzündeki ifade adamın başını arkaya atıp kahkahalarla gülmek istemesine neden oldu fakat o sessizce arkasına döndü, otobüse bindi ve arkalarda bir koltuğa oturdu.

Bu işi bitirmenin zamanı gelmek üzereydi.

Seksen Bir

Çavuş ve kalem ucu gibi burnu olan polis memuru kameranın görüntü ekranını daha iyi görebilmek için kafalarını tuhaf şekilde uzattılar ve aynı anda kaşlarını çattılar.

Hunter ve Garcia'nın gördüğü şeyin aynısını onlar da görüyordu. Ama ne olduğunu bilmiyorlardı.

"Adi herif," diye homurdandı Garcia nefesi boğazında düğümlenerek. Bu, katilin kaçırmak istemeyeceği bir olaydı. Beklediği şey buydu, dedektiflerin küçük hediyesiyle karşılaştıkları o an. Hunter bu katilin yüzlerindeki şaşkınlığı görebilmek için doğrudan onlara bakmak isteyeceğine emindi. Katil için bu mükemmel bir son olurdu.

Fakat iş çıkış saati yoğunluğunun artmasıyla birlikte sokaklar ve park daha da kalabalıklaşmıştı. İnsanlar farklı yönlere doğru ilerliyor, hepsi de bir yerlere yetişmek için acele ediyordu. Hunter'ın gözleri olabildiğince hızlı hareket ediyordu. Katilin anın tadını çıkarmak ve yaşadıkları hüsrana gülmek için sadece bir, bilemedin iki saniyeye ihtiyacı vardı. Sonrasında, tatmin olmuş bir halde anonimliğe geri dönecekti. *Evine dönmeye çalışan dürüst ve sıradan bir insan.* Katilin, bakışlarını grubun üzerinde uzun süre tutarak fark edilme riskine girmesine gerek yoktu.

Belki Hunter önce batıya baksaydı parkın kuzeybatı köşesindeki otobüs durağında durmuş onlara bakan adamı fark edebilirdi. Yüzündeki küstah sırıtış kibirli... hatta gururluydu.

Fakat Hunter içgüdüsel olarak elindeki kameradan başını kaldırıp ileriye bakmıştı. Yüzü doğuya dönüktü. Bakışları otobüs durağına ulaştığında adam çoktan sırtını onlara dönmüş, sıranın sonunda sabırla bekliyor, otobüse binmeye hazırlanıyordu. *İş çıkışı hengâmesiyle boğuşan bir başka yolcu.*

Hunter onu ıskalamıştı.

Dikkatini tekrar kameraya çevirdi.

Cama yazabilen özel bir kalemle katil görüntü ekranının üzerine GERDİR kelimesini yazmıştı.

"Gerdir mi?" Çavuşun burnu kırıştı. "Bu size bir şey ifade ediyor mu, baylar?"

Garcia sessizce başını salladı ve bilinçaltında yayınla ilgili rastgele görüntüler belirmeye başlayınca midesinin kasıldığını hissetti.

Hunter, işaret parmağı "açma" düğmesinin üzerinde, bir süre bekledi; bir an katilin onlar için hazırladığı yeni sürprize hazır olup olmadığına emin olamayıp tereddüt etti fakat sonra içindeki şüphe hızla kayboldu.

Düğmeye bastı.

Hiçbir şey olmadı.

Tekrar denedi.

Yine bir şey olmadı.

"Pili bitmiş galiba," dedi kalem ucu burunlu polis memuru ciddi bir ifadeyle.

Bir ipucu çıkacağına dair hiçbir umut beslememesine karşın Hunter çavuştan kameranın içinde bulunduğu sandviç paketini bir an önce adli tıbba göndermesini istedi. Garcia'yla birlikte emniyet binasına hızla geri dönüp doğruca LAPD Bilişim Suçları Birimi'nin yolunu tuttu.

Seksen İki

Dennis Baxter tüm internet yayınını masasından izlediğini ama katilin aramasının izinin sürüldüğünden haberi olmadığını söyledi. Hunter ona son birkaç dakikada yaşananların hızlı bir özetini geçti.

"Bunu parktaki bir çöp tenekesinin içine mi bırakmış?" dedi Baxter, Hunter'ın masasının üzerine koyduğu küçük video kameraya bakarak. Açılır kapanır ekrandan GERDİR kelimesi ona bakıyordu.

"Evet," dedi Garcia. "Anlaşılan her şeyi uzaktan kumanda ediyormuş."

Baxter bir an buna kafa yordu.

"Bunu yapmak ne kadar zordur?" dedi Garcia.

"Ortalama bir insan için mi? Oldukça zor. Onun gibi bilgisayar programlama ve elektronik bilgisine sahip biri için ise hiç zor olmaz. Tek yapması gereken, oylama sürecini izleyen bir uygulama geliştirmek ve bunu her iki ölüm yönteminin mekanizmasını kontrol eden ikinci bir programa bağlamaktı. Yöntemlerden biri belirli bir sayıya, yani on bine ulaştığında söz konusu ölüm yönteminin mekanizması harekete geçecekti. Sıradan bir zamanlayıcının arkasındaki mühendislikle aynı, sadece burada belirli bir zaman yerine sayı kullanılmış. Yayın sırasında kameranın yakınlaşıp uzaklaşması bir akıllı telefon uygulamasıyla her yerden kolayca kontrol edilebilirdi."

Birkaç masa ötede çalan bir cep telefonu herkesin dikkatini çekti. Zil sesi *Yıldız Savaşları*'nın orijinal tema müziğiydi.

Hunter, Baxter'ın az önce söylediklerini düşünüyordu. Gerçek şu ki bu katil önceki tüm yayınlarda da aynı şeyi yapmış olabilirdi. Istese onları da uzaktan kontrol edebilirdi. Onun orada bulunmasına gerek yoktu ve bulunduğuna dair bir kanıt da yoktu.

Baxter sonunda üst çekmecesinden bir çift lateks eldiven çıkardı, eline geçirdi, dikkatlice kamerayı masasından aldı.

"Pili bitmiş galiba," dedi Garcia. "Ona uygun güç kaynağın var mı?"

Baxter başıyla onayladı. "Var." Ama güç kaynağı aramak yerine kamerayı ters çevirdi ve alt tarafındaki çok küçük kapağı açtı. Duraklayıp bir an için alt dudağını çiğnedi. "Ama güç kaynağının bir faydası olmaz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu bir CX250 Handycam," dedi Baxter kameranın yan tarafında belirtilen model numarasını işaret ederek. "Oldukça iyi bilinen bir kameradır ve bazı pahalı modellerden daha ucuz olmasının nedeni sabit diskinin olmamasıdır. Hafıza kartı denilen bir aparat kullanır. Bunun anlamı, bu kameranın içinde yerleşik bir depolama birimi yoktur. Kaydettiği her şey çıkarılabilir bir hafıza kartına kaydedilir, kart da buraya takılır." Şu anda açık olan kapağı gösterdi. İçi boştu. "Bu modelde," diye ekledi, "kapağı açtıktan sonra bile hafıza kartının çıkması için bastırıp o klik sesini duymak gerekir." İşaret parmağıyla çıkarma hareketi yaptı. "Bu, hafıza kartının yanlışlıkla düşmemesi için yapılmış bir çifte güvenlik mekanizmasıdır."

Bu, iki dedektifin bir an duraksamasına neden oldu.

"İsterseniz bir güç kaynağı bulup fişe takabilirim. Kamera açılır ama hepsi bu kadar. İçinde görebileceğiniz hiçbir görüntü olmayacak, eğer beklentiniz buysa."

İki dedektifin beklentisi tam olarak buydu.

"Bu kameradan hiçbir şey elde edemez miyiz yani?" dedi Garcia.

"Görüntü açısından hayır," dedi Baxter. "Dediğim gibi, kameranın incelenebilecek bir sabit diski yok. Hafıza kartı olmadan, tıpkı filmi olmayan eski bir fotoğraf makinesi gibi. Lensi olan bir kutudan farksız."

"Biz yine de yapalım," dedi Hunter kısa, rahatsız edici bir sessizlikten sonra. Bu katilden her şey beklenirdi.

"Bana bir saniye ver," dedi Baxter ve arka odalardan birine girerek gözden kayboldu. Biraz sonra elinde normal bir cep telefonu şarj cihazından biraz büyük bir güç kaynağıyla geri döndü. Fişi prize takıp kamerayı açtı.

Hiçbir şey yoktu.

Kamera olması gerektiği gibi çalışıyordu fakat hafıza kartı takılı olmadığından "*görüntüle ve oynat*" menüsü devre dışıydı.

"Dediğim gibi," dedi Baxter, "hafıza kartı yoksa burada görebileceğimiz görüntü ya da fotoğraf da yoktur."

Uzun süre kimse bir şey söylemedi. Hunter kamerada gerçekten bir tür görüntü olmasını beklediğini itiraf etmek zorundaydı. Tam olarak ne olduğuna emin değildi, kurbanlardan birinin kaçırılmadan önceki kısa bir klibi ya da merhamet dilenmesi gibi bir şey olabilirdi. Düşüncelerini ve soruşturmalarını daha da zora sokacak yeni bir ayrıntı.

Neden bize "boş" bir kamera bıraktı acaba?

Eğer katilin tek yapmak istediği arama sırasında gerçekten dışarıda olduğunu kanıtlamak olsaydı polise yönelik sataşmasını bir kâğıt parçası, hamburger kutusu, sandviç paketi, kâğıt bardak gibi herhangi bir şeyin üzerine yazabilirdi. Aramanın izi sürüldüğünde LADP'nin parktaki ve emniyet binasının çevresindeki tüm çöp kutularını aceleyle boşaltıp torbalayacağını tahmin ettiğine şüphe yoktu. Neyin üzerine yazılmış olursa olsun, eninde sonunda mesajını bulacaklardı.

Hayır, diye düşündü Hunter. *Küçük bir kamera böyle basit bir iş için fazla büyük ve hantal. Başka bir nedeni olmalı.*

Bir sonraki düşüncesi, kameranın kurbana ait olabileceğiydi. Belki de ilk kaçırıldığında yanında bulunuyordu. Belki de hafıza kartı bu yüzden kayıptı. Belki de kurban katili kazara filme almıştı: yolda yürürken, sosisli sandviç alırken, benzinlikte ya da daha kötüsü... suçlayıcı bir şey yaparken. Katilin kimliğini ele verebilecek bir şey. Belki de bu yüzden sonra kurban olmuştu. Adli tıbbın kamerayı incelemesini beklemek ve bir şeyler bulabileceklerini ummak zorundaydılar.

Hunter kendini bu kadar çaresiz ve âciz hissettiği başka bir soruşturma hatırlamıyordu. Elinde sadece "belki"ler, "eğer"ler ve "ama"lardan oluşan uzun bir liste vardı ve bunların hiçbiri gerçek bir anlam ifade etmiyordu. Üç kurban işkence görmüş ve en acımasız şekilde öldürülmüş, o ise yardım edemeden izlemekle yetinmişti. Ve bu çaresizlik hissi içinde güçlü bir zehir gibi yayılıyordu. Düşünceleri bile onu hayal kırıklığına uğratmaya başlamıştı.

Haklıydı. Bu kedi fare oyunu katili yepyeni bir uyuşturucu gibi heyecanlandırıyordu fakat Hunter şu anda kimin kedi kimin fare olduğunu bilmiyordu.

Seksen Üç

Hunter için o gece uykuya dalmak neredeyse imkânsız bir görevdi. Kafasının içinde beyninin engelleyemeyeceği kadar çok düşünce ve soru dönüp duruyordu ve yıllar içinde öğrendiği bir şey varsa o da uykusuzlukla haplar ve inatçılıkla mücadele etmenin işleri daha da kötüleştirdiğiydi. En iyi çare duruma ayak uydurmaktı. O da tam olarak bunu yapacaktı ama bunu klostrofobik tek odalı dairesinde tek başına yapamazdı.

Hunter barın arka tarafındaki küçük bir masaya oturmuş, önündeki cam bardağa bakıyordu. İçinde on iki yıllık Cardhu tek malt viskisi ve biraz su vardı. Tek malt, Hunter'ın en büyük tutkusuydu. Dairesinde, muhtemelen çoğu uzmanın damak zevkini tatmin edebilecek küçük ama etkileyici bir koleksiyonu vardı. Hunter kendini asla bir uzman olarak görmezdi fakat tek maltın tadından iyi anlardı. Sarhoş olmak için içmese de ara sıra kafayı bulmaktan bir zarar gelmezdi.

Kadehi dudaklarına götürdü ve küçük bir yudum aldı; temiz, keskin meşe ve tatlı maltın bir an ağzını kaplamasına imkân tanıdıktan sonra yumuşak sıvının boğazından aşağı inmesine izin verdi.

Yatıştırıcıydı, buna şüphe yoktu. Birkaç yudum daha içerse muhtemelen rahatlamaya başlardı. Gözlerini yumdu ve burnundan derin bir nefes aldı. Barın her yerinde tavana stratejik olarak yerleştirilmiş küçük hoparlörlerden bangır bangır rock müzik

çalıyordu fakat müzik onu rahatsız etmiyor, hatta düşünmesine yardımcı bile oluyordu.

Bu katil başından beri seninle oynuyor.

Harry Mills'in dünkü sözleri hâlâ kulaklarında tiz bir çığlık gibi yankılanıyordu. Harry haklıydı. Hunter ilk kurbanında katilin onu sadistçe, kimyasal bir dokunuş ekleyerek ateş yerine suyu seçmesi için nasıl kandırdığını hatırlıyordu. İkinci kurbanda ise katil küçük bir psikoloji numarası kullanarak izleyicileri *canlı canlı yenmeyi* seçmeleri için kandırmıştı ki bu, diğer alternatif olan *canlı canlı gömülmekten* çok daha ilgi çekici ve acı verici bir ölüm yöntemiydi.

Şimdi üçüncü kurbanda ise görünüşe bakılırsa oylamayı etkilemek için hiçbir hileye başvurmamıştı. Oylama çok yakın sonuçlanmıştı: EZ: 9.997, GERDİR: 10.000. Katil nihai sonucu kendisi de bilmeden oylamanın müdahalesiz yapılmasına izin vermiş gibiydi. Hunter bunun onu yeni bir oyuncağı olan küçük bir çocuk gibi heyecanlandırdığına emindi.

Katil bu kez polisten daha zeki olduğunu göstermek amacıyla her şeyi uzaktan kontrol etmeye karar vermişti fakat bunu yapmak için herhangi bir yeri değil, LAPD merkez binasının tam karşısını seçmişti. LAPD'nin aramasının izini sürmesine *izin verip* oylama bitene kadar bekledikten sonra mesajını bir kameranın görüntü ekranına yazıp kamerayı Belediye Parkı'ndaki bir çöp tenekesine saklamıştı. Daha da kötüsü, katil her şeyi günün en yoğun saatlerine denk gelecek şekilde mükemmel zamanlamıştı. Bu sayede hem görüş mesafesinde kalmış hem de insan kalabalığı içinde gizli kalabilmişti. Burunlarının dibinde olmasına rağmen ona dokunamamışlardı.

Bu katil başından beri seninle oynuyor. Bu sözler kafasının içinde yeniden yankılandı.

Katil sırf eğlencesine onlara başka ne vermişti? ACV kısaltması? 678 ve 0123 gibi iki farklı sayı dizisi? *İçindeki Şeytan*

kelimeleri? Kamera? Bunlardan herhangi birinin gerçekten bir anlamı var mıydı yoksa hepsi polisi oyalamak için miydi?

Eğer amaç buysa kesinlikle işe yarıyordu.

Belki de cam tabut kapağına yansıyan serum askısı bile bir hata değildi. Belki de katil bunu bilerek yapmıştı. Hikâyeye beklenmedik bir unsur daha eklenmişti.

Hunter iki elini yüzüne götürüp avuç içleriyle gözlerine masaj yaptı. Düşündükçe başı daha çok ağrıyordu. Hangi soruları soracağını bile bilmezken cevapları nasıl bulabilirdi ki?

"Bugün internetteki o şeyi gördünüz mü?" Hunter barmenin barda oturan kumral ve kızıl saçlı kadınlara kokteyl doldururken sorduğu soruya kulak misafiri oldu.

Hunter'ın bakışları gizlice onlara kaydı.

"Gördüm," diye cevap verdi kızıl saçlı olan. "Çok korkunçtu. Ve herkes bunun düzmece olmadığını söylüyor."

"Değil zaten," dedi kumral olan. "Gazetelerde çıktı ya. Adam daha birkaç gün önce *LA Times* muhabirinin öldürülmesini yayınladı."

"Bugünkünü izledin mi?" diye sordu kızıl saçlı kadın.

Kumral kadın başını iki yana salladı. "Ofisteki herkes ekranlarına kilitlenip izledi. Ben bakamadım. Midem bulanırdı. İnternette böyle bir şeyin olduğuna inanamıyorum."

"Siz izlediniz mi?" diye sordu barmen, kızıl saçlı kadına.

Kızıl saçlı kadın başını salladı.

"Ama asıl soru şu: Oy verdiniz mi?" dedi barmen.

Kadın saçlarını kulağının arkasına atıp başını iki yana salladı.

"Hayır. Asla. Ya siz?"

Barmenin bakışları kumral kadına, sonra tekrar kızıl saçlı kadına kaydı. "Şey... hayır, vermedim. İzledim ama."

Hunter'ın oturduğu yerden bile ikisinin de yalan söylediği anlaşılıyordu.

Hunter'ın cep telefonunun ekranı aydınlandı ve telefon masanın üstünde takırdadı. Arama ekranında beliren ismi görünce kaşlarını çatıp telefonu açtı. "Michelle?"

"Robert, seni bu vakitte ve mesai saatleri dışında aradığım için özür dilerim."

Hunter saatine baktı. "Vakit o kadar geç değil, ayrıca kendimi bildim bileli mesai saati diye bir kavram yok bende."

Michelle başka bir şey söylemeye başlamıştı fakat kelimenin ortasında durdu. "Şey... Black Stone Cherry mi o arkada çalan?"

Hunter duraklayıp müziğe kulak verdi. Şarkının adı "Blame it on the Boom Boom" idi. "Doğru," dedi. "Bu grubu biliyor musun?"

Michelle bu soru karşısında az kalsın boğuluyordu. "Black Stone Cherry'yi biliyor musun mu dedin? Şaka mı yapıyorsun? Onları beş kez canlı izledim ben. Şu an *neredesin*?"

"Sunset Şeridi'ndeki Rainbow Bar and Grill'deyim."

"Sahi mi? Orası Los Angeles'taki en sevdiğim barlardan biridir." Bir an tereddüt etti. "Sunset'e çok da uzakta değilim. Sana katılabilir miyim?"

Hunter neredeyse boşalan kadehine baktı. "Elbette. Daha yeni başlıyorum."

Seksen Dört

Rainbow Bar and Grill, Sunset Bulvarı üzerinde yer alan meşhur bir eski tarz restoran ve ucuz bardı. Dekor basit ama etkiliydi: büyük kırmızı vinil koltuklar ve koyu renkli ahşap. Duvarların her yanı rock yıldızlarının fotoğraflarıyla kaplıydı. 1980'lerden beri Rainbow, Batı Hollywood'un en rahat atmosferlerinden birine sahip, rock müzisyenlerinin ve hayranlarının uğrak yeri olarak bilinirdi. Yemekleri ve harika tek malt viski seçkisi de hiç fena değildi.

Michelle, Hunter'la telefonda konuştuktan yirmi beş dakika sonra oraya vardığında mekân nispeten daha kalabalıktı. Sağ dizinin üzeri doğal bir şekilde aşınıp yırtılmış olan dar ve taşlanmış mavi bir kot pantolon, siyah çizme ve gümüş detayları olan ince siyah bir deri ceketin altına eski bir Motörhead yeleği giymişti. Salık saçları "rockçı kız" tarzında dağınıktı. Dumanlı göz makyajı bu görünümü mükemmel tamamlamıştı ve barda Hunter'ın oturduğu yere doğru giderken birkaç kişi dönüp ona bakmıştı.

Hunter onu selamlamak için ayağa kalktı ve Michelle'in dudakları aralanarak tebessüme dönüştü.

"Burada içtiğin kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi," dedi Michelle ceketini çıkararak. Tuhaf bir şekilde, loş bar ışıkları altında kollarındaki dövmelerin parlak renkleri daha canlı görünüyordu.

"Ara ara gelirim," dedi Hunter küçük masanın karşısındaki sandalyeyi göstererek. "Sana bir Jack Daniel's ve diyet kola söyledim. Umarım sakıncası yoktur." İçki çoktan masanın üstündeydi.

Michelle gözlerini kısarak ona baktı. "JD ve diyet kola içtiğimi nereden biliyorsun?"

Hunter omuz silkti. "Tahmin ettim."

Hunter'ın yüzünü incelerken gözlerini biraz daha kıstı. "Hayır, tahmin etmedin. Biliyordun. Nereden biliyordun?"

Hunter oturup içkisini yudumladı.

"Jack Daniel's ve diyet kola içtiğimi nereden biliyordun?" Michelle'in sesi bu kez daha talepkârdı ama saldırgan değildi.

Hunter içkisini bıraktı. "Sadece basit bir gözlem."

Verdiği cevap yeterli olmamıştı.

Michelle'in bakışları yumuşamadı.

"Masanda bir fotoğraf çerçevesi var," dedi Hunter sonunda.

Michelle bir an için bunu düşündü.

Masasındaki bilgisayar monitörlerinden birinin arkasında, Michelle'in Hinder adlı bir Amerikan rock grubunun vokalisti ve gitaristiyle birlikte çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Fotoğrafta gülümsüyor, kadehlerini *şerefe* dercesine kameraya doğru kaldırıyorlardı. Grup üyeleri net bir şekilde viski içerken, gözlerindeki bakış ayıklıktan çok uzak olsa da Michelle'in bardağı kolaya benzeyen bir içkiyle doluydu. Fotoğrafın içinde bulunduğu çerçeve Jack Daniel's şişesi şeklinde bir çerçeveydi.

Michelle'in gülümsemesi samimiydi. "Fena değil," dedi. "İyi ama normal kola, Pepsi ya da Tab ya da benzeri bir şey değil de diyet kola içtiğimi nasıl anladın?"

"Masanın yanındaki çöp sepetinden," dedi Hunter.

Yeni bir gülümseme. Michelle her an çöp sepetinde ya da masasının üzerinde en az bir kutu diyet kola olduğunu biliyordu. Kolayı kahveye tercih ediyor ve günde birkaç kutu içiyordu. "Hiç fena değil." İçkisine uzanıp Hunter'ın bardağıyla tokuşturdu. "Göz-

lem ve basit çıkarımlara içelim. Dedektif olmana şaşmamalı. Ayrıca evet, JD ve diyet kola en sevdiğim içecektir. Teşekkür ederim." Küçük bir yudum içtikten sonra gözleri Hunter'ın sol omzuna kaydı ve birkaç saniye orada kaldı.

"Her şey yolunda mı?" dedi Hunter arkasına dönmeden.

"Arkanda barın en sonunda, girişe yakın oturan bir adam vardı. Az önce gitti ama gözüm onu bir yerden ısırıyor."

"Kısa sarı saçlı, burnu hızmalı, kirli sakallı, yetmiş kilo... Siyah tişört üstüne kot ceket giymişti ve tekila eşliğinde bira içiyordu. O mu?" diye sordu Hunter. Hâlâ arkasına dönmemişti.

"Ta kendisi," dedi Michelle. "Onu tanıyor musun?"

Hunter başını iki yana salladı. "İçeri girerken onu orada otururken görmüştüm. Bir süredir oradaymış gibi görünüyordu."

Michelle kıkırdadı. "İçeri girerken onu birkaç saniyeliğine gördün ve onunla ilgili bütün bu şeyleri hatırlıyorsun, öyle mi?"

Hunter yarı başını salladı, yarı omuz silkti.

"Bu gözlem işini artık yaptığının farkında bile olmadan yapıyorsun, değil mi? İyi bir dedektif için mesai asla bitmez; her zaman tetikte, her zaman hazırdır."

Hunter bir şey söylemedi.

Gözleri kısa bir süre için barın çevresinde dolaştıktan sonra Michelle öne doğru eğilip dirseklerini masaya koydu. "Pekâlâ. Test zamanı. Sol omzunun üzerinde, bar tezgâhının yanındaki dörtlü grup. Saç rengi?"

Arkasına yaslanıp viskisinden bir yudum daha alan Hunter'ın gözleri Michelle'i süzüyordu.

"Hadi ama, kırma beni, Robert. Saç rengi?"

"İki kadın da sarışın," dedi Hunter sonunda, dönüp bakmadan. "Ama ikisi de doğal değil. Birinin saçları omuz hizasında, diğerininki biraz daha uzun ve atkuyruğu şeklinde bağlanmış. Adamlardan birinin açık kahverengi kıvırcık saçları var, diğerinin ise belirgin favorileri ve boyalı siyah dalgalı saçları var."

"Yaşları?"

"Dördü de otuzlarının başında."

"İçkileri?"

"Kadınlar beyaz şarap, erkekler bira içiyor; kıvırcık saçlı, şişenin ağzında limon dilimiyle Meksika birası içiyor. Dalgalı saçlı ise Bud içiyor."

"Söyleyebileceğin başka bir şey var mı?" dedi Michelle.

"Muhtemelen bu ilk çifte randevuları çünkü dördü de biraz gergin görünüyor. Vücut dilleri dalgalı saçlı ile atkuyruklu sarışının muhtemelen bu gece birlikte olacaklarına işaret ediyordu fakat diğer ikisinden o kadar emin değilim. Kadın pek etkilenmiş görünmüyor. Büyük ihtimalle arkadaşına yardım etmek için gelmiş."

Michelle dudaklarında belli belirsiz bir tebessümle Hunter'a baktı ama bir iki dakika hiçbir şey söylemedi, belli ki kafasında bir şeyleri tartıyordu. "Kesinlikle çok ilginç ve ilgi çekici bir adamsın, Robert."

Hunter bunun bir iltifat olup olmadığından emin değildi.

Michelle içkisinden bir yudum daha içti ve uzun, ağır bir nefes aldı. "Bugün yeni bir bilgiye ulaştık." Sesi ciddileşmiş, eğlence bitmişti.

"Bu öğleden sonraki yayınla ilgili mi?"

Hunter videonun viral olduğunu zaten biliyordu. Kesitler, anlık görüntüler, hatta on dokuz dakika otuz dört saniyelik videonun tamamı o kadar çok farklı internet sitesine yüklenmişti ki artık kimse takip edemiyordu. Videoyu görmeyen kaldıysa bile yakında görürdü.

"Aslında bir öncekini de etkilemiş olabileceğini düşünüyoruz ama emin olmamıza imkân yok."

Öne doğru eğilip dirseklerini masaya koyma sırası Hunter'daydı.

"Bunu daha önce de söylemiştim," diye devam etti Michelle. "Ama kendilerini FBI Siber Suçlar Bölümü'nün karşı saldırısın-

dan bu kadar ustaca koruyabilen suçlulara pek rastlamıyoruz. Enindc sonunda katilin savunma sistemini aşmanın bir yolunu bulacağımıza emin olsam da buna zamanımız olmadığının farkındayım çünkü o her yayın yaptığında başka biri işkence görüyor ve öldürülüyor." Durakladı, içkisinin geri kalanını büyük bir yudumda bitirdi, elleri hafif titriyordu. Konuşurken katilin üçüncü kurbanının rafta parçalara ayrıldığı görüntülerin aklına geldiğini tahmin etmek zor değildi.

"Bugünkü yayın sırasında," diye devam etti Michelle, "yine elimizden geleni yaptık ama yine bir sonuç alamadık. Ne zaman savunma katmanlarından birini aşsak, hemen arkasında daha kalın bir katman bizi bekliyordu."

Hunter, Michelle'in gözlerindeki hüsranı görebiliyordu.

"Ama bu sefer karşı saldırı başlatmayı deneyen sadece biz değildik."

"Ne demek istiyorsun?"

"Washington'daki FBI Siber Suçlar Bölümü'nün başkanıyla çoktan temasa geçmiştim. Onların birimi ağırlıklı olarak siber terörizmle ilgileniyor ki bu harika bir şey çünkü katilin yayınına farklı bir şekilde yaklaşacaklarını biliyordum." Neredeyse mahcup bir ifadeyle başını hafifçe yana eğdi. "Michigan'da yaşayan çok iyi bir arkadaşımla da temasa geçmiştim. FBI'a katılmadan önce tanıdığım biri. Herhangi bir kolluk kuvveti bünyesinde görev yapmıyor ama kendisi Harry dışında tanıdığım en iyi programcı ve bilgisayar korsanıdır. Belki yardımcı olabilir diye düşündüm, özellikle de yayına bir kanun adamının bakış açısından bakmayacağını bildiğim için."

Durakladı, belki de önce ona danışmadığı için Hunter'dan onaylamayan bir bakış ya da söz gelmesini bekliyordu. İkisi de olmadı.

"Pekâlâ," dedi Hunter. "Onların şansı senden daha yaver mi gitti?"

"Sorun da bu zaten, Robert," dedi Michelle. "Siteyi görememişler bile."

"Ne? Neden?"

"Engellenmişler."

Hunter'ın kaşları biraz daha çatıldı.

"Katil, dün Carlos'un eşinin yayınını engelleyen 'IP adresi engelleme' programının aynısını kullanmış."

Hunter sessizlik içinde bu yeni bilgiyi sindirmeye çalışıyordu.

"Sana daha önce de söylediğim gibi," dedi Michelle, "bir bilgisayarın IP adresi telefon numarasıyla aynı şekilde çalışır. Ayrıca bilgisayarın bulunduğu ülkeyi, eyaleti, hatta şehri tanımlayan bir ön eki vardır."

Hunter bunu onayladı.

"Katil tam olarak böyle yapmış. Kaliforniya dışındaki tüm IP adreslerini engellemiş."

"Dünyanın geri kalanını da mı?"

Michelle başını salladı. "Sadece Kaliforniya. Başka kimse izleyememiş."

Hunter yavaşça nefesini boşalttı. Şimdi kafasında gong gibi çalan yeni soru şuydu: *Katil neden böyle bir şey yaptı?* Hunter ilk günden beri bu katilin tek derdinin ürkütücü ve acımasız bir "ölüm gösterisi" yayınlamak olduğunu sanmıştı. İnsanların evlerine girebilmek için birbiriyle yarışan yüzlerce reality şovu ve kablolu televizyon programını taklit eden bir şey diye düşünmüştü. Hunter belki de katilin istediği şeyin dünyanın gerçekte ne kadar berbat olduğunu kanıtlamak olduğuna inanmıştı. Şöhret ve reality yarışması takıntılı bir toplumun, kendilerine doğru şekilde sunulduğu takdirde, cinayet de dâhil olmak üzere *her şeye* nasıl katılıp oy vereceğini göstermek istediğine. Ve bütün bu yarışma programlarının uğruna savaştığı *tek* şeyin seyirci olduğuna. Ne kadar çok izleyen, o kadar iyi, o kadar başarılı program. O halde

internet üzerinden tüm dünyaya yayın yapabilecekken neden sadece Kaliforniya'yla sınırlamıştı?

"Evet, ben de bunu yapması için tek bir neden bulamıyorum," dedi Michelle, Hunter'ın düşüncelerini okumuşçasına.

İkisi de bir süre sessiz kaldı.

"Bu öğleden sonraki görüntüleri yeniden analiz edecek vaktim olmadı," dedi Michelle sonunda. Durakladı. Bardağına baktı, sonra tekrar Hunter'a döndü. "Hayır. Aslında yalan söylüyorum. Henüz yeniden analiz edecek kadar cesaretimi toplayamadım. Ve bunu yapmak zorunda kalacağım için korkuyorum. Ona ulaşamamamızdan ve er ya da geç tekrar yayın yapacağından korkuyorum."

Hunter ilk kez Michelle'in gözlerinde bir parça korku gördü. Gündüz şekillenen ve sonra kâbuslarda çok daha güçlü bir biçimde yeniden ortaya çıkan türden bir korku. Bu gece Michelle uyumamak için elinden geleni yapardı.

Seksen Beş

Hunter ve Michelle kapanış saatine kadar Rainbow'da kaldılar ama Michelle'in katilin Kaliforniya dışındaki tüm IP adreslerini engellediğini açıklamasından kısa süre sonra her ikisinin de beyninin birkaç saatliğine de olsa vakadan uzaklaşmaya ihtiyacı olduğu anlaşıldı. Hunter ortamı yumuşatmak ve konuyu soruşturmadan başka yöne çekmek için elinden geleni yaptı.

Alkol onları rahatlatmaya başlamıştı ve müzikten, filmlerden, hobilerden, içkilerden, yemeklerden, hatta spordan konuştular. Hunter, Michelle'in salon dansı yapabildiğini ve bir keresinde bir FBI eğitmenini, bir yakın dövüş sırasında kendisini ellemeye çalıştığı için kasıklarına attığı tekmeyle yere serdiğini öğrendi. Buna karşılık Michelle de Hunter'ın hiç ABD dışına çıkmadığını, karnabahara dayanamadığını ve çocukken sırf bir kızı etkilemek için kendi kendine org çalmayı öğrenip bir müzik grubuna katıldığını öğrendi. Ama işe yaramamıştı. Kız gitarcıya âşık olmuştu.

Rainbow kapandıktan sonra Michelle'i taksiye bindiren Hunter kendisi için de taksi çağırdı.

Hunter biraz uyuklamış olmalıydı zira uyandığında oturma odasının penceresinin dışında gün yeni ağarıyordu. Boynu tutulmuştu ve vücudundaki bütün eklemler rahatsız bir koltukta sızıp kalmanın etkisiyle ağrıyordu.

Hızlı bir duş alıp daha da hızlı bir kahvaltı yaptıktan sonra Garcia'yı aradı ve bckleme oyunundan sıkıldığını, o sabah Thomas Paulsen'i ziyaret etmeye karar verdiğini söyledi. Tamam, ikinci kurbanları Christina Stevenson'ın Paulsen'in çok uzun bir süre boyunca pek çok çalışanına nasıl cinsel tacizde bulunduğuna dair çok yıpratıcı bir ifşa yazısı yazmış olması dışında yazılım milyoneriyle görüşmesini gerektirecek hiçbir neden yoktu. Ama Paulsen'e milyonlara mal olan bu ifşa, yirmi yedi yıllık evliliğini mahvetmiş ve tek kızıyla olan ilişkisine ciddi zarar vermişti. Hunter, Paulsen'i birinci ya da üçüncü kurbanla ilişkilendirecek hiçbir şey bulamadıklarını bilse de deneyimleri ona yüz yüze görüşmenin masa başında günlerce süren bir araştırmadan çok daha fazlasını birkaç dakika içinde ortaya çıkarabileceğini öğretmişti.

PaulsenSystems, Ventura Otoyolu'nun hemen dışında, Los Angeles'ın kuzeybatısındaki Woodland Hills'in çok zengin San Fernando Valley semtinde bulunuyordu. Hunter, Thomas Paulsen'in o sabah ofise geleceğinden emin olmak için şirketi aramıştı. Sekreteri geleceğini söylemiş, Hunter randevu almamıştı.

Hunter ve Garcia'nın emniyet binasından şirkete gitmeleri bir saatten biraz fazla sürmüştü. Trafik hafta içi her sabah olduğu gibi yoğundu ve Hunter yolculuk süresini Michelle'in dün gece kendisine anlattığı gelişmeleri ortağına aktarmak için kullandı. Garcia da duyduklarına bir anlam veremedi. O da bu katilin olabildiğince çok kişiye ulaşmak isteyeceğine inanıyordu, öyleyse neden izleyicilerini sadece Kaliforniya'yla sınırlandırmıştı?

Çıkarabildikleri tek sonuç, bunun arkasındaki sebep ne olursa olsun, katil için çok kişisel bir şey olması gerektiğiydi.

PaulsenSystems'ın genel merkezi, Burbank ve Topanga Canyon bulvarlarının köşesinde, L şeklinde, aynalı camlı ve koyu granit cepheli büyük bir binaydı. Ana giriş caddeden uzakta, arka taraftaki büyük özel otoparka doğru gizlenmişti. İki tane renkli mini balıçenin çevrelediği zarif bir merdiven, klimalı ve

parlak ışıklı giriş lobisine çıkıyordu. İçeride belli belirsiz ballıca ve biraz da morsalkım kokusu vardı.

"Güzel," dedi Garcia otomatik sürgülü kapılardan içeri adım atarlarken. "Emniyet binasına girerken aldığın bayat ter kokusundan epey farklı."

Yuvarlak resepsiyon bankosu geniş lobinin ortasını bir ada gibi kaplamıştı. Bankonun arkasında uzun ve parlak siyah saçlı, ufak tefek, Asyalı bir resepsiyon görevlisi iki dedektife gülümsedi. Koyu renk gözleri iki cilalı mermer gibi parlıyordu.

"PaulsenSystems'a hoş geldiniz," dedi. Sesi kadifemsi ve sıcaktı. "Bugün size nasıl yardımcı olabilirim, baylar?"

"Merhaba," dedi Hunter. Ne kadar istese de kendi gülümsemesi genç kadınınkiyle aynı heyecanı taşımıyordu. "Bay Paulsen'le biraz görüşebilir miyiz acaba?"

Resepsiyon görevlisi, Thomas Paulsen'in o günkü randevularının listesinin yer aldığı bilgisayara baktı fakat Hunter hemen onun dikkatini çekti.

"Randevumuz yok," dedi kimliğini göstererek. "Gelgelelim bu mesele çok önemli ve Bay Paulsen bu sabah bize birkaç dakika ayırabilirse gerçekten minnettar oluruz."

Tekrar gülümseyen resepsiyon görevlisi bir kez başını sallayarak bankonun arkasındaki telefona uzandı. Hızlı ve dikkatli konuştu. Doğrudan Thomas Paulsen'le değil, bir sekreter ya da asistanla konuştuğu anlaşılıyordu.

Birkaç saniye sonra, el yapımı meşe masanın arkasında oturan Thomas Paulsen çalan telefonu açtı ve birkaç saniye dinledi. Dudaklarına alaycı bir gülümseme yerleşirken arkasına yaslandı, yüksek arkalıklı deri sandalyesinde bir süre hafifçe sallandı.

"Şu an programımda bir görüşme var mı?" diye sordu.

"Aslında önümüzdeki bir saat boyunca boşsunuz, Bay Paulsen," dedi asistanı. "Bir sonraki randevunuz 12.45'te."

"Tamam," dedi Paulsen düşüncelerini gözden geçirerek. "Dedektiflere birkaç dakika ayırabileceğimi söyleyebilirsin ama biraz beklet. Onları hazır olduğumda göreceğim. Ah, Joanne, bir de..."

"Evet, Bay Paulsen?"

"Onları alt kattaki lobide bekletelim, benim bekleme odamda değil. Burayı kokutabilirler."

"Elbette, Bay Paulsen."

Telefonu kapattı, ayağa kalktı, Santa Monica Dağları'na bakan büyük panoramik pencereye doğru yürüdü. İçinden kahkahalarla gülmek geldi fakat gururlu bir gülümsemeyle yetindi.

Benimle konuşmaya gelmelerinin zamanı gelmişti.

Seksen Altı

Hunter ve Garcia bekledi...

Ufak tefek resepsiyon görevlisi bile ilk on dakikadan sonra mahcup görünmeye başlamıştı. Birkaç kez Hunter ve Garcia'nın oturduğu yere gidip onlara su, kahve, kurabiye, meyve suyu teklif etti... Hepsine hayır dediklerinde, isterlerse çörek alması için birini gönderebileceğini söyledi. Bu hareket iki dedektifi de güldürdü.

PaulsenSystems'a varmalarından yirmi dokuz sinir bozucu dakika sonra resepsiyon görevlisine nihayet iki dedektifi yukarı gönderebileceği söylendi. Genç kadın bir kez daha özür dileyip asansöre binerek en üst kata çıkmalarını söyledi. Birisi onları karşılayacaktı.

Asansörün kapıları yeni ve çok şık döşenmiş bir lobiye açıldı. Siyah deri kaplı üç kanepe, antika İran halılarının üzerinde duruyordu ve etrafları birkaç modern Amerikan heykeliyle çevriliydi. Duvarlar etkileyici, orijinal tablolarla süslenmişti.

Asansör kapılarının hemen dışında, halojen spot ışığının altında onları bekleyen kişi Thomas Paulsen'in asistanı Joanne'di. Uzun kızıl saçları ışığın altında parlıyordu. Hunter ve Garcia asansörden inerken Joanne gülümsedi.

"Günaydın, baylar," dedi profesyonel bir ses tonuyla. "Adım Joanne Saunders, Bay Paulsen'in asistanıyım." Bakımlı elini uzattı. İki dedektif de uzatılan eli sıkıp kendilerini tanıttı. "Beni takip edin lütfen, Bay Paulsen sizi ofisinde bekliyor."

Bekleme odasından geçtiler, cilalı ahşap bir çift kapıyla sonlanan yumuşak ışıklı bir koridorda asistanı takip ettiler. Asistan kapıyı iki kez tıklatıp biraz bekledikten sonra kapıları iterek açtı. Hunter ve Garcia geniş ve lüks döşenmiş bir köşe ofisine girdiler.

"Bay Paulsen," dedi Joanne. "Los Angeles Polis Teşkilatı'ndan Dedektif Robert Hunter ve Dedektif Carlos Garcia."

Sırtı onlara dönük, yüzü pencereye bakan Thomas Paulsen manzaraya doğru başını salladı fakat arkasına dönmeye tenezzül etmedi. "Teşekkür ederim, Joanne."

Asistan hızlı adımlarla odadan çıktı, kapıları sessizce arkasından kapattı.

Hunter ve Garcia girişte durup ofisi hızla incelediler: daha fazla siyah deri ve görkemli halılar. Bilgisayar programlama dilleri, internet güvenliği ve finans konularında kitaplar içeren iki gömme kitaplık, kuzey duvarını pahalı görünen sanat eserleriyle paylaşıyordu. Güney duvarı Ego Duvarı olarak biliniyordu: Thomas Paulsen'i sırıtırken, tanınmış ve pek de tanınmamış ünlülerle tokalaşırken gösteren çerçeveli fotoğraflar, çok yetenekli ve vasıflı olduğunu kanıtlayan sertifikalar ve yıllar içinde haklı olarak takdir edildiğinin açık bir kanıtı olan birkaç parlak plaketten oluşan bir potpuri.

"Burası gerçekten de güzel bir şehir, öyle değil mi baylar?" dedi Paulsen hâlâ pencereye bakarak. Uzun boylu ve geniş omuzluydu; zarif, çizgili takım elbisesinin altında bile ince ve güçlü olduğu kolayca anlaşılabilen bir fiziğe sahipti. Sesi soğuk ve buyurgandı, emir vermeye ve işlerin kendi istediği gibi yapılmasını sağlamaya alışkın birine ait olduğu belliydi.

Hunter da Garcia da cevap vermedi.

Paulsen sonunda dönüp onlara baktı. Ellili yaşlarının başındaki bir adama göre ince ve dikkat çekici derecede genç bir yüzü vardı. Kısa, yer yer ağarmış saçları geriye doğru taranmıştı, bu da ona çocuksu bir çekicilik veriyordu. Açık mavi gözleri bir

üniversite profesörününkiler gibi bilgi dolu görünüyor, rahatsız edici bir yoğunlukla parlıyordu. Bir iki kez kırıldığı kesin olan çarpık burnuna rağmen çekici bir adam olduğu inkâr edilemezdi. Kare şeklinde çenesi, güçlü elmacık kemikleri ve dolgun dudakları vardı. Çenesinin ucunda küçük bir yara izi dikkat çekiyordu. Onunla ilgili her şey muazzam bir öz güvene işaret ediyordu fakat varlığı neredeyse tehditkârdı. Dedektiflere gülümsemek yerine pis pis sırıtıyordu.

"Oturun lütfen," dedi masasının önündeki iki koltuğu göstererek.

Hunter soldakine, Garcia da sağdakine oturdu. Tokalaşma olmadı. Paulsen olduğu yerde, pencerenin yanında kaldı.

"Böyle habersiz ofisinize daldığımız için çok özür dileriz, Bay Paulsen. Meşgul bir adam olduğunuzu biliyoruz..." dedi Garcia en kibar sesiyle fakat Paulsen hızlı bir el hareketiyle sözünü kesti.

"Ofisime daldığınız falan yok, Dedektif Garcia. Eğer öyle bir şey yapsaydınız, özellikle de mahkeme emriniz olmadan, avukatımı buraya çağırır, sizi binadan attırır, komiserinize ve Emniyet Müdürü'ne o kadar hızlı şikâyette bulunurdum ki muhtemelen zaman yolculuğu yaşardınız." Bu sözlerin hiçbiri öfkeyle ya da alaycı bir şekilde sarf edilmemişti. "Ben burada olmanıza izin verdiğim için buradasınız. Ama dediğiniz gibi, çok meşgul bir adamım ve birkaç dakika içinde önemli bir toplantım var, dolayısıyla bu zamanı akıllıca kullanmanızı öneririm."

Garcia bu sözler karşısında afalladı.

Onun tereddüt ettiğini sezen Paulsen fırsatı değerlendirdi.

"Aslına bakarsanız hoşbeş etmeye ya da lafı dolandırmaya bile gerek yok. Böylece işleri hızlandırabiliriz. Neden buraya geldiğinizi biliyorum, o nedenle doğrudan konuya girelim, ne dersiniz?"

Paulsen'in görüşmenin kontrolünü ele almaya çalıştığı açıkça görülebiliyordu. Onları bekletmişti; meşgul olduğu için değil,

beklemek en sakin kişilerin bile sinirlerini bozduğu ve onları kızdırdığı için. Diğer herkes otururken kendisi ayakta durarak, kitaplarda anlatılan güçlü görüşmeci pozisyonunu benimsemişti. Fiziksel temas olmamıştı ve Paulsen iki dedektifle arasında makul bir mesafe bırakarak görüşmeyi kişisel olmaktan çıkarmış, sanki giriş seviyesindeki bir iş için mülakat yapıyormuş gibi davranmıştı. Paulsen ayrıca sesini Garcia'nınki kadar sakin tutmaya dikkat ediyordu fakat otoritesini vurgulamak için bir tık daha yüksek ve sert bir tonda konuşuyordu. Thomas Paulsen çok deneyimli ve kolay kolay gözü korkutulamayacak türden bir adamdı. Hunter Paulsen'in oyununu oynamasına izin vermek niyetindeydi. Ama şimdilik.

"Neden buraya geldiğimizi biliyor musunuz?" diye sordu Hunter sakin bir sesle, desibel seviyesinin ev sahiplerininkini aşmamasına özen göstererek.

"Dedektif Hunter, lütfen. Etrafınıza bakın." Paulsen avuç içleri yukarı bakacak şekilde ellerini kaldırdı. "Bütün bunları şans eseri elde etmedim, eminim hakkımdaki dosyanızda bu zaten yazıyordur. Elbette siz beylere karşı aptal ayağına yatıp tüm bunların ne anlama geldiğini bilmiyormuş gibi davranabilirim..." Paulsen takım ceketinin altından gömleğinin manşetlerini düzeltirken sıkılmış görünüyordu. "... Sonra da gerçek neden ortaya çıktığında gücenmiş ve hakarete uğramış gibi yapabilirim ama..." Dudaklarında yine o sırıtış belirdi. "Benim boşa harcayacak o kadar zamanım yok. Siz kendi zamanınızı biraz daha boşa kürek çekerek değerlendirebilirsiniz ama."

Garcia'nın kaşları kalktı ve gözleri arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne atmış olan Hunter'a kaydı.

"Neden boşa kürek çektiğimizi düşünüyorsunuz?" dedi Hunter.

Paulsen başını geriye atıp güçlü bir kahkaha attı. "Dedektif, lütfen... Bu bir psikanaliz seansı değil. 'Çift anlamlı' sorularınız

sizi hiçbir yere götürmez ve…" saatine baktı, "… tik tak, tik tak, zaman tükeniyor… en azından sizin için."

Paulsen hayatta hiçbir kaygısı olmayan bir adam gibi konuşuyor ve davranıyordu. Ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve masasının önüne doğru yürüdü. Hunter veya Garcia bir sonraki sorularını soramadan tekrar konuştu.

"Ama tamam, bu seferlik sizi kırmayayım. Buraya gelmenizin nedeni şu… nasıl desem… 'internet katili' ile ilgili soruşturmanız. Ve Christina Stevenson'ın onun kurbanlarından biri olması." Gözlerini Hunter'ın yüzünden Garcia'nınkine, oradan da tekrar Hunter'ınkine kaydırdı ve kendinden emin şekilde başını salladı. "Evet, yayını ben de izledim. Muhteşemdi, değil mi?" Sözlerini kıkırdamayla noktaladı.

Cevap gelmedi.

Paulsen devam etti.

"Ve boşa kürek çekiyorsunuz çünkü burada, ofisimdesiniz. Buraya gelmenizin tek nedeni de elinizde hiçbir şey… ama hiçbir şey olmaması. Listenizdeki tek 'şüpheli' benim, siz polisler benim gibilere böyle demiyor musunuz?" Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Benim 'şüpheli' olmamın tek nedeni ise Bayan Stevenson'ın aylar önce yazdığı bir makalenin radarınıza takılmış olması. Eğer listenizde daha önemli biri, başka bir 'şüpheli' olsaydı benimle değil, onunla konuşuyor olurdunuz. *Bu* bir panik ziyareti. Bunu siz de biliyorsunuz, ben de biliyorum."

"Peki size başkalarıyla konuşmadığımızı düşündüren nedir?" dedi Garcia.

Paulsen bir kahkaha daha attı. "Yüzlerinizdeki çaresizlik ifadesi oldukça iyi bir işaret." Durakladı. Tekrar saatine baktı. "Dün akşamki basın toplantınızdaki kaçamak sözler." Umursamaz bir omuz silkme. "Yenilmiş… seçenekleri tükenmiş görünüyorsunuz. Bunu herkes görebilir. Şimdi de buraya beni değerlendirmeye geldiniz." Kravatını düzeltti. "Öyleyse bu konuda size yardım

edeyim. Christina Stevenson öldüğü için mutlu muyum? Sevinçten havalara uçuyorum. Öldürülmeden önce işkence gördüğü için kendimi kötü hissediyor muyum? Zerre kadar hissetmiyorum. Böyle bir şeyi yapıp sonra da siz daha ne olduğunu anlamadan siber âlemde kaybolabilecek bilgiye, zekâya, araçlara ve cesarete sahip miyim? Emin olun sahibim. Dünkü kurbanı tanıyor muydum? Belki tanıyordum, belki tanımıyordum. Ne fark eder ki? Bu cinayetlerin arkasında ben olabilir miyim? Muhtemelen. Christina Stevenson'ı makalesi çıktıktan sonra tehdit ettim mi? Belki. Onun bana yaptığı gibi, hayatını cehenneme çevirmek istiyor muydum? Kesinlikle. Başardım mı? Kimin umurunda? O öldü. Çok teşekkür ederim." Göz kırptı. "Hepsi bu kadar mıydı?"

"Pek sayılmaz," dedi Garcia.

Paulsen'in bencilliği Garcia'nın tepesini attırmaya başlamıştı ve öfkesini dizginlemek için bir an durması gerekti.

"Dün öğleden sonra saat beş ile altı arasında nerede olduğunuzu söyler misiniz?"

"A!" Paulsen parmağını havaya kaldırdı. "En önemli sorulardan biri: Cinayet saatinde neredeydin? İşte burada işler güzelleşiyor, dedektif." Ellerini tekrar ceplerine soktu. "Kendimi pek iyi hissetmiyordum, o yüzden ofisten erken çıktım. Belirttiğiniz saatte evdeydim; yalnız başıma bilgisayarımın karşısına geçmiş, birolumsec.com'da diğer pek çok kişi gibi gösteriyi izliyordum." Yine sırıttı. "Bu arada siz sormadan söyleyeyim, *hayır*, anlattıklarımı doğrulayabilecek bir tanığım yok. Beni tutuklamak ister misiniz?"

"Ofisten saat kaçta çıktınız?" dedi Garcia.

"Yeterince erken." Yine hızlıca saatine baktı. "İzin verirseniz size şunu sorayım, Dedektif Hunter. Eğer bu internet cinayetlerinin arkasında ben varsam –ki dediğim gibi bu bir olasılık– beni yakalayabileceğinizi düşündüren nedir?"

Hunter cevap veremeden Paulsen'in masasındaki telefon çaldı.

"Ah," dedi özür dileyen bir ses tonuyla. "Muhtemelen asistanım bana toplantımı hatırlatmak için arıyor. Bir saniye lütfen." Telefonu açıp birkaç saniye dinledi. "Teşekkür ederim, Joanne. Hemen geliyorum. Burada işimiz bitti sayılır."

Paulsen telefonu yerine koydu, ofisinin kapısına doğru yürüdü.

Hunter ve Garcia ayağa kalktılar.

Paulsen kapının koluna uzandı, durdu, iki dedektife baktı. "İtiraf etmeliyim ki bu internet cinayetlerini izlemek çok eğlenceli, sizce de öyle değil mi?" Kapıyı açtı. "Acaba yakında bir tane daha olur mu?"

Seksen Yedi

"Az önce orada ne oldu öyle?" diye sordu Garcia, Hunter'la birlikte PaulsenSystems'tan dışarı adımını atar atmaz. Öfkesini daha fazla dizginleyemediği aşikârdı.

"Pek emin değilim," dedi Hunter dönüp binaya bakarak. "Ama bizi bekliyordu. Hem de bir süredir diyebilirim. Ortaya koyduğu o küçük gösteri çok iyi prova edilmişti."

"Ne demek istiyorsun?"

"Doğru dürüst soru bile soramadık, Carlos," dedi Hunter. "Paulsen, ofisi şöyle dursun, binaya girdiğimiz andan itibaren her şeyi kontrol etti. Bizi dilediği kadar bekletti ve eminim bu meşgul olduğu için değil, sırf ne kadar çaresiz olduğumuzu kontrol etmek içindi. Ofisinde, vücut dilinden ses tonuna kadar, otoritesini bir an önce ortaya koydu. Kendi sorup kendi cevapladı ve her şeyin zamanlamasını mükemmel ayarladı. Asistanına 'toplantı hatırlatma' çağrısının ofisine iletilmesini istediği saati tam olarak verdiğine eminim. Bu yüzden sürekli saatine bakıp duruyordu. Senaryosunu zamanında bitirmek istiyordu. Bize sadece vermek istediklerini verdi. Ve söyledikleri biraz sarsıcı ve kışkırtıcı olmasına rağmen sözleri ölçülüydü."

"Ölçülü mü?"

Hunter başıyla onayladı. "Neyi söyleyip neyi söyleyemeyeceğini çok iyi biliyordu. Ve söylediği hiçbir şey bizim açımızdan bir

yaptırım gerektirmiyor. Kendisine sorduğu tüm suçlayıcı sorulara *belki* ya da *muhtemelen* diye cevap verdi. Çok şey ima etti fakat bize hiçbir şey vermedi."

"Onu yine de 'muhtemel neden'le içeri almalı ve kibirli hallerine bir ders vermek için bir süre hücrede oturtmalıyız," dedi Garcia arabasının kilidini açarak.

"Muhtemelen yapmamızı istediği şey de buydu, Carlos." Hunter arabaya binip kapıyı kapattı. "Böylesine yüksek profilli bir vakada, bu kendisi ve şirketi için mükemmel bir reklam olurdu. Avukatlarının telefon başında oturmuş, ondan gelecek aramayı beklediklerine kalıbımı basarım. Eğer onu tutuklasaydık bir saat içinde ofisine geri dönmüş olacaktı fakat bu sırada asistanı ulaşabildiği tüm gazete ve televizyon kanallarıyla çoktan temasa geçmiş olacaktı. Tutuklanması bizim açımızdan çaresiz bir hareket olarak görülecek, teşkilat gülünç duruma düşecek ve açığa alınmasak bile yukarıdakilerden sağlam bir fırça yiyecektik."

"Neyse," dedi Garcia. "Bu adamla ilgili içimde çok kötü bir his var. Bence onu gözetim altına almalıyız."

"Adam fazlasıyla hazırlıklı, Carlos. Bunu yapamayacağımızı biliyor. Küstahlığı dışında, bu talebi ve harcamayı haklı çıkaracak hiçbir şeyimiz yok."

"Ve önsezi." Garcia arabasını çalıştırdı ve elini kaygılı bir şekilde ağzına götürdü. "Bu katilin başından beri yaptığı da bu değil mi zaten, Robert? Bizimle oynamak? Hep bizden bir adım öndeydi. Satranç oyuncusu gibi. Tepkimizin ne olacağını düşünmeden tek bir hamle bile yapmadı. Ve her seferinde de doğru hamleyi yapmış gibi görünüyor."

Hunter bir şey söylemedi.

"Paulsen'in bize orada yaptığı da tam olarak buydu."

"Biliyorum."

Hunter'ın telefonu cebinde çaldı.

"Dedektif Hunter, Cinayet Özel Büro."

Bir süre dinledikten sonra aramayı sonlandırıp Garcia'ya baktı. "Dünkü kurbanın cesedi bulunmuş."

Garcia'nın gözleri irileşti. "Nerede?"

"Maywood'da."

Seksen Sekiz

Ceset, Maywood'daki Atlantic Köprüsü yakınlarında küçük, tek katlı, iki odalı bir evi tadilattan geçiren bir inşaat ustası tarafından bulunmuştu. Katil, parçalanmış kolları kalın siyah bir plastik torbaya koymuş, cesedi aynı torbalarla sarmış ve hepsini evin arka bahçesine yerleştirilmiş orta büyüklükteki inşaat çöplüğüne atmıştı.

Basın mensupları çoktan tam kadro gelmişlerdi. Hunter ile Garcia arabadan iner inmez soru ve fotoğraf yağmuruna tutulmuşlardı. İki dedektif açgözlü muhabir sürüsüne doğru bakmamıştı bile.

"Burada görülecek pek bir şey yok," dedi önceki iki olayda da adli baştabip olan Mike Brindle, Hunter ve Garcia evin arka bahçesine ulaştıklarında. Gitmeye hazır görünüyordu. "En azından adli tıp açısından. Katil bahçeye hiç girmemiş bile."

"Nasıl yani?" dedi Garcia.

"Ceset posta paketi gibi sarılmış," dedi Brindle. "Sonra da şuradaki inşaat çöplüğüne atılmış." Küçük bahçenin sonundaki parlak kırmızı çöp konteynerini işaret etti. Yaklaşık üç metre uzunluğunda, iki iki buçuk metre genişliğinde ve bir buçuk metre yüksekliğinde görünüyordu. Sağında üniformalı iki polis memuru duruyordu.

Hunter, Garcia ve Brindle oraya doğru ilerlediler.

"Gördüğünüz gibi," diye devam etti Brindle, "çöp konteyneri bahçenin arka duvarına dayanmış, duvar da çöp konteynerinden sadece iki karış yüksek."

"Katil arka sokaktan gelmiş," dedi Hunter, Brindle'ın ne söyleyeceğini tahmin ederek.

"Doğru," dedi Brindle. "Karanlık, erişimi kolay, rahatsız edecek kimse yok. Aracını evin hemen arkasında durdurmuş, cesedi ve kolları arabadan çıkarıp hızlıca duvarın üzerinden çöp tenekesine atmış. Görev tamam. Arabasına dönüp gitmiş. Bir dakika bile sürmemiştir." Brindle cebinden bir sigara çıkarıp yaktı, uzun bir nefes çekti, konuşurken dumanların dışarı çıkmasına izin verdi. "Bu katil plansız iş yapmıyor. Muhtemelen birkaç gündür arabayla dolaşıp bir sonraki kurbanını atacağı yeri arıyordu. Bu ev, yolun başında, her iki taraftan, önden ve arkadan kolayca fark ediliyor. Arabayla yanından geçen herkes boş ve tadilatta olduğunu görebilir. Parlak kırmızı çöp konteyneri de dışarıdan kolayca seçilebiliyor."

"Ve ev tadilatta olduğundan," diye ekledi Hunter, "katil cesedi gece geç saatte atarsa ertesi gün işçiler tarafından bulunacağını biliyordu."

Brindle başını sallayıp sigarasından bir fırt daha çekti. "Arka sokağa çoktan baktık. Hiçbir şey yok. Katı asfalt, lastik ya da ayak izi yok. Birkaç izmarit ve sakız ambalajı var ama onlar da doğrudan evin arkasında değil. Ben olsam pek umutlanmazdım."

Çöp konteynerinin içine baktılar: alçıpanlar, tahta parçaları, kırmızı tuğlalar, kırık fayanslar, paçavralar ve boş boya kutuları.

"Ceset?" dedi Garcia.

"Adli tıbba doğru yola çıktı." Brindle saatine baktı. "Yirmi beş dakikayla kaçırdınız. Buraya bakmanın bir anlamı yok. Ceset iyice sarılmıştı. Adli tıpla ilgili herhangi bir ipucu bulunacaksa bunlar cesedin üzerinde ya da plastik torbaların içinde olacaktır. Kontrollü bir ortamda düzgün bir şekilde açmak daha mantıklı."

"Peki bunun bizim kurbanımız olduğuna emin misin?"

"Kurban bizim kurbanımız," dedi Brindle. Çantasından bir dijital kamera çıkardı, açtı, görüntüleme moduna aldı ve Hunter'a uzattı. "Torbayı kafayı görecek kadar kestim."

İlk fotoğraf adamın yüzünün yakın çekimiydi. Gözleri çoktan kafatasının içine gömülmeye başlamış, yüzünün ve boynunun etrafındaki deri yeşilimsi mavi bir renk alarak adamı bir uzaylıya ya da korku filmi figüranına benzetmişti fakat Hunter ve Garcia'nın onu tanıyabilmeleri için hâlâ yeterli özellikler vardı. Fotoğrafların geri kalanını yavaşça gözden geçirdiler. Birkaç yakın çekim fotoğrafın ardından bazı geniş açılı çekimler yer alıyordu.

"Laboratuvara döner dönmez bunları size e-postayla gönderirim," dedi Brindle saatine tekrar bakarak.

"Cesedi kim bulmuş?" dedi Hunter kamerayı adli tıp uzmanına geri vererek.

"Evin tadilatını yapan usta." Brindle sağ işaret parmağıyla gösterdi. "Şu anda bir memurla birlikte mutfakta."

Hunter başını sallayıp Garcia'ya döndü. "Dün basına dağıttığımız kurbana ait çıktılardan elimizde var mı?"

"Arabada birkaç tane var, evet."

"Harika, üniformalı birkaç polisten bu sokağı ve civardaki sokakları dolaşmalarını isteyelim. Belki kurban buralıdır. Belki de bu yüzden katil cesedi atmak için bu evi seçmiştir."

"Gidip onları getireyim," dedi Garcia çoktan yola koyularak.

Seksen Dokuz

Kapı kapı dolaşmadan bir sonuç çıkmadı. Evin çevresindeki hiçbir komşu ya da esnaf kurbanın kimliği hakkında bilgi veremedi. Birçoğu sabah gazetesinde fotoğrafını görmüş ya da daha kötüsü, bir gün önce katilin yayınını izlemişti.

Garcia cesedi bulan inşaat ustasıyla görüştü. Otuzlu yaşlarının başında, kolları dövmeli, kafası tıraşlı, gür sarı bıyıklı, güçlü bir adamdı. Babasıyla birlikte çalıştığı küçük tadilat şirketinin sahibiydi ve on beş yıldır aynı işi yapıyordu. Sadece beş gündür bu evde çalışıyordu ve en fazla dört günlük işi kalmıştı.

Ev, son dört yıldır kullanılmayan ve hacizli mülklere yatırım yapan, onları ucuza yenileyip küçük bir kârla satan Akil Banerjee adında küçük bir müteahhide aitti.

Hem mülk sahibi hem de inşaat ustası temizdi. Ayrıca gece boyunca ve katilin dün Hunter'la konuştuğu sırada nerede olduklarına dair sağlam mazeretleri vardı. Ama Hunter ve Garcia arabaya dönerken Hunter yeni bir telefon aldı. Bu kez arayan Cinayet Masası Dedektifi Mario Perez'di.

"Robert, sanırım senin kurbanın kimliğini tespit ettik."

"Dinliyorum."

"Arabanda mısın?" dedi Perez.

"Hayır, Dedektif Garcia'nın arabasındayım."

"Tamam, şimdi sana birkaç fotoğraf gönderiyorum."

Hunter telefonu hoparlöre aldı ve arabanın polis bilgisayarını kullanarak e-posta hesabına bağlandı.

"Basının ve medyanın insanlara öne çıkma çağrısı yapmasıyla birlikte bütün gün telefonlar aldık," dedi Perez. "Beklendiği gibi, çoğu dengesiz, dikkat çekmek isteyen ya da yüzde yüz emin olamayan insanlardı, nasıldır bilirsin. Biri hariç."

"Devam et."

"Birkaç saat önce Paolo Ghirardelli adında bir restoran sahibi aradı. Norwalk'ta pizza dükkânı varmış. Bugün gazetelerde çıkan fotoğraftaki adamın, garsonlarından biri olduğuna kesinlikle emindi. Ethan Walsh. İki gündür işe gelmiyormuş. Telefonlarını da açmıyormuş. Bay Ghirardelli mutfak personeli de dâhil olmak üzere kendisi için çalışan herkesin çerçevelenmiş fotoğrafını restoranın duvarına asan şu gururlu İtalyanlardan. Bana Ethan Walsh'un fotoğrafını yolladı... kendin de bak istersen."

Hunter e-postayı ve üç ekten birini açtı: Otuzlu yaşlarının başında, oval biçimli yüzü, yuvarlak burnu, dolgun yanakları, ince kaşları ve kısa koyu renk saçları olan bir adamın renkli fotoğrafıydı. Hunter ve Garcia uzun bir süre sessizce fotoğrafa baktılar ve aslında gerek duymasalar da refleks olarak, son birkaç saattir sokaklarda gösterdikleri fotoğrafın çıktısına göz attılar. İkisinin de hiçbir şüphesi yoktu.

"Bu o," dedi Garcia sonunda. "Ya da tek yumurta ikizi."

"Ethan Walsh'un kardeşi yok," dedi Perez. "Hakkında biraz araştırma yaptım. E-postanın ikinci ekinde var. Görünüşe bakılırsa adam usta bir bilgisayar programcısıymış."

"Usta bir bilgisayar programcısı mıymış?" diye lafa girdi Garcia.

"Evet."

"Usta bir bilgisayar programcısının Norwalk'ta bir pizzacıda garson olarak ne işi var?"

"İkinci eki açarsanız Ethan Walsh hakkındaki resmî bilgi formumuzu göreceksiniz," dedi Perez, Hunter dosyaya çift tıklarken. "Üçüncü ekte ise onun hakkında internette bulduğum birkaç makaleden kısa bir seçki var. Bu size oyun programcılığını neden bıraktığı konusunda daha iyi bir fikir verecektir."

"Harika iş çıkarmışsın, Mario," dedi Hunter bilgi formunu hızla tarayarak. "Ethan Walsh hakkında bulabildiğin her şeyi araştırmaya devam eder misin?"

"Araştırmaya başladım bile. Siz buraya gelene kadar daha fazlasını bulmuş olurum."

"Teşekkürler." Hunter telefonu kapattı.

Ethan Walsh, Norwalk'un batısındaki ilk mahalle olan Bellflower'da bir apartmanda kiracı olarak kayıtlıydı. Dedektif Perez'in Hunter'a gönderdiği e-postanın altındaki dipnotta, Perez'in emin olmak için Bellflower Polis Karakolu'yla temasa geçtiği ve bir ekip otosu göndererek Ethan Walsh'un kapısını çalmalarını istediği yazıyordu. Kapıyı açan olmamıştı.

Bilgi formunda ayrıca Ethan Walsh'un ev sahibi Bay Stanislaw Reuben'in adı, adresi ve telefon numarası da yer alıyordu. Hunter hiç vakit kaybetmeden onu aradı ve Bay Reuben, Hunter'a bir saat içinde Ethan Walsh'un adresinde onlarla buluşabileceğini söyledi.

Doksan

Hunter ve Garcia, Los Angeles'ın güneyindeki Bellflower'a tam da güneş Venice Plajı'nın üzerinde batmaya başlarken varmışlardı. Ethan Walsh'un oturduğu apartman, gösterişsiz bir sokağın sonunda yer alan, eski ve kirli bir tuğla binaydı ve acilen elden geçirilmesi gerekiyordu.

Ethan'ın ev sahibi Bay Stanislaw Reuben, dedektifleri binanın lobisinin girişinde karşıladı. Üzerine uymayan kıyafetleri, çukurlu yüzü ve yara iziyle bozulmuş dudağıyla adamın inkâr edilemez bir çirkinliği vardı. Gırtlaktan gelen sesi bir korku filminden fırlamış gibiydi.

"Bu sabah gazetede gördüğüm adam oldukça tanıdık gelmişti," dedi Bay Reuben, Hunter ve Garcia kendilerini tanıttıktan sonra. "Kiracılarımdan biri olabileceğinden şüphelendim ama emin olamadım. Çok fazla kiracım var ve onları yılda sadece bir iki kez görüyorum. Kiracılarımın çoğu bana birkaç ay öncesinden vadeli çek gönderirler. Bu şekilde daha kolayıma geliyor."

"Peki Bay Walsh da kirasını böyle mi ödüyordu?" dedi Garcia.

"Evet." Bay Reuben gülümseyerek bakımsız dişlerini gözler önüne serdi.

"Ne zamandır kiracınızdı?" diye devam etti Garcia.

"Pek uzun sayılmaz. Altı aydan biraz fazla oldu. İyi de bir kiracıydı. Sessiz sakindi, hiç şikâyet almadım..." Bay Reuben sol kulak memesini birkaç kez çimdikledi. "O, değil mi? İnter-

nette öldürülen adam? Kiracım Bay Walsh'tu, değil mi?" Sesi gerçekten heyecanlıydı.

"Şu anda emin olamayız," dedi Garcia.

"Sizce televizyona röportaj verir miyim?" Heyecanı artıyordu.

"Daha önce hiç televizyona çıkmadım."

"Bu o kadar da kötü bir şey değil," dedi Garcia binayı göstererek. "Gidelim mi?"

Ev sahibi, anahtarını kullanarak lobinin kapısını açtı ve dedektifleri içeri buyur etti. Kapalı ortam kedi sidiği ve asit kokusu taşıyan başka bir şey kokuyordu.

Garcia sanki kokunun kaynağını bulmayı umuyormuş gibi loş lobiyi gözleriyle hızlıca tararken burnunu kırıştırdı.

"Merdivenlerden çıkmamızı öneririm," dedi Bay Reuben. "Asansör çok küçük ve riske girmeyi pek istemiyorum, anlarsınız ya."

Merdivenler kirli ve karanlıktı, duvarları grafitiler süslüyordu. Dördüncü kata geldiklerinde Bay Reuben uzun ve loş bir koridorda ilerlemeye başladı. Alt kattaki kedi sidiği kokusu burada da vardı fakat bu kez iki dedektifin de dişlerini gıcırdatmasına neden olan iğrenç, mide bulandırıcı bir niteliğe sahipti.

Bu durum ev sahibini rahatsız etmiyor gibiydi.

"İşte geldik," dedi ev sahibi, koridorun dörtte üçünü aşıp bir kapıya ulaştıklarında. Üzerinde 4113 yazıyordu. Bay Reuben kapıyı açtı. Pencereler ve perdeler kapalı olduğu için önlerindeki oda karanlıktı ve içeride biriken sıcaklık yüzünden hapishane hücresini andırıyordu.

Bay Reuben ışıkları yaktı, sol tarafta küçük bir mutfak bulunan küçük bir oturma odası ortaya çıktı. Oda seyrek bir şekilde dekore edilmişti. Eski, ahşap bir masa, dört ahşap sandalye, küçük bir müzik seti, üzerine çiçekli örtü atılmış bir kanepe, portatif televizyon ve üzerine birkaç fotoğraf çerçevesi yerleştirilmiş bir çekmeceli dolap vardı. Herhangi bir boğuşma belirtisi yoktu.

Duvarlar, Ethan Walsh'un üç yaşlarında görünen küçük bir kızla çekilmiş fotoğrafı dışında boştu.

"Yatak odası ve banyo şu tarafta," dedi Bay Reuben odanın karşısındaki bir kapıyı göstererek.

Hunter ve Garcia eldivenlerini taktılar.

"Siz dışarıda bekler misiniz?" dedi Garcia ev sahibine. "Burada kanıt olup olmadığını bilmiyoruz ama eğer varsa kirletme riskini azaltmak isterim."

Bay Reuben geri çekilirken hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Elbette. Anlıyorum. Bana ihtiyacınız olursa burada olacağım."

Hunter ve Garcia'nın dar oturma odasında fark ettikleri ilk şey Ethan Walsh'un ahşap masanın üzerindeki dizüstü bilgisayarı oldu. Ekranın üst kısmına bir web kamerası tutturulmuştu.

Hunter cebinden iki büyük kanıt torbası çıkarıp dizüstü bilgisayarı, web kamerasını ve tüm bilgisayar kablolarını içlerine koydu.

Garcia çekmeceli dolabın üstündeki fotoğrafları inceliyordu. Toplam dört tane vardı. Hepsi de Ethan Walsh ile küçük kızının fotoğraflarıydı. Çekmecelerde hepsi bilgisayar programlamayla ilgili birkaç kitap ve dergi ile çok sayıda çizgi roman vardı. Mutfak biraz dağınıktı fakat tek başına yaşayan bir adamdan beklenenden daha dağınık da değildi. Buzdolabında mikrodalgada ısıtılabilecek birkaç yemek ve bol miktarda bira vardı.

Hunter, Garcia'yı oturma odasında bırakıp dairenin geri kalanına geçti. Banyo kutu kadardı, çatlak bir duş kabini ile tuvalet dışında pek bir şey yoktu.

Yatak odası da pek büyük görünmüyordu. Tam boy yatak küçük bir pencerenin hemen altına, uzaktaki duvara yanlamasına dayanmış olmasına rağmen odanın içinde hareket edecek pek fazla alan yoktu. Toplanmamış yatağın yanı sıra sadece sürgülü

kapılı bir elbise dolabı ve üzerinde okuma lambası olan bir yatak masası vardı.

Hunter yatağın altına baktı, iki boş valiz gördü. Dolapta gömlek, tişört, kot, pantolon, iki çift spor ayakkabı, bir çift günlük ayakkabı ve video oyunlarıyla dolu iki karton kutu göze çarpıyordu. Ethan'ın odası dağınıktı fakat yine de kabul edilebilir düzeydeydi. Yine hiçbir boğuşma belirtisine rastlanmıyordu.

Hunter oturma odasına geri döndü. Garcia rahatsız görünümlü kanepenin yanında durmuş, defter ya da günlüğe benzeyen bir şeyin sayfalarını karıştırıyordu. Hunter tekrar odaya girdiğinde Garcia durakladı ve okuduğu sayfaya bakarak kaşlarını çattı.

Hunter bu bakışı tanıyordu. "Ne buldun?"

Garcia başını kaldırıp gülümsedi.

"İlk bağlantımızı."

Doksan Bir

Boş sepetini taşıyan adam süpermarketteki uzun meyve ve sebze reyonunda üçüncü kez yürürken hâlâ ne alacağına karar veremememişti. Bir kez daha portakal bölümüne uğradı, bir tane aldı, burnuna götürdü ve yoğun aromasını içine çekti. Portakalı çok seviyordu fakat sepetine bir tane bile koymamıştı. Birkaç adım daha ilerledi ve geniş elma tezgâhının yanında durdu. En sevdiği elma Fireside elmasıydı fakat Los Angeles'ta bulmak zordu, Orta Batı'da daha çok rağbet görüyordu. Fakat bu onu pek rahatsız etmedi çünkü Pink Pearls elmaları da aynı derecede güzeldi ve Kuzey Kaliforniya'da üretildikleri için Los Angeles'ın her yerinde kolayca bulunuyordu. Eline bir tane alıp uzun süre tuttu, hemen oracıkta ısırma isteğine direndi. Elmayı yerine koyup başka bir meyve tezgâhına doğru devam etti.

Kararsız adam açık renkli pantolonuna uymayan koyu mavi bir ceket giymişti. Yılların izlerini taşıyan ayakkabıları epey yıpranmıştı. Saçları parmaklarıyla geriye doğru taranmıştı ve iki günlük kirli sakalı onu olduğundan biraz daha yaşlı gösteriyordu.

Adam yaban mersini tezgâhının önünden hiç durmadan geçti. Çekirdekli oldukları için onları sevmiyordu ve yeterince tatlı değillerdi. Zaten çok da pahalıydılar. Armut, şeftali ya da nektarin alsam mı diye düşündü fakat sonunda bir kez daha karar veremeden yoluna devam etti.

Reyonun sonuna geldiğinde durdu, geriye doğru bakıp hayal kırıklığıyla iç çekti. Elini pantolonunun cebine soktu, parmaklarıyla tüm parasını avuçlayıp çıkardı ve tekrar saydı. Çok parası yoktu, sadece zihnindeki listede yer alan birkaç şeyi almaya yetecek kadardı. Meyve de bunlardan biriydi, tabii hangisini alacağına karar verebilirse. Parayı cebine koyup ağır adımlarla tekrar reyonun en başına doğru yürüdü. Yirmili yaşlarının sonlarında görünen çekici bir kadın, portakalları özenle seçiyor, küçük, şeffaf bir plastik poşete koyuyordu. Adam kadının yanında durakladı, birkaç saniye sonra tereddüt ederek bir portakala uzandı.

"Bunlar harikadır," dedi kadın oldukça hevesli bir şekilde.

Adam utangaç bir şekilde gülümsedi.

"Geçen gün biraz almıştım," diye devam etti kadın. "Uzun zamandır yediğim en tatlı portakallardı."

"Gerçekten mi?" dedi adam şimdi ilgiyle elindeki portakala bakarak.

"Benden söylemesi." Kadın duraklayıp adama baktı. *Nazik gözleri var*, diye düşündü. "Şeker, bal ya da başka bir şey katılmış gibi. Mutlaka denemelisiniz."

Ve böylece karar verilmişti.

Adam gülümseyip sevinçle başını salladı. "Pekâlâ, sanırım deneyeceğim." Alışveriş sepetine iki portakal koydu. Parası ancak iki tanesine yetiyordu.

Birkaç dakika sonra adam nihayet aklındaki listede yer alan bütün ürünleri almıştı. Aldıklarını kahverengi kâğıt torbada taşıyarak süpermarketten çıkarken oldukça mutluydu. Yarı karanlık otoparka ulaştığında durakladı, kafası karışmış gibiydi. Ne tarafa gideceğine karar vermeye çalışarak önce sola, sonra sağa baktı. Sağa döndüğünde, taşıdığı kahverengi kâğıt torba altından yırtıldı. İçindekiler yere döküldü, etrafa saçıldı. Satın aldığı iki portakal farklı yönlere doğru yuvarlanmaya başladı.

"Kahretsin!" diye fısıldadı ilkinin peşinden bir kedinin tenis topunun peşinden gittiği gibi koşarak. Sonunda portakalı yerden aldı ve hemen diğerini aramaya koyuldu. Tam park halindeki bir cipin altına yuvarlanmak üzereyken onu gördü. Birdenbire ortaya çıkan bir ayak onu durdurdu.

Adam başını kaldırınca portakal tezgâhında karşılaştığı kadını gördü. Kadın eğilip portakalı yerden aldı. "Kaçağı buldum," dedi gülümseyerek.

Adam önce kadına, sonra yırtık torbaya ve yere saçılan yiyeceklere baktı.

"Bu olduğunda insanın sinirleri bozuluyor, değil mi?" dedi kadın. "Bu süpermarketin hâlâ kâğıt torba kullandığına inanamıyorum. Çok kötüler, çevreye de bir faydaları yok."

Adam ne diyeceğini bilemediğinden sustu. Çekingen bir tavırla yiyeceklerini toplamaya başladı.

"Durun size yardım edeyim," dedi kadın aralarında bir kavanoz kahvenin de bulunduğu malzemelerin yarısını toplayarak. "Bu kırılmadığı için şanslısınız."

Adam başını salladı, portakal yerine elma seçmediği için de şanslı olduğunu düşündü. Kesin ezilirlerdi.

"Teşekkür ederim," dedi adam sonunda. Kadının topladığı malzemeleri almaya çalıştı ama elleri doluydu.

"Sorun değil. Yardım edebilirim," dedi kadın. "Arabanız var mı?"

Adam başını salladı. "Hemen şurada." Otoparkın ilerisinde duran arabasını gösterdi.

"Buralarda mı oturuyorsunuz?" dedi kadın, adamın arabasına doğru yürümeye başladıklarında.

"Çok uzakta değil, siz?"

"Birkaç blok ötede."

Adam başını salladı. "Ah!" dedi birkaç saniye sonra, sanki bir şeyin farkına varmış gibi. "Sizi evinize bırakmamı ister misiniz?"

Kadın yine gülümsedi. "Gerek yok, arabam hemen şurada. Portakalınızın neredeyse altına yuvarlandığı cip. Yine de teklifiniz için teşekkür ederim."

Arabasına vardıklarında adam arka kapıları açtı. "Hepsini arka koltuğa koyar mısınız?"

"Elbette," dedi kadın.

Malzemeleri yerleştirirken portakallardan biri yere düştü. Kadın hızlı hareket ederek öne doğru atıldı ve kolunu uzatarak portakalı sürücü koltuğunun altına kaçmadan yakaladı.

"Bu gerçekten de hiç yerinde durmuyor," diye düşündü kadın.

Birden arkasında bir hareketlilik hissetti. Vücudunu hafifçe döndürüp sağ omzunun üzerinden baktı. Adam arkasında duruyordu. Gözlerindeki nazik ifade daha karanlık bir şeye dönüşmüştü. Onu korkutan bir şekilde gülümsedi. Konuştuğunda sesi de farklı çıkmıştı, sakindi ama nefesini kesen soğuk bir yanı vardı.

"Sana kimse yabancılarla konuşma demedi mi?"

Doksan İki

Ertesi sabah, ilk sonbahar sağanağını beraberinde getirdi. Gökyüzü kara bulutlarla kaplıydı ve güneş kendini göstermekte zorlanıyordu. Kuzeyden esen sert rüzgâr yüzünden Los Angeles kasımda Winnipeg'e benzemişti.

Hunter, Garcia ve Başkomiser Blake için gün, Hunter'ın ofisinde yapılan bir güncelleme toplantısıyla başladı. Hiçbirinin gözüne pek uyku girmiş gibi görünmüyordu.

"Pekâlâ," dedi Başkomiser Blake dağınık saçlarını iki eliyle kulaklarının arkasına atarak. "Başka konulara geçmeden önce, şu Thomas Paulsen denen adamla ilgili mevzu nedir bilmek istiyorum." Sesine bir tutam kızgınlık karışmıştı.

Hemen cevap gelmedi fakat iki dedektifin yüzünde de sorgulayıcı bir ifade belirdi.

"Dün gece geç saatlerde Emniyet Müdürü'nden bir telefon aldım," dedi Başkomiser Blake, "o da dün biri Kaliforniya Valisi'nden, diğeri Los Angeles Belediye Başkanı'ndan olmak üzere iki ayrı telefon almış. Görünüşe göre ikiniz, ikisinin de siyasi kampanyalarına *önemli* miktarda bağışta bulunan yazılım milyoneri Bay Thomas Paulsen'i taciz etmişsiniz."

"Taciz mi etmişiz?" diye kıkırdadı Garcia.

"Kullanılan kelime buydu," dedi başkomiser.

"Adamın ağzından tek kelime bile alamadık, başkomiserim." Garcia sakinliğini korumakta zorlanıyordu. "Dün ofisine adımı-

mızı attığımız gibi, prova ettiği konuşmasına başladı. Konuşması bitince de bizi dışarı attı. Tüm olanlar bunlardı. Tek bir soru bile sorabildiğimizi sanmıyorum."

"Peki ikinci kurbanımız Christina Stevenson'ın yazdığı makaleye konu olması dışında hakkında ne biliyorsunuz?"

Bir anlık tereddüt.

"Thomas Paulsen'in makalenin yayımlanmasından sonra Christina Stevenson'ı tehdit etmiş olma ihtimalini araştırıyoruz," dedi Garcia sonunda.

"*Araştırıyorsunuz*," diye karşılık verdi başkomiser. "Yani *elinizde henüz bir kanıt yok*."

"Henüz yok," diye itiraf etti Garcia. "Ama orada olsaydınız anlardınız, başkomiserim. Thomas Paulsen'e dair her şeyde bir pislik kokusu vardı. Ve kesinlikle profile uyuyordu. Bizzat kendi söyledi. Yeterince zeki. Bunu yapabilecek gerekli imkânlara ve siber âlem bilgisine sahip. Katilin telefondaki hali kadar küstah ve cesur, hatta belki daha da fazlası var. Ayrıca Christina Stevenson'ın bu şekilde ölmesine çok sevindiğini de itiraf etti. Size de psikopatlık kokusu gelmiyor mu?"

"Adamın psikopatlık, köpek dışkısı ya da gül kokması fark etmez," dedi Başkomiser Blake sinirli bir şekilde. "Geçerli bir nedene ihtiyacımız var. Bunu size söylememe gerek yok zaten. Adam küstahmış?.. Herhalde küstah. Adam Karun kadar zengin. Politikacıları avucunun içine almış durumda ve çok büyük, etkili ve başarılı bir şirketin genel müdürü. Bu ona güç veriyor, hem de çok fazla. Bu kadar güce sahip olan herkes kaçınılmaz olarak küstah ve biz fanilerin gerçek dünya dediği şeyden kopuk olur. Size bunu da söylememe gerek yok. Bu Paulsen denen herif tüm soruşturma kapılarını yüzümüze kapatacak güce ve bağlantılara sahip. Parmaklarını bir şıklatsa ikiniz de çok uzun bir süre trafik cezası keserken buluverirsiniz kendinizi. Parmaklarını bir kez

daha şıklattığında ise muhtemelen Kuzey Dakota'da Tanrı'nın bile unuttuğu bir yere tayininiz çıkar. Dediklerimi anlıyor musunuz?"

Hunter ve Garcia bir şey söylemediler.

"Size şunu sorayım," dedi başkomiser devam ederek. "Christina Stevenson'ın diğer makalelerine de konu olan başka birini araştırıyor musunuz? Sakın bana onun kızdırdığı tek kişinin Thomas Paulsen olduğunu söylemeyin."

"Hayır," dedi Hunter. "Şu anda başka kimseyi araştırmıyoruz."

Garcia elini kaldırarak dur işareti yaptı. "Durun bir saniye, işimizi yaptığımız için fırça mı yiyoruz, başkomiserim?"

"Hayır," diye çıkıştı başkomiser, sesi bir kademe yükselerek. "Fırça yiyorsunuz çünkü ben fırça yedim ve ben bunun acısını hep başkasından çıkarırım. Ayrıca bu Paulsen denen adam parasının büyük bir kısmını politikacıların kampanyalarına yatırmaktan çekinmediği ve bu sayede teşkilatı avucunun içine alabildiği için de fırça yiyorsunuz."

"Yani?" dedi Hunter. "Belediye başkanı ve vali zenginlerin adam öldürmediğini mi söylüyorlar?"

"Hayır." Başkomiser ona ters ters baktı. "Thomas Paulsen'in kapısını tekrar çalmadan önce elinizde çok sağlam deliller bulundurmanız gerektiğini söylüyorlar çünkü bunu yapmazsanız yeni seçim öncesi siyasi kampanyalarına çok önemli katkı yapan bir kişiyi kaybederler ve biz de Rodney King davasının, yanında anaokulu meselesi gibi kalacağı bir davayla karşı karşıya kalırız." Sakinleşmek için durakladı, sesi normal tonuna döndü. "Bakın, hepimiz sadece işimizi yapıyoruz, biliyorum. Beni yeterince tanıyorsunuz, Thomas Paulsen'in kim olduğu ya da kimleri satın aldığı umurumda bile değil ama işin aslı şu ki bu adam söz konusu olduğunda işimizi kitabına göre yapmak *zorundayız* çünkü böyle yapmazsak ve azıcık bile çuvallarsak başkan bir sonraki işinizin tuvalet temizlemek olacağının garantisini verdi bana. Anladınız mı?"

"Evet," dedi Garcia. "Ama burnuma bir pislik kokusu geliyor, başkomiserim."

"Bu, gücün ve politikanın kokusu ve siz de en az benim kadar iyi biliyorsunuz ki teşkilat bu pisliğin içinde yüzüyor ve bu konuda hepimizin eli kolu bağlı. O yüzden onu istediğiniz kadar araştırın ama *kitabına uygun yapın*. Christina Stevenson'ın onun hakkında yazdığı makaleden başka bir şey bulursanız önce bana gelin. Tek istediğim bu."

Başkomiser konuyu kapatıp fotoğraf panosuna doğru ilerledi. "Pekâlâ, devam edelim. Üçüncü internet kurbanı. Bana cesedinin bulunduğu söylendi." Gözleri panoyu taradı fakat yeni fotoğraf göremedi.

"Dün bulunmuş," dedi Garcia. Ardından kurbanın cesedinin Maywood'da özel bir mülkün arka tarafındaki bir inşaat çöplüğüne bırakıldığını söyledi. "Biz oraya vardığımızda ceset çoktan adli tıbba doğru yola çıkmıştı. Otopsi sonuçlarını ve fotoğrafları yakında alırız." Bilgisayarında bir şeye çift tıkladı. "Adli tıp dün akşam bize cesedin bırakıldığı yerde çekilmiş tüm fotoğrafları içeren bir e-posta gönderdi. Henüz çıktılarını alıp panoya asacak vaktim olmadı." Tekrar bir şeye çift tıkladı ve masasının kenarındaki yazıcı çalıştı.

"Kurbanın kimliği tespit edildi mi?" dedi başkomiser.

Garcia başını salladı. "Kurbanın karısı ve kızı Seattle'da yaşıyormuş. Yakın zamanda boşanmışlar. Ailesi Iowa'da yaşıyor ama ev sahibi aracılığıyla Bellflower'daki dairesine girebildik. Dairesindeki eşyalar ile Maywood'da bulunan ceset arasındaki parmak izi analizi yüzde yüz eşleşti."

"Peki kimmiş bu adam?"

"Adı Ethan Walsh," dedi Hunter, pizza dükkânının sahibinin Dedektif Perez'e gönderdiği fotoğrafın bir kopyasını uzatarak.

Başkomiser Blake fotoğrafı görür görmez adamı tanıdı. Yüzünü o da unutamamıştı. Onu fotoğraftaki gibi ürkek bir gü-

lümsemeyle görmek, acı içinde kıvranan dehşet dolu yüzünün hatırasıyla kıyaslandığında çok yabancı gelmişti.

"Hikâyesi nedir?" Sesi neredeyse titriyordu.

Hunter, Ethan Walsh hakkında şu ana kadar buldukları her şeyin kısa bir özetini geçti.

Başkomiser Blake sessizce dinledi, yalnızca Hunter sözünü bitirdiğinde araya girdi. "Eski ortağı Bay Nelson hakkında ne biliyoruz? O da uzman bir bilgisayar programcısı, değil mi?" Fotoğrafı Hunter'a geri verdi.

"Doğru," dedi Hunter. "Brad Nelson. Hâlâ hakkında bilgi topluyoruz ama büyük ihtimalle temiz çıkacaktır. On ay önce Kanada'ya taşınmış."

Garcia yazıcıdan çıktıları aldı ve dikkatlice fotoğraf panosuna tutturdu.

Başkomiser daha iyi görebilmek için yaklaştı. Kurbanın yüzünün kalın plastik torbalardan çıkan yakın çekim fotoğrafları midesinden boğazına, oradan da ağzına mide bulandırıcı bir asit tadı yayılmasına neden oldu. Hemen elini cebine atıp bir nane şekeri aldı.

"Kurbanın dairesine gittik dediniz," dedi Başkomiser Blake sonunda dedektiflerine dönerek. "Bir şey buldunuz mu?"

"Dizüstü bilgisayarını bulduk," dedi Garcia. "Ama şifre korumalı. Bilişim Suçları Birimi'nden Dennis Baxter'a bıraktık. Kırmaya çalışıyorlar."

Başkomiser Blake başını isteksizce salladı.

"Ama bir de bunu bulduk," dedi Garcia, Ethan Walsh'un dairesinde bulduğu not defterini göstererek.

"Nedir o?"

"Eski usul bir adres ve telefon defteri," dedi Garcia. "Görünüşe göre, teknolojiyle ne kadar içli dışlı olursan işlerin fena şekilde ters gidebileceğini de o kadar iyi biliyorsun. Galiba Et-

han Walsh cep telefonunun adres defterindeki tüm numaraları buraya da yazmış."

Başkomiser Blake başını salladı. Kendisinde de aynı defterden vardı. "Tamam, yani?.."

Garcia zaten belirli bir sayfaya açılmış olan defteri ona uzattı. "Üstten beşinci isim," dedi.

Başkomiserin gözleri listede aşağı doğru kaydı, durakladı ve biraz irileşti. "Christina Stevenson mı?" İsmi yüksek sesle okuduktan sonra bakışları iki dedektife doğru kaydı. "Bu aynı Christina Stevenson mı?" Fotoğraf panosunu işaret etti. "Katilin ikinci kurbanı?"

"Ta kendisi," dedi Hunter. "Bu onun cep numarası."

"Christina Stevenson'ın cep telefonunu evinden aldığımızı hatırlıyorsunuz, değil mi?" dedi Garcia.

"Adamın numarası da Christina'nın adres defterinde var." Başkomiser bunu yarı soru yarı açıklama şeklinde ifade etmişti.

"Öyle," dedi Garcia. "Christina'nın telefonunun arama kaydını inceledik ama sadece üç hafta öncesine kadar gidiyor. Bu süre zarfında Ethan Walsh'un numarasını ne aramış ne de onun tarafından aranmış."

"Adamın cep telefonunu buldunuz mu?" dedi başkomiser.

"Hayır," dedi Garcia. "Dairesinde değildi. Hizmet sağlayıcıyla görüştük, telefon kapatılmış. İki numara için de son üç aya ait telefon kayıtlarını istedik. Bu akşam ya da yarın elimizde olur diye umuyoruz. Şu anda ikisi arkadaş ya da tanıdık mı yoksa Ethan Walsh Bayan Stevenson'ın yazılarında bir şekilde yer alıyor mu bilmiyoruz."

Başkomiser Blake dikkatini telefon defterine çevirdi.

"Geceyi Christina Stevenson'ın son iki yılda *LA Times* için yazdığı tüm makaleleri okuyarak geçirdim," dedi Hunter. "Toplamda altı yüz altmış tane. Ethan Walsh'un adı hiçbirinde geçmiyor.

Bayan Stevenson'ın eğlence masasındaki eski editörüyle çoktan temasa geçtim. Ethan Walsh adını hiç duymamış."

"Muhbir olabileceğini mi düşünüyorsun?" dedi Başkomiser Blake. "Bir nevi gizli kaynak gibi yani?"

Hunter nazikçe omuz silkti. "Mümkün. Ayrıca eski editöründen Bayan Stevenson'ın suç masasındayken yazdığı tüm makalelerin birer kopyasını istedim."

"Suç masası mı?" dedi başkomiser.

"Christina Stevenson eğlence muhabiri olmadan önce dokuz ayını suç masasında geçirmiş. Uzun zaman önce olduğunu biliyorum ama yine de tüm o makaleleri de gözden geçirmek istiyorum. Gün içinde elimde olurlar herhalde."

Başkomiser, Ethan Walsh'un telefon defterindeki sayfaları çevirmeye başladı.

"Eğer ilk kurbanın adını arıyorsanız," dedi Garcia, "Kevin Lee Parker orada yok. Baktık."

Başkomiser durdu ve bir süre düşüncelerini gözden geçirdi. "Evet ama bu, kurbanlardan en az ikisinin birbirini tanıdığını gösteriyor. Nüfusu yaklaşık on iki buçuk milyon olan bir şehirde bu bir tesadüf olamaz. Bu katil kurbanlarını rastgele seçmiyor."

Doksan Üç

Sonunda yeniden uyandığında ilk düşüncesi, ölümün hiç de beklediği gibi olmadığıydı.

Daha sonra, duyuları yavaş yavaş kendine geldiğinde, ölümün onu henüz ele geçirmediğini fark etti; derken acı bütün vücuduna uyuşturucu gibi yayıldı. Sanki vücudundaki bütün kemikler ve kaslar hırpalanmış, sonra da bükülerek şekilleri bozulmuş gibi hissediyordu. Başı o kadar şiddetli zonkluyordu ki nefes almakta bile zorlanıyordu. Kan dolaşımını kulaklarında öyle güçlü hissediyordu ki kulak zarlarının patlayacağını sandı. Yavaşça inledi, bir yandan da acıya rağmen gözlerini açacak gücü bulmaya çalışıyordu.

Tam o sırada adamın sesini tekrar duydu ve bu ses vücudundaki her hücrede sarsıcı bir korku dalgası yarattı.

"Karşı koyma. Hareket etmeye çalışma. Sadece rahatlamaya çalış." Sesi sakin, duygusuz, bedensizdi.

Dudaklarından kaçan korku dolu çığlığa engel olamadı.

Adam bekledi.

Kadın paniğe kapılmaması gerektiğini düşünerek, gözlerini kırpıştırarak açmaya çalıştı fakat korku onu çoktan bir kefen gibi sarmıştı. Güçlükle soludu, hızlı ve derin nefesler alıyordu.

Adam tekrar konuştu.

"Derin nefes alıp sakin kalmaya çalış."

Yine güçlükle soludu.

"Korktuğunu biliyorum. Şu anda zor göründüğünü biliyorum ama nefes almaya çalış, yakında paniğin geçer."

Kadın kendisine söyleneni yapmaya çalıştı.

Sonunda gözlerini açmayı başararak çevresini süzdü fakat oda çoğunlukla karanlıktı. Tek ışık uzaktaki son derece zayıf bir köşe lambasından geliyordu. İçerideki hava bayattı: Eski saman, dezenfektan ve tanıyamadığı başka bir şeyin kokusuyla ağırlaşmıştı. Tatlı ve mide bulandırıcı bir şey. Adamı göremiyordu ama nefes alıp verişlerini duyabiliyor, boğucu varlığını hissedebiliyordu.

Yavaş yavaş hareket edemediğinin farkına vardı. Bir çeşit ağır, sert ve rahat olmayan yüksek arkalıklı bir sandalyede oturuyordu. El bilekleri sandalyenin kollarına, ayak bilekleri sandalyenin ayaklarına bağlanmıştı. Gövdesi ve başı bağlı olmadığından vücudunu hafifçe sağa sola oynatabiliyordu. Yavaş yavaş önce sola, sonra sağa dönerek odayı daha iyi anlamaya çalıştı. Ancak o zaman çıplak olduğunu fark etti.

Birdenbire ne kadar savunmasız, âciz ve kırılgan olduğuna dair ani bir umutsuzluğa kapıldı. Kontrolü elinde tutmak istiyordu. Güç ve kararlılık göstermek istiyordu fakat o anda korku üstün geldi ve istemsizce hıçkırmaya başladı.

"Dediklerimi yapmıyorsun." Adamın soğuk sesi tekrar duyuldu.

Kadın hıçkırıklarını bastıramıyordu. Gözlerinde yaşların biriktiğini hissetti, onları sıkarak yaşların kaybolmasını diledi.

"*Dayan*," dedi kafasının içindeki ses.

Bir yerde tecavüz saldırganlarının korkudan, avlarının boyun eğmesinden beslendiğini okumuştu fakat bu düşünce onu daha da korkuturken başına ne geleceğini bilmemek onu dehşete düşürdü. Konuştuğunda sözcükler dudaklarından kayıp bir çocuğun ağzından çıkmış gibi döküldü.

"Lütfen bana zarar verme." Sesi titriyordu. "Lütfen, bırak gideyim."

Sessizlik.

Sonraki sözleri hiç düşünmeden ağzından çıktı.
"Ne istersen yaparım. Lütfen, bırak gideyim."
Cevap yoktu.
"Lütfen..." Korkunun pençesinden kurtulduğu bir anda bu kelimenin kulağa ne kadar yararsız geldiğini fark etti.

"Söyle bana, benden ne istiyorsun?" Sorusunun olası cevaplarına kafa yorarken kendini korkunç görüntüleri zihninden kovmaya zorladı.

Adam yavaşça nefes verince kadın onun hareketini algıladı.

Bir an için kalbi durmuş gibi hissetti.

Adam gölgelerin arasından çıktı ve ilk kez kadının görüş alanının çevresinde gezinmeye başladı. Kadın adamın bulunduğu tarafa doğru başını uzattı. Farklı kıyafetlerine rağmen onu hemen tanıdı. Bu, süpermarkette konuştuğu ve daha sonra otoparkta yardım ettiği adamdı. Fakat o cana yakın tebessümünden, utangaç kişiliğinden ve nazik gözlerinden eser kalmamıştı. Daha uzun, daha güçlü ve daha tehditkâr görünüyordu. Şimdi yüz hatları daha keskindi.

"Tekrar merhaba," dedi adam.

Bakışları kadınınkileri dev bir pençe gibi yakaladı ve kadın çaresizce karanlık bir yere çekildiği hissine kapıldı. Gözlerine daha fazla yaş doldu.

"Ağlamanın sana bir faydası olmaz."

"Lütfen bana zarar verme," dedi kadın tekrar. Kelimeler dudaklarından istemsiz, kederli, âciz bir şekilde dökülüvermişti.
"Ne istersen yaparım."

"*Ne istersem* mi?" Adam gözlerini kadının çıplak bedeninden ayırmıyordu. Sözlerindeki ima ve bakışlarındaki sertlik kadını şakağına inen bir darbe gibi sarstı.

Boğazında oluşan yumruyu yuttu ve içindeki kayıp kızın, "Evet. Ne istersen," dediğini duydu.

Adam yaklaştı.

Kadın nefesini tuttu. "Ah, lütfen, Tanrım."

"Dua etmeyi kes."

"Özür dilerim," dedi çabucak. "Nasıl dersen. Lütfen."

"Yalvarmayı kes."

Tekrar ağlamaya başladı.

"Kes ağlamayı."

Kadın burnundan nefes aldı, hıçkırıklarını kontrol edebilene kadar nefesini ciğerlerinde tuttu.

"Yani senden *ne istersem* yapacak mısın?" diye bir kez daha sordu adam.

Kadın tekrar nefes aldı, birdenbire cesaret gelmişti.

"Evet." Ses tonunda artık belirgin bir kararlılık vardı. "*Yapabilirsin*." Kafasının içindeki ses tekrar konuştu.

Adam bir adım daha yaklaşınca kadın sonunda elindeki bıçağın parıltısını gördü.

"Aman Tanrım... hayır." Kararlılık tamamen kayboldu. Zihni, her hareketini felç eden tek bir siyah panik tabakasına dönüştü.

Adam, kadının korkusundan keyif aldığını anlatan bir şekilde gülümsedi. Gözlerini kadınınkilerden hiç ayırmıyordu. Kadın çelik bıçağın soğukluğunu teninde hissetti fakat adamın hipnotize edici bakışlarından kopamadı. Bıçak hızlı bir kesme hareketiyle uzaklaştı.

Kadın bir an için nefesini tuttu.

Acı yoktu.

Yeterince keskin bir bıçak insan derisini ve etini o kadar kolay kesebilirdi ki bazen kişi hiç acı duymayabilirdi. Bazen de damarlarda dolaşan muazzam miktardaki adrenalin en dayanılmaz acıyı bile gizleyebilirdi. Kadın bunları biliyordu.

Bekledi.

Hâlâ acı yoktu.

Adam sonunda göz temasını keserek geri adım attı.

Sanki sonunda bir büyüden kurtulmuş gibi, kadının gözleri vücuduna kaydı ve kan, kesik aradı.

Yoktu.

Onun yerine adamın, sağ bileğini bağlayan ipleri kestiğini gördü.

Kafası karışmıştı. Gitmesine izin mi verecekti? Bu fikir üzerinde fazla durmadı çünkü ayak bilekleriyle sol el bileği hâlâ sandalyeye bağlıydı. Sağ kolunu göğsüne doğru götürdü, onu tekrar hareket ettirebilme hissi heyecan vericiydi. Bileğine üfleyerek, kan dolaşımını yeniden sağlamak için parmaklarını birkaç kez yumruk yapıp açtı. Güzel bir histi.

Adam ansızın yeniden ortaya çıktı, arkasından gelerek kucağına ağır ve soğuk bir şey bıraktı. Kadının gözleri ona kaydı.

Bir makas. "Al onu," dedi adam.

Kadın itaat etti.

Adam durakladı. Zaman da onunla birlikte durdu sanki. "Pekâlâ. Sol elinin bütün parmaklarını kesmeni istiyorum. Serçe parmağından başla ve başparmağına doğru ilerle."

Kadın başını kaldırdı fakat adam gölgelere geri dönmüştü.

"Ne?" Sesi titriyordu.

"Ne istersem yapacağını söylemiştin." Ses kadının arkasından geliyordu, şimdi çok yavaş konuşuyordu. "Ben de senden bunu istiyorum. Sol elinin bütün parmaklarını kesmeni istiyorum."

Kadın hissettiği dehşeti gizleyemiyordu. Bahçe makası elinde titremeye başladı, dudağı da titriyordu.

"Sana önerim, parmağını bıçakların arasına koyup gözlerini kapatman ve cesaretini kaybetmeden hızlı ve sert bir şekilde kesmen."

Kelimeleri bile oluşturamıyordu.

"Canın yanacak. Buna hiç şüphe yok. Çok kan akacak. Buna da şüphe yok. Kesinlikle bayılacak gibi hissedeceksin. Ama bana psikolojik olarak sol elini tamamen kesebilecek kadar güçlü oldu-

ğunu gösterirsen gitmene izin vereceğim, söz veriyorum. Hatta seni karakola bizzat kendim götüreceğim."

Kadın içini kaplayan bulantı dalgasıyla savaşarak makasa baktı.

"Sana bir *seçim* sunuyorum. Bunu yaparsan özgürsün. Yapmazsan..." Cümlenin devamını kadının zaten dehşete düşmüş hayal gücünün insafına bıraktı.

Kadın derin bir nefes aldı fakat bu kez cesareti gelmedi.

"Kes hadi," dedi adam sertçe.

Kadının bakışları hâlâ sandalyeye sımsıkı bağlı olan sol eline kaydı.

"Kes hadi. Özgürlüğünün bedeli bu."

Kadın tereddüt ederek sol elinin parmaklarını iki yana açtı.

"İşte bu. Yap hadi. Bana güçlü olduğunu göster."

Makasın bıçaklarını titreyen sol serçe parmağının etrafına yerleştirdi.

"İşte bu. Makas çok keskin. Sadece sert ve hızlı bir şekilde sapını sıkman yeterli, gerisini bıçaklar halleder."

Kadın kıpırdayamadı.

"KES ŞU PARMAKLARINI." Adamın bağırışı o kadar yüksek ve şaşırtıcıydı ki kadın altına işedi. Adamın sesi sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca duvarlarda ve tavanda yankılandı.

Gözyaşları kadının yanaklarından aşağı süzülmeye başladı. Bıçaklar o kadar keskindi ki sadece dokundurmak bile kesik oluşturmak için yeterliydi. Küçük bir damla kanın parmağının etrafındaki deriyi kırmızıya boyadığını gördü.

"YAP ARTIK." Yüksek sesli ve öfkeli bir bağırış daha.

Kadın gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

Adam gülümsedi.

Kadın makası yere fırlattı.

"Yapamam, kesemem." Titreyen sağ elini yüzüne götürdü, hıçkırarak ağlıyordu. "Yapamam. Yapamam."

Adam güldü. "Sana tecavüz etmek istediğimi sandın, değil mi?" dedi adam. Cevaba ihtiyacı yoktu. "İşte bu yüzden senden istediğim her şeyi yapacağını söyledin. Tek yapman gerekenin yatıp bacaklarını açmak olduğunu düşündün. Bu canavarın birkaç dakikalığına içine girmesine katlanmak." Adam belli belirsiz tekrar göründü. "Eğer sana tecavüz etmek isteseydim bunun için senin iznine ya da iş birliğine ihtiyacım olduğunu sana düşündüren neydi?"

Kadın cevap vermedi. Hıçkırıkları daha da şiddetlendi.

"Rahatla," dedi adam. "Sana tecavüz etmek gibi bir niyetim yok."

Kadının zihni acı ve utançla doluydu, kendini savunmasız ve kaybolmuş hissediyordu.

"Ba... bana ne yapacaksın?" İçindeki küçük kız konuşmuştu tekrar.

Adam tekrar gölgelerin arasında kayboldu. Cevabı kadının sağ kulağına fısıldayarak verdi. "Seni öldüreceğim."

Kadın nefessiz kaldı. Vücudu şimdi korkudan sarsılıyordu.

Adam güldü. "Eğer bu bile seni korkutuyorsa," söyleyeceklerinin etkisini artırması için durakladı, "bunu nasıl yapacağımı öğrenene kadar bekle."

Doksan Dört

Akşamın ilk saatlerinde aniden bastıran yağmur, gök gürültüsü ve okyanusun üzerinde çakan şimşeklerle birlikte bardaktan boşanırcasına yağdı; sonra da sürekli ve rahatsız edici bir çiselemeye dönüştü. Fırtına geçerken sıcaklık birkaç derece düştü ve geceye Los Angeles gibi bir şehirde pek görülmeyen rahatsız edici bir soğuk bıraktı.

Öğleden sonra Hunter ve Garcia, Christina Stevenson ve Ethan Walsh için istedikleri telefon kayıtlarını almışlardı. Kayıtlar sadece üç ay öncesine kadar gidiyordu ve kurbanlar bu süre zarfında birbirlerini aramamıştı. En azından cep telefonlarından. Hunter bu kez bir yıl öncesine kadar uzanan kayıtları istemek zorunda kalmıştı fakat bunların ellerine geçmesi en az bir gün daha alacaktı.

Günün sonunda eve dönüp bir geceyi daha düşünceleriyle boğuşarak ve uykusuzlukla mücadele ederek geçirmek yerine Hunter, Christina Stevenson'ın evine tekrar gitmeye karar verdi. Christina'nın, yatak odasından kaçırıldığına emindi ve kaçırılma yerleri, tıpkı suç mahalleri gibi her zaman basit fiziksel kanıtlardan daha fazlasını sunardı. Bunları anlama konusunda Hunter'ın özel bir yeteneği vardı; belki de orada tek başına, dikkatini dağıtacak şeylerden uzakta olmak, gözden kaçırdığı bir şeyi görmesini sağlayabilirdi.

Büyük bölümü yatak odasında olmak üzere Christina Stevenson'ın evinde neredeyse iki saat geçirdi. O gece neler olduğunu hayal etmeye çalışarak aklına gelen görüntülerle o sahneyi canlandırdı.

Kendini Christina'nın yatak odasındaki çiçekli perdenin arkasına, tam da katilin saklandığını düşündüğü yere konumlandırdı. Hunter katilin Christina odaya girer girmez saldırmadığını biliyordu; yere saçılmış giysiler, şampanya kadehi ve şişesi ona bunu söylüyordu. Genç kadın yalnız başına içiyordu. Bir şişe Dom Ruinart'ın ne kadar pahalı olduğu düşünülürse Christina özel bir olayı kutluyor olmalıydı. Muhtemelen makalesinin o pazar günü eğlence ekinin ön kapağında basılmasıydı bu olay da.

Katil hiç acele etmemişti, ya saldırmak için ideal anı beklemiş ya da genç kadın soyunurken gösterinin tadını çıkarmıştı. Her halükârda, Hunter'ın tahminine göre Christina saatini almak için yatağın altına girdiğinde o an gelmişti. Christina'nın, yatağın altındayken perdenin arkasında saklanan katilin ayakkabılarını gördüğüne dair içinde bir his vardı. Sonra her şey bir anda oluvermişti. Bir dakika içinde genç kadın yatağın altından sürüklenerek çıkarılmış ve etkisiz hale getirilmişti. Katilin yanında kesinlikle uygun dozda fenoperidin içeren bir şırınga vardı. Christina debelenerek, çığlık atarak can havliyle mücadele etmişti. Boğuşma izleri odanın her yerinde görülebiliyordu fakat saldırgan güçlü, ilaç ise daha güçlüydü.

Tüm sahneyi zihninde yeniden yaşamasına ve evin içinde titizlikle dolaşmasına rağmen Hunter yeni bir ipucu bulamadı, kafasının içinde ona haykıran soruların hiçbirini cevaplayamadı.

Christina'nın evinden çıktıktan sonra uzun bir süre arabasında oturdu; bundan sonra ne yapacağını, tekrar öldürmeden bu katile biraz olsun yaklaşıp yaklaşamayacaklarını düşündü. Hunter onun tekrar öldüreceğine emindi.

Saatine baktı, henüz eve gitmeye hazır olmadığına kanaat getirdi. Belli bir şey aramadan, belli bir yere gitmeden şehirde amaçsızca dolaştı. Batı Hollywood'da parlak neon ışıklar ve kalabalık caddeler ona kendini biraz daha canlı hissettirdi. İnsanların gülümsediğini, güldüğünü ve eğlendiğini görmek her zaman güzeldi.

Oradan bir süre doğuya doğru gitti, Echo Gölü'nün ve bir beton yığını olan Dodgers Stadyumu'nun yanından geçtikten sonra Los Angeles'ın merkezinden güneye doğru ilerledi. Hunter birdenbire sahile gidip okyanusu görme, belki de kumda çıplak ayakla yürüme isteği duydu. Geceleri denizden gelen esintiyi seviyordu. Bu ona ailesini ve çocukluğunu hatırlatıyordu. Muhtemelen daha mutlu zamanları. Batıya döndü, otoyollardan uzak durmaya karar vererek Santa Monica Plajı'na yöneldi. İlk kez bir yere varmak için acelesi yoktu.

Dördüncü Cadde Köprüsü sapağını geçti ve South Mission Yolu'nda ilerlemeye devam etti. Bu sokakları avucunun içi gibi biliyordu ve hiçbir sokak tabelasını, özellikle de tepesindeki büyük olanı dikkate almadı.

Derken aniden dengesini kaybeden bir domino taşının diğer tüm parçalara çarparak devrilmesi ve birbiriyle bağlantılı daha büyük bir zincirleme reaksiyonu tetiklemesi gibi bir şey oldu. Önce bilinçaltı fark etti. Ardından, yaklaşık bir saniye sonra bilinçaltı zihni bilinçli zihniyle iletişim kurunca Hunter'ın kafasının içinde bir uyarı zili çaldı. Beyninin sinir sistemi aracılığıyla vücudundaki kaslara sinyal göndermesi sadece bir milisaniye daha sürdü. Adrenalin bir gelgit dalgası gibi içinde yayıldı ve Hunter sonunda frene bastı. Eski Buick LeSabre'ı sola savrulduktan sonra yolun ortasında aniden durdu. Hemen arkasında başka bir araç olmadığı için şanslıydı.

Hunter arabadan kurşun gibi fırladı. Gözleri az önce altından geçtiği büyük yeşil yol tabelasına odaklanırken nefesi boğazında

düğümlcndi. Zihni saattc bin beş yüz kilometre hızla çalışıyor, anıları arıyor, onları yerli yerine oturtmak için uğraşıyordu. Hatırlamaya başlayınca zihni anıları resimlere ayırdı ve tüyleri diken diken oldu.

"Bu imkânsız," dedi kendi kendine fakat sözlerinin pek bir anlamı yoktu çünkü hatırladıkça daha da emin oluyordu.

Katilin onlara bıraktığı tüm ipuçları gerçekti.

Doksan Beş

Hunter doğruca Emniyet Genel Müdürlüğü binasındaki ofisine gidip hemen bilgisayarını açtı. Bilgisayar açıldıktan sonra fark ettiği ilk şey, Christina Stevenson'ın *LA Times* eğlence masasındaki editörü Pamela Hays'ten gelen e-posta oldu. Ekte bir zip dosyası vardı: Christina'nın daha önce talep ettiği suç makaleleri.

"Harika!" diye fısıldadı Hunter şimdilik onları bir kenara koyarak. Birazdan tekrar onlara döneceğini biliyordu.

O andaki önceliği eski bir olayın dosyasını bulmaktı. Kurbanın adını ya da tam tarihi hatırlamıyordu fakat yıldan emindi, bu yeterli olacaktı. LAPD Olaylar Veri Tabanı için dâhilî arama motorunu açtı; hatırladığı yılı, olay türünü ve memurun adını girdi. Yirmi üç saniye içinde tek bir sonuç görüntülendi.

"Bingo!" Hunter gülümsedi.

Bağlantıya tıkladı, olay raporunu okudu. Damarlarında adrenalin ve heyecan dolaşıyordu.

Hunter, Pamela Hays'in e-postasına geri dönüp ekli arşivi açtı. Toplamda iki yüz elli dokuz dosya vardı fakat tıpkı birkaç gün önce aldığı ilk makale arşivi gibi bunlar da aranabilir metin dosyaları değildi. Makalelerin yayımlandığı gazete sayfalarının taranmış görüntüleriydi. Dosya adı yoktu, sadece yayın tarihleri vardı fakat bu kez Hunter'ın hepsini okuması gerekmiyordu. Artık aradığı tarihi tam olarak biliyordu. Olay dosyası bunu ona vermişti. Hemen ilgili makaleyi buldu ve resme çift tıkladı.

Çok uzun bir yazı değildi, beş yüz kelime civarındaydı. Makalede ayrıca dört de fotoğraf yer alıyordu. Üçünün kalitesi düşüktü, dördüncüsü ise iyi kalitede bir vesikalıktı ve kesinlikle sarsıcıydı. Makale yaklaşık iki buçuk yıl önce bir perşembe sabahı *LA Times*'ın suç ekinin ikinci sayfasında yer almıştı.

Sırf makalenin başlığı bile Hunter'ın nefesini kesmiş, birkaç kez okumasına neden olmuştu. Her şey korkunç bir şekilde mantıklı gelmeye başlamıştı.

Yazının sonunda yer alan dipnot, gazetenin yazıya eşlik eden düşük kaliteli üç fotoğrafı nasıl temin ettiğini açıklıyordu. Hunter'ın ikinci kez nefesi kesildi.

"Olamaz," dedi sessiz odanın içinde sesli bir şekilde. Sesi odada yankılandı. Hunter parçaların ne kadar hızlı bir şekilde yerine oturduğunu görünce neredeyse başının döndüğünü hissetti.

Taranmış görüntünün çıktısını alıp masasına koydu ve sıradaki aramasını düşündü. Derken katilin Belediye Parkı'ndaki çöp tenekesinin içine bıraktığı video kamerayı hatırlayınca zihni bir anda bağlantıyı kurdu.

"Adi herif."

Web tarayıcısını açtı, arama motoruna hangi kelimeleri yazacağını düşündü. Hemen dört kelimelik bir cümlede karar kıldı. Sonuçlar neredeyse anında geldi: yaklaşık otuz altı saniyede altı milyon sonuç.

Arama kriteri olarak dört kelimelik bir cümle kullandığı için arama motoru ilk olarak tüm kelimeleri bir arada ve Hunter'ın yazdığı sırada aramıştı. Bu sonuçlar sonuç listesinin en üstüne yerleştirilmişti. Arama motoru bu belli dizideki tüm sözcüklerle eşleşmeyi bitirdiğinde otomatik olarak dört ayrı sözcükten herhangi birini ya da bunların kombinasyonlarını sırayla ya da sırasız olarak aramaya başlamıştı. Bu yüzden bu kadar çok sonuç çıkmıştı.

Hunter en üstteki sonuca tıkladı, özel bir internet sitesine yönlendirildi. Orada biraz zaman geçirerek sayfalarına göz attı ve arşivlerini taradı fakat aradığını bulamadı.

Sonuç sayfasına geri döndü, üstten ikinci bağlantıya tıkladı. Sitenin arşivlerini birkaç dakika araştırdıysa da bir netice elde edemedi.

Bu verimsiz süreci on sekiz kez daha tekrarladıktan sonra nihayet gizemli bir siteye rastladı. İşin garip yanı, sitenin ön sayfası ekrana yüklenir yüklenmez Hunter ensesinde tuhaf bir karıncalanma hissetti. Bu hissi üzerinden attı ve sitenin dâhilî arama motorunu kullanarak kelime ve tarihler yazdı. Karşısına on beş dosya çıktı. Sitenin arama motoru çok iyi değildi, tarih girmek hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Yapılacak en kolay şeyin on beş sonucun hepsini incelemek olduğuna kanaat getirdi.

Bunu yapmasına gerek kalmadı. Aradığını dördüncü dosyada buldu.

Arkasına yaslandı, iki eliyle yüzünü sıvazladı. Ekrandaki görüntüler kafasının içindeki anılarla saçma bir kuvvetle çarpıştı.

Dosya, kendine DarkXX1000 diyen biri tarafından yüklenmişti. Hunter bu internet adının arkasındaki kişinin gerçek kimliğini öğrenmek için elinden geleni yaptı fakat bir yere varamadı. Daha sonra tekrar uğraşmaya karar verdi.

Sonraki bir buçuk saatini, internet dosyaları ile bir LAPD memuru olarak erişebildiği halka kapalı dosyalar arasında karma bir arama yaparak geçirdi. Bunlardan da istediğini elde edemedi.

Uzun süre ekrana bakmaktan gözleri kaşınıp sulanıyordu. Tuvalet molası verdikten sonra kendine bir fincan daha sade kahve koydu. Ofisin içinde gezinirken zihninin o ana kadar bulduğu her şeyi gözden geçirmesine izin verdi, çok şey bulmuştu fakat bazı ayrıntılar hâlâ eksikti. Yardıma ihtiyacı vardı. Saatin geç olmasına aldırmadan cep telefonuna uzandı, Michelle'in numarasını çevirdi. Michelle üçüncü çalıştan sonra açtı.

"Michelle," dedi Hunter. "Seni bu kadar geç ve mesai saatleri dışında aradığım için özür dileme sırası bende."

Michelle kıkırdadı. "FBI'da mesai saatleri diye bir kavram yok. Benim mesaim işe alındığım gün başladı ve bitmesine de daha..." duraklayıp hesapladı, "... kırk beş yıl var."

"Epey uzun bir mesai."

"Diyene bak hele!" Yine kıkırdadı. "Pekâlâ, ne var ne yok?" Hunter ona şimdiye kadar bulduğu her şeyi ve neyin peşinde olduğunu anlattı. Sözünü bitirdiğinde Michelle'in nutku tutulmuştu.

"Michelle, hâlâ orada mısın?"

"Şey... evet. Buna emin misin?"

"Adım gibi."

"Tamam. Neler öğrenebileceğime bir bakıp sana dönerim. Geç olabilir... ya da erken, nasıl baktığına bağlı."

"Ben hiçbir yere gitmiyorum."

Doksan Altı

Michelle sabah altıdan hemen önce tekrar aradı. Sonunda Hunter'ın istediği tüm bilgileri bulmayı başarmıştı, buna DarkXX1000 rumuzunun arkasındaki kişinin adı da dâhildi. Sabah sekizde Hunter, Emniyet Genel Müdürlüğü binasının bodrum katındaki penceresiz bilgilendirme odasında acil bir toplantıya başkanlık ediyordu.

Oda eski usul bir lise sınıfını andıran dikdörtgen şeklinde beton bir kutuydu. On altı masa dörderli dört sıra halinde dizilmişti ve ilk sıra odanın ön tarafında, Hunter'ın arkasında durduğu ahşap kürsüye yaklaşık bir metre mesafeden başlıyordu. Hunter'ın solunda büyük, beyaz bir projeksiyon perdesi, sağında ise üç ayaklı bir sehpaya monte edilmiş büyük bir yazı tahtası vardı.

Garcia ve Başkomiser Blake ilk sıranın iki ucunda, iki masa arayla oturuyorlardı. Onların arkasında ve aralarında, Hunter'a toplantıya katılmak istediğini söyleyen Michelle Kelly yer alıyordu. Son iki sırayı siyah kıyafetlerinin üzerine kurşungeçirmez yelekler giymiş sekiz kişilik bir SWAT timi işgal ediyordu. Hunter boğazını temizlemek için öksürür öksürmez ortamdaki gergin ve rahatsız edici uğultu bıçak gibi kesildi.

Bütün gözler ona çevrildi.

"Pekâlâ, size tüm hikâyeyi en başından anlatacağım," dedi ve odanın en arkasında, son sıradaki SWAT ajanlarının hemen

arkasında duran SWAT timinin amiri Jack Fallon'a başıyla işaret etti.

Fallon ışıkları söndürdü.

Hunter sağ elindeki kumandanın düğmesine bastı ve genç bir delikanlının fotoğrafı beyaz ekrana yansıdı. Geniş alnı, çıkık elmacık kemikleri ve çillerle kaplı narin burnuyla çocuk on altı yaşından büyük görünmüyordu. Berrak ve soluk mavi gözleri dalgalı, koyu sarı saçlarını mükemmel bir şekilde tamamlıyordu. Yakışıklı bir delikanlıydı.

"Bu Brandon Fisher," diye başladı Hunter. "Brandon iki buçuk yıl öncesine kadar Los Angeles'ın güneyindeki Jefferson Lisesi'nde öğrenciydi. Son derece utangaç ve bazen içine kapanık olmasına rağmen zeki bir çocuktu, çoğunlukla A ve B olan notları da bunu kanıtlıyordu. Brandon aynı zamanda çok konuşulan sol koluyla gelecek vadeden bir oyun kurucuydu. Üniversitede futbol bursu kazanma şansı çok yüksekti." Hunter kürsünün arkasından çıktı. "Ehliyetini aldıktan birkaç hafta sonra Brandon, Batı Washington Bulvarı ile Güney La Brea Caddesi'nin kesiştiği kavşakta çok feci bir kazaya karıştı. Kaza gece saat 02.41'de gerçekleşti," dedi Hunter. "Brandon'ın sürüş deneyimi fazla olmasa da kaza onun hatası değildi. Üç farklı tanığın ifadesinin yanı sıra Los Angeles Trafik Şubesi'nin elinde kavşakta kırmızı ışık ihlal tespiti yapan kameradan alınan fotoğraflı kanıtlar da vardı. Diğer sürücü kırmızı ışıkta geçmişti."

Hunter kumandaya tekrar bastı. Brandon Fisher'ın fotoğrafının yerini üç sıra halinde ikişer ikişer yerleştirilmiş altı fotoğraf aldı. Fotoğraflarda tasvir edilen olayda, koyu mavi bir Ford Mustang'in kırmızı ışıkta geçtiği ve gümüş renkli bir Chevrolet Cruze ile çarpıştığı açıkça görülüyordu. Her fotoğrafın sağ alt köşesinde gösterilen Mustang'in hızı saatte doksan kilometreydi.

"Çarpışmanın etkisiyle Brandon'ın arabası yirmi beş metre öteye, Batı Washington Bulvarı'na savruldu," dedi Hunter. "Araçta

yanında başka kimse yoktu. Brandon'ın sol kolu ile iki bacağı kırıldı, yüzünde ve vücudunda ciddi kesikler oluştu, birkaç kaburgası kırılıp kaburgalardan biri sol ciğerini deldi."

Hunter kumandaya bir kez daha tıklayınca Brandon Fisher'ın yeni bir fotoğrafı tüm ekranı kapladı. SWAT ajanlarından mırıltılar ve küfürler yükseldi. Garcia yüzünü buruşturdu. Nefesi kesilen Başkomiser Blake ve Michelle Kelly şaşkınlıktan ellerini ağızlarına götürdüler.

Brandon'ın gözlerine artık bulaşıcı bir hüzün çökmüştü. Bir zamanlar yakışıklı olan yüzü iki büyük ve birkaç küçük yara iziyle ciddi şekilde bozulmuştu. İki yara izinden büyük olanı sol gözünü çok az bir farkla ıskalamıştı fakat küçük burnunu boydan boya keserek acımasızca deforme ettikten sonra iki dudağını da keserek ağzının sol tarafını aşağı eğmiş ve ebedî bir kederli gülümseme oluşturmuştu. Alnının sol üst tarafında, kafa derisinin hemen altından başlayıp sağ kulağına kadar uzanan ikinci büyük yara izi, sağ kaşının üst kısmını keserek göz kapağını kapatmıştı.

"Bu fotoğraf kazadan yaklaşık on iki ay sonra," dedi Hunter, "yara izleri büyük ölçüde iyileştiğinde çekildi. Ayrıca Brandon kazanın izlerini silmek için iki estetik ameliyat geçirmişti fakat olabileceğinin en iyi hali buydu. Doktorlar ve daha fazla ameliyat onun için çok az şey yapabilirdi."

"Zavallı çocuk," diye fısıldadı Michelle.

"Böylesine ciddi, hayat değiştiren bir yüz deformasyonuyla çoğu insanın başa çıkmakta *zorlanacağını* söylememe gerek yoktur sanırım," dedi Hunter. "Ne kadar zaman geçerse geçsin ya da ne kadar destek alırlarsa alsınlar." Nefes almak için durakladı. "Dediğim gibi, Brandon zaten utangaç ve içine kapanık bir çocuktu. Kazanın onu bir depresyonun karanlık çukuruna sürüklemesi şaşırtıcı değil. Artık ne futbol oynayabiliyor ne başka bir sporla uğraşabiliyordu. Kırıkları düzgün bir şekilde iyileşmesine rağmen bacakları ve sol kolu eskisi kadar hızlı veya güçlü değildi

ve delindikten sonra sol ciğeri düşük kapasiteyle çalışıyordu. İlk başta birkaç arkadaşı destek olmaya çalıştı ama çocuk işte, yavaş yavaş kendini onlardan uzaklaştırdı. Çok geçmeden arkasından dedikodular, şakalar ve lakap takmalar başladı. Ama böyle şeyler asla çok uzun süre 'arkanda' kalmaz. O da duydu. Kız arkadaşı da ilişkilerini bitirdi ve dünyası yerle bir oldu."

"Psikolojik yardım almamış mı?" dedi Başkomiser Blake.

"Almış. Mümkün olan en kısa zamanda," dedi Hunter başını sallayıp yarı omuz silkerek. "Haftada üç tane birer saatlik seans, hepsi bu."

"Yani," diye kıkırdadı SWAT ajanlarından biri. "Bunun ne kadar faydası olur ki?"

"Faydası olsa bile," diye ekledi bir diğeri, "haftada sadece üç seansla ne kadar sürer sence?"

"Çok uzun," dedi Hunter.

Mırıldanmalar tekrar başladı.

Hunter kumandanın düğmesine bastı. Bu kez ekranı kaplayan görüntü Los Angeles şehir merkezindeki bir köprünün görüntüsüydü.

"Yirmi dokuz ay önce, bir salı gecesi," diye devam etti Hunter ve oda tekrar sessizleşti, "Brandon annesiyle babasına iyi geceler öpücüğü verip odasına gitti ama yatmadı. Ev sessizleşene kadar bekleyip odasının penceresinden çıktı, Boyle Heights'ta yaşadığı yerden sadece birkaç blok ötede, Los Angeles şehir merkezindeki 6. Cadde Köprüsü'ne gitti."

Bilgilendirme odası tamamen sessizdi. Herkesin gözü Hunter'ın üzerindeydi.

"Brandon haftalardır, belki de aylardır bu işe kafa yoruyordu," dedi Hunter. "Zaman çizelgeleri de dâhil olmak üzere her şeyi planladı. Doğru zaman geldiğinde köprüden atladı."

Başkomiser Blake ve Michelle Kelly sandalyelerinde huzursuzca kıpırdandılar.

"Hepinizin bildiği gibi, 6. Cadde Köprüsü sadece Los Angeles Nehri'nin değil, aynı zamanda birkaç tren yolunun da üzerinden geçişi sağlıyor. Brandon nehir yerine rayları seçti." Hunter duraklayıp boğazını temizledi. "Daha önce de dediğim gibi, Brandon trenin sefer saatleri de dâhil olmak üzere her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamış gibiydi. Atlayışını mükemmel şekilde zamanladı. Ayakları raylara değdikten birkaç saniye sonra karşıdan gelen bir yük treni tam hız ona çarptı. Vücudu neredeyse paramparça oldu."

Hunter düğmeye yeniden bastı, ekranda tren raylarının 6. Cadde Köprüsü'nün altından ve hemen yanından geçen bir bölümü belirdi. İnsan bacağına benzeyen bir şeyin yanına bir adli tıp kanıt işareti yerleştirilmişti.

"Vücudunun parçaları elli metrekarelik bir alana dağıldı," diye ekledi Hunter.

Yine huzursuz kıpırdanmalar oldu. Bu kez ses bilgilendirme odasındaki herkesten gelmişti.

Hunter henüz bitirmemişti. "Brandon köprüden atlamadan önce, insanların çoğunun hayatta yaptığımız her şeyin en nihayetinde bize bağlı olduğu gibi aptalca bir yanılgıya inandığını söyledi. İstesek de istemesek de *her zaman* bir *seçeneğimiz* olduğuna." Hunter durakladı, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ardından Brandon, 'Peki ya diğer insanların yaptığı ve sonunda onların değil de senin hayatını tamamen değiştiren seçimler? O zaman bizim seçimimiz nerede?' dedi."

"Dur biraz," dedi SWAT ajanlarından biri, öğretmeninden konuşmak için izin istercesine el kaldırarak. "Çocuğun köprüde ne dediğini nereden biliyorsun?"

Hunter derin bir nefes aldıktan sonra odaya dönüp baktı. "Çünkü oradaydım."

Doksan Yedi

Yirmi dokuz ay önce
Whittier Bulvarı,
6. Cadde Köprüsü'ne yaklaşık yirmi saniye uzaklıkta
Saat 01.19

Hunter bir uykusuz geceye daha karşı koymaktan vazgeçmişti. Daha önce pek çok kez yaptığı ve yine sayısız kez yapacağından emin olduğu gibi, evde oturup boya isteyen donuk ve soluk duvarlarına bakmak yerine arabayla gezintiye çıkmaya karar vermişti. Bir kez daha, belli bir yere gitmeden, belli bir şey aramadan, amaçsızca dolaştı. Arabayı sürerken camın önünden şehir akıp gidiyordu. Kafası rahat, sokakların ve dönemeçlerin ona rehberlik etmesine izin verdi.

Sebepsiz yere ya da belki de birkaç gün önce aynı şeyi yapıp Venice Plajı'na gitmeye karar verdiği için bu gece Los Angeles şehir merkezinde dolaşmayı seçmişti.

Finans bölgesi ve şehir uykudayken Los Angeles'ın merkezindeki sokaklar rahatsız edici derecede sessiz, çoğu insanın alışkın olduğu şeylere çok yabancı görünüyordu.

Hunter henüz Boyle Heights'tan geçmiş, El Camino Real'den sağa dönmüş ve Whittier Bulvarı'na bağlanarak 6. Cadde Köprüsü'ne doğru ilerliyordu ki arabasındaki polis telsizi yüksek sesle cızırdadı.

"6. Cadde Köprüsü yakınlarındaki tüm şehir merkezi birimlerinin dikkatine. Az önce köprüde olası bir intihar girişimiyle ilgili bir 911 çağrısı aldık. Şahıs on sekiz yaşlarında görünüyor. Arayan kişiye göre, çocuk atlayacak gibiymiş. Acil müdahaleye ihtiyacımız var. Yeterince yakın olan var mı?"

Hunter merkezden gelen çağrıyı dinlerken gözlerini diktiği gösterge panelinden başını kaldırdı. Gördüğü ilk şey, on beş saniyeden daha az bir mesafede, tam karşıda uzanan köprüyü işaret eden büyük yeşil tabela oldu. Birçok kişi buraya 6. Cadde Köprüsü dese de resmî adı ve şehirdeki tüm trafik işaretlerinde gösterilen adı Altıncı Cadde Viyadüğü'ydü.

Hunter hemen telsize uzandı.

"Merkez, ben LAPD Cinayet Özel Büro'dan Dedektif Robert Hunter. Köprüye çok yakınım, doğu tarafından yaklaşıyorum, Whittier Bulvarı'ndan geliyorum. On saniye içinde orada olurum. Şahıs hakkında herhangi bir bilgi var mı?"

"Konum, köprüye yakınlık ve tahmini varış süresi anlaşıldı, Dedektif Hunter ancak şahısla ilgili elimizde bilgi yok. Arayan kişi yoldan geçen ve şahsı köprünün kenarında gören biriymiş. Bu noktada verebileceğim başka bilgi yok. Üzgünüm."

"Anlaşıldı," dedi Hunter. "Şu anda köprüye geliyorum ve şahsı görüyorum. Kuzeye bakan kenarda, viyadüğün batı ucunda. Tekrar ediyorum, şahıs kuzeye bakan kenarda, Altıncı Cadde Viyadüğü'nün batı ucunda. En kısa zamanda itfaiye ve psikolog desteği gönderin."

"Destek ve tıbbi yardım için 10-4, dedektif. İyi şanslar."

Hunter hızını düşürüp arabasını köprünün ortasında durdurdu, batı yönündeki tüm trafiği engelledi. Bunların hiçbirini aceleyle yapmadı. Lastikleri gıcırdatmadı, kapıyı çarpmadı, zaten son derece gergin olan durumu daha da kötüleştirebilecek gürültü ya da ani hareket yapmadı. Gösterge panelindeki saat 01.21'di.

Hunter'ın merkeze tarif ettiği gibi, şahıs viyadüğün batı ucunda, kuzeye bakan kenarda duruyordu. Sırtı Hunter'a dönüktü fakat aşağıya, atlarsa kendisini neyin beklediğine bakmak yerine sanki bir şey bekliyormuş ya da fikrini değiştirmeyi düşünüyormuş gibi ileriye, uzaklara bakıyordu. Bu iyiye işaretti.

Hunter hızla ama sessizce ilerledi, atlayan kişi onu fark etmeden önce mümkün olduğunca yaklaşmaya çalıştı. Dört metre yakınına gelmişti ki çocuk uzaktaki karanlıkta hiçlikle göz temasını kesip arkasına döndü.

Hunter hareket etmeyi bıraktı, göz teması kurmaya çalışarak çocuğa baktı ve çocuk da ona bakınca Hunter kısa bir an için olduğu yerde dondu kaldı. Tam o anda Hunter genç adam hakkında bilgisi olmamasına lanet etti. Çocuğun kim olduğunu ya da onu o köprüde hayatına son vermeye iten olası nedenler hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bilse bu onu gördüklerine daha iyi hazırlayabilirdi.

Sonra Hunter *kendine* lanet etti çünkü şahıs hakkında bilgisi olsun ya da olmasın, bir LAPD Cinayet Özel Büro dedektifi, özellikle de Suçlu Davranışı Analizi ve Biyopsikoloji alanında doktora yapmış biri her şeye hazırlıklı olmalıydı. Ne kadar sarsıcı olursa olsun, beklenmeyeni beklemeye hazır olmalıydı.

O bir anlık tereddüt sırasında Hunter yüzünün, gözlerinin, tavrının, ifadesinin, herhangi bir şeyin ne kadar şaşırdığını ele vermesinden korkuyordu. Eğer böyle bir şey olursa çocuğu ikna etme şansının çoktan suya düşmüş olacağını biliyordu.

Hunter'ın şaşkınlığı, çocuk nihayet dönüp baktığında, cam kırıkları tarafından çizilmiş gibi görünen yüzünün ağır yara izleriyle tamamen deforme olduğunu görmesinden kaynaklanıyordu. Bu öyle bir deformasyondu ki nereye gitse acıyan, şaşkın ve hatta iğrenmiş bakışlarla karşılaşacaktı. Bu öyle bir deformasyondu ki zorbalara ona karşı kullanabilecekleri bir istismar ve hakaret aracı sunuyordu. Herkesin görebileceğinden çok daha derin izler

bırakacak bir deformasyondu bu... Kişinin kendisine saygısını yok edip onu derin bir depresyona sürükleyebilecek psikolojik yaralar açacaktı. Bu öyle bir deformasyondu ki bırakın bir gencin hayatını, herhangi birinin hayatını bile çekilmez hale getirebilirdi.

Hunter herhangi bir şaşkınlık gösterdiyse de çocuk bunu fark etmemiş gibiydi.

"Merhaba," dedi Hunter. Sesi sakin ve sıcaktı ama yeterince yüksekti.

Cevap gelmedi.

Hunter biraz bekledi. "Biraz daha yaklaşabilir miyim? Daha rahat konuşuruz."

"Yaklaşmasanız daha iyi." Çocuğun ağzının sol tarafı neredeyse kıpırdamamıştı. Hunter, çocuğun dudaklarından geçtiğini görebildiği büyük yara izine neden olan kesiğin sinirleri ve kasları keserek ağzının bir kısmını, hatta belki de yüzünün bir kısmını felç ettiğini tahmin etti. Çocuğun sesi ise tam tersine güçlü ve kararlıydı.

"Sorun değil," dedi Hunter ellerini "sorun yok" dercesine kaldırarak. "Burada kalacağım." Kısa bir duraklama. "Adım Robert."

Çocuk hiçbir şey söylemedi.

"Seninkini sorabilir miyim?"

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından çocuk cevap verdi. "Brandon." Bir an tereddüt etti. "Ama bana *ucube*, *çirkin surat*, *yaralı yüz* de diyebilirsin. Ya da kendin bir tane uydurabilirsin. Herkes uyduruyor zaten."

Hunter kalbini rahatsız edici bir hüznün kapladığını hissetti. Başını hafifçe yana eğerek neşeli görünmeye çalıştı. "Pek çok insan bana da aptal, embesil ya da salak diyor ki bu benim favorim. İstersen bunlardan birini de kullanabilirsin."

Brandon cevap vermedi. Gülümsemedi. Uzaktaki karanlığa bakmakla yetindi.

Hunter bir adım yaklaştı. "Brandon," diye seslendi. "Bak, ben de tam pizza almaya gidiyordum. Benimle gelmeye ne dersin? Ben ısmarlıyorum. İstersen konuşabiliriz, bana şu anda aklından neler geçtiğini anlatırsın. *Çok iyi* bir dinleyiciyimdir. Hatta dünya dinleme şampiyonası falan yapılsa kesin kazanırdım."

Brandon ona bakınca Hunter ilk defa genç adamın gözlerini net bir şekilde gördü.

Hunter, ABD'deki tüm intihar girişimlerinin yaklaşık yüzde yetmiş beşinin en basit eylemlerle –dinlemek ve arkadaş olmakla– önlenebileceğini biliyordu. İntihar girişimlerinin çoğunun aslında bir yardım çağrısı olduğu iddia ediliyordu. Gerçekte bu insanlar intihar etmek istemiyorlardı ancak hayatlarının o belirli anında büyük bir duygusal ve psikolojik acı çekiyorlardı. Kendilerini reddedilmiş, yanlış anlaşılmış, ihmal edilmiş, depresyonda, yalnız, istismara uğramış, unutulmuş, korkmuş ya da hiçbiri iyi olmayan çok güçlü duyguların birleşimi içinde hissediyor olabilirlerdi. İçlerinde hissettikleri boşluk çok büyümüş ve başka alternatifleri, başka çıkış yolları olmadığına inandıkları bir noktaya ulaşmış olabilirdi. Ne yazık ki bu genellikle karanlık düşünceleriyle çok uzun süre yalnız kaldıkları için oluyordu. Konuşacak kimseleri olmuyor ve konuştuklarında kimse onları dinlemiyordu. Bu da kendilerini önemsiz, umursanmayan, takdir edilmeyen ve değersiz hissetmelerine neden oluyordu. Çoğu zaman birilerinin onlara yardım etmesini gerçekten istiyorlardı fakat bunu nasıl yapacaklarını bilmiyorlardı. Yine de yardım teklif edilse buna dört elle sarılırlardı. Sadece yanlarında olacak, onlara önemli olduklarını gösterecek birine ihtiyaçları vardı.

Hunter, Brandon'la göz göze geldiğinde yüreği burkuldu. Çocuğun gözlerinde bunların hiçbirini göremedi. Gördüğü şey aşırı üzüntü ve mutlak bir kararlılıktı. Brandon artık yardım istemiyordu. Bu safhayı çoktan geçmişti. Kararını vermişti ve

hiçbir şey ya da hiç kimse fikrini değiştiremezdi. Gözlerinin içinde yanan tek bir şey vardı ve Hunter o anda Tanrı'nın bile onu vazgeçiremeyeceğini hissetti.

Artık lafı dolandırmanın anlamı yoktu.

"Brandon, beni dinle." Hunter ona doğru çekingen bir adım daha attı. "Bunu yapmak istemiyorsun. Bunun tek çıkış yolu olduğuna inanmana neden olan her neyse onun daha iyi bir çözümü var, seni temin ederim. İnan bana, ben de o yollardan geçtim. Ben de şu anda yaşadığın durumu yaşadım... hem de çok defa. Seninle konuşmam için bana bir şans ver. Sana bundan daha iyi seçenekler olduğunu göstermem için bana bir şans ver."

"Seçenek mi?"

Eğer Brandon'ın gözleri lazer ışını olsaydı Hunter çoktan ölmüş olurdu.

Hunter başını salladı ve sonra ömrünün sonuna dek pişman olacağı o sözleri söyledi.

"Her zaman bir seçeneğimiz vardır ve şu anda yanlış bir seçim yapmak istemezsin. Bu konuda bana güven."

Brandon uzaktaki karanlığa tekrar baktı. Ama bu kez karanlık değildi. İki far belirmiş, hızla onlara doğru geliyordu. Brandon'ın tavrı hafifçe değişti, onu endişelendiren bir şeyden kurtulmuştu.

Hunter'ın gözleri bir an için farları kontrol etti ve sonra Brandon'ın neyi beklediğini anladı. Karşıdan gelen trenin saat 01.21 civarında viyadüğün altından geçmesi gerekiyordu. Fakat geç kalan sürücünün neden olduğu kısa bir gecikmeden dolayı tren şu anda, 01.23'te köprüye ulaşmış olacaktı. *0123.*

Hunter gerildi.

Brandon kıkırdadı. "İnsanlar her zaman başkalarına herkesin bir seçeneği olduğu saçmalığını yutturmaya çalışıyorlar." Aptalca, çocuksu bir ses tonu takındı. "*Hayatlarımızın kontrolü bizdedir çünkü ne olursa olsun her zaman bir seçeneğimiz vardır.*"

"Eh," dedi Hunter. "Şu anda o seçeneğe sahipsin." Farlara tekrar baktı. Köprüye varmak üzereydiler. "Lütfen, Brandon, yanlış bir seçim yapma. Oradan in ve bu konuyu konuşalım. Daha iyi bir çözüm olduğuna yemin ederim."

"Gerçekten mi?" Brandon'ın sesi şimdi kızgın geliyordu. "Hep bir seçeneğimiz vardır, öyle mi? Peki ya diğer insanların yaptığı ve sonunda onların değil de senin hayatını tamamen değiştiren seçimlere ne demeli? O zaman bizim seçimimiz nerede?" Brandon durakladı, gözlerine yaşlar dolarken yutkundu. "Kırmızı ışıkta geçmeyi ben seçmedim, o seçti. O gece sarhoş olup kafayı bulmayı ben seçmedim, o seçti. Olabilecekleri umursamamayı ben seçmedim, o seçti. Manyak gibi hız yapmayı ben seçmedim, o seçti." Brandon gözyaşlarını sildi. "Onun seçimleri benim tüm hayatımı değiştirdi. Olduğum kişiyi değiştirdiler. Başarabileceğimi bildiğim şeyleri artık fiziksel olarak yapamıyorum. Onun seçimleri yüzünden hayatımın geri kalanında dünyayla... bu şekilde yüzleşmek zorundayım." Son dört kelimeyi elini yüzüne götürerek vurguladı.

Tren köprüye ulaşmıştı.

"Onun seçimleri..." Brandon bu kez sesinde hiçbir duygu olmadan konuştu, "benim seçimlerimi etkiledi."

Zaman dolmuştu.

Brandon'ın ayakları beton çıkıntıdan ayrılarak hiçliğin üzerine adım attı.

"HAYIR," diye bağırdı Hunter. Öne doğru atılıp uzanarak çocuğu tutmaya çalıştı. Yer çekimi görevini yerine getirerek genç adamın bedenini gittikçe daha hızlı bir şekilde metrelerce aşağıdaki tren raylarına doğru sürüklerken parmakları Brandon'ın sol omzuna değdi. Hunter parmaklarını hızla ve var gücüyle kapattı fakat Brandon'ın gömleğindeki kumaşın küçük bir parçasını tutabildi sadece.

Brandon'ın bedeni Hunter'ın elinden kurtuldu ve bir kaya gibi yere çakıldı.

Hunter'ın duyduğu bir sonraki ses, Brandon'ın bedeninin karşıdan gelen trene çarparak parçalanmasıydı.

Makinist vagonunun önünde yer alan tren numarası 678'di.

Doksan Sekiz

Bilgilendirme odası Hunter'ın anlattıkları boyunca tamamen sessizdi ve bu şaşkın sessizlik birkaç saniye daha devam etti. Bütün parçalar yerine oturmaya başlamıştı. ACV, 678, 0123.

"Bana bundan bahsettiğini hatırlıyorum," dedi Garcia sonunda, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

Başkomiser Blake başını salladı. O da hatırlıyordu.

"Yani tüm bunların başlangıcında sana gelen telefon..." dedi başkomiser, "... sandığımız gibi şans eseri ya da senin şöhretin yüzünden değilmiş."

"Evet," dedi Hunter. "Köprüde olduğum içinmiş. Yeterince hızlı hareket edemediğim içinmiş. Ve Brandon'ı atlamaktan vazgeçiremediğim içinmiş."

"İyi ama üç kurbanımızın bu olaydaki yeri nedir?" dedi Garcia.

Hunter başını sallayıp kumandanın düğmesine bastı. Projeksiyon ekranındaki görüntünün yerini düşük kaliteli üç fotoğraf aldı. Fotoğrafların o meşum gecedeki Altıncı Cadde Viyadüğü'nü gösterdiğine şüphe yoktu. Fotoğraflar biraz bulanık ve grenliydi fakat üçünde de yüzü gölgelerle gizlenmiş olsa da Brandon Fisher'ın köprünün batı ucundaki beton çıkıntıda durduğu açıkça görülebiliyordu. İkinci ve üçüncü fotoğraflarda Hunter kolayca ayırt edilebiliyordu. O da köprüdeydi, sokak lambasının sarımsı ışığıyla yıkanan Brandon'dan sadece birkaç adım ötede duruyordu. Davranışları gerginlik belirtileri gösteriyordu.

"Bu fotoğraflar o gece oradan geçerken 911'i arayan kişi tarafından cep telefonu kamerasıyla çekilmiş," dedi Hunter. "Hepimizin bildiği gibi, merkezden yapılan genel polis telsizi aramaları genellikle haber peşindeki suç muhabirleri tarafından takip edilir. *LA Times*'ın suç masası da o gece haber peşindeydi. Yoldan geçen kişi ikna mı edildi yoksa kendi isteğiyle mi sattı bilmiyorum ama köprüde çektiği fotoğraflar olay yerine gelen *LA Times* suç muhabirinin eline geçmiş."

Hunter duraklayıp kumandanın düğmesine tekrar bastı. Ekranı yeni bir vesikalık fotoğraf kapladı: Hunter, Garcia, Başkomiser Blake ve Michelle Kelly için artık çok tanıdık olan bir fotoğraf.

"Aramayı yapan ve oradan geçerken fotoğrafları çeken kişinin adı," dedi Hunter fotoğrafa bakarak, "Kevin Lee Parker. İlk kurbanımız."

Garcia yanaklarına hava doldurup yavaşça üfledi. "Dur tahmin edeyim. Katilin ikinci kurbanı Christina Stevenson haberi yapmak için gelen *LA Times* muhabiriydi."

"Ta kendisi," dedi Hunter. "O sıralar suç masasındaymış. O gece Kevin Lee Parker'ın çektiği üç fotoğrafı kullanmakla kalmamış, bu fotoğrafı da makalesine eklemiş, muhtemelen 'sarsıcı' etki yaratmak amacıyla."

Hunter kumandaya tekrar tıkladı.

Hunter'ın birkaç dakika önce onlara gösterdiği Brandon Fisher'ın yaralı yüzünün kazadan yaklaşık on iki ay sonra çekilmiş yakın plan fotoğrafı ekrana geldi.

"Kahretsin!" dedi Michelle. "Çocuğun yüzünü ve onunla birlikte tüm iç mücadelesini *herkese* ifşa etmiş."

Hunter başını salladı. "Christina'nın makalesi Brandon'ın yaralarının herkes tarafından bilinmesine sebep oldu. Artık herkes acınası, şoke olmuş ya da iğrenmiş ifadeler takınabilirdi. Herkes köprüden atlayan 'deforme' çocuk hakkında ileri geri yorumlar, şakalar yapabilirdi." I-Hunter biraz soluklanıp bir yudum su içti.

"Belki de Christina, Brandon'ın intiharından bir gün sonra çıkan makaleyi yetiştirmek için acele ettiğinden, hikâyeyi düzgün bir şekilde araştırmadığını söylemek yanlış olmaz."

Projeksiyon ekranını yeni bir fotoğraf kapladı: Christina Stevenson'ın makalesi.

"Bunu dün gece geç saatlerde *LA Times*'taki editörü gönderdi," dedi Hunter.

"Yok artık," dedi Başkomiser Blake makalenin başlığını sesli okuyarak. "*İçindeki Şeytan*."

"Katilin Christina Stevenson'ın yatak odasındaki cam kapının üzerinde bıraktığı mesaj," diye hatırlattı Hunter herkese, "Christina'nın yazdığı makalenin başlığıymış. Yazıda zorbalığa uğramış, reddedilmiş, dışlanmış ve sorunlu Brandon Fisher'ın *içindeki şeytanla* baş edemediği anlatılıyor. Yaralarının şeytanıyla. Brandon'ın akıl sağlığını yavaş yavaş ele geçiren ve sonunda onu intihara sürükleyen bir şeytanla." Hunter bir an durakladı. "Christina ayrıca..." konuşurken gösterdi, "... 'bir gencin *daha* intiharı' gibi kelimeler kullanmış ki bu önemsizliği, önemsiz bir şeyi, kimsenin gerçekten umursamayacağı kadar sık olan bir şeyi ima ediyor. Ayrıca 'Gecenin huzurunu bozdu,' demiş, bu da Brandon'ın ölümünün Los Angeles şehrinin yankesiciler ya da gaspçılar gibi sırtında kambur olan basit bir yükten başka bir şey olmadığını ima ediyor."

"Ne yazık ki," diye ekledi Hunter, "Christina'nın kötü kelime seçimi o gece olanları önemsizleştirmiş. Okunduktan birkaç saniye sonra unutulacak üzücü bir hikâye daha."

Yorum yapılmayınca Hunter devam etti.

"Bir de bu var."

Kumandaya bir kez daha tıklayınca ekrandaki görüntüler tekrar değişti fakat bu kez durağan değillerdi. Fotoğraf değillerdi. Bir videoya aitlerdi.

Herkesin yüzünde aynı hayret dolu ifade vardı.

Videoda Brandon'ın hayatının son on beş saniyesi görülüyordu. Güneye bakan çıkıntıda duruyordu. Hunter ondan birkaç adım ötede, sırtı kameraya dönük duruyordu. Brandon, Hunter'a kameranın mikrofonunun algılayamadığı bir şeyler söylüyordu. Duyulan tek şey yaklaşan trenin gürültüsüydü. Derken her şey çok hızlı oldu. Brandon hızla döndü fakat tam olarak atlamadı. Bir odaya girer ya da evden çıkar gibi boşluğa adımını attı sadece. Gerisini yer çekimi halletti. Tam o anda Hunter yerinden fırladı, öne doğru hareketlenerek Brandon'a doğru atıldı, uçuş halindeki Süperman gibi gerindi. Sonra hızla aşağıya kayan kamera, trenin köprünün altından hızla geçerken çocuğun küçük bedenine tüm gücüyle çarptığı anı yakaladı.

Odada küfürler ve kaygılı mırıltılar havada uçuştu. Hunter, SWAT amiri de dâhil olmak üzere odadaki herkesin irkildiğini gördü.

Hunter görüntüleri durdurdu.

"Bu görüntüler, ben trafiği kapattıktan birkaç saniye sonra köprüye gelen bir sonraki aracın sürücüsü tarafından çekilmiş. Tesadüfen yanında bir video kamera varmış. Bu kişinin adı da..."

Kumandaya tıkladı.

Ekranda bir fotoğraf daha belirdi. Hunter ve Garcia'nın ofislerindeki fotoğraf panosunda asılı olanın aynısıydı.

"Ethan Walsh," dedi Hunter. "Katilin üçüncü kurbanı."

Birkaç saniyelik şaşkın bir sessizlik oldu.

"Bu da katilin Ethan Walsh'un ölümünden hemen sonra parkın çöp kutusuna bizim için neden bir video kamera bıraktığını açıklıyor," dedi Garcia. "Çünkü Ethan o gece Brandon'ın intiharını kamerayla kaydetmişti."

"Kesinlikle," dedi Hunter. "Bay Walsh o sırada ciddi maddi sorunlar yaşıyordu. Varını yoğunu şirketine yatırmış ve elinde hiçbir şey kalmamıştı. Sanırım Ethan Walsh belki biraz para kazanmak için bir fırsat gördü çünkü görüntüleri *LA Times*'tan

Christina Stevenson'a sattı ve bu yüzden Christina'nın telefon rehberinde numarası vardı. Ama görüntüleri sattığı tek kişi o değildi. Bay Walsh görüntüleri *60 Dakikada Bir Gizem* adlı kablolu TV programına da sattı. Muhtemelen başka kanalları da denemiştir ama hiçbir büyük kanal bunu satın almamıştır çünkü ulusal televizyonda bir gencin intihar videosu gösterilmezdi. Öte yandan kablolu TV kanalının umurunda bile değildi ve görüntüleri birkaç gün sonra *Gençlerin İntiharı* adlı programın bir parçası olarak kullandı. Söz konusu kablolu TV kanalı sadece *Kaliforniya*'ya yayın yapıyormuş. Yani bu eyaletin dışındaki hiç kimse izleyememiş."

Hunter kürsüye geri döndü.

"Sorun şu ki bir intiharın doğurduğu trajedi asla orada bitmez," dedi Hunter. "Aile ve yakınlar sadece sevdikleri birinin kaybıyla değil, kaçınılmaz depresyon ve psikolojik suçluluk duygusuyla da baş etmek zorunda kalırlar. *Nasıl oldu da bunu öngöremedik? Daha fazlasını yapabilir miydik?* Ama onları içten içe kemiren asıl şey, onu kurtarmak için gereken tek şeyin ona kulak vermek, belki birkaç rahatlatıcı söz söylemek ve yalnız olmadığına, önemsendiğine, sevildiğine dair bir güvence vermek olduğunu bilmeleridir."

Kimse tek kelime etmedi.

"Ancak günümüz teknolojisi ve internet sayesinde bu suçluluk duygusu ve acı katlanarak artabilir," diye ekledi Hunter. "Açıklayamadığım bir nedenden ötürü Ethan Walsh videosunu *LA Times*'tan Christina Stevenson'a ve kablolu TV kanalına satmakla yetinmemiş. DarkXX1000 adlı rumuzu kullanarak görüntüleri *bucilgindunya.com* diye özel bir şok video sitesine yüklemiş. O andan itibaren video herkese açık hale gelmiş ve bir ailenin yaşayabileceği en büyük acı, milyonlarca insanın izleyip gülebileceği, ağzına sakız edebileceği, yorum yapabileceği ve eleştirebileceği bir video kesiti, bir eğlence malzemesi olmuş. İnsanlar da oldukça acımasız davranmışlar."

Hunter internet sitesine gönderilen sayfalarca yorumu gösteren birkaç slaytlık ekran çıktısına hızlıca tıkladı. Birkaç tanesi destek mesajları içeriyordu fakat çoğu son derece saldırgandı.

"Peki biz tam olarak kimin peşindeyiz?" diye sordu SWAT komutanı.

"Ben de tam ona geliyordum," dedi Hunter.

Hunter kumandaya bir kez daha tıkladı.

Doksan Dokuz

Ekranı kaplayan yeni fotoğraf muhtemelen kırklı yaşlarında ama en az on yaş daha yaşlı gösteren bir kadına aitti. Düz kumral saçlı, süt beyazı tenliydi. Ona hafiften kadavra görüntüsü veren çukura kaçmış gözleri dışında aslında fena görünmüyordu.

"Brandon Fisher geniş bir aileden gelmiyordu," dedi Hunter. "Hatta Graham ve Margaret Fisher'ın tek çocuğuydu. Annesi..." ekrandaki fotoğrafı gösterdi, "... Brandon'ı doğurduktan sadece birkaç ay sonra multipl skleroz hastalığına yakalanan narin bir kadındı. Oğlunun ölümü onu çok sarsmış. Brandon'ın intihar görüntülerinin yer aldığı şok video sitesi ve internette yapılan korkunç yorumlar onu daha da derinden etkilemiş. Oğlunun yaşadığı tüm acılar ve zorluklar artık tüm dünyaya açık hale gelmişti ve internet bağlantısı olan herkes tarafından rahatlıkla yargılanabilecekti. Uyuyamaz olmuş, yemeden içmeden kesilmiş. Çok geçmeden anoreksiya nervoza olmuş ve diğer ilaçların yanı sıra sakinleştirici ilaçlara da hızla bağımlı hale gelmiş. Evden çıkmıyormuş, daha sonra majör depresyon ve şiddetli anksiyete bozukluğu teşhisi konmuş; bunların hepsi de oğlunun intiharı ve bazı insanların onun ölümünden sonra bile tacize devam etmelerinden kaynaklanıyormuş."

Hunter kürsünün önüne geçtikten sonra devam etti.

"Zaten hassas olan sağlığı, uzun süreli hastalığına bağlı olarak, tahmin edilenden daha hızlı kötüleşmiş. Brandon'ın intiharın-

dan yaklaşık on ay sonra, çok az yediği için serumla beslenmeye başlamak zorunda kalmış. On iki ay önce vefat etmiş."

Odada sessizlik hâkimdi.

"Bu da bizi Brandon'ın babası Graham Fisher'a getiriyor," dedi Hunter. "Oğlunun intiharı sırasında Bay Fisher UCLA'de profesörmüş. Üniversitenin bilgisayar bilimleri bölümünün bünyesinde ileri düzey programlama dersleri veriyormuş. Harvard Üniversitesi'nden Mühendislik ve Bilgisayar Bilimleri alanında doktorası varmış. Birçok uzmanlık alanından biri de internet güvenliğiymiş. Geçmişte ABD hükümeti için danışmanlık bile yapmış.

"Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Bay Fisher da oğlunun intiharından oldukça kötü etkilenmiş; karısının beden ve akıl sağlığı çok hızlı bir şekilde kötüleşince işini bırakmaktan başka çaresi kalmamış. Daha sonra tüm zamanını ve enerjisini karısıyla ilgilenmeye adamış. Ondan başka kimsesi yokmuş. Brandon'ın intiharından sonra onun ölümünü kaldıramamış. Tahminime göre Margaret Fisher'ın ölümünden sonra Graham kendini yalnız, incinmiş ve çok çok öfkeli hissetti. Bu ruh halindeki biri onun gibi bir zekâya ve yeterli zamana sahipse her şeyi yapabilir."

Sessiz mırıldanmalar oldu.

"Oğlunun ölümüne sebep oldukları için değil de bunu alay konusu yaptıkları için *suçlu* olduğunu düşündüğü insanların bir listesini yaptı," dedi Hunter. "Brandon'ın en mahrem psikolojik ve duygusal acısını herkese gösterdikleri için. Onun ve karısının kişisel kaybını anlamsız bir şova... bir halk eğlencesine dönüştürdükleri için. Ve kesinlikle Margaret'ın sağlığının hızla bozulmasına yol açtıkları için." Hunter soluklanmak için durdu. "Kişileri belirledikten sonra –ki eminim bunu yapmak biraz zaman almıştır– işkence ve cinayet aletlerini tasarlamak ve geliştirmekle meşgul oldu, ardından da ölüm listesindeki her ismi tek tek ara-

maya başladı. Sorun şu ki bu listede kaç isim olduğunu bilmemiz olanaksız. Hepimizin bildiği gibi, üç kişi çoktan öldü."

"Elimizde fotoğrafı var mı?" diye sordu SWAT komutanı.

Hunter başıyla onaylayıp düğmeye bastı.

Şimdi ekranda görünen fotoğraf ellili yaşlarının başında çekici bir adama aitti. Sağlıklı yüzü hem güvenilirlik hem de kendine güven telkin ediyordu. Çıkık elmacık kemikleri, geniş alnı ve gamzeli, güçlü bir çenesi vardı. Omuzlarına dökülen açık kahverengi saçları dağınıktı. Güçlü kasları ve geniş omuzlarıyla iri yapılıydı.

"Mümkün değil." Odadaki herkes Garcia'nın ağzından çıkan sözcükleri duydu.

"Sorun mu var, Carlos?"

"Evet," dedi Garcia yavaş yavaş başını sallayarak. "Onu tanıyorum."

Yüz

Adam son işkence ve cinayet aletinin son rötuşlarını yapıyordu. Bu aleti geliştirmek için önceki üç alete kıyasla çok daha fazla zaman harcamış ama emeğinin karşılığını da almıştı. Gerek ustalık gerek kötülük bakımından, bunun tam bir sanat eseri olduğu kanaatindeydi. Düzenek bir kez çalışmaya başladı mı onu kendisi dâhil kimse durduramazdı. Evet, bu alet çok özeldi. Hiç kuşkusuz "o kaltağa" unutamayacağı bir ders verecekti.

"O kaltak," içinde bulunduğu geniş, açık plan odanın en ucunda hâlâ aynı sandalyeye bağlı halde oturuyordu. Ama ona yine sakinleştirici vermek zorunda kalmıştı. Ağlamaları adamı çıldırtıyordu. Ama onun da vakti geliyordu.

Adam içinden gelen bir sesin, *keşke kadın teklifi kabul edip bahçe makasıyla kendi parmaklarını kesseydi*, dediğini itiraf etmek zorundaydı. Eğer bunu yapsaydı kadının gitmesine hakikaten izin verecekti. Ama gerçek şu ki bu dünyada zihinsel ve duygusal olarak yeterince güçlü olan çok az insan olduğunu biliyordu. Yeryüzünde, kendi canını kurtarmak için bile olsa bu tür bir kendini kesme eyleminin altından kalkabilecek yeteneğe sahip çok az insan vardı. Ve "o kaltak" onlardan biri değildi.

Mühim değil, diye düşündü. Onun için hazırladığı şey, parmaklarını kesmekten çok daha iyiydi ve bir başka olağanüstü internet gösterisi ortaya çıkaracaktı, buna emindi. Yüzünde bir sırıtış ifadesi belirdi.

Son vidayı da sıkarak aleti elektrik kaynağına bağladı. Artık test etme zamanı gelmişti.

Adam son iki saattir oturduğu sandalyeden kalktı, çalışma gözlüğünü çıkardı, uzun bir süre baş ve işaret parmağıyla yorgun gözlerini hafifçe ovuşturdu. Rahatlatıcı bir hisli. Bir bardak buzlu çay içtikten sonra yanındaki market poşetine uzanarak o sabah satın aldığı büyük karpuzu aldı.

Marketteki kısa boylu ve tombul kadın ona, baktığı iki karpuzun henüz yeterince olgunlaşmadığını söylediğinde gülümsemişti.

"Bunlar ancak üç gün sonra yenecek duruma gelir," demişti manavcı kadın. "Burada daha iyileri var, bakın. Sulu sulu ve olmuş, bugün yiyebilirsiniz."

Adam başını iki yana sallamıştı. "Bunlar iyi. Ben daha çok boyutlarıyla ilgileniyorum."

Yeni bitirdiği alete yaklaşan adam, karpuzu doğru noktaya yerleştirdikten sonra çalışma masasından uzaktan kumandayı aldı. Birkaç adım geri çekildi, derin bir nefes aldı, kronometresini hazırladı ve sonunda kumandadaki kırmızı düğmeye bastı.

Dişliler dönmeye başlayıp yarattığı korkunç düzenek çalışınca aletten boğuk bir mekanik öğütme sesi geldi.

Adam her parçanın tam da tasarladığı gibi çalışmasını şaşkınlıkla izledi fakat küçük bir sorun vardı. Her şey çok hızlı olmuştu. Karpuz tamı tamına 39.8 saniye dayanmıştı. Tamam, insan vücudu karpuzdan çok daha dirençliydi fakat yine de bunun mümkün olduğunca uzun sürmesini istiyordu. İnternet izleyicisinin bundan zevk almasını, iğrenmesini, dehşete düşmesini, acımasını, öfkelenmesini, şaka ve dedikodu yapmasını ama en çok da "o kaltağın" acı çekmesini istiyordu.

Karpuzun artıklarını temizleyip sonraki kırk beş dakikayı vidaları sıkıp gevşeterek, farklı bağlantıların ve yayların gerginliğini ayarlayarak ve basınçlı parçaların kalibrasyonunu yaparak

geçirdi. Yeterli olduğuna kanaat getirdiğinde market poşetinden ikinci karpuzu alıp aleti tekrar test etti.

Testin sonunda kronometresini durdurup süreye baktığında gülümsedi.

"Mükemmel."

Yüz Bir

Garcia'nın sözleri bir an için hiçbir anlam ifade etmeyecek kadar gerçeküstü gibi geldi.

"Ne?" dedi Hunter ve Başkomiser Blake aynı anda.

"*Onu tanıyorum* mu? O da ne demek?" dedi Michelle.

Garcia'nın gözleri hâlâ odanın ön kısmındaki ekrana yansıtılan Graham Fisher'ın fotoğrafına sabitlenmişti.

"Şu demek..." Kelimeler ağzından güçlükle dökülüyordu, belli ki kafasında bir şeyleri tartıyordu. "Onu daha önce gördüğümü biliyorum ama nerede gördüğümü hatırlayamıyorum."

Hunter tekrar ekrana baktı. "Bu yüzü daha önce gördün mü yani?"

Garcia yavaşça başını salladı. "Gördüğüme eminim."

"Yakın zamanda mı?"

Yine yavaşça başını salladı.

Kısa ve gergin bir tereddüt anı yaşandı.

"Belki de suç mahallerinden birindeydi?" diye öneride bulundu SWAT ajanlarından biri. "Hepimizin bildiği gibi, etrafta her zaman meraklı insanlar dolanır. Bazı katiller olay mahallinde kalıp kalabalığa karışmayı ve polisin çalışmasını izlemeyi sever. Bazıları bu tarz şeylerden zevk alır."

Garcia gözlerini kapatarak hatırlamaya çalıştı. Sırası karışık bir dizi zihinsel imge aklına geldi. Bu imgelerden ilki, katilin

yaptığı özel yayının ardından karısı Anna ve arkadaşı Patricia'ya aitti. Garcia o gün gördüğü tüm yüzleri anımsamaya çalıştı: Anna'nın onları beklediği kafede, yolun karşısında, bir dükkânın penceresinden dışarı bakarken.

Sonuç hüsrandı.

Garcia daha sonra Mission Hills'te, katilin ilk kurbanı Kevin Lee Parker'ın cesedinin bulunduğu ara sokağı zihninde canlandırdı. Ceset şafak sökmeden önce, gizli bir ara sokakta bulunmuştu. O sabah etrafta meraklı kalabalık toplanmamıştı. Cesedi bulan evsiz adam dışında kimse yoktu. Garcia bu görüntüleri de çabucak zihninden kovup devam etti.

Sırada Belediye Parkı ve video kameranın bulunması vardı. O ve Hunter katilin o gün yakınlarda olduğunu biliyordu. Katil, küçük şakasına polisin vereceği tepkiyi izlemek isterdi muhtemelen. Garcia parkın çevresinde gördüğü herkesi hatırlamak için elinden geleni yaptı.

İş çıkış saati... çok fazla insan vardı.

Kendini zorlayarak daha fazla konsantre oldu. Graham Fisher'ın yüzü hatırlayabildikleri arasında yoktu.

İkinci cesedin bulunduğu yere sıra gelmişti: Santa Monica'daki Dewey Caddesi. Christina Stevenson'ın cesedi iki katlı ofis binasının arka tarafındaki küçük otoparkta bir çöp konteynerinin yanına bırakılmıştı. Garcia çevrede dolaşan insanları net bir şekilde hatırlıyordu. Derken o gün gözüne çarpan adamı hatırladı; uzun boylu, zayıftı ve siyah kapüşonlu kazakla lacivert kot giymişti. Garcia adamın yüzünü hayal etmeye çalıştı ve işte o zaman biri hariç tüm anılar zihninden silinip gitti ve sonunda hatırladı.

"Aman Tanrım!" diye fısıldadı gözlerini yeniden açıp irileştirerek. "Doktor."

"Ne?" diye sordu Hunter. "Ne doktoru?"

"Parktaki doktor," dedi Garcia hatırladığı bu şey karşısında nerdeyse tüm vücudu uyuşarak. "Sana bahsetmiştim." Hunter'a söylemişti bunu, sonra dönüp Başkomiser Blake ve Michelle'e baktı. "Anna ve ben birkaç hafta önce, bir pazar sabahı evimizin yakınındaki parkta koşuya çıkmıştık," dedi. "İzin günümdü. Parkta son turumuzu atarken bisikletli bir adam oracıkta kalp krizi geçirdi. Hemen arkamızdaydı. Ne olduğuna bakmak için toplanan bir sürü insan vardı ama yardıma koşan tek kişi bendim. En azından ilk başta. Tam kalp masajına başlamak üzereydim ki kalabalığın arasından başka bir adam çıkageldi. O sabah o da parkta koşuyordu. Biliyorum çünkü onu görmüştüm. Neyse, *doktor* olduğunu söyledi ve sağlık görevlileri gelene kadar durumu tamamen kontrol altına aldı. Kalp masajı yapmasına yardım ettim. Adam şaka ya da numara yapmıyordu. Gerçekten o adamın hayatını *kurtarmaya* çalıştı."

"Ve o adam Graham Fisher mıydı?" dedi başkomiser.

Garcia başını sallayıp ekrandaki fotoğrafa baktı. "Oydu. Buna hiç şüphe yok."

Odaya yeni ve rahatsız edici bir sessizlik çöktü.

"Lanet olsun," dedi Garcia. "Peşine düşmeyi planladığından Anna'yı ve beni takip ediyormuş demek. Bu olay, Anna ve arkadaşını alışverişe çıktıkları sırada gizlice çekip yayınlamasından sadece birkaç gün önce olmuştu." Garcia'nın sözlerini şimdi öfke kaplamıştı. "Lanet olsun! Onunla konuşmuşum. Onun yanında durmuşum. Benim elimi sıkmış... Anna'nın elini sıkmış..."

"Vay canına, herif cesaretliymiş, hakkını vermek lazım," dedi uzun boylu ve kaslı bir SWAT ajanı.

"Ne oldu? Şimdi de adamın hayranı mı oldun, Luke? Herif psikopatın teki," diye çıkıştı başka bir SWAT ajanı. Bu biraz daha kısaydı fakat en az onun kadar kaslıydı.

Yine mırıldanmalar yükseldi.

"Pekâlâ," dedi Hunter yüksek sesle ve herkesi susturdu. "Graham Fisher hâlâ Boyle Heights'ta karısı ve oğluyla birlikte yaşadığı evde oturuyormuş. Adres ve evin planları masalarınızdaki klasörlerin içinde. Ayrıca tutuklama emrimiz de var. Gidip şu aşağılık herifi yakalamaya ne dersiniz?"

Yüz İki

Polis konvoyu siyah iki SWAT cipi, üç sivil polis arabası ve iki ekip otosundan oluşuyordu. Ciplerin her birinde dörder SWAT ajanı bulunuyordu. Hunter, Garcia ve Başkomiser Blake konvoyun başındaki ilk sivil araçtaydılar. Michelle Kelly, iki LAPD ÖSB ajanıyla birlikte onların hemen arkasındaki araçtaydı. Üçüncü sivil araçta üç ÖSB ajanı daha bulunuyordu. İki ekip otosu sadece ilave önlem olarak oradaydı.

LAPD Özel Soruşturma Birimi (ÖSB), çeşitli insan hakları ve siyasi grupların kapatma çabalarına rağmen kırk yılı aşkın bir süredir varlığını sürdüren bir Elit Taktik Gözlem ekibiydi. Öldürme oranları, SWAT da dâhil olmak üzere teşkilattaki diğer tüm birimlerden daha yüksekti. ÖSB ekipleri esas olarak üstün avcıları –şiddet suçu işlediğinden şüphelenilen ve suçüstü yakalanana kadar durmayan kişileri– gizlice izlemek için kullanılırdı. İzleme işinde usta olan ÖSB ajanları, bekleyip şüphelinin yeni suçlar işlediğini gözlemler, ondan sonra harekete geçerlerdi. Sık sık ölümcül güç kullanırlardı ve hepsi de usta nişancıydılar.

Ellerindeki adres onları Los Angeles şehir merkezinin hemen doğusundaki işçi sınıfı mahallesi Boyle Heights'ın batı kesiminde küçük, eğimli bir sokağa götürdü.

Bütün evler yoldan içeride yer alıyordu ama hiç yeşillik yoktu. Sokak ağaçtan yoksundu. Alışılmadık derecede sevimsiz bir yerdi. Yazın sıcak bu sokağı muhtemelen gerginliklerin ve

kızgınlıkların bakterilerle aynı yoğunlukta çoğaldığı, son derece tozlu bir yere dönüştürüyordu.

Graham Fisher'ın 21 numaradaki evi eğimli sokağın hemen başındaydı. Ev o sokaktaki diğer evlerle aynıydı: Orta büyüklükte, iki katlı, üç odalı, birkaç penceresinden klimalar sarkan bir konuttu. Üç dar basamak beton ön verandaya çıkıyordu. Ev soluk maviye boyanmıştı, ön kapının yanında beyaz renkte 21 yazıyordu. Bütün pencereler ve perdeler kapalıydı. Sakinlik hâkimdi. Ön bahçe bakımsız görünüyordu, yabani otlarla boğulmuş çimlerin üzerinde toprak vardı. Beyaz, bel hizasında bir çelik çit, mülkü çevreliyordu. Arka sokak araçların geçebileceği genişlikte değildi. Konvoy yolun başında durdu.

"Pekâlâ, dinleyin," dedi SWAT komutanı otoriter bir sesle, herkes iki cipin yanında toplanırken. "Alfa ekibi, Morris, Luke ve ben, ön kapıdan gireceğiz. Oturma odasını, yemek odasını ve alt kattaki banyoyu kontrol edeceğiz."

Konuşurken arabalardan birinin kaputunun üzerine yaydığı evin planında yerleri gösterdi.

"Beta ekibi, Johnson, Davis ve Lewis, doğrudan mutfağa açılan arka kapıdan girecekler. Önce mutfağı emniyete alacaklar, ardından üst kata çıkıp iki banyoyu ve üç odayı kontrol edecekler. Gama ekibi, Lopez ve Turkowski, Alfa ekibini takip ederek içeri girdikten sonra bodruma inecekler." Duraklayıp Başkomiser Blake'e baktı. "ÖSB ajanları ve CÖB dedektifleri eve *ancak* telsizden içerisinin temiz olduğunu bildirmemizden *sonra* girecekler. Anlaşıldı mı?" SWAT ekibinin parçası olmayan herkesle sert ve kararlı bir şekilde göz teması kurarak söyledikleri vurguladı.

"Anlaşıldı," diye karşılık verdi Hunter, Garcia ve ÖSB ajanları.

SWAT amiri dönüp timine baktı.

"Pekâlâ, beyler. Bu sabah her şey bizim lehimize. Bu hasta köpek yavrusu bugün onu yakalamaya geldiğimizi bilmiyor. O

yüzden eve hızlı ve sert bir şekilde girip ona hayatının sürprizini yapalım. Hepimiz onun psikopat olduğunu biliyoruz ama silah kullanan türden bir psikopat değil. Yani evde silahı olsa bile büyük ihtimalle elinin altında olmayacaktır. Yine de *arkanızı kollayın*. Hata yok. Tereddüt yok. Bu adam çok zeki, sürprizlerle dolu ve hepiniz biliyorsunuz ki benim sevdiğim tek sürpriz bizim yaptığımız sürprizlerdir. Bir oda temizlenir temizlenmez telsizle haber verin. Hedefi gören olursa tutuklayın pezevengi. *Gerekmedikçe*, tekrarlıyorum, *gerekmedikçe* ölümcül güç kullanmıyoruz. Bugün kafamıza göre ateş etmiyoruz. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı, yüzbaşım!" dedi bütün SWAT ajanları hep bir ağızdan.

"Pekâlâ, çocuklar, şarjörleri takalım. Bu işi altmış saniyeden daha kısa sürede bitirmek istiyorum. Yerlerinizi alın. Hadi bu pisliğe gününü gösterelim."

Yirmi saniye sonra SWAT amiri kulaklığından ilk durum güncellemesini duydu.

"*Beta ekibi pozisyonunu aldı. Kapıyı kırmaya hazırız, yüzbaşım.*"

Beta ekibi arka sokaktan ilerleyen tek ekipti. Alfa ve Gama ekipleri ön kapıdan içeri giriyorlardı.

Şahsın önceden uyarılma ihtimalini azaltmak için bir SWAT ajanı ciplerden birini yavaşça eğimli sokaktan yukarı doğru sürdü. Alfa ve Gama ekiplerini oluşturan geri kalan ajanlar aracın diğer tarafında saklanarak araçla birlikte eğilip koştular.

"Anlaşıldı," dedi SWAT komutanı kask mikrofonundan. "On saniye içinde yerimizi almış olacağız."

"*Anlaşıldı, yüzbaşım.*"

"Pekâlâ, harekete geçiyoruz," diye buyurdu komutan Alfa ve Gama ekiplerine.

Hızlı ve gizli ilerlediler. Komutan önden giderken diğer ajanlar 2x2 koruma düzeni aldılar. Paslı menteşeleri olan kapıdan geçmek

yerine çelik çitin üzerinden atladılar. Hedefi uyandırmamak için gürültü istemiyorlardı.

Verandada komutan ekiplerin durumunu güncelledi.

"Alfa ve Gama yerlerini aldı."

"*Anlaşıldı, yüzbaşım*," dedi Beta ekibinden Davis.

Yüzbaşı Fallon'ın yardımcısı olan Ajan Morris ön kapının altından küçük bir fiberoptik boruyu hızla içeri kaydırdı. Boru, üç inçlik ekrana bağlı bir fiberskoptu.

Davis aynı şeyi arka kapıda yaptı.

İçeride herhangi bir hareket görülmüyordu.

"*Mutfak ölü*," dedi Davis. "*Burada kimse yok.*"

"Ön odada da hareket yok," dedi Morris.

"*Burada çok sağlam bir kilit var, yüzbaşım*," diye bildirdi Davis. "*Pompalı tüfekle kilidi havaya uçurmamız gerekecek.*"

Komutan hızla ön kapının kilidini ve menteşelerini kontrol etti. Morris de aynısını yapıp Yüzbaşı Fallon'a başını sallayarak Beta ekibinin değerlendirmesini doğruladı.

Kapıları açmak için özel bir pompalı tüfek ve "TESAR" ya da parçalayıcı olarak bilinen özel mermiler kullanılırdı. Bunlar kapı sürgülerini, kilitleri ve menteşeleri sekerek ya da kapıdan geçtikten sonra ölümcül bir hızla ilerleyerek yaralanma veya hayati risk yaratmadan yok etmek için özel olarak tasarlanmış pompalı tüfek fişekleriydi. Mermiler kırılabilirdi ve bal mumu gibi bir bağlayıcı ile yoğun, sinterlenmiş bir malzemeden, çoğunlukla metal tozundan yapılırdı. Mermi, kilidi ya da menteşeyi tahrip ettikten hemen sonra dağılırdı. SWAT ajanları kendi aralarında şaka yollu olarak bu mermilere "maymuncuk" adını takmışlardı ve kullanırken "Misafiriniz Geldi" derlerdi.

"*Anlaşıldı, tamam*," dedi SWAT komutanı, pompalı tüfek taşıyan Ajan Luke'a işaret ederek.

Luke silahını hazırlayarak ileri doğru hareket etti. Yaklaşık on beş santim mesafeden kapının üst menteşesine nişan aldı. Belli belirsiz başını sallayarak Yüzbaşı Fallon'a hazır olduğunu bildirdi.

"Pekâlâ, Beta," dedi komutan mikrofona. "Üçten geriye sayıp Misafiriniz Geldi diyoruz... üç... iki... bir..."

GÜM.

Yüz Üç

Silah sesleri sabahın sessizliğini bölerek diğer evlerden yankılandı. Luke ön kapının iki menteşesini ve sürgülü kilidini üç saniyeden kısa bir sürede patlatmıştı. Son mermi de ateşlenir ateşlenmez Yüzbaşı Fallon kapıyı sertçe tekmeleyerek oturma odasına uçurdu.

Johnson da evin arka tarafındaki kapının menteşelerini ve sürgülü kilidini birkaç saniye içinde patlatmıştı. Kapıyı tekmeyle açan Davis'ti.

Sekiz SWAT ajanının hepsi de Heckler & Koch MP5 hafif makineli silahlar taşıyordu. 9 mm'lik son derece güçlü bir silahtı ve yakın mesafeli çatışmalarda çok isabetliydi. Sekiz ajan da bu tarz durumlar için özel olarak eğitilmişti.

Hâlâ eğilerek koşan üç ekip de muazzam bir çeviklikle evin içine girdi, MP5'lerinin kırmızı lazer nişangâhları disko ışıkları gibi odanın içinde gezindi.

Ön kapı doğrudan küçük, dikdörtgen biçimli oturma odasına açılıyordu. Perdeler kapalı olduğundan tek ışık kaynağı ardına kadar açık olan kapıydı. Güneş ışığının düzensiz hüzmelerinin aydınlattığı havada duman ve toz bulutları dans ediyordu.

Alfa ekibi, kama şeklindeki üç kişilik saldırı düzeninde oturma odasına dalarak inanılmaz bir hız ve titizlikle her köşeyi ve olası saklanma yerini kontrol etti. İki koltuk, bir kanepe, ahşap bir modül üzerinde bir televizyon ve alçak bir sehpa vardı. Tek bir düğün fotoğrafı dışında duvarlar çıplaktı.

Alfa ekibinin odanın güvenliğini sağlaması tam dört saniye sürdü.

"Oturma odası temiz," dedi Yüzbaşı Fallon odanın karşı tarafındaki kapıdan çıkarak.

Gama ekibi peşlerinden içeri girdi.

Beta ekibi evin arka tarafında, doğu duvarına dayanmış kare şeklindeki ahşap masanın daha da küçülttüğü küçük mutfağı hemen emniyete aldı.

"Mutfak temiz," dedi Ajan Davis mikrofonundan.

O ve Beta ekibindeki diğer iki ajan mutfağı hızla katedip kapısından geçerek bir koridora çıktılar. Evin ön tarafına açılan koridordan üst kata çıkan merdivene ulaştılar. Merdivenin tepesine çıktıklarında Alfa ekibi aynı koridorun diğer ucundaki kapıdan girdi.

Alfa ekibi hemen sola dönerek yemek odasına girdi. Kapı zaten açıktı. Bu oda, oturma odasından daha küçüktü ve büyük bir kısmını kare şeklinde, dört kişilik, cam ve çelik yemek masası ile iki büyük kitaplık kaplıyordu. Duvarlar yine çıplaktı. Oda boştu ve Graham Fisher gibi uzun boylu ve yapılı birinin saklanabileceği bir yer yoktu.

"Yemek odası temiz," dedi tim komutanı.

Alfa ekibindeki diğer iki ajandan biri olan Morris, alt kattaki banyonun kapısını tekmeleyerek çoktan açmış, kapı beyaz fayanslı duvara çarpmıştı. Çarpmanın etkisiyle fayanslardan ikisi çatlamıştı. Oda boştu.

"Alt kat banyosu temiz," diye seslendi.

Merdiven, Beta ekibini üst kattaki yedi metre uzunluğundaki koridora çıkarmıştı. İkisi sağda, ikisi solda ve biri de koridorun sonunda, beş kapı vardı. Üç ajan da evin planından sağdaki ilk kapının küçük bir depo odasına açıldığını biliyordu. O kapı kapalıydı. Sağdaki ikinci kapı üç odadan ilkine, muhtemelen Brandon Fisher'a ait olan orta büyüklükteki odaya açılıyordu. O kapı da

kapalıydı. Soldaki ilk kapı ilk banyoydu. O kapı açıktı. Soldaki ikinci kapı daha küçük bir odaya açılıyordu. Kapı kapalıydı. En uçtaki kapı ebeveyn yatak odasına açılıyordu ve içinde ikinci banyo yer alıyordu. Bu son kapı da açıktı.

Yıldırım hızıyla hareket eden ekip, soldaki ilk odayı –banyoyu– ve sağdaki ilk odayı –küçük depo odasını– iki saniye içinde emniyete aldı. İkisi de boştu.

Davis ve Lewis koridorun sol tarafındaki ikinci kapıyı, yani üç odadan en küçüğüne açılan kapıyı açarken Johnson koridorda arkalarını kollayarak ilerledi.

Oda basit bir çalışma odasına dönüştürülmüştü. Sıkıcı bir odaydı; üzerinde bilgisayar ve yazıcı bulunan ahşap bir masa, siyah deri bir çalışma koltuğu, tıka basa dolu bir kitaplık ve bej rengi metal bir dosya dolabı vardı; başka da bir şey yoktu. İçerisi boştu.

"Birinci oda temiz."

İki ajan çalışma odasından çıkıp sağdaki ikinci odaya doğru ilerlediler. Johnson kapıyı yokladı, kilitliydi. Kilit pek sağlam görünmüyordu.

"Kırın," dedi Johnson geri çekilerek.

Lewis öne doğru atılarak botunun topuğuyla kapının kilidine vurdu. Başka bir şeye gerek kalmadı. Çerçevesinden çıkan kapı sertçe duvara çarptı. Oda karanlıktı, eskimişlik ve atıllık kokuyordu.

Johnson hemen ışık düğmesine uzandı. Işık yanınca o ve Lewis odaya girdiler, arkalarını kollaması için bu kez Davis'i kapıda bıraktılar.

Haklıydılar. Burası Brandon Fisher'a ait olan odaydı ve intiharından bu yana tek bir eşyaya bile el sürülmemiş gibiydi. Duvarlar müzik gruplarının, arabaların, spor yıldızlarının ve bikinili kızların fotoğraflarıyla kaplıydı. Kapının sağında, üzerinde siyah bir müzik seti olan büyük bir çekmeceli dolap vardı. Onun yanında iki kapılı bir gardırop duruyordu. Pencerenin yanında,

üzerinde bir dizüstü bilgisayar ve bir yazıcı bulunan eski ve çizik bir masa yer alıyordu. Özenle düzeltilmiş bir ikiz yatağın başlığı duvarlardan birine dayanmıştı. Odaya yıllardır girilmemiş gibi her şeyin üstünü kalın bir toz tabakası kaplamıştı.

Ajanlar gardırop da dâhil olmak üzere her yeri hızla kontrol ettiler.

Kimse yoktu.

"İkinci oda temiz," dedi Johnson telsizle.

Beta ekibi oradan koridorun sonuna ve son odaya doğru kararlılıkla ilerledi. Bu oda önceki ikisinden çok daha büyüktü; büyük boy yatak, sedir, köşede deri koltuk, pencerenin yanında dikdörtgen aynalı eski moda ahşap bir şifonyer ve batı duvarının tamamını kaplayan sürgülü kapaklı bir gardırop vardı. Sanki oda aylardır temizlenmemiş ve yatak takımları yıkanmamış gibi içeriye ter kokusu sinmişti.

Her köşeye, yatağın altına ve gardırobun içine baktılar.

Kimse yoktu.

Ebeveyn banyosunun kapısı aralıktı, Ajan Davis tekmeleyerek ardına kadar açtı.

Banyo boştu.

Yirmi iki saniyeden daha kısa bir sürede evin ikinci katının tamamını emniyete almışlardı.

"Burası temiz, yüzbaşım," diye seslendi Davis. "Psikopat üst katta değil."

Yüz Dört

Gama ekibi Alfa ekibini takip ederek eve girmiş, oturma odasından geçmiş, alt kattaki koridora ulaştıklarında Alfa ekibi sola, yemek odasına dönerken Gama ekibi sağa sapmıştı. Bodruma inen kapı askerî düzeyde bir asma kilitle kilitlenmişti.

"Bodrum kapısını patlatarak açmalıyız," dedi Ajan Turkowski mikrofonuna, diğer ekipleri yüksek sesli bir patlamanın yaklaştığı konusunda uyararak.

"Hallediyorum," dedi Gama ekibinin ikinci üyesi olan Ajan Lopez sırtında taşıdığı pompalı tüfeği hazırlayarak.

Turkowski bir adım geri çekilip bekledi. "Yap şunu."

GÜM.

Gürültülü patlama evin her tarafına şok dalgaları yolladı.

Asma kilit parçalandı.

Turkowski kapıyı tekmeleyerek açtı ve hemen yüzlerine küflü, bayat kokulu bir hava çarptı. Kaliforniya sıcağında kavrulmuş, eskimiş, pis, kötü ve hastalıklı bir niteliğe sahipti. İğrenç kokuya rağmen iki ajan da gözlerini bile kırpmadı.

Geniş ahşap basamaklar zifirî karanlık bodruma iniyordu.

"Işık, ışığı aç," diye seslendi Turkowski MP5'ini indirmeden, lazer dürbünü merdivenlerin dibinde bir hedef arayıp hiçbir şey bulamayarak.

"Hemen açıyorum," dedi Lopez tavandan sarkan ince ışık kablosuna uzanarak.

Işık son derece cılızdı.

Kaba tuğla duvarlar merdivenin her iki yanında uzanıyor, aşağıya doğru inen bunaltıcı ve klostrofobik bir koridor oluşturuyordu.

"İçimde çok kötü bir his var," dedi Turkowski, birbirlerini koruyarak Lopez'le birlikte merdivenden hızla inerken.

Basamaklar sağlamdı ama ağırlıklarından dolayı neredeyse her biri gıcırdıyordu. Son basamaktan da inerek loş ışıklı, geniş ve açık bodrum katına girdiklerinde nefes nefese kalmışlardı; en ufak bir tehdit emaresi arayan lazer nişangâhları sağda solda çılgınca bir çapraz dans yaptıktan sonra nihayet odanın batı ucuna odaklandı.

"Lanet olsun!" dedi Lopez ve telsizden konuştu. "Bodrum temiz. Psikopat burada da değil." Duraklayıp kokuşmuş havayı soludu. "Ama sanırım bunu görmek isteyeceksin, yüzbaşım. Cinayet Masası dedektifleri de öyle."

Yüz Beş

Graham Fisher, kırmızı ışığın yeşile dönmesini sabırla bekledikten sonra Boyle Heights'taki Doğu 4. Cadde'den sağa döndü. Trafik sabahın o saatinde her zaman olduğu gibi huniden süzülen su gibi yavaş akıyordu. Birkaç saniye sonra sola, Güney St. Louis Caddesi'ne saptı; tam o sırada gerildi. Yaklaşık yetmiş beş metre ileride, yaşadığı eğimli sokağın hemen aşağısında, aceleyle park edilmiş yedi araç gördü. İlk aracın yanında kümelenmiş kolluk kuvvetlerinden oluşan bir kalabalık vardı.

Graham hemen hızını düşürdü fakat bunu paniklemeden yapmıştı; sinyal verip bir sonraki sokağa, sola döndü. Sağdaki ilk evin yanına sakince park ettikten sonra torpido gözüne uzanıp güneş gözlüğünü aldı. Beyzbol şapkasını indirerek arabadan indi, beyaz bir minibüsün durduğu yolun başına kadar ağır hareketlerle yürüdü. Minibüsü siper olarak kullanarak araçlara ve sokağın başında kümelenmiş ajan kalabalığına baktı.

Tanıdığı ilk kişi Dedektif Robert Hunter oldu. İkincisi Dedektif Carlos Garcia'ydı. Graham onlarla birlikte sekiz kişilik bir SWAT ekibi, iki kadın, ürkütücü görünümlü dört erkek ve üniformalı dört polis memuru gördü. Toplamda yirmi kişi. Hepsi de ağır silahlıydı. Belli ki sürpriz bir saldırıya hazırlanıyorlardı ve Graham'ın önümüzdeki birkaç saniye içinde hangi eve gireceklerinden hiç şüphesi yoktu.

Graham bugünün geleceğini biliyordu. Hatta bunu bekliyordu. Sadece bu kadar çabuk olmasını beklemiyordu. En azından işini bitirmeden.

Gözleri hâlâ gruptakilere sabitlenmiş olan Graham'ın zihni planını bir kez daha gözden geçirmeye başladı. Hâlâ mükemmel olduğuna kanaat getirdi. Sadece şimdi işleri hızlandırması, bazı şeyleri öne çekmesi ve en azından biraz doğaçlama yapması gerekiyordu. Ama bu bir sorun teşkil etmezdi. Ne yapacağını çok iyi biliyordu.

Arabasına dönerken Graham gerginlik ve neşeyi birleştiren tiz bir sesle kıkırdamaya başladı.

"Bakalım başına gelecekleri ne kadar hazırlıklısın, Dedektif Hunter," dedi kendi kendine heyecandan titreyerek. Sonra arabasına atlayıp uzaklaştı.

Yüz Altı

Hunter, Garcia, Başkomiser Blake ve Michelle Kelly kendilerini Graham Fisher'ın bodrumuna götüren ahşap merdivenden inmeye başladıklarında yüzlerine çarpan mide bulandırıcı koku karşısında burunlarını kırıştırdılar. Hiçbiri eve girdiklerinde hissettikleri garip duyguyu açıklayamıyordu. Sanki duvarlarının olduğu kadar acının, korkunun ve ızdırabın da bir parçası olduğu bir korku evine adım atıyorlardı.

Bodrum katına ulaştıklarında hepsi birden durdu. Burası çıplak tuğla duvarlarla çevrili, geniş ve nemli bir odaydı. Tavanın ortasında tel bir kafesin içinde parlayan sarımsı renkte bir ampul vardı. Cılız ışığı odayı aydınlatmakta zorlanırken aynı zamanda her yere gölgeler düşürüyordu. Beton zemin, bazıları yeni, bazıları eski ve bazıları diğerlerinden daha büyük lekelerle kaplıydı.

Doğu duvarına dayanmış uzun ahşap bir çalışma masası vardı. Üzerinde devre kartları, şifre çözücü modüller, kapasitörler, gerilimölçerler, mikroişlemciler ve osiloskoplar gibi elektronik bileşenler sıralanmıştı. Birkaç plan, çalışma masasının bir ucuna özenle yerleştirilmişti. Odanın kuzeydoğu köşesinde, birkaç özel cam kesme matkabı ve testeresi de dâhil olmak üzere etkileyici bir alet koleksiyonu barındıran büyük bir el yapımı alet dolabı buldular. Lakin bazı boşluklar göze çarpıyordu. Bazı aletler eksikti.

Odanın güneydoğu köşesinde, bir ucunda mengene, diğer ucunda çok amaçlı bir masa testeresi bulunan daha küçük bir

çalışma masası yer alıyordu. Masanın yanına büyük, soluk yeşil bir dondurucu yerleştirilmişti. Ancak herkesin tüylerini diken diken eden, odanın diğer ucunda, batı duvarında duran ve dördünün de bilgisayar ekranlarında saatlerce bakıp analiz etmeye çalıştığı şeydi.

Katilin Kevin Lee Parker'ı ölümcül alkali banyosuna sokmak için kullandığı cam kabin sol köşeye yakın bir yere monte edilmişti. Bağlandığı ağır metal sandalye hâlâ oradaydı; kabinin tam ortasında, kaba beton zemine sabitlenmişti. Cam kafesin her iki yanına büyük birer gaz silindiri yerleştirilmişti. Bu silindirler kalın, ateşe dayanıklı iki tüp aracılığıyla kabinin iç tarafında delikli iki metal boruya bağlanmıştı.

"*Ateş ya da su*," demişti katil. "*Diri diri yanmak ya da boğulmak.*"

Görüntüler Hunter'ın zihnine bir anı sağanağı halinde hücum etti.

Metal borular kabini suyla ya da ateşle doldurabilirdi. Evin su tesisatı üstten borulara bağlanmıştı.

Hunter o gün suyu seçmesi için kandırıldığını biliyordu fakat Graham Fisher, Hunter'ı yanlış değerlendirmiş olma ihtimaline karşı kurbanını diri diri yakmaya da hazırdı.

Gaz silindirlerinin yanında on beş litrelik iki varil endüstriyel sınıf NaOH, yani sodyum hidroksit vardı. Bunlar da kalın, kimyasallara dayanıklı tüplerle metal borulara bağlanmıştı.

Batı duvarının diğer köşesinde, cerrahi görünümlü metal bir masanın üzerine monte edilmiş, katilin Christina Stevenson için kullandığı cam tabut duruyordu. Garcia gözleri tabuta takılınca ürperdi ve iki adım geri çekilerek içinde garip bir paniğin ivme kazanmaya başladığını hissetti. Cam tabutun içinde yüzlerce ölü tarantula şahini vardı.

Hunter ortağının tereddüt ettiğini sezerek başını belli belirsiz iki yana salladıktan sonra, "Hepsi ölü," diye fısıldadı.

Yine de bu manzara Garcia'nın hafızasını dört tarantula şahini tarafından sokulduğu güne geri götürmeye yetmişti. O gün ölümün kıyısından dönmüştü.

Birkaç derin nefes aldı, tüylerini diken diken edecek ürpertiyle savaştı ve kalp atışlarının yavaş yavaş normale döndüğünü hissetti. Fakat o bodrumda kendini huzursuz hisseden tek kişi o değildi.

O karanlık ve izbe odada iki kişi sadistçe işkence görüp öldürülmüştü. Onlara acı çektirmek için kullanılan aletler hâlâ oradaydı; kanlarıyla lekelenmiş, acılarıyla dolmuşlardı. Kurbanların dehşet dolu çığlıkları ve yakarışları hâlâ o tuğla duvarlarda yankılanıyor gibiydi. Graham Fisher evinin bodrumunda gerçek bir işkence odası yaratmıştı.

Cam tabutun sadece birkaç metre ötesinde eski bir tekerlekli sandalye ve hastane standartlarında iki serum askısı vardı. Kancalarından birinde hâlâ eski ve boş bir plastik metil B12 besin serumu asılıydı. Graham'ın, karısına hayattaki son birkaç ayı boyunca damardan vermek zorunda kaldığı pek çok farklı besin maddesinden biri olduğuna şüphe yoktu.

"Raf burada değil," dedi Başkomiser Blake. "Üçüncü kurbanını parçalara ayırmak için kullandığı o iğrenç alet. Burada değil."

"Başka bir yer kullanmıştır," dedi Hunter. "Burası ona uygun fiziksel yapıya sahip değil." Gözleri içgüdüsel olarak odanın içinde dolaştı.

"Kesinlikle yeterince büyük," dedi SWAT komutanı.

"Evet," dedi Hunter. "Ama kurbanın üzerinde, kalın metal zincirlerle asılı duran büyük ve ağır bir beton blok vardı. Hatta katil bu bloku kontrol edebildiğini bile söylemişti. Dediğine göre kayayı yavaşça kurbanın üzerine indirebiliyor, bir mengene misali, uygulayabildiği basınç miktarını ayarlayabiliyordu. Bunu yapmak için çok güçlü ve muhtemelen büyük bir makineye ihtiyacı vardı."

"Bir tür elektronik olarak kontrol edilen vinç ya da onun gibi bir şey," dedi Garcia. "Böyle bir aleti buraya getirmesine imkân yok."

"Peki o zaman nerede?" diye sordu Başkomiser Blake.

"Emin değilim," dedi Hunter. "Graham Fisher'ın başka mülkü ya da arazisi var mı öğrenmek için tapu kadastro kayıtlarına bakmalıyız. Sorun şu ki kendine ait bir yeri yoksa bile büyük bir garaj, küçük bir depo ya da aklındaki şey için yeterince büyük herhangi bir yapı kiralamış olabilir. Eğer öyleyse kısa vadeli bir kira için nakit ödeme yapacağına eminim. Onu bu şekilde bulmak uzun zaman alabilir."

Başkomiser Blake etkilenmiş görünmüyordu.

"Ama bu artık sadece zaman meselesi, başkomiserim," diye ekledi Hunter. "Ev kullanılmış. Mutfaktaki bulaşıklıkta yeni yıkanmış bulaşıklar var ve sünger hâlâ biraz ıslak. Bizi bugün burada beklemiyordu, bu yüzden gerekli tüm önlemleri almamış olma ihtimali yüksek. Şimdi üst katta bilgisayarlı bir ofis de dâhil olmak üzere arayacak kocaman bir ev var elimizde. Nerede olabileceğine dair bize ipucu verecek bir şeyler olmalı. Bu arada Graham ve siyah Chevrolet Silverado marka arabası için şehir çapında yakalama emri çıkarmalıyız. Fotoğrafını en kısa zamanda basına ve medyaya vermeliyiz. Yüzünü her yere koymalıyız. Etrafındaki çemberi daraltmalıyız. Ayrıca birkaç memuru görevlendirip kapı kapı dolaştırmalı ve bir şey bilen var mı öğrenmeliyiz."

Başkomiser Blake teslim oluyorum anlamında iki elini havaya kaldırdı. "İhtiyacınız olan her şey için onay veriyorum." Bakışları cam tabuttan cam kafese, oradan tekrar Hunter'a kaydı. "Şu psikopatı yakalayın yeter."

Merdivene doğru yürüdü. Bodrum onu ürkütmeye başlamıştı. Oradan bir an önce çıkmalıydı.

Michelle de hareket etmişti fakat merdivene doğru değil. Şu anda doğu duvarının yanındaki çalışma masasının başında, bulduğu tüm elektronik bileşenleri ve planları inceliyordu. Planlar bodrumdaki her iki işkence aletinin nasıl bir araya getirildiğini ve nasıl çalıştığını gösteren ayrıntılı şemalardı. Üçüncü kurbana işkence etmek ve onu öldürmek için kullanılan rafın planları orada değildi fakat başka bir şey buldu.

Kanını donduran bir şey.

Yüz Yedi

"Lanet olsun!" diye fısıldadı Michelle ama bodrum katında fısıltısı duvarlarda bir el çırpması gibi yankılandı. Herkes dönüp ona baktı.

"Ne buldun?" dedi Hunter.

Başkomiser Blake merdivenden yukarı ilk adımını atmadan durakladı.

"Kurbanların gizli çekilmiş fotoğrafları," dedi Michelle bulduğu birkaç fotoğraftan ilkini göstererek. "Kevin Lee Parker, ilk kurban," dedi.

Fotoğrafta Kevin çalıştığı video oyunları mağazasından çıkarken görülüyordu. Katil kırmızı keçeli kalemle yüzünün etrafına daire çizmişti. Michelle o fotoğrafı bırakıp bir başkasına uzanarak, "Christina Stevenson, ikinci kurban," dedi.

Bu fotoğrafta ise Christina evinden çıkarken görüntülenmişti. Onun da yüzünün etrafına kırmızı bir daire çizilmişti.

Michelle fotoğrafı çalışma masasına koyup bir sonrakini aldı. "Bu da sanırım listedeki bir sonraki kurban."

Fotoğraf muhtemelen yirmili yaşlarının sonunda, bir kafenin önünde oturan çekici bir genç kadına aitti. Elmas şeklindeki minyon yüzünü uzun, düz sarı saçları çevreliyordu. Biraz kediyi andıran parlak mavi gözleri, narin burnunu, minik ağzını ve biçimli elmacık kemiklerini çok güzel tamamlıyordu. Fotoğrafta

ayrıca yüzünün etrafına kırmızı daire çizilmişti. Bu yeni fotoğraf odadaki ortamı biraz hareketlendirdi.

"İsim yazıyor mu?" diye sordu Hunter hızla Michelle'e doğru ilerleyerek. Garcia ve Başkomiser Blake de onu takip etti.

Michelle fotoğrafın arka yüzüne baktı. "Hayır, yazmıyor." Fotoğrafı Hunter'a verdi.

Hunter fotoğrafa baktıktan sonra bakışlarını çalışma masasına kaydırdı. "Başka fotoğraf var mı?" diye sordu Michelle'e.

"Ona ait yok."

Michelle'in ses tonundaki bir şey herkesin bir an durup ona bakmasına neden oldu.

"Bulduğum diğer tek fotoğraf bu." Bulduğu son fotoğrafı, kanını donduran fotoğrafı gösterdi.

Herkes gerildi. Bodrumun içinde zaman yavaşlamış gibiydi.

Fotoğraf; şahıs, işlek bir yoldan karşıya geçerken çekilmişti fakat bu kez isim aramalarına gerek yoktu. Hatta şahsın izini sürmelerine bile gerek yoktu. Hepsi Robert Hunter'ın yüzünün etrafına kırmızı daire çizilmiş fotoğrafına bakıyordu.

Yüz Sekiz

Garcia ve Başkomiser Blake nefeslerinin tam ortasında durakladılar, bakışları mavi bir ışığa tutulmuş böcekler gibi Michelle'in elindeki fotoğrafa kaydı. Hunter haricinde odanın içindeki herkes tuhaf, rahatsız edici bir korkuyla dolmuş gibiydi. Hunter hiç istifini bozmadan başını iki yana sallayıp fotoğrafı Michelle'in elinden aldı.

"Endişeye mahal yok," dedi. "Hatta şaşırtıcı bile değil."

"Ne demek *endişeye mahal yok*?" dedi Michelle.

"Çünkü Graham Fisher benim için her ne planladıysa şimdi her şeyi yeniden düşünüp yeniden ayarlamak, uyarlamak zorunda kalacak çünkü fotoğrafı haberlere çıkar çıkmaz artık bir siber hayalet olmadığını bilecek. Artık onun kim olduğunu biliyoruz. Evine, bodrumuna girdiğimizi, tüm bunları bulduğumuzu öğrenecek." Odayı ve fotoğrafı gösterdi. "Bu da demek oluyor ki artık benim avcı olduğumu da bilecek."

"Evet ama burada son derece zeki ve becerikli bir katilden bahsediyoruz," diye karşılık verdi Michelle. "Yine de dikkatli olmalısın."

"Hep öyleyim zaten. Ama burada öncelikli olan ben değilim." Hunter herkese sarışın genç kadının fotoğrafını tekrar gösterdi. "Öncelikli olan o. Katilin kimliğini bilsek de bilmesek de listesindeki bir sonraki kurban o olacaktı, ben değil."

"Bunu nereden biliyorsun?" dedi Başkomiser Blake.

"Çünkü beni sona saklamak isterdi," dedi Hunter. "Bu onun intikam planının bir parçası. Tüm kurbanların gerçek zamanlı olarak, onlara yardım edemeden ölmelerini izlememi istiyor. Tıpkı oğlunun ölümünü, onu kurtaramadan izlediğim gibi."

"Ama bu senin hatan değildi ki," dedi Başkomiser Blake.

"Graham Fisher'a göre öyleydi. Ona göre oğlunu kurtarabilirdim. Daha fazlasını yapabilirdim. Ama bunların hiçbir önemi yok. Önemli olan bu kadının kim olduğunu bulmak." Hunter bir kez daha fotoğrafı gösterdi. "Tıpkı önceki kurbanlar gibi, Graham'ın oğlunun intiharı ya da sonrasında yaşananlarla bir şekilde bağlantılı olduğuna şüphe yok."

"Başka bir muhabir olabilir mi?" dedi Garcia. "Ya da belki Brandon Fisher'ın intihar videosunun yayınlandığı şok video sitesinin yöneticisidir?"

"Olabilir," dedi Hunter başını kararlılıkla sallayarak. "Bunu araştırtalım."

Garcia başını salladı. "Bir ekip ayarlarım."

Hunter, Başkomiser Blake'e seslendi. "Bu fotoğrafı Graham'ınkiyle birlikte bir an önce basına ulaştırmalıyız. Kadının kim olduğunu, nerede yaşadığını, nerede çalıştığını, her şeyi öğrenmeliyiz. Belki de çoktan katilin eline geçti."

Yüz Dokuz

Başkomiser Blake bir buçuk saat sonra Hunter'ı aradı. O, kadının fotoğrafıyla birlikte EGM binasına dönerken Hunter, Garcia ve Michelle evde kalmışlardı. Graham Fisher'ın evinin her santimini incelemek istiyorlardı. Deneyimli beş polis memuru ve iki adli tıp ajanı da onlara katılmıştı.

Başkomiser, Hunter'a kadının fotoğrafını özel talimatlarla birlikte LAPD Medya İlişkileri Ofisi'ne verdiğini söyledi. Oradakiler de hemen harekete geçerek şehrin basın ve medyasıyla temasa geçmişlerdi. Kadının fotoğrafı Graham'ınkiyle birlikte tüm büyük televizyon kanallarında özel bir bültenle öğle haberlerinde, ardından da ikindi ve akşam haberlerinde yayınlanacaktı. Radyo istasyonlarıyla da temasa geçilmişti. Dinleyicileri, LAPD Bilgi İşlem Departmanı'nın her iki fotoğrafla birlikte hazırladığı özel bir internet sayfasına girmeye çağırıyorlardı. Özel telefon hatları çoktan kurulmuştu. Şimdi sadece gelişmeleri bekliyorlardı.

Graham Fisher'ın evinde, Hunter ve Garcia incelemeye bodrumdan başladılar ve karanlık noktalara da bakabilmek için güçlü iki adli tıp ışığı kullandılar. Garcia odanın doğu ucunda bulunan her şeyi incelerken Hunter da batı duvarında bulunan cam kafesi ve cam tabutu titizlikle inceledi.

İki işkence ve cinayet aleti de Hunter'a zaten bilmediği bir şey vermedi. İşçilik olağanüstüydü fakat Graham Fisher gibi birinden de bu beklenirdi zaten. Her iki aletin yapımında kul-

lanılan cam levhalar polikarbonat, termoplastik ve lamine cam katmanlarının bir araya getirilmesiyle oluşturulmuştu, bu da onları kurşungeçirmez ve insan yumruklarıyla tamamen kırılmaz hale getirmişti. Ama Graham bunu ona telefonda söylemişti. Hunter onun yalan söylediğini sanmıyordu. İki cam muhafazanın içi de kusmuk, idrar, dışkı, korku ve çok güçlü dezenfektan kokuyordu. Cam tabutun içindeki ölü tarantula şahinleri genel kokuya yeni, belirgin, ekşi bir katman ilave etmişti. Hunter ağız ve burun maskesi takmasına rağmen birkaç kez kusacak gibi oldu ve birkaç kez ara vermek zorunda kaldı.

"Sence fotoğraftaki kadını kaçırmış mıdır?" dedi Garcia, Hunter odanın batı ucunda ona katılırken.

Hunter derin bir nefes alarak bakışlarını büyük alet dolabına dikti. "Bilmiyorum," dedi sonunda. Dile getirmek istemiyordu fakat Hunter'ın içinde bu konuya dair korkunç bir his vardı.

"Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi Garcia, Hunter'ın dikkatini ahşap çalışma masasındaki belirli bir noktaya çekerek. "Şuna bir bak."

Hunter, Garcia'nın işaret ettiği noktaya bakıp kaşlarını çattı; sonra daha yakından bakmak için eğildi.

"Görebildin mi?"

Hunter başıyla onayladı. Çalışma masasının üzerine normal ev tozu çökmüştü, muhtemelen iki günlük falandı. Tam o noktada, tozlar düzensiz bir şekilde birikmişti. O masanın üzerinde bulunan bir şey, on dörde on inçlik dikdörtgen bir nesne oradan kaldırılmıştı. Hunter biraz daha yaklaşarak ikinci bir düzensiz toz izini inceledi, ince ve uzun olan bu iz çalışma masasının kenarına kadar uzanıyordu. O taraftaki tuğla duvarı kontrol etti, yerden yaklaşık otuz santim yukarıda bir priz olduğunu gördü.

"Dizüstü bilgisayar," dedi Hunter sonunda.

Garcia başını salladı. "Ben de tam olarak bunu düşünüyordum. Eğer haklıysak bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?

Graham muhtemelen bütün planlarını, çizimlerini, isimlerini, zaman çizelgelerini, eskizlerini... her şeyi burada bulunan dizüstü bilgisayarda tutuyordu, üst kattaki masaüstü bilgisayarda değil."

Michelle Kelly, Graham'ın üst kattaki ofisinde bulunan masaüstü bilgisayarı inceleme görevini üstlenmişti. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bilgisayar şifreyle korunuyordu fakat basit, kırılması nispeten kolay, orijinal işletim sistemi şifre uygulamasıyla değil, şüphesiz Graham'ın bizzat geliştirdiği özel bir uygulamayla. Michelle'in FBI Siber Suçlar Bölümü'nde sahip olduğu bazı araç gereçler olmadan bu korumayı hemen oracıkta aşması imkânsızdı. Hunter ona bilgisayarı FBI merkez binasına götürüp orada denemeye devam etmesi için izin verdi. Bir gelişme olur olmaz haber verecekti. Şu ana kadar bir ilerleme kaydedememişti.

Hunter, Garcia'nın söylediklerine katıldığını başını sallayarak belirtti. "Umarım yanılıyoruzdur. O masaüstü bilgisayarda bir şey varsa, sadece kalıntı bile olsa Michelle'in onu bulacağından eminim."

Sonunda bodrumdan çıktılar ve iki dedektif de hiç çekinmeden derin bir iç çekti.

Graham'ın sokağında kapı kapı dolaşarak komşularla görüşmekle görevlendirilen memurlar elleri boş döndüler. Herkes evde değildi fakat evde olan birkaç kişi de Graham'ın bodrumunda buldukları fotoğraftaki kadının kimliğine ya da Graham'ın nereye gitmiş olabileceğine ışık tutamadı. Fakat bir şey tutarlıydı: Hepsi de oğlunun ölümünden sonra Graham'ın farklı bir adama dönüştüğünü söylemişti; içine kapanık, yalnız, sessiz. Karısı öldüğünden beri neredeyse hiç kimsenin görmediği bir hayalete dönüşmüştü.

Hunter ve Garcia neredeyse iki saat boyunca Graham'ın üst kattaki ofisinde buldukları her kâğıt parçasını, her kitabı, her dergiyi ve her notu incelediler. İşlerine yarayacak hiçbir şey bulamadılar.

Öğleden sonra Hunter'ı Dedektif Perez aradı. Öğle haberlerinden sonra telefon hatlarına kadının kimliğiyle ilgili çok sayıda ihbar geldiğini söyledi. Dedektifler ve memurlar bu ihbarların doğruluğunu kontrol ediyorlardı ve daha somut bir şey ellerine geçer geçmez Hunter'a haber verecekti.

Tek bir gelişme olmadan bir buçuk saat daha geçti. Garcia, Dedektif Perez'e ihbar hattında yardım etmek için emniyet binasına geri dönmüştü.

Hunter, Graham'ın oğlunun odasında otururken cep telefonundan bip sesi geldi, kısa mesaj gelmişti. Ekrana baktı: *bilinmeyen numara*.

Hunter kısa mesajı açar açmaz içini huzursuz edici bir kaygı kapladı.

Aferin Dedektif Hunter, sonunda bütün ipuçlarını bir araya getirmeyi başardın. Ne yazık ki bu seni sadece benim evime kadar götürdü, boş evime. Umarım eğleniyorsundur. İlginç bir şey bulabildin mi bari? Ben buldum.

Hunter mesajı okumayı bitirdiğinde telefonu tekrar bipledi. Kısa mesajın ikinci bölümü gelmişti.

Senden izinsiz telefonunun konumunu izledim. Hâlâ evimde olduğunu görüyorum, işte buradan itibaren oyun gerçekten eğlenceli hale geliyor. Yedi dakika içinde, TEK BAŞINA Doğu 4. Cadde ile Güney Chicago Caddesi'nin kesiştiği yerde bulunan St. Mary's Kilisesi'ne geleceksin. Yedi blok mesafede. Araba kullanmak yok, koşacaksın. Seni ikna etmek için bir şey gönderiyorum.

Bir bip sesi daha.

Bir mesaj daha.

Bu seferki bir görüntüyle başlıyordu.

Hunter'ın başını döndüren, ciğerlerindeki tüm oksijen aniden çekilmiş gibi hissetmesine yol açan bir görüntü.

Ağzı tıkanmış ve metal sandalyeye bağlanmış bir kadının fotoğrafına bakıyordu. Bodrumda buldukları fotoğrafta gördüğü kadınla aynı kadındı. Mesajda şöyle yazıyordu:

"Yedi dakika, yoksa kadın ölür. Ortağın da dâhil olmak üzere herhangi birine söylersen onu öyle yavaş öldürürüm ki son nefesini vermesi bir ay sürer. Saat işliyor, Dedektif Hunter. 6.59, 6.58, 6.57... HAHA."

Yüz On

Hunter merdivenlerden bir hızlı tren gibi indi, koridordan ve oturma odasından geçerek üç saniye içinde evden çıktı.

Evin ön verandasında bekleyen iki polis memuru neye uğradıklarını şaşırdılar. İlk şoku atlatıp tepki vermeleri bir buçuk saniye sürdü, içgüdüsel olarak silahlarına davrandılar, ardından hızla topukları üzerinde dönüp endişeyle açık kapıya ve arkalarındaki boş oturma odasına nişan aldılar.

"Ne... neler oluyor?" dedi içlerinden biri tedirgin bir sesle.

"Ne bileyim ben?" dedi ikinci memur, Hunter'ın nereye gittiğini görmek için arkasındaki sokağa bakma dürtüsüne direnerek. Bir tehdit gelecekse bu tehdit sokaktan değil, evinden gelecekti.

Beş saniye geçti, bir şey olmadı.

İki memur da boyunlarını uzatarak, hızlı bir hareketle, uyuşturucu almış tavuklar gibi evin içine baktılar.

"Bir şey görüyor musun?" diye sordu ilk memur.

"Hayır, hiçbir şey görmüyorum."

Birkaç saniye daha geçtikten sonra ilk memur kapıya gidip içeri baktı. İkinci memur, ortağını koruma pozisyonu aldı.

"Burada hiçbir şey yok."

"Ne oluyor yahu?" İkinci memur silahını kılıfına soktu, dönüp Hunter'ı aradı. Hiçbir yerde görünmüyordu. "Bu da neydi böyle? O Cinayet Masası dedektifi sanki arkasından atlı kovalıyor gibi fırlayıp çıktı evden."

İlk memur omuz silkip silahını kılıfına soktu. "Nerede o?"

"Gitmiş, oğlum, görmedin mi? Adam Usain Bolt'tan bile hızlı koşuyordu."

"Belki de sonunda keçileri kaçırmıştır. Cinayet Özel Büro dedektifleri arasında yaygın bir durum bu. O gruba katılmak için zaten kafayı yemiş olmak gerek."

Hunter, Güney Chicago Caddesi'ne çıkmak için arka sokaklardan birini kullanmıştı. Ana yola ulaştığında sola döndü ve olabildiğince hızlı koşmaya başladı. Kafasında milyonlarca soru dönüp duruyordu ama hiçbirini düşünecek zamanı yoktu.

Saatine baktığında St. Mary's Kilisesi'ne yaklaşık üç blok mesafedeydi. Varmak için üç dakikadan az zamanı vardı.

Bir sonraki kavşağa –Doğu 6. Cadde'ye– ulaştığında Hunter trafiğe ya da kırmızı yaya geçidi ışığına aldırmadı.

O yolda doğuya doğru giden beyaz bir minibüs onu çok geç gördü çünkü aniden ortaya çıkmış ve doğrudan minibüsün önüne atlamıştı. Sürücü derhal frene basarak minibüsün hızını kesti fakat yeterince hızlı değildi. Minibüsün ön tarafına çarpan Hunter yana doğru savrularak yere, sol kolunun ve sol omzunun üzerine düştü.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı minibüsün sürücüsü, gözleri fal taşı gibi açılmış halde aracından atlayarak. "Eceline mi susadın sen be adam?"

Hunter iki kez yuvarlandı, hızla elleri ve ayaklarından destek alarak ayağa kalkmaya çalıştı. Bacakları nihayet dengesini bulunca bir anda ayaklandı.

"Kırmızı ışığı görmedin mi, seni kaçık heri..." diye başladı sürücü fakat Hunter hareket edince kılıfındaki silahı gördü. "Hey, sorun yok, dostum," dedi sürücü daha az saldırgan bir tonda, bir adım gerileyip Hunter'a avuçlarını göstererek. "Benim hatamdı. Daha dikkatli olmalıydım. İyi misin?"

Hunter ona bakmadı bile. Kaldırımda toplanan küçük, meraklı kalabalığı yararak yoluna devam etti.

Hunter düşüşü oldukça iyi idare etmişti fakat minibüsle olan çarpışması sağ dizini incitmişti. Attığı her yeni adımda dizi acıyor, hızını azaltmak zorunda kalıyor, topallıyordu. Ama fazla yolu kalmamıştı. Yolun hemen ilerisinde St. Mary's Kilisesi'nin çan kulesini görebiliyordu.

Nefes nefese kalan ve dizinin acısından zor duran Hunter kavşağa altı dakika elli üç saniyede vardı. Kimse yoktu.

"Bu da ne şimdi?" diye söylendi soluk soluğa telefonuna uzanırken.

Yeni mesaj da yeni arama da yoktu.

Birdenbire sarı bir taksi yanaşıp camını indirdi.

"Sen Robert Hunter mısın?" dedi taksici.

Hunter yüzünde şaşkın bir ifadeyle başını salladı.

"İşte telefonun, ahbap," dedi taksici, Hunter'a kulaklık takılmış eski, tuğla gibi bir telefon uzatarak.

"Bu da ne?"

Taksici omuz silkti. "Bak dostum, adamın biri bu telefonu tam bu saatte, tam bu yere getirip Robert Hunter adında birine vermem için bana iki yüz dolar ödedi. Bu sensin, değil mi? Al o zaman."

Hunter'a uzattığı telefon çalmaya başlayınca taksici irkildi.

"Kahretsin, dostum." Taksici koltuğunda sıçradıktan sonra kolunu tekrar uzattı. "Alsana şu telefonu."

Hunter telefonu hemen alıp açtı, kulaklığı taktı.

"Harika," dedi arayan kişi. "Zamanında gelmişsin. Şimdi telefonunu taksiciye ver." Arayan kişinin sesi önceki aramalardan biraz farklıydı. Bunun nedeni artık sesini gizlemek için herhangi bir elektronik cihaz kullanmamasıydı. Artık buna gerek kalmamıştı.

"Ne?" dedi Hunter.

"Beni duydun. Bu telefonu al ve kendi telefonunu taksiciye ver. Artık ona ihtiyacın olmayacak. Hemen yap yoksa kadın ölür."

Hunter, Graham'ın ne yaptığını çok iyi biliyordu. Hunter'ın polis telefonunun GPS'inden ve tek tuşa basarak gönderebileceği uyarı sinyallerinden kurtuluyordu.

Hunter kendisine söyleneni yaptı.

Taksici camını kapattı ve hızla uzaklaştı.

"Şimdi, sana vereceğim adrese gitmek için tam altmış dakikan var. Arabanı kullanmak yok. Polis arabası kullanmak yok. Taksiye binmek yok. Doğaçlama yap. Yapmazsan öldürmeye başlarım. Altmış dakika içinde buraya gelmezsen öldürmeye başlarım. Önümüzdeki altmış dakika içinde bu aramayı sonlandırırsan öldürmeye başlarım. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

Arayan kişi Hunter'a adresi verdi.

"Koş. Süren... başladı."

Yüz On Bir

Hunter etrafına bakınarak bir sonraki hamlesinin ne olması gerektiğini değerlendirdi. Yolun tam karşısında, arka tarafında kendine ait küçük bir özel otoparkı olan bir market vardı. Tam o anda, elinde büyük bir poşetle mutlu bir şekilde kremalı kek yiyen kilolu bir adam marketten çıktı. Adam Chevrolet Malibu marka arabasının kapısını açarken Hunter yanına geldi.

"Kusura bakmayın, bayım, arabanızı almam gerekiyor," dedi Hunter aceleci bir sesle, rozetini ve polis kimliğini göstererek.

"Ne?" dedi adam ağzı kek dolu, Hunter'ın kimliğini ve rozetini inceledikten sonra gözlerinin içine bakarak.

"Bu acil bir durum ve arabanızı almam gerekiyor, bayım."

Adam ağzındakileri yuttu. "Benimle kafa mı buluyorsun sen? Arabama el mi koyuyorsun? Bu tarz şeyler sadece filmlerde olur."

"Bu tarz şeyler şu anda gerçekten oluyor, bayım."

"Dalga geçiyor olmalısın!" Adam bir yerlerde saklanan bir kamera ekibi görmeyi bekliyormuşçasına etrafına bakındı. "Bu bir şaka falan mı?"

"Hayır, bayım."

"Seni bu işe o pislik eski karım mı bulaştırdı?"

"Korkarım pislik eski karınızı tanımıyorum, bayım. Tartışacak vaktim de yok. Gerçekten arabanızı almam gerekiyor."

"Hayatta olmaz. Sen ciddi misin? O rozet gerçek mi? Bir daha bakayım şuna."

"Gerçek, bayım. Sizi temin ederim. Bu da öyle." Hunter ceketini açarak adamın silahını görmesini sağladı.

"Tamam, tamam," dedi adam bir adım gerileyerek. "Oldukça gerçek görünüyor."

"Artık anahtarları alabilir miyim, bayım?" dedi Hunter.

"Lanet olsun," dedi adam ve anahtarları Hunter'a verdi. "Peki ben eve nasıl gideceğim?"

Hunter artık dinlemiyordu. Arabaya atladı, motoru çalıştırdı ve lastikleri cayırdatarak oradan uzaklaştı.

Otoparktan çıkar çıkmaz sola, Doğu 4. Cadde'ye saptı; Golden State Otoyolu'na doğru ilerledi.

Hunter arayan kişinin, "Harika bir doğaçlama, dedektif," dediğini duydu kulaklığından.

"Graham," dedi Hunter. "Beni dinle. Artık bunu yapmak zorunda değilsin."

"Öyle mi Dedektif Hunter?"

"Evet," dedi Hunter kararlı bir şekilde. "Hepimiz kızgın ve kırgın olduğunu biliyoruz. Arayıp bulduğun tüm o insanlar, Kevin Lee Parker, Christina Stevenson ve Ethan Walsh..." Hunter, Graham Fisher'ın gözünde kurbanları insanlaştırmak için nafile bir çabayla isimlerini kullandı. "Bir şekilde oğlunun ölümüyle başa çıkmanı daha da zorlaştırdılar fakat intikam oğlunu geri getirmez."

"Zorlaştırdılar mı?.." Graham onun sözünü alaycı bir tavırla kesti. "Onlar oğlumun ölümünü ayaklar altına aldılar. Sokaktaki her ucubeye oğlumun yaşam mücadelesini ve ölümünü bir şakaya dönüştürme fırsatı verdiler. Öldükten sonra bile onunla dalga geçme fırsatı verdiler. Toplum tanınmaz bir şeye dönüşmüş, dedektif. Kimsenin hayatına saygı duymayan, umursamayan bir canavara. Değerleri altüst olmuş bir canavara. Bunu sana kanıtlamadım mı, dedektif? İnsanların başka bir insanı, hiç tanımadıkları bir yabancıyı, sanki bir oyunmuş gibi, nasıl öldüreceklerini oyladık-

larına birlikte tanık olmadık mı? *Gerçek insanların* sırf eğlence için ekranlarında canlı yayında ölmelerini izlemek isteyen *gerçek insanlardan* bahsediyoruz. Bunun ne kadar berbat bir durum olduğunun farkında mısın, Dedektif Hunter?"

"Graham, anlıyorum."

"Hayır, hayır, hayır," diye tekrar Hunter'ın sözünü kesti Graham sesi artık öfkeyle yükselerek. "Sakın bana anladığını söyleme çünkü anlamıyorsun. Ayrıca psikolojik zırvalar sayıklayarak beni aşağılama. İşe *yaramayacak.* Seni temin ederim. Benim zihnim seninkinden çok daha güçlüdür, Dedektif Hunter." Kısa bir duraklama oldu fakat Hunter bir şey söyleyemeden Graham tekrar konuştu, sesi yine sakin ve dingindi. "Ama tüm bunlara bir de iyi tarafından bak. Buraya geldiğinde her şey bitecek... İkimiz için de. Elli üç dakikan var, dedektif. Ve önümüzdeki elli üç dakika içinde senden tek kelime duymak istemiyorum. Eğer duyarsam duyduğum her kelime için kadının bir parmağını keserim. Parmakları bittiğinde ise... o zaman da başka bir şeyleri kesmeye başlarım. Anlaşıldı mı?"

Sessizlik.

"Anlaşıldı mı, Dedektif Hunter?"

"Evet."

Sessizlik içinde geçen sonraki elli üç dakika bir ömür gibi geldi. Hunter hedefine vardığında neler olabileceğine dair ihtimaller üzerine kafa yorup duruyordu. Hiçbirinin sonu iyi bitmiyordu.

Graham günün o saatinde Los Angeles trafiğinin yaratacağı zorlukları da hesaba katarak yolculuğu bir atom mühendisinin kusursuzluğuyla hesaplamıştı çünkü Hunter, Los Angeles şehrinin en kuzeyindeki Sylmar'da bulunun ıssız adrese tam elli iki dakikada ulaşmıştı. Hunter, Graham'ın kusursuzluğuna şaşırmamıştı. Ne kadar sert konuşursa konuşsun Graham, Hunter'ın başarısız olmasını istemiyordu çünkü kurban listesindeki son isim, yani Robert Hunter olmadan intikam planı asla tamamlanamazdı.

Hunter, Sylmar'a vardığında güneş Hollywood tepelerinde kayboluyor, gökyüzü kahverengimsi bir renge bürünüyordu.

Graham'ın verdiği adres Hunter'ı Sylmar'daki Equestrian Arena'nın yakınında, Los Angeles Ulusal Ormanı tepelerinin eteklerindeki ıssız bir yola götürdü. Orada iki küçük depo ve eski, kullanılmayan bir haradan başka pek bir şey yoktu. Graham, Hunter'a ana hara binasının arka tarafına gitmesini, orada yüksek çatılı ikinci bir yapı bulacağını söylemişti.

"Bakıyorum da gelmişsin." Hunter arabayı park ederken Graham telefondaki bunaltıcı sessizliği bozdu. "Kapı kilitli değil. İçeri gir, Dedektif Hunter. Seni bekliyorduk. Ama maalesef daha fazla sabredemedik. Gösteri çoktan başladı. Süre çoktan başladı. Ve fazla zamanın kalmadı."

Yüz On İki

Hunter'ın gelmesine tam beş dakika kala Graham, Hunter'la konuştuğu telefonu sessize aldı; farklı bir telefondan farklı bir numarayı aradı.

Emniyet Genel Müdürlüğü binasında Garcia tam Hunter'ı arayıp bazı gelişmeleri haber verecekti ki masasındaki telefon çaldı. Başkomiser Blake de onunla birlikte ofisteydi.

"Dedektif Garcia, Cinayet Özel Büro," diye açtı telefonu.

"Dedektif," dedi arayan kişi. "Bugün senin için çok özel bir gösterim var. Serinin sonuncusu. Büyük final de diyebilirsin."

Garcia kısa bir an için durakladı. Başkomiser Blake'le göz göze geldi, bakışlarındaki bir şey amirinin tüylerini ürpertti.

"Graham?" dedi Garcia aramayı hoparlöre alarak.

"Doğru, dedektif. Artık tanışma faslı da bittiğine göre, birolumsec.com'a giriş yapmak ister misin? Eminim bu son gösteriden çok keyif alacaksın."

Garcia hemen bilgisayarının başına geçti, adresi tarayıcısının adres çubuğuna yazdı.

Başkomiser Blake aceleyle masasının arkasında ona katıldı.

Bu kez gece görüş lenslerini hatırlatan yeşil renk yoktu. Görüntü parlak ve netti. Bütün gün aradıkları kadın görünüyordu: Graham Fisher'ın bodrumunda buldukları fotoğraftaki kadın, bir sonraki kurban. Ağzına bez tıkanmış ve ağır metal bir sandalyeye

sıkıca bağlanmıştı. Sandalye o sabah gördükleri cam muhafazanın içinde beton zemine sabitlenmiş halde bulduklarına benziyordu. Fakat sandalye bu kez cam muhafaza yerine hayvanat bahçesindeki hayvanları hapsetmek için kullanılanlar gibi metal parmaklıklı büyük bir kafesin içine yerleştirilmişti. Kadının korkudan irileşen gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüştü. Üzerindeki tüm giysiler çıkarılmıştı. Tüm bunlara rağmen yaralı görünmüyordu. Fakat Garcia ve Başkomiser Blake'in ödünü koparan şey, kadının tam yüzünün önüne yerleştirilmiş olan garip şekilli tel örgü paneldi. Bir tür tuhaf, Orta Çağ'dan kalma işkence maskesine benziyordu.

"Aman Tanrım! Onu çoktan yakalamış," diye fısıldadı Başkomiser Blake.

"Onu görüyor musun?" dedi Graham.

"Evet."

"İzlemeye devam et."

Önceki yayınlarda olduğu gibi, SUÇLU kelimesi büyük harflerle, ekranın alt kısmında ortalanmış olarak belirdi.

"Robert nerede?" dedi Başkomiser Blake sessizce ağzını oynatarak Garcia'ya.

Garcia bir yandan başını iki yana sallarken bir yandan da cep telefonunun hızlı arama tuşuna bastı. Biraz sonra güçlükle duyulabilen bir bip sesi, ardından da Hunter'ın "ulaşılamıyor" mesajı geldi. Garcia kaşlarını çattı. Bu, Hunter'ın cep telefonunun kapalı olduğu anlamına geliyordu. Hunter telefonunu asla kapatmazdı.

"Kuralları bir kez daha değiştirmeye karar verdim," dedi Graham sakince. "Bu kez iki seçenek değil, tek bir ölüm yöntemi olacak. Gördüğün gibi, dedektif, Kaliforniya halkının ne kadar iyiliksever olduğunu test etmek istiyorum. Eğer yeterince önemserlerse kadın yaşar. Önemsemezlerse ölür. Bu kadar basit."

Ekranın sağ kenarının yaklaşık yarısında KURTAR kelimesi, ardından da sıfır rakamı ve yeşil bir düğme belirdi. Hemen altında ise İNFAZ ET kelimesi, ardından da yine sıfır rakamı ve yeşil bir düğme belirdi.

"Bu bitiş çizgisine kadar basit bir yarış olacak, dedektif. On dakikanın sonunda oyları sayacağız. KURTAR çok çıkarsa kadın yaşar. İNFAZ ET çok çıkarsa kadın ölür. Sence adil mi?"

Cevap yoktu.

"Tek gereken, içinde yaşadığımız bu harika eyaletin insanlarının onu yeterince önemsemesi." Graham yüksek sesle güldü. "Ee, ne diyorsun, Dedektif Garcia? Bugünlerde insanlar hiç tanımadıkları birinin masum olduğuna inanmaya mı yoksa ekranda SUÇLU kelimesini gördükleri için onu ölüme mahkûm etmeye mi yatkındırlar? İnsanlar gerçekten bu kadar saf olabilir mi?"

Cevap yoktu.

"Sanırım on dakika içinde öğreneceğiz. Ama yapmanı istediğim başka bir şey var. Dinliyor musun?"

"Evet."

"Süre dolmadan tam iki dakika önce farklı bir bilgisayar kullanarak aşağıdaki IP adresine giriş yapmanı istiyorum." Graham adresi Garcia'ya dikte etti. "Süre dolmadan iki dakika önce, bir saniye bile öncesinde değil. İki dakikadan önce herhangi bir zamanda giriş yaparsan anlarım ve anlaşma iptal olur. Oylama sonucu ne olursa olsun kadını öldürürüm ve bunu yavaş yavaş yaparım. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

Hat kesildi.

Ekranın sol alt köşesindeki dijital saat geriye doğru saymaya başladı. 9.59, 9.58, 9.57...

Yüz On Üç

Hunter kablosuz kulaklık hâlâ kulağında, arabadan indi; silahını kılıfından çıkardı ve kullanılmayan ahırın arka tarafındaki yüksek çatılı binanın kapısına doğru dikkatli adımlarla ilerledi. Orta büyüklükte, göze çarpmayan, tuğla ve çimentodan bir yapıydı; dış duvarlar yeşil küfle kaplanmıştı. Eski molozlar ve yaban otları tüm araziyi sarmıştı. Hunter'ın bulunduğu yerden görebildiği iki pencere tahtalarla kapatılmıştı fakat az önce yaklaştığı doğu duvarındaki ahşap kapı yeni görünüyordu. Tıpkı üzerindeki iki sürgülü kilit gibi.

Hunter yaklaşıp sağ kulağını kapıya dayadı. Diğer taraftan gelen herhangi bir sesi duyabilmesi için fazla kalın ve dayanıklıydı.

"Bu bir tuzak değil, Dedektif Hunter," dedi Graham'ın kulaklıktan gelen sesi Hunter'ı şaşırtarak. "Kapıdan içeri girerken seni vurmayacağım. Söz veriyorum. İçeride ne olduğunu gerçekten görmeni istiyorum. Kapıyı it. Açık zaten. Bu arada şunu hatırlatayım, süre işliyor."

Hunter'ın Graham'a güvenmekten başka seçeneği yoktu. Derin nefes aldı, silahını kurdu, kapıyı yavaşça iterek açtı.

İçerisi tüm duvarları kaldırılmış boş bir ev gibi geniş ve çıplaktı. Havada garip bir koku vardı, dezenfektan ile tatlı ve kurumuş kalmış kusmuk gibi tiksindirici bir şeyin karışımıydı. Işık dağınıktı ve odanın kuzey ucundan geliyordu. Hunter'ın gözleri gayriihtiyari o tarafa kaydı, boğazında boğucu bir düğüm oluştu.

Büyük, sağlam, metal parmaklıklı bir kafes duvara dayanmıştı. Parmaklıklar en az iki buçuk santim kalınlığındaydı. Kafesin ortasında, metal bir sandalyeye sıkıca bağlanmış çıplak bir kadın oturuyordu. Bu, Hunter'ın daha önce Graham'ın bodrumunda bulduğu fotoğrafta gördüğü kadındı. Kesinlikle dehşet içindeydi. Gözyaşlarıyla bulanıklaşan bakışları Hunter'ınkilerle buluştuğunda tüm benliği umutla dolarken içini heyecan kapladı. Çığlık atmaya çalıştı fakat yorgun ve yıpranmış ses tellerinin daha da zayıflattığı cılız sesi, ağzındaki kalın tıkaçtan dolayı duyulmadı. İçinde kalan son güç kırıntısını kullanarak bedenini sağa sola ve sandalyenin arkalığından uzaklaşıp öne doğru sallamaya çalıştı fakat onu sımsıkı kavrayan kayışlar çok sağlamdı. Fakat gözlerinin söylemeye çalıştığı şey çok netti.

Lütfen yardım et.

Tuhaf, metal örgülü bir maske mekanik bir kola takılmış ve yüzünün birkaç santim önüne yerleştirilmişti.

Hunter kafesin hemen önünde bir internet kamerası gördü. Kafesin solunda, internette yayınlanan görüntülerin aynısını gösteren büyük bir bilgisayar monitörü vardı. Ekranın sol alt köşesindeki saat geriye doğru saymaya devam ediyordu. 6.05, 6.04, 6.03... Ekranın sağ kenarındaki oylama tablosunda şöyle yazıyordu:

KURTAR: 12.754.

İNFAZ ET: 12.955.

Hunter kafese ve kadına doğru adım atmak üzereydi ki Graham'ın sesini tekrar duydu. Bu kez kulaklığa ihtiyacı yoktu. Ses, odanın batı ucundaki karanlık bir noktadan, tam önünden geliyordu.

"Orada dur bakalım, Dedektif Hunter."

Hunter hemen silahını sesin geldiği yöne doğru kaldırdı fakat gölgeler odanın o köşesini ustalıkla gizliyordu.

"Yerinde olsam o silahla dikkatli olurdum," dedi Graham.

Hunter karanlıkta bir hareket belirtisi, hedef olarak kullanabileceği bir şey aradı. Hiçbir şey bulamadı.

"Sana neler olduğunu açıklayayım, Dedektif Hunter," dedi Graham'ın sesi odada yeniden yankılanarak. Yankılanma yüzünden Hunter, Graham'ın yerini tam olarak saptayamadı. Yine de silahını batı ucundaki köşeye doğrultmaya devam etti.

Graham sakin ve heyecansız bir sesle, Garcia'ya telefonda anlattıklarının aynısını Hunter'a da anlattı.

"Gördüğün gibi, dedektif," dedi Graham. "Kader anı neredeyse geldi çattı."

Hunter bilgisayar monitörüne tekrar baktı.

SAAT: 4.18, 4.17, 4.16...

KURTAR: 14.325.

İNFAZ ET: 14.693.

Hunter silahının namlusunu yavaşça ve ustalıkla soldan sağa doğru çevirerek kullanabileceği bir şey aradı.

"Beni vurmanın sana bir faydası olmaz, dedektif. O kafesin kapısındaki kilit kırılamaz ve açılamaz. Kurşunlardan etkilenmez. Hiçbir şeyden etkilenmez. Hatta kilidi kimse açamaz. Ben bile. Zaman ayarlı bir mekanizmaya sahip. Saat sıfıra geldiğinde KURTAR öndeyse kapı kendiliğinden açılacak ve kadın serbest kalacak. Eğer İNFAZ ET öndeyse kapı beş dakika sonra kendiliğinden açılacak ancak bu süre zarfında el yapımı metal örgülü maskem kadının yüzüne yavaşça baskı yaparak etini ve yüz kemiklerini çürümüş bir hayvan leşi gibi kesecek ve beynine ulaşarak sonunda onu öldürecek."

Kafesteki kadın dehşet içinde ciyakladı.

"Bunun olmasını engelleyemezsin, Dedektif Hunter. Ne yaparsan yap onu kurtaramazsın. Kaderine önümüzdeki birkaç dakika içinde Kaliforniya halkı karar verecek. Bu artık onların seçimi."

Hunter kadına tekrar baktı. Kadın korkudan tir tir titriyordu ve bayılmak üzereydi.

"Ama saat sıfıra gelmeden önce onun kim olduğunu öğrenmek istemez misin?" diye sordu Graham. "Onu neden seçtiğimi?"

"Graham, yapma bunu," diye yalvardı Hunter.

Graham, Hunter'ın sözlerini duymazlıktan geldi. "Gerçek adı Julie ama siber âlemde MSDarkDays takma adını kullanıyor. Kendisi bir internet trolü, dedektif. Eminim bu terime aşinasındır."

Hunter internet trolünün ne olduğunu çok iyi biliyordu. Sosyal ağlar, sohbet odaları, bloglar, forumlar gibi çevrim içi topluluklarda kasıtlı olarak saldırgan ve aşağılayıcı mesajlar gönderen, tek amacı başkalarını incitmek ve duygusal olarak kışkırtmak olan kişiydi.

"Oğlumun intiharına ilişkin video görüntüleri internette ilk kez yayınlandığında," diye devam etti Graham, "ilk mesajı MSDarkDays adlı kişi gönderdi. O mesajı duymak ister misin, Dedektif Hunter?"

Hunter sessiz kaldı.

"*Çirkin piç doğru olanı yapmış. Benim yüzüm bu kadar boktan olsaydı kendimi çok daha önce öldürürdüm. Los Angeles'taki çirkin ucubelerin sayısı bir tane daha azaldı. Kendi sorunlarıyla baş edemeyen tüm çirkin, sorunlu öğrenciler aynı şeyi yapıp kendilerini öldürseler Los Angeles çok daha güzel bir yer olurdu,*" diye kelimesi kelimesine alıntı yaptı Graham. "İlk gönderide yazdıklarıyla yetinmeyen MSDarkDays, birkaç haftalık süre zarfında siteyi birkaç kez daha ziyaret ederek birkaç gönderi daha eklemiş. Ama seni bunlarla sıkmayacağım, dedektif. Bunun için vaktimiz yok."

Hunter derin bir nefes verdi. "Hepimiz hata yaparız, Graham. Sen, ben, o... kimse hatasız değildir. Bir hata da sen yapma."

Graham biraz çılgınca bir kahkaha attı.

SAAT: 2.19, 2.18, 2.17...

KURTAR: 21.458.

İNFAZ ET: 21.587.

"Ben hata yapmıyorum, dedektif. Ama o silahı kullanırsan sen yapabilirsin. Yanlış kişiyi vurmak istemezsin, değil mi?"

Tam o anda saat 02.00'yi gösterdi. Zayıf ve sarımsı ama bazı gölgeleri yok edecek kadar güçlü yeni bir ışık yandı ve Graham ortaya çıktı.

Ama Graham yalnız değildi. Başka bir metal sandalyenin arkasında çömelmiş, sandalyeye bağlı kişinin arkasına saklanmıştı.

Hunter hemen nişan aldı fakat sandalyeye bağlı kişiyi gördüğünde yüreği ağzına geldi, nefesi kesildi, bayılacak gibi oldu.

Graham, Garcia'nın karısı Anna'nın arkasında saklanıyordu.

Yüz On Dört

Garcia, Hunter'ın masasındaki bilgisayarı kullanarak Graham'ın kendisine verdiği özel IP adresini tarayıcının adres çubuğuna yazdı, "enter" tuşuna bastı.

Başkomiser Blake hemen arkasında duruyordu.

Ekran iki kez titredikten sonra görüntüler yüklendi, yüklenirken Garcia'nın dünyası yıkıldı.

Yayın kamerası yükseğe ve görünüşe göre odanın kuzeydoğu köşesine yerleştirilmişti. Çapraz açı geniş bir alanı görmesini sağlıyordu. Garcia görüntünün solunda duran Hunter'ı görebiliyordu. Silahını çekmiş, odanın karşı tarafındaki iki kişiye doğrultmuştu. O iki kişiden biri Anna'ydı.

"Aman Tanrım!" diye mırıldandı Garcia kelimeleri neredeyse katatonik bir şekilde.

Anna'nın ağzı kapatılmış ve Anna metal parmaklıklı kafesin içinde oturan kadınla aynı şekilde yüksek arkalıklı metal bir sandalyeye bağlanmıştı. Aradaki fark, kıyafetlerinin çıkarılmamış olmasıydı ve diğer kadının aksine Anna uyuşturulmuş görünüyordu. Gözleri odaklanmakta zorlanıyordu; tüm enerjisi çekilmiş, dudakları bir tarafa sarkmıştı.

Net bir şekilde göremedikleri ama Graham Fisher olduğunu tahmin ettikleri biri sandalyenin arkasında korkakça saklanıyordu. Anna'nın başına silah dayamıştı.

Başkomiser Blake görüntüleri ağzı yarı açık izliyordu. "Neler oluyor?" Sonunda kelimeleri derin bir uykudan uyanmış ama uyku mahmurluğunu henüz üstünden atamamış biri gibi söylemişti.

Garcia cevap verecek gücü kendinde bulamadı.

Aniden ve beklenmedik bir şekilde Hunter'ın masasındaki küçük hoparlörlerden Graham'ın sesi yükseldi.

Yüz On Beş

"Bu kaba doğaçlama için özür dilerim," dedi Graham, Hunter'a. "Bu son yayını kesinlikle bu şekilde planlamamıştım ama seni ve ortağını hafife aldığım için, Dedektif Hunter, birkaç saatlik sürede ancak bu kadarını yapabildim." Çok kısa bir süreliğine durakladı. "Ama bu kadar özür yeter. Bahse girerim, gittiği her yerde onu takip eden bir polis birimi varken ortağının karısına ulaşmayı nasıl başardığımı merak ediyorsundur."

Hunter sessiz kaldı.

"Polis arabasının kimlik numarasını bilen benim gibi birinin LAPD'nin telsiz frekansına girip kendini merkezden biri gibi tanıtarak polis eskortunu geri çağırması ne kadar zor olabilir sence, dedektif?"

"Onu bırakmalısın, Graham," dedi Hunter sonunda, hedefi hâlâ net şekilde göremeyerek. "O, planının bir parçası değil. Hiçbir zaman da olmadı. Senin istediğin kişi benim, o değil. Suçladığın kişi benim, o değil. Köprü olayından önce ya da sonra, oğlunun başına gelenlerle onun hiçbir ilgisi yok."

"Doğru," diye kabul etti Graham. "O hiçbir zaman orijinal planımın bir parçası olmadı. Ama dediğim gibi, son gelişmelerden sonra doğaçlama yapmak zorunda kaldım ve dürüst olmak gerekirse şu ana kadar her şey oldukça iyi gidiyor bence."

SAAT: 1.27, 1.26, 1.25...

KURTAR: 29.783.

İNFAZ ET: 29.794.

Hunter nişan aldı.

"Hadi durma, dedektif, ateş et," diye meydan okudu Graham. "Bunu istediğini biliyorum. Ne kadar iyi bir nişancı olduğunu da biliyorum. Bütün dosyanı okudum. Bu mesafeden bir sineğin kanatlarını bile vurabilirsin muhtemelen. Tek ihtiyacın olan bir fırsat, öyle değil mi?"

Hunter hiçbir şey söylemedi.

"Sorun nedir, Dedektif Hunter, öz güvenin mi sarsıldı yoksa? Şu anda o öldürücü atıştan o kadar emin değil misin? Ah, doğru ya! Iskalarsan ortağının karısını öldürebilirsin. Bunu sonra nasıl açıklarsın?"

Cevap yoktu.

"Senin için bir sürprizim daha var, Dedektif Hunter. Sağındaki duvarın üstünde duran kamera da yayın yapıyor. İnternete değil yalnız, Emniyet Genel Müdürlüğü binasındaki ortağına ve odada yanında kim varsa ona."

Hunter'ın dikkati hiç dağılmadı.

"Ayrıca bizi duyabiliyor da. Mikrofon açık. O halde sana şunu sorayım, Dedektif Hunter. Sence ortağın şu anda sana ne derdi? Ateş etmeni ister miydi yoksa istemez miydi? Eğer beni ıskalarsan ve mucize eseri ortağının karısını da vurmazsan o zaman tetiği çekme sırasının bana geleceğini aklından çıkarma." Silahı Anna'nın başının yan tarafına iyice bastırdı. "Bu mesafeden ben ıskalamayacağımı biliyorum."

Hunter gerildi.

Graham, Hunter'la alay edercesine bir anlığına Anna'nın arkasında kıpırdandı.

Hunter nefesini tuttu. Sol eliyle silahını sıkıca kavrarken sağ elini biraz gevşeterek tetik parmağının daha esnek olmasını ve kollarının geri tepmeyi daha iyi kontrol edebilmesini sağladı. Fakat Graham'ın Anna'yı kendine kalkan yapması Hunter'ın te-

reddüt etmesine yol açarak Graham'a tekrar Anna'nın arkasında saklanma fırsatı verdi.

SAAT: 1.01, 1.00, 0.59...

KURTAR: 31.125.

İNFAZ ET: 31.148.

"Sartre bir keresinde şöyle demiş," diye tekrar konuştu Graham, "insanın hayatta yaptığı tek gerçek seçim intihar edip etmemektir. Bu sözü biliyor musun, Dedektif Hunter?"

Hunter'ın içini rahatsız edici bir kaygı kapladı.

"Evet mi hayır mı, dedektif?" dedi Graham.

"Evet," dedi Hunter.

Graham bir an durakladı. "Güzel çünkü şu anda seni o seçimi yapmaya zorlayacağım, Dedektif Hunter. Ortağının karısının hayatını kurtarmak istiyor musun? O zaman silahını kafana dayayıp tetiği çekmeni istiyorum."

Odaya mutlak bir sessizlik çöktü. Hava bile hareket etmeyi bırakmış gibiydi.

"Saat sıfıra inene kadar vaktin var," dedi Graham. "Bir saniye bile fazla olmaz."

SAAT: 0.47, 0.46, 0.45...

KURTAR: 33.570.

İNFAZ ET: 33.601.

"Bu çok basit bir seçim, Dedektif Hunter," diye devam etti Graham. "Suçlu bir hayata karşılık masum bir hayat. Silahı kafana dayar ve tetiği çekersen o yaşar. Bunu garanti ederim. Ona hiçbir zarar gelmeyecek. Ama eğer saat sıfır olduğunda sen hâlâ ayakta olursan hiç tereddüt etmeden ve hiç çekinmeden onun beynini uçururum." Silahını kurdu. "Ondan sonra ne olduğu beni hiç ilgilendirmiyor. Dediğim gibi, MSDarkDays'in kaderi senin elinde değil. Senin ya da benim bunu değiştirmek için yapabileceğimiz bir şey yok. Ama ortağının karısının kaderi senin elinde. Burada neler olduğunu anlıyor musun, dedektif? Oğlunu

kurtarmaya hazır olduğun gibi onu da kurtarmaya hazır mısın bilmek istiyorum. Yoksa bu sefer daha çok mu çabalayacaksın?"

Hunter bir şey söylemedi.

SAAT: 0.28, 0.27, 0.26...

KURTAR: 33.888.

İNFAZ ET: 33.903.

"Oğlumun kendi canını aldığı gibi, senin de kendi canını almanı istiyorum," dedi Graham öfkeli, tiksinmiş bir sesle. "Tıpkı senin onu kendi canını alırken izlediğin gibi ben de seni kendi canını alırken izlemek istiyorum."

O anda Hunter'ın aklından milyonlarca düşünce geçiyordu fakat hiçbirine kafa yoracak zamanı olmadığını biliyordu.

"Polis memurları başkaları için hayatlarını tehlikeye atmaya hazır olmalıdır, öyle değil mi Dedektif Hunter? Ama sen buna hazır mısın yoksa bu saçma bir slogandan mı ibaret? Başkası için kendi canını verir misin, dedektif? Masum birini kurtarmak için kendi canını verir misin?"

SAAT: 0.16, 0.15, 0.14...

KURTAR: 34.146.

İNFAZ ET: 34.155.

Hunter zamanının tükendiğini biliyordu. Ayrıca Graham Fisher'ı hafife aldığının da farkındaydı çünkü Graham'la olan karşılaşmasının nasıl sonuçlanabileceğine dair aklından geçirdiği tüm olasılıklar arasında kendi beynini uçurmak yoktu.

Şimdi anlıyordu ki Graham gerçekten de başından beri onunla oynamıştı. Bu hep onun ana planının büyük finali olmuştu. Graham'ın dediği gibi, Hunter'ın kendi canını almasını izlemek istiyordu, tıpkı Hunter'ın kendi oğlu Brandon Fisher'ın canını almasını izlediği gibi. Ancak o zaman Graham'ın intikamı tamamlanmış olacaktı. Ve bunu mükemmel bir şekilde tasarlamıştı. Hatta karısı yaşayacak mı ölecek mi Hunter'ın karar vermesini izleyebilsin diye son sahneyi Garcia'ya canlı bile yayınlamıştı.

Hunter'ın karşı planı yoktu, zamanı kalmamıştı ve tek bir seçeneği vardı. Graham'in geri adım atmayacağını biliyordu. Süre sıfırı gördüğünde Anna'nın hayatına son vermekten çekinmezdi. Gözlerinde ve sesinde oğlunun o gece köprüde gösterdiği kararlılığın aynısı vardı. Yardım ya da kurtuluş aramıyordu. Kararını uzun zaman önce vermişti.

"On saniye, dedektif," dedi Graham.

Hunter Anna'ya baktı, artık aklında zerre kadar şüphe kalmamıştı.

Silahını kafasına doğrultup çenesinin altına yerleştirdi fakat çoğu insanın yaptığı gibi gözlerini kapatmadı. Onları açık tuttu... gururla... dümdüz karşıya baktı.

9 mm'lik bir mermi saniyenin on binde üçü kadar bir sürede birinin kafatasından girer ve diğer tarafından çıkar. Kafatasını o kadar hızlı parçalar ve beyin maddesini o kadar hızlı delip geçer ki sinir sisteminin herhangi bir acı hissetmesi için zaman kalmaz. Merminin kafaya giriş açısı doğruysa mermi serebral korteksi, beyinciği, hatta talamusu öyle bir parçalar ki beynin çalışması durur ve anında ölüm gerçekleşir.

Hunter böyle bir sonuç elde etmek için silahını mümkün olan en iyi açıyla yerleştirdi.

SAAT: 0.04, 0.03, 0.02...

Hunter nefesini tuttu.

Yüz On Altı

Garcia da Başkomiser Blake de Hunter'ın masasındaki bilgisayar ekranında tanık oldukları manzaraya inanamıyorlardı.

SAAT: 0.10, 0.09, 0.08...

KURTAR: 34.146.

İNFAZ ET: 34.155.

"Gerçek mi bu?" dedi Başkomiser Blake, Garcia amirinin sesinde ilk kez korkuyu duyuyordu.

Garcia cevap vermedi; kımıldamıyor, gözünü kırpmıyor, nefes almıyordu. Gözleri bilgisayar ekranına kilitlenmişti. Dehşet, damarlarına zehirli kan gibi pompalanıyordu. Ellerinin titrediğini bile fark etmedi.

SAAT: 0.06, 0.05, 0.04...

KURTAR: 34.184.

İNFAZ ET: 34.196.

Hunter sonunda kımıldadı, kımıldarken zaman âdeta yavaşladı.

Önce silahı tutan sol eli gevşedi. Sonra gözleri Garcia'nın daha önce hiç görmediği bir şekilde hüzünlendi. Sanki yapabileceği bir şey olmadığını biliyordu. Sanki daha zeki bir rakip tarafından alt edildiğini biliyordu.

Ardından Hunter'ın sağ kolu silahla birlikte vücudunun yönünde geriye doğru kıvrıldı.

"Aman Tanrım!" dedi Başkomiser Blake iki elini yüzüne götürüp burnunu ve ağzını kapatarak. Tıpkı Garcia'nınkiler gibi onun elleri de titriyordu.

Hunter silahını kaldırıp çenesinin altına yerleştirdi.

Başkomiser midesinde kocaman bir çukur açıldığını hissetti. Hunter'ı bir başkasının hayatını kurtarmak için kendi canını verebileceğini bilecek kadar iyi tanıyordu; hele ki bu kişi tanıdığı, ortağının karısı kadar önemli biri ise hiç düşünmezdi. Başkomiser yaşaran gözlerini sımsıkı kapattı; onları yeniden açtığında kendini odasında, korkunç bir kâbustan uyanmış olarak bulmayı diledi. Ama bunun olmayacağını biliyordu. Yaşadıkları son derece gerçek ve sarsıcıydı.

Başkomiser Blake gözlerini kapalı tuttu. Neler olacağını çok iyi biliyordu. Bunu izlemeye ihtiyacı yoktu, izlemeyi istemiyordu da.

Garcia ise gözlerini kırpmadan açık tutuyor, her ayrıntıya dikkat ediyordu. Tek bir seçeneği olduğunu anlayıp bunu kabullenen Hunter'ın gözlerindeki bakışın üzüntüden dinginliğe dönüştüğü anı gördü.

SAAT: 0.03, 0.02, 0.01.

Tam o anda, sanki Graham tarafından programlanmış gibi, ekrandaki görüntüler tamamen karanlığa büründü. Bu esnada, yayın tamamen kesilmeden hemen önce tek bir el silah sesi duyuldu.

"Hayır, hayır, hayır..." Garcia ayağa fırladı, iki eliyle bilgisayar monitörünü tutup salladı. "Ne oldu? Ne oldu? Görüntü neden gitti?" Kalbi bir an için durmuş gibiydi. Çaresizliğe kapıldı çünkü sesin Hunter'ın mı yoksa Graham'ın silahından mı geldiğini bilmiyordu.

Yüz On Yedi

SAAT: 0.03, 0.02, 0.01.

İşte o zaman Hunter'ın oynadığı kumar işe yaradı.

Graham haklıydı. O mesafeden Hunter'ın sadece yarım şansa ihtiyacı vardı, on kez denese onunda da hedefi vururdu.

Graham kendisi söylemişti, Hunter'ın kendi canını almasını izlemek istiyordu. Sorun şuydu ki Graham'ın saklandığı yerden Hunter'ı görmesi, Anna'nın bağlı olduğu yüksek arkalıklı metal sandalye tarafından engelleniyordu.

Hunter gözlerini dört açmış, doğrudan sandalyeye bakıyor, fırsat kolluyordu. Geri sayım saati 0.01'e ulaştığında Graham Fisher tam da Hunter'ın ondan yapmasını beklediği şeyi yaptı.

Önce dikkatini silahından ve Anna'dan ayırdı. Sonra hafifçe yana doğru hareket ederek güvenli siperini kısmen terk etti. Böylece vücudunu biraz daha ortaya çıkarmak zorunda kalırken kaçırmak istemeyeceği bir şeyi, ana planının kapanış sahnesini daha iyi görebilmek için kafasını uzattı.

Hunter'ın ihtiyacı olan fırsat buydu.

Sağa doğru dalıp aynı anda kolunu uzatırken zaman ağır çekime geçti. Kafasının içinde tüm sesler kesildi, yerini boşluğa bıraktı. Hunter sadece iki şeyin farkındaydı: hedefinin ve göğsünü âdeta döven ve beyninde gürleyen kendi kalp atışlarının. Havadayken Graham'la göz göze geldiğinde Hunter tetiği çekti.

Gerçek zamanda her şey Graham'ın tepki veremeyeceği kadar hızlı oldu.

Hunter'ın silahından çıkan ve Graham'ı sağ omzundan vuran mermi kasları parçaladı, kemikleri kırdı, tendonları ve bağları kopardı.

Graham'ın eli anında gevşedi ve silah yere düştü. Ultra yüksek performanslı, merkezden ateşlemeli, parçalanabilir 9 mm'lik merminin güçlü darbesiyle vücudu geriye doğru savrulup yere düşerken kırmızı bir kan bulutu havayı renklendirdi. Barutun keskin kokusu odayı doldurdu.

Silahını ateşledikten sonra Hunter da yere düşüp yana doğru iki kez yuvarlandı fakat hedefine ustaca nişan almaya devam etti.

Boğuk bir kükreme sesi çıkaran Graham hemen sol elini kanlı ve eti parçalanmış sağ omzuna götürdü. Muazzam acı ve ani kan kaybının getirdiği baş dönmesiyle odanın etrafında şiddetle döndüğünü hissetti. Sadece Hollywood filmlerinde bir insan yüksek hızda giden bir mermiyle vurulup yine de dans edebilecek güce sahip olabilirdi. Birkaç saniye sonra Graham bayıldı.

Hunter ayağa fırladı, Graham'la arasındaki kısa mesafeyi bir anda katetti.

"Kıpırdamayı aklından bile geçirme," dedi Hunter kararlılıkla, silahını Graham'ın kafasına doğrultarak ama Graham bayılmıştı, en azından şimdilik.

Hunter hiç vakit kaybetmeden Graham'ın ellerini arkadan kelepçeledi, bunu yaparken Graham'ın sağ koluna yayılan yeni acı dalgasına aldırmadı. Bundan sonra hızla Anna'yla ilgilendi.

İşte o anda Hunter o güne kadar duyduğu en korkunç ve acı verici çığlığı duydu. Vücudunu çığlığın geldiği yöne, metal parmaklıklı kafese doğru çevirdi ve ancak o zaman gözü kafesin solundaki bilgisayar monitörüne kaydı.

SAAT: 0.00.

KURTAR: 34.471.

İNFAZ ET: 34.502.

"Aman Tanrım! Olamaz."

Kafesc doğru koştu fakat İNFAZ ET işlemi çoktan başlamıştı. Metal örgülü maskenin bağlı olduğu mekanik kol, maskeyi kadının yüzüne doğru bastırmaya başlamıştı. Lazer keskinliğindeki teller kadının derisini ve etini çoktan parçalamaya başlamış, yüzünü yapış yapış kandan oluşan kırmızı bir maskeyle kaplamıştı.

Hunter bir adım geri çekildi, silahını kafesin kapısındaki kilide doğrulttu, iki el ateş etti. Kurşunlar bir çizik bile oluşturamamıştı. İki el daha ateş etti. Hiçbir şey olmadı.

Teller kadının burnundaki kıkırdağı kesmişti. İnsanın acıya karşı en temel tepkisinden kaçamayan kadın çığlık atmaya başladı. Çenesini ve başını hareket ettirince etine çoktan derinlemesine saplanmış olan keskin teller yüzünü hem yatay hem de dikey olarak keserek diğer kısımları da parçaladı.

Hunter yana doğru bir adım attı, etrafına bakındı, yardım etmek istiyor ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Bir şeyler bulmalıydı.

İşte tam o sırada metal örgülü maske aniden kadının yüzüne baskı yapmayı bıraktı ve deri, et ve kıkırdak parçalarını da beraberinde götürerek geri çekilmeye başladı. Sonrasında Hunter bir vızlama sesi, arkasından da kilidin tık ettiğini duydu.

Kafesin kapısı açıldı.

Graham, Hunter'a geri sayım saati sıfıra ulaştığında İNFAZ ET öndeyse zaman ayarlı mekanizmanın kapıyı beş dakika sonra açacağını söylemişti ki bu, Graham'ın korku maskesinin kadını öldürmeden önce ona en büyük acıyı ve işkenceyi yaşatması için yeterli bir süreydi. Fakat tüm süreç elli saniyeden kısa sürmüştü.

Bir arıza çıkmıştı.

Hunter kafesin kapısını çekip hızla kadının yanına gitti. Kadın kontrolsüzce titriyordu, şoka girmek üzereydi.

Hunter'ın elinde hâlâ taksi şoförünün verdiği telefon vardı. Yardım çağırdı, kadını çözdü, kanlı yüzünü kollarının arasına aldı, yere oturup yardım gelmesini bekledi.

Yüz On Sekiz

Ertesi gün
Garcia'nın apartmanının önü
Saat 17.00

Hunter arabasını park ederken Garcia'nın elinde bavulla binanın giriş lobisinden çıktığını gördü.

Başkomiser Blake ikisine de hemen geçerli olmak üzere iki haftalık izne ayrılmalarını emretmişti.

"Yardım edeyim mi?" dedi Hunter arabasından inerken.

Garcia başını kaldırıp gülümsedi. "Hayır, ben hallederim. Neden kadınlar yanlarına hep fazla eşya alırlar?"

Hunter verecek bir cevap bulamadı.

Garcia arabasının bagajını açtı, valizi içine yerleştirdi, ortağına döndü. Hunter'ın öğleden sonranın büyük kısmını Güney Grand Avenue'daki Kaliforniya Hastanesi Tıp Merkezi'nde geçirdiğini biliyordu.

"Bir haber var mı?" dedi.

"Doktorlar az önce onu yine ameliyat ettiler," dedi Hunter. "Yirmi dört saat olmadan ikinci ameliyat." Gözlerine hüzünlü bir ifade çökmüştü. "Ve önümüzdeki birkaç ay içinde muhtemelen birkaç ameliyat daha geçirmesi gerekecekmiş. Yine de yüzündeki deformasyon büyük oranda kalıcı olacak."

Garcia elini saçlarının arasından geçirdi.

"Arıza değilmiş, Carlos," dedi Hunter.

Garcia ona baktı.

"Metal örgülü maskenin birdenbire durması," diye açıkladı Hunter. "Arıza değilmiş. Graham Fisher bu şekilde programlamış. Bana kapının açılması beş dakika sürecek, kadın da bu süre zarfında ölecek dediğinde yalan söylemiş."

"Nereden biliyorsun? Kendi mi söyledi?"

"Hayır," dedi Hunter. "Henüz konuşmadı. Ama istediği şeyin bu olduğunu biliyorum. Onun ölmesini hiç istemedi. Sadece yüzünün deforme olmasını istiyordu." Hunter, Garcia'nın arabasının yanına park etmiş arabaya yaslandı. "*Benim yüzüm bu kadar boktan olsaydı kendimi çok daha önce öldürürdüm. Los Angeles'taki çirkin ucubelerin sayısı bir tane daha azaldı. Kendi sorunlarıyla baş edemeyen tüm çirkin, sorunlu öğrenciler aynı şeyi yapıp kendilerini öldürseler Los Angeles çok daha güzel bir yer olurdu.*"

Garcia'nın alnı kırıştı.

"Kadın bu sözleri internette paylaşmış," dedi Hunter. "Graham Fisher'ın oğluna atıfta bulunarak."

"Lanet olsun," diye fısıldadı Garcia.

"Graham onun yüzünü deforme etti çünkü oğlunun yaşadığı her şeyi onun da yaşamasını istiyordu. Ona başkalarının sana dik dik bakmasının, sana gülmesinin, arkandan dedikodu yapmasının, sana isimler takmasının ve hayatının geri kalanında sana bir canavar gibi davranmasının nasıl bir his olduğunu öğretmek istiyordu. Onun son intikamı buydu, kadının ölmesi değil." Hunter başını sallayarak başka tarafa baktı. "Onu yakalamış olsak da o kazandı. Sonunda amacına ulaştı."

"Hayır, ulaşamadı," dedi Garcia sertçe. "Son intikamı senin ölmeni de öngörüyordu, unuttun mu? Ve bu gerçekleşmedi. Graham Fisher artık hapiste çürüyecek. Asla dışarı çıkamayacak." Bir an başını çevirip nefesini toparladı. "Ama bu, insanların oy kullandığı gerçeğini değiştirmez, Robert." Neredeyse tiksinmiş

görünüyordu. "Evlerinde, ofislerinde, kafelerde, okullarda oturan sıradan insanlar..." Başını iki yana salladı. "*Oy kullandılar.* Önceki iki seferden farklı olarak Graham onlara birinin hayatını kurtarma şansı ve gücü verdi ve büyük bir kısmı bunu yapmamayı seçti. Sırf eğlence olsun diye hiç tanımadıkları birini ölüme mahkûm etmeyi seçtiler. Birkaç kahkaha uğruna bir insan hayatı... bu nasıl bir iğrençlik?"

Hunter iç geçirdi.

"Bunun lâmı cimi yok, Robert. Berbat bir durum. Bazı insanlar için her şey anlamını yitirmiş. Özellikle de insan hayatının ne kadar değerli olduğu."

Hunter'ın uzun sessizliği Garcia'ya hak verdiğini söylüyordu. "Anna nasıl?" dedi sonunda.

"Sayende hayatta."

Hunter hiçbir şey söylemedi.

Garcia derin bir nefes aldı. "Çok sarsılmış durumda. Graham'ın verdiği ilaçlar yüzünden de hâlâ biraz sersem. Ama bir bakıma da bu bir lütuftu aslında. Uyutulduktan sonra olan hiçbir şeyi hatırlamıyor. Eğer dünkü olay sırasında bilinci yerinde olsaydı çok daha ağır bir psikolojik hasar yaşayabilirdi. Bunu herkesten iyi biliyorsun."

Sonraki birkaç saniye ikisi arasında hiç olmadığı kadar garip geçti.

"Peki nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Hunter valizi göstererek.

"Oregon'daki dağlarda yaşayan birkaç akrabamızı ziyaret edeceğiz," dedi Garcia. "Bir süreliğine her şeyden uzaklaşmak istiyoruz, anlarsın ya. Anna'yı bu şehirden uzaklaştırmak iyi gelecek. İki hafta boyunca yalnız kalmak iyi gelecek... hiçbir müdahale olmadan... gecenin bir yarısı telefonla aranmadan..."

Tuhaf bir sessizlik daha oldu.

"Geri dönecek misin?" diye sordu Hunter.

Garcia, Hunter'ın Cinayet Özel Büro'yu kastettiğini biliyordu. Bir süre düşündü. "Teşkilata döneceğim," dedi sonunda. "Ama Cinayet Özel Büro'ya dönebilir miyim emin değilim."

Hunter hiçbir şey söylemedi.

"Sana karşı dürüst olacağım," dedi Garcia, Hunter'ın gözlerine bakarak. "Hayatımda hiç dün korktuğum kadar korkmamıştım, Robert. Anna benim her şeyim. Onsuz ben bir hiçim. Onu kaybetmekten hep korktum. Ama sen ne tür bir korkudan bahsettiğimi biliyorsun, değil mi? Birbirine âşık olan her çift yaşar bunu." Garcia başını iki yana salladı. "Ama dünkü başkaydı. Anna'yı o sandalyeye bağlanmış ve kafasına silah dayanmış halde görünce başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Onun ne kadar kırılgan ve savunmasız olduğunu fark etmemi sağladı. Ve sen de biliyorsun ki onun hayatının tehlikeye girmesinin tek nedeni benim Cinayet Özel Büro dedektifi olmamdı. Başka bir deyişle, yaptığım iş yüzünden hayatı tehlikeye girdi."

Hunter ortağını sessizce süzdü.

"Hayatıma yönelik tehditlerin beni korkutmadığını biliyorsun. Senin de çok iyi bildiğin gibi, insan boyutunda bir çarmıha gerilmeyi bile sorun etmedim. Ama ilk kez bir tehdit Anna'ya kadar uzandı. Sana yalan söylemeyeceğim, Robert; bu beni bazı şeyleri yeniden düşünmeye zorladı. Önceliklerimi yeniden düşünmeye."

Hunter bunun olacağını biliyordu.

"O kadar korkmuştum ki sağlıklı düşünemiyordum," dedi Garcia. "Dün o odada senin yerine ben olsaydım senin gördüğün fırsatı görebilir miydim bilmiyorum ve görsem bile o atışı yapmaya cesaret edebilir miydim emin değilim. Anna'yı kurtarmak için kendimi vurur geçerdim herhalde."

Hunter bir şey söylemedi, sessizlik birkaç saniye uzadı.

"Ama şu anda herhangi bir karar vermiyorum," dedi Garcia. "Olaylar zihnimde hâlâ çok canlı ve taze, bu yüzden yüzde yüz sağlıklı düşünemiyorum." Garcia cesur bir gülümseme takındı.

"Ara vermek bana iyi gelecek. Biraz kafamı toparlayacağım. Sana da iyi gelecektir. Bir yere gidiyor musun?"

Hunter omuz silkti. "Henüz karar vermedim ama Hawaii'ye gidebilirim belki."

Garcia gülümsedi. "Bu sana *çok* iyi gelir bak."

Hunter da gülümsedi. "Evet, gerçekten bir araya ihtiyacım var."

"Kararım ne olursa olsun," dedi Garcia sonunda, "bunu ilk öğrenen sen olacaksın, ortak."

Hunter başıyla onayladı.

Garcia birden Hunter'a doğru bir adım attı ve ona sanki onu bir daha hiç görmeyecekmiş gibi sarıldı. "Dün yaptığın şey için teşekkür ederim, Robert. Anna'yı kurtardığın için teşekkür ederim."

Hunter tuhaf tuhaf gülümsedi.

"Yukarı gelsene," dedi Garcia. "Eminim Anna da seni görmeyi çok ister."

"Bana bir dakika ver," dedi Hunter ve hızla arabasına döndü. Yolcu koltuğundan beyaz ve sarı güllerden oluşan bir buket alıp Garcia'nın peşinden binaya girdi.

Hunter'ın emin olduğu bir şey vardı: Garcia önümüzdeki iki hafta içinde ne karar verirse versin bu, doğru karar olacaktı.

Teşekkür

Birçok kişi bu esere çok farklı ve cömert şekillerde katkıda bulundu, basit bir teşekkür sayfasıyla minnettarlığımı tam olarak ifade edemesem de bu romanın onlar olmadan asla mümkün olmayacağını bilmelerini isterim.

Dostum ve bir yazarın isteyebileceği en iyi menajer olan Darley Anderson. Kitabımı mümkün olan her yerde tanıtmak ve satmak için durmaksızın çabayalan Camilla Wray, Clare Wallace, Mary Darby ve Darley Anderson Telif Ajansı'ndaki herkes.

Yorumları, önerileri, bilgisi ve dostluğuyla vazgeçilmezim olan, Simon & Schuster'daki harika editörüm Maxine Hitchcock. Metni iki kez okuyup düzenleyen ve her şeyin mantıklı olmasını sağlayan (çünkü genellikle hep bir hata çıkar) Emma Lowth. Muazzam destekleri ve bana inandıkları için yayıncım Ian Chapman ve Suzanne Baboneau. Her zaman ellerinden gelenin en iyisini yapan Simon & Schuster'daki muhteşem ekip.

Tüm çılgın fikirlerimi sabırla dinleyen ve her zaman yanımda olan Samantha Johnson.

Hepsinden önemlisi, beni ve romanlarımı başından beri fevkalade bir şekilde destekleyen tüm okurlara ve herkese teşekkür ederim. Bu romanım ve tüm romanlarım sizler için yazıldı.